DAVID LAGERCRANTZ

Continuarea seriei Millennium
de ***Stieg Larsson***

prizonieră în pânza de păianjen

millennium 4

TREI

FICTION CONNECTION

virtual-project.eu

David Lagercrantz

Prizonieră în pânza de păianjen

Millennium 4

Continuarea seriei
Millennium de Stieg Larsson

Traducere din suedeză și note de Raluca Lungu

virtual-project.eu

Editura Trei, 2015

Prolog

Dimineața devreme, în urmă cu un an

Această poveste începe cu un vis. Unul deloc special de data asta. Vedem doar un pumn care lovește ritmic și neîntrerupt salteaua patului din vechea cameră din Lundagatan.

Cu toate astea, visul o face pe Lisbeth Salander să se ridice din pat înainte să se lumineze de ziuă. Apoi se așază la calculator și începe urmărirea.

PARTEA ÎNTÂI
OCHIUL CARE VEGHEAZĂ
1–21 noiembrie

NSA, Național Security Agency, este o agenție federală americană aflată în subordinea Ministerului Apărării. Sediul ei se află în Fort Meade, Maryland, lângă autostrada Patuxent.

Încă de la înființare, în 1952, NSA interceptează informații electronice – în ziua de azi, cea mai mare parte a activității vizează traficul de internet și convorbirile telefonice. Încetul cu încetul, autoritatea agenției a crescut, ajungând să monitorizeze douăzeci de miliarde de convorbiri și mesaje electronice zilnic.

1

Începutul lui noiembrie

Frans Balder se considerase dintotdeauna un tată deplorabil.

Deși August împlinise deja opt ani, nu încercase niciodată să-și asume responsabilitatea de părinte și nici nu putea spune că începuse să-i surâdă ideea între timp. Cu toate astea, așa cum înțelegea el lucrurile, era de datoria lui să acționeze. Băiatul n-o ducea deloc bine în casa fostei soții și a nenorocitului ei de logodnic, Lasse Westman.

Așadar, Frans Balder își dăduse demisia de la compania din Silicon Valley și zburase acasă, unde aștepta în stare de șoc un taxi pe aeroportul din Arlanda. Era o vreme mizerabilă. Ploaia și vijelia îi biciuiau obrajii și se întrebă pentru a suta oară dacă făcea într-adevăr ce trebuia.

Dintre toți tembelii egoiști din lume, tocmai el avea să devină tată cu normă întreagă. O nebunie, ce mai. La fel de bine-ar fi putut lucra la Zoo. Nu știa absolut nimic despre copii, mai nimic despre viață în general și, ceea ce era cu adevărat remarcabil, nimeni nu-l rugase să facă nimic. Nici mama băiatului, nici bunica maternă nu-l sunaseră să se roage de el și să-i spună să-și asume responsabilitatea.

Fusese alegerea lui, iar acum plănuia ca, în ciuda unei decizii vechi privind încredințarea custodiei și fără vreun avertisment, să dea buzna în viața fostei sale soții și să-și ia băiatul acasă. Sigur aveau să sară scântei. Și cu siguranță avea să și-o ia pe coajă de la afurisitul de Lasse Westman. Totuși, asta era situația, așa că Frans sări într-un taxi condus de o șoferiță care mesteca gumă cu frenezie și avea chef de taclale. Nu îl prinsese într-una dintre zilele lui bune. Lui Frans Balder nu-i prea ardea de vorbit.

Stătea rezemat pe bancheta din spate și se gândea la fiul său și la tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile. August nu era singurul motiv pentru care plecase de la Solifon. Întreaga lui viață atârna de un fir de păr și se întrebă dacă era într-adevăr în stare s-o scoată la capăt. În drum spre Vasastan, simți cum îi îngheață brusc sângele în vine și își înăbuși impulsul de a lăsa totul baltă. Nu mai putea da înapoi.

Coborî din taxi pe Torsgatan și plăti, după care își lăsă bagajul în fața intrării și luă cu el pe scări doar geanta goală de voiaj imprimată cu harta colorată a lumii, pe care o cumpărase din Aeroportul Internațional San Francisco. Se opri apoi gâfâind în fața ușii, închise ochii și-și imagină toate scenele posibile, de la ceartă până la un scandal de proporții, gândindu-se că, de fapt, cine i-ar fi putut învinui pe cei doi? Nimeni nu apare din senin și smulge copilul din confortul căminului său, cu atât mai puțin un tată care până în acel moment nu făcuse decât să pună bani într-un cont bancar. Înțelegea însă că era o

situație-limită, așa că trase aer în piept și sună la ușă, chiar dacă mai degrabă și-ar fi dorit să o ia la goană.

La început, nu răspunse nimeni. Apoi, ușa se deschise și Lasse Westman apăru în prag cu ochii lui de un albastru intens, pieptul masiv și labele imense, făcute parcă să aducă numai nenorocire, dar care-i aduceau în schimb nenumărate roluri de *bad guy* în filme, deși niciunul dintre ele – Frans Balder era convins de asta – nu era la fel de fioros ca acela pe care-l juca zi de zi.

— Măi, să fie! exclamă Lasse Westman. Nu-i rău. Geniul a venit în vizită.

— Am venit să-l iau pe August, spuse Frans.

— Ce?

— Vreau să-l iau la mine, Lars.

— Cred că glumești.

— Nu-mi arde deloc de glume, începu Frans tocmai când fosta lui soție, Hanna, apăru brusc dintr-o cameră de undeva din stânga.

Cu siguranță nu mai era la fel de frumoasă ca pe vremuri. Se întâmplaseră prea multe nenorociri și probabil fumase și băuse prea mult. Totuși simți un val neașteptat de afecțiune, mai ales când observă că avea o vânătaie pe gât și că părea să vrea să-l salute, în ciuda situației, deși nu îndrăznea să deschidă gura.

— Cum de te-a lovit interesul, așa, deodată? întrebă Lasse Westman.

— Pentru că s-a umplut paharul. August are nevoie de un cămin în care să se simtă protejat.

— Și-o să-i dai tu așa ceva, Roboțel? De unde și până unde te-ai lăsat de holbat la monitoare?

— M-am schimbat, spuse Frans, simțindu-se jalnic și nu doar pentru că nu era convins deloc de asta.

Simți cum îl trece un fior atunci când Lasse Westman făcu un pas spre el, mare și furios. Era însă dureros de limpede că nu avea cum să-i facă față dementului, dacă urma să-l atace și că întregul plan era eronat de la cap la coadă. Însă, curios lucru, nu se ajunse nici la pumni, nici la vorbe grele, ci la un zâmbet grav și exclamația:

— Dar asta-i minunat!

— Ce vrei să spui?

— Că era și timpul. Nu-i așa, Hanna? În sfârșit se simte și domnul Cap-în-Nori responsabil. Bravo, bravo! continuă Lasse Westman și bătu teatral din palme.

Însă ceea ce-l îngrozi cel mai tare pe Frans Balder fu cât de repede i-l dădură pe băiat.

Fără să protesteze prea mult, îl lăsară să-l ia cu el pe pușți. Probabil că August era doar o povară pentru ei. Nu era un gând ușor de acceptat. Hanna îi aruncă lui Frans câteva priviri în care nu se citea

nimic. Îi tremurau mâinile și avea maxilarul încleștat, însă abia dacă-i puse vreo întrebare. Ar fi trebuit să-l chestioneze în cele mai mici detalii, să vină cu o grămadă de pretenții și să se îngrijoreze că băiatul avea să-și iasă din ritm. Femeia spuse doar:

— Ești sigur că asta vrei? O să te descurci?

— Sunt sigur, spuse el și intră în camera lui August, unde îl văzu pentru prima oară în anul care trecuse și se rușină.

Cum putuse să abandoneze așa un băiețel? Era atât de frumos și special, cu părul lui cârlionțat și des, corpul subțirel și privirea serioasă și albastră, concentrându-se să facă un puzzle uriaș. Întreaga lui făptură părea să spună „nu mă deranja", așa că Frans se apropie încetișor de el, de parcă ar fi fost o creatură ciudată și imprevizibilă.

Reuși totuși să-i distragă atenția băiatului, să-l convingă să-l apuce de mână și să-l urmeze pe coridor. N-avea să uite niciodată acel moment. Oare ce gândea August? Ce credea? Nu se uita nici în sus, înspre tatăl lui, nici spre mamă și ignora, evident, toate gesturile și vorbele de bun-rămas. Frans dispăru cu el în lift. Mai simplu nici că se putea.

August suferea de autism. Probabil că avea și un handicap mintal sever, deși nu primiseră niciun răspuns definitiv în această privință și nici n-ai fi zis că are dacă îl vedeai de departe. Cu chipul lui angelic și privirea concentrată, avea un aer solemn de detașare sau cel puțin părea că nu găsește de cuviință să dea nici doi bani pe lumea din jur. Însă la o privire mai atentă, vedeai umbra din privirea lui. Băiatul nu scosese o vorbuliță în toată viața lui.

Așadar, înșelase așteptările tuturor încă de pe vremea când avea doi ani. Pe atunci, doctorii spuneau că August făcea probabil parte din acea minoritate a copiilor suferinzi de autism cărora nu le sunt afectate abilitățile intelectuale și că, dacă avea să facă terapie comportamentală în regim intensiv, avea șanse destul de bune să progreseze, în ciuda situației. Dar nimic nu se întâmplase așa cum își doreau și, ca să fie sincer, Frans Balder nu avea habar ce se alesese de toate acele programe de asistență și sprijin și nici de educația băiatului. Frans trăia în lumea lui și plecase în Statele Unite, intrând în conflict cu toți și cu toate.

Fusese un idiot, dar acum urma să-și achite datoria având grijă de fiul lui și dându-i tot ce avea mai bun. Comandă jurnale medicale, sună specialiști și pedagogi și încetul cu încetul își dădu seama că toți banii pe care îi trimisese de-a lungul timpului nu ajunseseră la August, ci fuseseră dați altcuiva, cel mai probabil lui Lasse Westman, ca să-i acopere cheltuielile nesăbuite și datoriile de la jocurile de noroc. Băiatul fusese lăsat să plutească în derivă, să devină închistat în tiparele sale comportamentale și probabil suferise lucruri și mai rele

de-atât – acesta era încă unul dintre motivele pentru care Frans se întorsese acasă.

Un psiholog îl sunase și-și exprimase îngrijorarea cu privire la niște vânătăi misterioase de pe corpul băiatului, semne pe care le văzuse și Frans. Îi acopereau brațele, picioarele, pieptul și umerii. Din ce spunea Hanna, se datorau crizelor de care suferea băiatul, momente în care se balansa violent înainte și înapoi și într-adevăr, cu o zi înainte, Frans fusese martorul unei crize care îl băgase în sperieți. Dar tot nu se potrivea cu vânătăile, își zicea el.

Exista suspiciunea de abuz, așa că bărbatul ceru ajutorul unui medic generalist și al unui detectiv particular și, chiar dacă aceștia nu-i putură confirma întru totul suspiciunile, se indignă din ce în ce mai tare și scrise o serie de scrisori și rapoarte. Frans aproape că uitase de prezența băiatului. Își dădu seama că era ușor să uite de el. August stătea cel mai adesea pe covor, în camera pe care Frans i-o aranjase în vila din Saltsjöbaden, cu ferestre ce dădeau spre lac și făcea puzzle-uri imposibil de grele, cu sute de piese pe care le ordona ca un expert, doar ca să le împrăștie din nou și să o ia de la capăt.

La început, Frans îl privea fascinat. Era ca și cum ar fi urmărit un mare artist la lucru și uneori își făcea iluzii că băiatul avea oricând să ridice privirea înspre el și să-i spună ceva foarte matur pentru vârsta lui. Însă August nu zicea nimic, iar atunci când ridica privirea din puzzle, și-o rotea rapid către fereastră și către lumina soarelui care se reflecta în apa lacului. În cele din urmă, Frans îl lăsă în pace. August ajunse să stea mai mult singur. Frans nu-l scotea afară decât rareori și atunci doar până în grădină.

Legal vorbind, nu avea permisiunea să-l ia în grijă pe băiat și nu voia să riște cu nimic înainte să vină hotărârea judecătorească, așa că o lăsa pe Lottie Rask, menajera, să se ocupe de cumpărături, gătit și curățenie. Frans Balder nu se pricepea deloc la așa ceva. Știa să programeze și cunoștea toți algoritmii, dar în rest nu știa mare lucru și cu cât trecea timpul, cu atât petrecea mai multă vreme în fața monitorului, în compania mesajelor către avocați, iar noaptea adormea la fel de nefericit cum fusese în Statele Unite.

Îl așteptau procese și atacuri, iar în fiecare seară bea câte o sticlă de vin roșu, de obicei Amarone, ceea ce nu-l ajuta prea mult pe termen lung. Începu să se simtă din ce în ce mai abătut și își tot închipuia, lăsând onoarea și credința deoparte, cum ar fi fost să dispară ca prin farmec, să-și piardă urma în vreun loc ostil omenirii. Însă într-o sâmbătă din noiembrie se întâmplă ceva. Era o seară vântoasă și rece, iar Frans și August se plimbau dârdâind de-a lungul străzii Ringvägen, înspre Söder[1].

Luaseră prânzul la Farah Sharif, pe strada Zinkens, iar August ar fi trebuit să doarmă deja după prânz, însă se lungiseră cu masa, iar

Frans Balder flecărise mult prea mult. Farah Sharif avea darul acesta. Îi făcea pe oameni să-și verse oful. Se cunoștea cu Frans de când studiaseră împreună programare la Imperial College din Londra, iar în prezent, Farah era printre puținele persoane din țară pe picior de egalitate cu el sau măcar una dintre puținele persoane la care se gândea cu plăcere. Era o eliberare să găsească pe cineva care îl înțelegea.

Se simțea atras de ea, însă, deși încercase în repetate rânduri, nu reușise s-o cucerească. Frans Balder nu se pricepea la femei. Dar de data aceea primi o îmbrățișare de la revedere care aproape că se transformase într-un sărut, ceva ce în ochii lui era un mare succes. Se gândea la asta în vreme ce treceau pe lângă arena sportivă Zinkensdamms.

Frans hotărâse ca pe viitor să cheme o bonă și atunci poate că… cine știe? În depărtare începu să latre un câine. O voce de femeie țipă – supărată sau fericită, era greu de spus, iar Frans se uită înspre Hornsgatan și intersecția de unde se gândea să urce într-un taxi sau să ia metroul în direcția Slussen.

Stătea să plouă, semaforul arăta culoarea roșie, iar pe partea cealaltă a străzii aștepta un bărbat zdrențăros pe la vreo patruzeci de ani, care îi părea vag cunoscut lui Frans. Chiar atunci îl apucă de mână pe August.

Voia să se asigure că băiatul rămâne pe trotuar, așa că simți pe dată schimbarea: mâna copilului se încordă, ca și cum ceva l-ar fi făcut să reacționeze. Chiar și privirea îi era intensă și limpede, de parcă vălul care îi atârna peste ochi s-ar fi ridicat ca prin farmec și, în loc să-și întoarcă atenția înspre interior, August descoperise ceva profund și extraordinar în legătură cu acea trecere de pietoni. Frans nici nu observă că între timp se făcuse verde.

Îl lăsă pe băiat să mai admire o vreme priveliștea și, fără să înțeleagă de ce, simți un val ciudat de afecțiune. Fusese doar o privire și nimic mai mult, o privire care nu era nici deosebit de luminoasă, nici fericită. Totuși, îi aminti lui Frans de ceva îndepărtat și aproape uitat, ce dormitase până în acel moment printre amintirile lui. Pentru prima dată după mult timp, se simți cuprins de speranță.

2

20 noiembrie

Mikael Blomkvist dormise doar câteva ore, fiindcă stătuse până târziu să citească un roman polițist de Elizabeth George. Nu fusese o idee prea grozavă. De dimineață, Ove Levin, ziaristul guru de la Serner Media, avea să țină o ședință în vederea stabilirii unei strategii pentru *Millennium,* iar Mikael ar fi trebuit să fie odihnit și pregătit de luptă.

Dar el n-avea niciun chef să se conformeze. Se ridică din pat fără nicio tragere de inimă și-și făcu un cappuccino neobișnuit de tare la Jura Impressa X7, o cafetieră care-i fusese oferită la un moment dat împreună cu mesajul „După cum spui tu, eu tot nu știu s-o folosesc", dar care stătea acum în bucătărie ca un memento al unor vremuri mai bune. În prezent nu mai avea nimic de-a face cu persoana care îi dăduse cafetiera și nici nu i se părea că munca de la ziar ar fi fost deosebit de motivantă.

În weekendul de dinainte se gândise chiar dacă nu cumva era cazul să-și caute o nouă ocupație, iar asta era o idee destul de drastică pentru cineva ca Mikael Blomkvist. *Millennium* fusese viața lui și multe dintre cele mai importante și mai dramatice momente pe care le trăise erau legate de ziar. Însă nimic nu e veșnic, poate că nici măcar dragostea pentru *Millennium.* În plus, nu era momentul potrivit să dețiii un ziar dedicat jurnalismului de investigație.

Toate publicațiile care își doriseră ceva măreț și ambițios eșuaseră, iar Mikael nu putea să scape de gândul că propria lui viziune în legătură cu *Millennium,* deși admirabilă și adevărată dintr-un punct de vedere mai înalt, n-avea să ajute neapărat ziarul să supraviețuiască. Intră în camera de zi și sorbi din cafea, uitându-se spre golful Riddarfjärden. Afară se pornise o furtună de-adevăratelea.

După o vară târzie, care învăluise orașul într-o lumină blândă și ținuse terasele deschise până în octombrie, vremea devenise mizerabilă, cu rafale constante de vânt și ruperi de nori, așa încât cei mai mulți oameni se grăbeau prin oraș aduși de spate. Mikael nu ieșise din casă tot weekendul, cu siguranță nu doar din cauza vremii. Își făcuse planuri mărețe de revanșă, însă de toate se alesese praful, iar asta nu-i stătea deloc în fire.

Mikael nu era defel un slugarnic și, spre deosebire de multe nume importante din mass-media suedeză, nu avea un ego supradimensionat care să necesite laude și asigurări constante. Pe de altă parte, fuseseră câțiva ani dificili și abia trecuse o lună de când reporterul pe probleme economice, William Borg, publicase un articol în ziarul celor de la Serner, *Business Life,* intitulat „Vremea lui Mikael Blomkvist a

apus”.

Articolul și impactul pe care acesta îl avu în media au fost, bineînțeles, încă un semn că poziția lui Blomkvist era în continuare solidă și nimeni nu spuse nici că articolul era foarte bine scris, nici original. Ar fi trebuit să fie simplu să-l respingă drept încă un atac din partea unui coleg de breaslă invidios. Însă din cine știe de motiv, toată tărășenia se transformă în ceva mai mult, până ce ajunse să fie interpretată drept o discuție despre meseria de reporter – dacă e normal ca „Blomkvist să caute întotdeauna nereguli în lumea afacerilor și să practice în continuare un jurnalism învechit, de anii 1970” sau dacă cei precum William Borg „ar trebui să lase deoparte invidia și să vadă importanța vestitului antreprenor care trezise Suedia la viață”.

Însă dezbaterea se lungise și cineva sugerase răutăcios că nu era nicio coincidență că Blomkvist stătuse pe margine în ultimul an, „deoarece pare să plece de la presupunerea că toate marile companii fac lucruri reprobabile” și că de aceea își tratează subiectele cu o furie oarbă. Așa ceva dăunează pe termen lung, comentaseră vocile rele. Din acest motiv, nici măcar Hans-Erik Wennerström, magnatul cel mai corupt pe care se presupunea că Blomkvist îl băgase în mormânt, nu avusese parte de prea multă simpatie. Chiar dacă mass-media mai serioasă se abținuse să împroaște cu invective pe canalele de *social media,* atunci când se porni atacul, acesta nu venise doar din partea jurnaliștilor economici și a reprezentanților industriei, care aveau cu toții motiv să-și atace dușmanul într-o clipă de aparentă slăbiciune.

O serie de tineri jurnaliști săriră și ei să profite de șansa de a se remarca și să comenteze că Mikael Blomkvist nu avea o perspectivă modernă, că nu scria nici pe Twitter, nici pe Facebook și că, mai degrabă, ar fi trebuit privit ca o relicvă din vremurile de demult, pe când erau destui bani cât să te îngropi în orice hârțoage vechi și dubioase. Oamenii obișnuiți profitară și ei de șansă ca să ia parte la distracție, creând hashtag-uri amuzante, cum ar fi #pevremealuiblomkvist și altele de genul ăsta. Erau numai prostii și nimănui nu-i păsa mai puțin de astfel de nimicuri decât lui Blomkvist sau măcar așa încerca el să se convingă.

Pe de altă parte, nu-l ajuta nici faptul că nu mai prinsese niciun subiect bun de când cu afacerea Zalachenko și nici faptul că *Millennium* chiar trecea printr-un moment de criză. Vânzările continuau să fie bune – aveau 21.000 de abonați. Însă încasările din publicitate scăzuseră dramatic și nu mai câștigau nimic suplimentar de pe urma vreunei cărți de succes. Atunci când asociata Harriet Vanger nu mai putuse să aducă o nouă infuzie de capital, conducerea vânduse, împotriva voinței lui Mikael, 30% din acțiuni imperiului media norvegian Serner. Nu era atât de bizar pe cât părea sau cel

puțin nu atât de bizar pe cât păruse inițial. Serner publica atât ziare săptămânale, cât și de seară și deținea un website de matrimoniale, două canale de televiziune prin cablu și o echipă de fotbal din divizia I norvegiană. Așadar, nu ar fi trebuit să aibă nimic în comun cu un ziar ca *Millennium*.

Însă reprezentantul Serner – în special editorul-șef Ove Levin – afirmase că trustul avea nevoie de un produs premium în portofoliu și că „toți" membrii consiliului de conducere aveau numai cuvinte de laudă pentru *Millennium* și nu doreau ca ziarul să continue în aceeași direcție ca până atunci. După cum declarase Levin, „Nu am venit să facem bani! Vrem să creăm ceva important." Acesta avusese imediat grijă ca ziarul să primească o infuzie considerabilă de capital.

Inițial, conducerea Serner nu se amestecă în treburile editoriale. Era *business as usual* cu excepția unui buget ceva mai mare și un val de speranță străbătu redacția, cuprinzându-l uneori și pe Mikael Blomkvist, care simțea că venise într-un final și vremea să se dedice jurnalismului în loc să-și facă griji pentru situația financiară. Însă în perioada în care se pornise lupta împotriva lui – nu putea scăpa de suspiciunea că trustul exploata situația – schimbară placa și apărură primele presiuni.

Evident, spusese Levin, ziarul avea să continue cu investigațiile amănunțite, cu reportajele literare, cu subiectele pe teme sociale și așa mai departe. Însă articolele n-ar trebui să fie exclusiv despre nereguli economice, nedreptăți și scandaluri politice. Și cele despre înalta societate – despre vedete și premiere – puteau fi considerate jurnalism de primă mână, spusese el și vorbise cu pasiune despre *Vanity Fair* și *Esquire* din Statele Unite ale Americii și despre Gay Talese și clasicul său portret al lui Sinatra, „Frank Sinatra has a Cold", despre Norman Mailer, Truman Capote, Tom Wolfe și așa mai departe.

Mikael Blomkvist nu avea, de fapt, nimic de obiectat, nu la momentul respectiv. El însuși scrisese cu mai puțin de jumătate de an înainte un reportaj despre industria paparazzi și, atâta timp cât găsea o abordare potrivită și serioasă, ar fi putut scrie despre un subiect oricât de ușurel. Nu subiectul face jurnalismul de calitate, obișnuia el să spună, ci atitudinea. Nu, ceea ce-l făcea să se opună era mesajul pe care-l citea printre rânduri: acela era începutul unei schimbări mult mai mari, iar *Millennium* avea să se transforme într-un ziar oarecare pentru trustul Serner, adică o publicație ce putea fi schimbată după bunul-plac până ce devenea profitabilă – și diluată.

Așadar, atunci când află că Ove Levin angajase un consultant și-l însărcinase să facă o serie de studii de piață pe care trebuia să le prezinte luni, Mikael se dusese direct acasă vineri după-amiază și stătuse vreme îndelungată la birou sau întins în pat, formulând diferite discursuri incendiare despre motivele pentru care *Millennium*

trebuia să-și păstreze viziunea: în suburbii izbucnesc proteste; în Parlament s-a instalat un partid care se opune deschis străinilor; intoleranța crește; fascismul a avansat pe poziții și per total sunt tot mai mulți oameni fără adăpost și cerșetori. Din multe puncte de vedere, Suedia a devenit o națiune a rușinii. Mikael compuse în minte o mulțime de formulări înflăcărate și visă cu ochii deschiși la o serie întreagă de victorii fantastice, cu prilejul cărora spunea atâtea adevăruri pertinente și convingătoare încât întreaga redacție și chiar întregul trust Serner se trezeau la realitate și cădeau cu toții de acord să-l urmeze.

Însă atunci când își reveni, își dădu seama cât de puțin cântăresc astfel de cuvinte dacă nimeni nu le vede valoarea economică. *Money talks, bullshit walks și* așa mai departe! În primul și-n primul rând, ziarul trebuie să stea pe propriile picioare. Abia apoi putea să schimbe lumea. Astfel stăteau lucrurile și, în loc să compună discursuri dure, se întrebă dacă nu putea scoate din asta un subiect bun. Poate că speranța unei anchete serioase le-ar fi redat încrederea în sine membrilor redacției și i-ar fi făcut să ignore concluziile și previziunile lui Levin despre cât de învechit era *Millennium*.

După ancheta sa senzațională, Blomkvist devenise un fel de linie directă pentru știrile de ultimă oră. Primea zilnic ponturi despre nereguli și afaceri necurate. Majoritatea nu făceau nici cât o ceapă degerată. Cârcotași, adepți ai teoriei conspirației, mitomani și indivizi plini de sine veneau cu cele mai irațională povești care ori se năruiau la cea mai simplă investigație, ori nu erau destul de interesante pentru a fi transformate într-un articol. Pe de altă parte, în spatele unui detaliu absolut banal sau cotidian se ascundea uneori un subiect excepțional, într-o banală poliță de asigurare sau într-un anunț trivial legat de dispariția cuiva se putea ascunde o poveste de o importanță vitală. Nu puteai ști niciodată cu siguranță. Era bine să fii metodic și să cercetezi fiecare caz cu o minte deschisă. Astfel, sâmbătă dimineața Mikael se așeză la laptop împreună cu carnețelele cu notițe și frunzări prin ponturile primite.

Se ocupă de asta până pe la 5 după-amiază și găsi, evident, câte ceva care, cu zece ani în urmă, l-ar fi atras, dar care nu-i mai producea niciun fel de entuziasm acum – o problemă clasică de care era conștient. După câteva decenii în domeniu, mai toate păreau cunoscute și, chiar dacă, din punct de vedere strict intelectual, îți dădeai seama că aveai de-a face cu un subiect bun, nu te mai aprindeai ca înainte. Așa încât, atunci când o ploaie înghețată începu să scalde acoperișurile, Mikael întrerupse lucrul și se întoarse la romanul de Elizabeth George.

Nu era vorba doar despre sentimentul de evadare, încercă el să se convingă. Uneori, ideile cele mai bune apar atunci când te odihnești –

așa îi arăta experiența. Când îți faci de lucru cu altceva, piesele din puzzle încep brusc să se așeze. Însă în afară de faptul că ar fi trebuit pur și simplu să ia mai des o pauză și să citească romane de calitate, nu-i veni vreo idee mai constructivă. Astfel, când ziua de luni aduse cu ea un nou val de vreme rea, dăduse gata un roman și jumătate din cele ale lui Elizabeth George și trei numere vechi din *New Yorker* care stăteau împrăștiate pe noptieră.

Așadar, acum stătea pe canapeaua din camera de zi cu un cappuccino și privea pe fereastră la furtuna de afară. Se simțea obosit și sleit de puteri până ce brusc – ca și cum s-ar fi decis deodată să-și recapete energia – se ridică, își puse bocancii și paltonul și ieși. Afară se dezlănțuise iadul.

Rafale tăioase de ploaie îl ajungeau până în măduva oaselor și se grăbi în jos spre Hornsgatan, care se întindea neobișnuit de cenușie înainte. Întregul Söder părea să-și fi pierdut coloritul. Nu era nici măcar o frunză tomnatică. Continuă să meargă cu capul plecat și brațele încrucișate la piept pe lângă biserica Maria Magdalena, în jos, spre Slussen, după care o luă la dreapta pe Götgatsbacken și, ca de obicei, coti printre magazinul de modă Monki și barul Indigo. Apoi urcă până la redacția care se afla la etajul patru, chiar deasupra filialei Greenpeace. Auzi murmurul vocilor încă de pe scări.

Înăuntru erau neobișnuit de mulți oameni. Întreaga redacție era prezentă, împreună cu cei mai importanți colaboratori, trei angajați ai Serner, doi consultanți și Ove Levin, cel din urmă îmbrăcat de data asta ceva mai *casual.* Nu mai arăta ca un director și, evident, preluase câteva expresii noi, printre care și popularul „Salut!”

— Salut, Micke, cum îți merge?

— Asta depinde de tine, răspunse Mikael, fără vreo intenție răutăcioasă.

Însă își dădu seama că păruse o declarație de război, așa că salută scurt din cap și se așeză pe unul dintre scaunele plasate în semicerc, formând un mic auditoriu în redacție.

Ove Levin își drese glasul și privi neliniștit spre Mikael Blomkvist. Bine-cunoscutul reporter care păruse atât de bătăios în pragul ușii acum lăsa impresia că e interesat de ce urma să se spună și nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se ia la ceartă sau să polemizeze cu cineva. Însă asta nu-l liniști câtuși de puțin pe Ove. Odată, demult, el și Blomkvist fuseseră stagiari la *Expressen.* La vremea aceea scriau cel mai adesea știri pe scurt și o grămadă de nimicuri. Însă după program, la cârciumă, visau la reportaje și dezvăluiri colosale, vorbind cu orele despre cum n-aveau să se mulțumească niciodată cu lucrurile obișnuite sau superficiale, ci aveau să sape întotdeauna după mai mult. Erau tineri și ambițioși și voiau să aibă totul dintr-odată. Ove

ducea uneori dorul acelor vremuri. Evident, nu tânjea după leafa lui de atunci, nici după orele de lucru, după viața liberă petrecută prin cârciumi, nici după gagici, ci după visurile pe care și le făcuseră și energia lor. Ducea dorul acelei voințe de neclintit de a schimba societatea și jurnalismul, de a scrie în așa fel încât lumea să înlemnească și pământul să se cutremure și evident, inevitabil, chiar și un tip de succes ca el se întreba uneori: „Ce s-a întâmplat cu toate astea? Încotro au zburat visurile noastre?”

Micke Blomkvist și le îndeplinise pe toate până la unul – nu doar pentru că, în urma investigațiilor pe care le făcuse, descoperise niște lucruri uluitoare. Scria cu acea energie și acel patos la care visau în tinerețe și niciodată nu cedase la presiunile șefilor, nici nu făcuse compromisuri când venise vorba de idealurile lui, pe când Ove… Da, de fapt *el* fusese cel cu o carieră înfloritoare, nu-i așa? Câștiga de cel puțin zece ori mai bine decât Blomkvist, iar asta îl bucura nespus de mult. La ce-l ajutau pe Micke știrile senzaționale dacă nici măcar nu-și putea cumpăra o casă mai modernă decât cocioaba din Sandhamn? Dumnezeule, ce avea coliba aceea în comun cu noua casă a lui Ove de la Cannes? Nimic! Nu, el și numai el alesese calea cea bună.

În loc să trudească în presa cotidiană, Ove obținuse postul de analist media la Serner și dezvoltase o relație personală cu însuși Haakon Serner, iar asta îi schimbase viața și-l umpluse de bani. În prezent, era cel mai mare editor coordonator pentru o serie întreagă de publicații și canale TV, o meserie pe care o iubea. Iubea puterea, banii și tot ce rezulta asta și totuși… în sinea lui recunoștea că și el visa la toate celelalte lucruri uneori – în doze mici, desigur, dar visa. Voia, de asemenea, să fie privit ca un publicist rafinat, la fel ca Blomkvist și cu siguranță că de aceea insistase atât de mult ca trustul să cumpere *Millennium*. O păsărică îi șoptise la ureche și așa aflase că ziarul traversa o criză financiară și că redactorul-șef Erika Berger, de care fusese întotdeauna atras în secret, își dorea să poată păstra cei mai noi angajați, Sofie Melker și Emil Grandén, ceea ce era puțin probabil să reușească dacă ziarul nu primea o nouă infuzie de capital.

Pe scurt, Ove ochise o șansă neașteptată de a achiziționa unul dintre cele mai prestigioase branduri din presa suedeză. Însă conducerea Serner nu era entuziastă, ca să nu spunem altfel. Din contră, se plânseseră că *Millennium* era învechit și de stânga, că avea tendința de a se lua la harță cu cei care le cumpărau spațiul publicitar și cu partenerii de afaceri și că, dacă Ove nu ar fi argumentat atât de pasional cazul, ar fi decis împotrivă. Totuși, stăruise cu îndârjire. O investiție în *Millennium* ar fi fost o cantitate neglijabilă în acel context, spusese el, un efort insignifiant care poate că nu avea să aducă cine știe ce câștiguri, dar care putea să aducă ceva mult mai important și anume credibilitate. În momentul acela, cu toate disponibilizările și

reducerile drastice de fonduri, credibilitatea nu era tocmai punctul lor forte – de aceea, un angajament față de *Millennium* ar fi fost un semn că trustului îi păsa totuși de jurnalism și de libertatea cuvântului. Evident, conducerea Serner nu era din cale-afară de încântată nici de libertatea de exprimare, nici de jurnalismul practicat de cei de la *Millennium*. Pe de altă parte însă, un plus de credibilitate nu le-ar fi dăunat. La urma urmei, înțelegeau cu toții asta, așa că Ove primi acordul să facă achiziția și-l privi multă vreme ca pe un succes neașteptat pentru toți cei implicați.

Serner avu parte de publicitate pozitivă, *Millenium* putu să-și păstreze echipa, iar investiția în revistă merse bine: reportaje atent documentate și bine scrise, iar Ove nu-și mai încăpea în piele de mândrie și se implica inclusiv în dezbaterile Clubului de jurnalism, spunând cu toată modestia: „Cred în această inițiativă minunată. Am luptat dintotdeauna pentru jurnalismul de investigație".

Dar apoi… nici nu voia să-și amintească. Se pornise un atac împotriva lui Blomkvist, ceva ce nu regreta de fapt, cel puțin nu la început. Încă de când Mikael se lansase pe firmamentul reporterilor de investigație, nu putuse să nu se bucure pe ascuns atunci când mass-media îl lua în râs pe Blomkvist. Dar de data aceasta, satisfacția nu dură prea mult. Fiul cel mic al lui Serner, Thorvald, aflase despre scandal de pe canalele de social media și făcuse mare caz de asta, nu pentru că i-ar fi păsat neapărat. Thorvald nu era genul de tânăr pe care să-l intereseze părerile ziariștilor. Însă îi plăcea puterea.

Îi plăcea să țeasă intrigi, iar în toate astea vedea o șansă de a câștiga niște puncte sau măcar de a trage un perdaf generației vârstnice de la conducere și reuși în scurt timp să-l facă pe CEO-ul Stig Schmidt – care nu avea câtuși de puțin timp pentru asemenea lucruri mărunte – să declare că *Millennium* nu putea să primească o bucată din cașcaval dacă nu se conforma cu vremurile, la fel ca restul produselor deținute de trust.

Ove, care îi promisese solemn Erikăi Berger că nu avea să se amestece în treburile redacției altfel decât în calitate de „prieten și sfătuitor", se simți cu mâinile legate și fu forțat să joace un joc complicat de culise. Încercă prin toate mijloacele posibile să îi atragă pe Erika, Malin și Christer de partea noului obiectiv al ziarului, care, de fapt, nu fusese niciodată formulat limpede – ceva ce răbufnește într-un moment de panică rareori se poate numi obiectiv –, dar care reuși cumva să aducă un suflu nou în paginile publicației și să o facă mai comercială.

Categoric, precizase Ove de nenumărate ori, nici nu se punea problema să facă vreun compromis când venea vorba de spiritul ziarului și de atitudinea lui provocatoare, cu toate că, de fapt, nu era tocmai sigur ce voia să spună cu asta. Știa doar că era nevoie de o

doză mai mare de *glamour* pentru a mulțumi conducerea și că toate acele lungi investigații despre companii trebuiau să se rărească, deoarece își puteau face dușmani și-i puteau irita pe cei care plăteau pentru publicitate în paginile ziarului – ceea ce, evident, nu-i spuse Erikăi Berger.

Nu-și dorea niciun conflict inutil, iar acum, când stătea în fața redacției, se îmbrăcase în haine mai lejere decât de obicei. Nu voia să provoace cu costumele lui lucioase și cravatele care deveniseră o modă la sediul central Serner. În schimb, purta o pereche de jeanși, o cămașă simplă, albă și un pulover albastru-închis cu guler în V care nu era nici măcar din cașmir. Își purta părul lung și ondulat – mica lui șmecherie de-a lungul timpului – prins într-o coadă de cal, întocmai precum cei mai duri jurnaliști de la TV. Dar în primul și-n primul rând, li se adresă cu toată modestia pe care o învățase la cursul de management.

— Salut tuturor, zise. Ce vreme oribilă! Am mai spus-o de câteva ori până acum, dar repet cu plăcere: noi, cei de la Serner, suntem foarte mândri să vă fim alături în această călătorie. Eu, unul, cu atât mai mult. Angajamentul față de ziare precum *Millennium* este ceea ce dă un sens slujbei mele – și mă face să-mi amintesc de ce odată, demult, am pornit pe drumul jurnalismului. Îți amintești, Micke, cum stăteam la Opera Bar și visam la toate lucrurile pe care aveam să le facem împreună? Nu eram chiar treji, he-he!

Mikael Blomkvist nu părea să-și amintească nimic. Însă Ove Levin nu se lăsă descurajat.

— Nu, nu, nu vreau să devin nostalgic, continuă el și pe drept cuvânt, nu am niciun motiv. Pe vremea aia, în branșă erau bani cu nemiluita. Cum avea loc o crimă, cât de mică, în Kråkemåla, cum luam imediat elicopterul, închiriam un întreg etaj în cel mai luxos hotel și comandam șampanie pentru a doua zi. Știți, când am plecat în prima călătorie peste graniță, l-am întrebat pe bine-cunoscutul reporter Ulf Nilson cum stătea marca germană. N-am idee, mi-a spus el, eu stabilesc cursul valutar. He-he! Așa că ne-am cam umflat cheltuielile cu deplasarea pe vremea aia, îți amintești, Micke? Poate că atunci am fost cei mai creativi. În general, trebuia doar să încropim niște articole acolo și totuși reușeam să vindem multe exemplare. Însă de atunci lucrurile s-au schimbat mult și o știm cu toții. Concurența a devenit teribilă și nu mai e simplu să facem bani din jurnalism, chiar dacă avem cea mai bună redacție din țară, așa cum o aveți voi. Așa că m-am gândit ca azi să vorbim despre provocările zilei de mâine. Nu că mi-aș imagina vreo clipă că v-aș putea învăța ceva. Vă voi oferi doar un subiect de discuție. Noi, cei de la Serner, am făcut niște cercetări cu privire la cititorii voștri și la modul cum vă percep ei. O parte dintre descoperiri vă vor face poate să tresăriți speriați. În loc să vă

deprimați, ați putea-o lua ca pe o provocare și să vă gândiți că acolo, afară, au loc niște schimbări nebunești.

Ove făcu o mică pauză și se întrebă dacă nu cumva expresia „schimbări nebunești” nu fusese o greșeală, o încercare exagerată de a părea relaxat și energic și dacă per total nu păruse prea guraliv și glumeț. Vorba lui Haakon Serner, „e imposibil să apreciezi cât de lipsiți de umor pot fi jurnaliștii prost plătiți”. Dar nu, se hotărî Ove, mă ocup eu de asta.

Îi câștig eu de partea mea!

Mikael Blomkvist încetase să mai asculte cam de când Ove explicase că toată lumea trebuia să-și analizeze „cunoștințele digitale”, așa că nu auzi nici explicația cum că generația tânără nu știa nici de *Millennium,* nici de Mikael Blomkvist. Din nefericire, tocmai în acel moment se hotărî că îi ajunsese și plecă la bufetul redacției. Așadar, nu avu habar că Aron Ullman, consultantul norvegian, spusese deschis:

— Ce jalnic! Chiar așa frică-i e că o să-l uite lumea?

Însă adevărul era că nimic nu-l îngrijora mai puțin pe Mikael în acel moment. Era furios că Ove Levin păruse să creadă că sondajele aveau să-i salveze. Nu cercetările de piață creaseră revista, ci pasiunea și avântul. *Millennium* ajunsese unde era pentru că toți crezuseră în el, în dreptate și adevăr, fără să se dea încotro bătea vântul. Rămase vreme îndelungată la bufet, întrebându-se cât avea să mai treacă până ieșea și Erika.

Lucru care se întâmplă în vreo două minute. Mikael încercă să-și dea seama cât de nervoasă era după zgomotul tocurilor. Însă atunci când își făcu apariția, Erika doar îi zâmbi abătută.

— Cum îți merge? îl întrebă ea.

— N-am mai putut să ascult.

— Îți dai seama că oamenii se simt al naibii de aiurea când te comporți așa, nu?

— Îmi dau.

— Și presupun că pricepi și că Serner nu poate să miște un deget fără permisiunea noastră. Încă deținem controlul.

— Pe naiba. Suntem prizonierii lor, Ricky! Nu pricepi? Dacă nu facem ce ne spun, își retrag sprijinul și ajungem la marginea prăpastiei, spuse Mikael destul de tare și nervos și, când Erika îi făcu semn să vorbească mai încet și scutură din cap, adaugă pe un ton mai scăzut: Îmi pare rău. Mă comport ca un copil. Dar acum mă duc din nou acasă. Trebuie să mă gândesc la toate astea.

— Văd că ți-ai scurtat bine ziua de lucru.

— M-am gândit că am o groază de ore suplimentare de recuperat.

— Așa e. Vrei să trec pe la tine în seara asta?

— Nu știu. Chiar nu știu, Erika, spuse el și părăsi apoi redacția, ieșind în Götgatsbacken.

Ploaia îi biciuia obrajii. Era înghețat. Trase o înjurătură. Se gândi o clipă dacă să dea o fugă până la librăria Pocket și să-și mai ia un roman polițist englez în care să evadeze. În schimb dispăru pe St. Paulsgatan și chiar în dreptul restaurantului ce servea sushi, pe partea stângă a străzii, îi sună telefonul. Fu convins că era Erika. De fapt, era Pernilla, fiica lui – alesese probabil cel mai prost moment să-și sune tatăl, care și-așa avea destule mustrări de conștiință că făcea prea puține pentru ea.

— Bună, draga mea, răspunse el.

— Ce se aude?

— Cred că furtuna.

— Bine, bine, o să fiu scurtă și la obiect. M-am înscris la Jurnalism la Biskops Arnö[2].

— Așa deci, acum vrei să scrii, spuse Mikael un pic prea brutal și cu o nuanță de sarcasm, ceea ce era, desigur, nedrept.

Ar fi trebuit doar să o felicite și să-i ureze succes. Însă pe vremuri, Pernilla avusese o perioadă ciudată în care sărise de la o sectă religioasă la alta, învățând și una și alta, fără să termine nimic, încât Mikael se simțise mai degrabă obosit atunci când fata schimbase din nou direcția.

— Dar știu că te bucuri.

— Îmi pare rău, Pernilla. Nu prea sunt în apele mele astăzi.

— Dar nu ești mereu așa?

— Nu-mi doresc decât să-ți găsești ceva care să ți se potrivească. Nu știu dacă jurnalismul e o idee așa bună ținând cont de cum arată treburile prin branșă.

— N-o să fac jurnalism plictisitor ca tine.

— Și-atunci ce-o să faci?

— O să scriu de-adevăratelea.

— Bine, spuse Mikael fără să o întrebe la ce se referea. Ai destui bani?

— Lucrez peste program la Wayne's Coffee.

— Vrei să vii la cină în seara asta să vorbim?

— N-am timp, tată. Am vrut doar să-ți spun ce-am făcut, zise ea și închise.

Deși încercă să vadă latura pozitivă și anume faptul că era entuziasmată, Mikael nu reuși decât să devină și mai prost dispus, grăbindu-se să străbată Mariatorget și Hornsgatan, în sus, spre mansarda lui din Bellmansgatan.

Părea că abia plecase de acolo și avu sentimentul ciudat că renunțase la slujbă, că se îndrepta spre o nouă viață în care, în loc să

muncească până la extenuare, avea o grămadă de timp liber la dispoziție. Așadar, se gândi un moment dacă n-ar fi trebuit să facă puțină ordine. Peste tot zăceau aruncate ziare, cărți și haine. În schimb, scoase două Pilsner Urquell din frigider și se așeză pe canapeaua din sufragerie, gândindu-se cumpătat la viața lui sau cel puțin cât de cumpătat putea gândi cineva cu puțină bere la bord. Ce plănuia să facă?

Habar n-avea și lucrul cel mai îngrijorător dintre toate era că nu mai avea niciun chef să se zbată. Din contră, era ciudat de resemnat, ca și cum *Millennium* plutea în afara sferei lui de interes și se întrebă iarăși: N-a venit oare timpul să fac ceva nou? Ar fi fost un eșec enorm din punctul de vedere al Erikăi și al celorlalți. Însă era oare omul potrivit să conducă un ziar care trăia din reclame și abonamente? Poate că i-ar fi fost mai bine altundeva, dar unde?

Chiar și marile ziare de dimineață erau la limita supraviețuirii și singurul loc unde se găseau resurse și bani să facă jurnalism de investigație era la stat ori în clubul investigatorilor de la Ekot, ori la televiziunea de stat… Da, de ce nu? Se gândi la Kajsa Åkerstam, o persoană cu mult farmec, cu care obișnuia să bea câteva pahare de vin la intervale regulate. Kajsa era producătoarea emisiunii *Uppdrag granskning* de la Sveriges Television și încercase în fiecare an să-l recruteze. Însă nu fusese niciodată cazul.

Nu conta ce-i oferea sau cât de solemn îi promitea să-l susțină și să-i apere integritatea. *Millennium* fusese casa și sufletul lui. Dar acum… poate că ar trebui să accepte șansa, dacă oferta mai era valabilă după toate porcăriile care i se întâmplaseră. Știa totul despre jurnalism, dar nimic despre televiziune, în afară de câteva sute de participări la talk-show-uri și emisiuni matinale. Poate că un post la *Uppdrag granskning* i-ar fi redat avântul.

Sună telefonul și se bucură pentru o secundă. Indiferent dacă era Erika sau Pernilla, avea să fie prietenos și să le asculte cu adevărat. Însă ecranul afișa „număr necunoscut”, așa că răspunse circumspect.

— Mikael Blomkvist? întrebă o voce tânără.

— Da, răspunse acesta.

— Ai timp să vorbim?

— Dacă te prezinți, da, poate.

— Mă numesc Linus Brandell.

— OK, Linus, ce vrei?

— Am un subiect pentru tine.

— S-auzim!

— Ți-l spun dacă poți să te urnești peste drum, la Bishop’s Arms și ne vedem acolo.

Mikael se enervă. Nu era vorba doar de tonul poruncitor, ci și de faptul că individul intrase pe teritoriul lui.

— Cred că putem discuta și la telefon.

— Ce avem aici nu poate fi discutat pe o linie neprotejată.

— Oare de ce mă obosește conversația cu tine, Linus?

— Poate că ai avut o zi proastă.

— Chiar așa, ai un punct din partea mea.

— OK. Dă o fugă până la Bishop's ca să-ți fac cinste cu o bere și să-ți povestesc ceva chiar tare.

Mikael voia doar să se răstească la el: încetează să-mi mai spui ce trebuie să fac! În schimb, fără să priceapă de ce sau poate pentru că nu avea nimic mai bun de făcut decât să stea pe canapea și să mediteze la ce avea să se întâmple cu el, spuse:

— Îmi plătesc singur berea. În regulă, vin.

— Înțeleaptă decizie.

— Dar auzi, Linus…

— Da?

— Dacă tărăgănezi și-mi spui tot felul de teorii ale conspirației cum că Elvis trăiește și că știi cine l-a împușcat pe Olof Palme și nu mai ajungi odată la subiect, plec imediat acasă.

— *Fair enough,* spuse Linus Brandell.

3

20 noiembrie

Hanna Balder stătea în bucătăria din Torsgatan și fuma Camel fără filtru. Era îmbrăcată într-un halat de casă albastru și papuci gri, rupți și, chiar dacă nu avea păr bogat și frumos și era în continuare o frumusețe, decăzuse. Avea buzele umflate, iar machiajul puternic din jurul ochilor nu avea doar un rol estetic. Hanna Balder o încasase din nou.

Hanna Balder o încasa mai tot timpul. Ar fi fost o minciună să spună că se obișnuise cu asta. Nimeni nu se obișnuiește cu genul acesta de abuz. Dar bătaia era la ordinea zilei și abia dacă-și amintea ce om vesel fusese odată. Frica era acum o trăsătură evidentă a personalității ei și după o vreme, ajunsese să fumeze câte șaizeci de țigări pe zi și să ia calmante.

Înăuntru, în camera de zi, Lasse Westman înjură ca pentru sine. Pe Hanna nu o mai surprindea cu nimic. Știa de mult că Lasse regretase gestul generos față de Frans. De fapt, fusese un mister de la bun început. Lasse depindea de banii pe care Frans îi trimitea pentru August. Trăise multă vreme pe picior mare de pe urma lor și, de multe ori, Hanna fusese nevoită să debiteze câte un e-mail despre cheltuieli neprevăzute pentru câte un profesor sau cursuri speciale evident imaginare și de aceea fusese atât de ciudat ce făcuse: De ce renunțase Lasse la toate astea și-l lăsase pe Frans să ia băiatul cu el?

În adâncul ei, Hanna știa răspunsul. Fusese aroganța pe care i-o dădea alcoolul. Promisiunea unui rol într-un nou serial polițist de pe TV4 care-l făcuse să se umfle și mai tare în pene. Însă mai presus de orice, era August. Lasse credea că băiatul era ciudat și că prezența lui îți dădea fiori, ceea ce era absolut de neînțeles. Cum să poată cineva să-l urască pe August?

Tot ce făcea băiețelul era să stea pe covor cu puzzle-urile lui, fără să deranjeze pe nimeni. Și totuși, Lasse părea să-l urască, iar asta avea probabil de-a face cu privirea neobișnuită a băiatului, îndreptată spre înăuntru său mai degrabă decât spre lumea de afară și care îi făcea pe oameni să spună că avea probabil o lume interioară foarte bogată, dar care îi dădea fiori lui Lasse.

— Ce dracu', Hanna! Se uită fix prin mine, exclama el.

— Dar e un idiot, așa spui tot timpul.

— O fi un idiot, dar e ceva suspect la el, în orice caz. Pare că vrea să-mi facă rău.

Dar chestia asta era pur și simplu absurdă. August nu se uita deloc nici la Lasse, nici la nimeni altcineva și nu dorea nimănui răul. Lumea

exterioară nu făcea decât să-l irite, iar în bula lui era cel mai fericit. Însă Lasse, paranoic cum era, crezuse că băiatul plănuise un fel de răzbunare și sigur de asta lăsase ca August și banii să dispară din viața lor. Ce jalnic fusese. Cel puțin așa interpretase Hanna. Însă acum, stând lângă chiuveta din bucătărie și trăgând din țigară atât de agitată și cu atâta forță încât simți tutun pe limbă, se întreba dacă nu cumva era ceva adevăr în asta. Poate că August îl ura și el pe Lasse. Poate că voia într-adevăr să-l pedepsească pentru toate loviturile pe care le primise și poate că… Hanna închise ochii și se mușcă de buză… băiatul îi dorea și ei răul.

Începuse să aibă asemenea gânduri distructive de când simțise cum, odată cu lăsarea serii, o apuca un dor aproape insuportabil și ajunsese să se întrebe dacă nu cumva ea și Lasse îi făcuseră mai mult rău lui August. „Am fost un om rău”, murmură ea, iar Lasse îi strigă și el ceva. Nu-l auzi.

— Ce zici? întrebă ea.

— Unde dracu’ e decizia din procesul de custodie?

— Ce nevoie ai de ea?

— Vreau să-i arăt că nu are niciun drept să-l ia pe băiat.

— Abia te bucurai că ai scăpat de el.

— Eram beat și prost.

— Și-acum brusc ești treaz și isteț?

— Al dracu’ de isteț, izbucni Lasse și veni spre ea furios și hotărât.

Hanna închise ochii din nou și se întrebă pentru a mia oară de ce toate mergeau atât de prost.

Frans Balder nu mai arăta ca funcționarul îngrijit care apăruse din senin acasă la fosta soție. Părul îi era ciufulit, mustața lucea transpirată și trecuseră cel puțin trei zile de când nu se mai bărbierise și nu se mai spălase. În ciuda tuturor intențiilor de a deveni tată cu normă întreagă și în ciuda clipei intense de speranță și afecțiune de pe Hornsgatan, se adâncise din nou în concentrarea aceea ce putea fi greșit interpretată ca fiind supărare.

Din când în când, scrâșnea din dinți și, timp de câteva ore, lumea și furtuna de afară încetaseră să mai existe pentru el. Nu observă, așadar, nici că la picioarele lui se întâmpla ceva. Ceva se mișca încet și neîndemânatic, ca și cum o pisică sau un alt animal s-ar fi strecurat pe acolo. După o vreme, își dădu seama că August mersese de-a bușilea până sub biroul lui. Frans se uită la el uluit, ca și cum cifrele din codul lung pe care îl programase încă îi acopereau privirea ca un văl.

— Ce vrei să faci?

August se ridică în picioare cu ochi limpezi și rugători.

— Ce? întrebă Frans din nou. Ce?

Și apoi se întâmplă ceva.

Băiatul luă de pe dușumea o foaie plină cu algoritmi cuantici și-și plimbă febril mâna peste ea, încoace și-ncolo, încât Frans crezu pentru o clipă că avea să facă o nouă criză. Însă August părea mai degrabă că se preface că scrie cu mișcări bruște. Frans simți cum se încordează și-și aminti din nou de ceva important și îndepărtat, la fel ca atunci când traversaseră Hornsgatan. Diferența era că acum știa despre ce e vorba.

Își amintise de propria copilărie, când numerele și ecuațiile erau mai importante decât viața însăși și, luminându-se la față, exclamă:

— Vrei să socotești, nu-i așa? Chiar vrei să socotești?

În secunda următoare se grăbi să aducă niște creioane și coli A4 liniate pe care le puse pe podea în fața lui August.

Apoi scrise cel mai simplu șir de numere pe care și-l amintea, șirul lui Fibonacci, unde fiecare număr era suma celor două numere anterioare: 1,1, 2, 3, 5, 8, 13, 21 și lăsă spațiu pentru următoarea sumă, care ar fi fost 34. Se gândi însă că probabil era prea simplu, așa că mai scrise o serie geometrică: 2, 6, 18, 54… unde fiecare număr era înmulțit cu trei și numărul lipsă era, așadar, 162. Însă pentru un asemenea exercițiu era nevoie de un copil talentat, credea el, nu de cunoștințe foarte avansate. Ceea ce înțelegea Frans prin matematică simplă era, cu alte cuvinte, ceva special și începu pe dată să viseze cu ochii deschiși cum că băiatul nu era nicidecum înapoiat mintal, ci mai degrabă un fel de copie mai concentrată a sa – și el învățase abia târziu să vorbească și să interacționeze cu cei din jur, dar făcuse conexiuni matematice cu mult înainte să rostească primele cuvinte.

Petrecu mult timp așezat lângă băiat, așteptând. Dar bineînțeles, nu se întâmplă nimic. August nu făcea decât să se holbeze la numere cu privirea lui sticloasă, ca și cum spera ca soluția să apară de la sine pe foaie. Într-un târziu, Frans îl lăsă singur și se duse la etaj, bău niște apă minerală și continuă să lucreze la masa din bucătărie cu creionul pe hârtie. Părea să i se fi risipit toată concentrarea și într-un final răsfoi absent ultimul număr din *New Scientist,* petrecându-și astfel vreo jumătate de oră.

Se ridică apoi și coborî din nou la August. Inițial, păru că nu se întâmplase nimic. August stătea pe vine în aceeași poziție în care îl lăsase. Apoi, Frans descoperi ceva care îi trezi inițial doar curiozitatea.

În clipa imediat următoare se gândi că se uita la ceva absolut inexplicabil.

Nu erau prea mulți clienți la Bishop's Arms. Era abia după-amiază, iar vremea nu te îmbia la o plimbare, nici măcar până la cârciuma din vecini. Și totuși, Mikael fu întâmpinat de strigăte și râsete și de o voce răgușită care răcni:

— Kalle Blomkvist!

Era vorba de un bărbat șleampăt cu păr mult și creț și cu o

mustăcioară răsucită pe care Mikael îl văzuse de multe ori prin zonă și pe care credea că-l cheamă Arne. Puteai să-ți potrivești ceasul după el – la ora două după-amiaza în fiecare zi venea la cârciumă. De data asta, părea că venise mai devreme decât de obicei și se așezase la o masă din stânga barului, împreună cu trei tovarăși de pahar.

— Mikael, îl corectă Mikael zâmbind.

Arne, sau cum l-o fi chemând și prietenii lui hohotiră ca și cum numele adevărat al lui Mikael era cel mai amuzant lucru pe care-l auziseră vreodată.

— Investighezi vreo știre-bombă? continuă Arne.

— Mă gândeam să demasc toată treaba necurată de la Bishop's Arms.

— Crezi că Suedia e pregătită pentru așa un subiect?

— Nu, probabil că nu.

Lui Mikael chiar îi plăcea această gașcă, nu pentru că ar fi schimbat vreodată mai mult decât câteva saluturi. Cu toate astea, indivizii făceau parte din peisajul zilnic ce îl făcea să se simtă atât de bine în acel cartier, așa că nu le-o luă în nume de rău când unul dintre ei întrebă:

— Am auzit că te lași de muncă.

Dimpotrivă, cuvintele părură să aducă întregul schimb de replici înapoi la registrul comic de care aparținea.

— Te-ai dus pe copcă la cincisprezece ani, hei, hei, frate butoi, tot ce-i fermecător e trecător, răspunse acesta citându-l pe poetul Fröding și privi roată prin bar, căutând după cineva care părea suficient de masiv cât să le ordone jurnaliștilor obosiți să iasă la cârciumă. Dar în afară de Arne și gașca lui, nu văzu pe nimeni altcineva și se duse în schimb la Amir, la bar.

Amir era înalt, solid și vesel, tatăl extrem de muncitor a patru copii, care se ocupa de bar de câțiva ani buni. El și Mikael se împrieteniseră la cataramă. Nu din pricină că Mikael ar fi fost vreun obișnuit al locului, ci pentru că se ajutau reciproc dintr-un cu totul alt mod: Amir îi făcuse rost de niște sticle cu vin roșu lui Mikael când magazinul de băuturi era închis, iar el aștepta vizita unei doamne, iar Mikael îl ajutase la rândul lui pe un prieten de-al lui Amir care nu avea acte oficiale să redacteze niște cereri către autorități.

— Cui îi datorăm onoarea? spuse Amir.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Cineva interesant?

— Nu cred. Cum îi merge Sarei?

Sara era soția lui Amir și tocmai trecuse printr-o operație la șold.

— Bombăne și ia pastile pentru durere.

— Sună crâncen. Salut-o din partea mea.

— Așa o să fac, spuse Amir și continuară să trăncănească.

Dar Linus Brandell nu veni și Mikael se gândi că probabil era doar o glumă. Pe de altă parte, există și rușini mari decât să te lași atras de cineva la cârciuma din cartier, așa că stătu vreo cincisprezece minute și dezbătu o serie de chestiuni legate de economie și sănătate înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre ieșire. Abia atunci își făcu apariția și tipul.

Nu era vorba că August reușise să completeze corect șirurile matematice. Așa ceva nu l-ar fi impresionat cu adevărat pe Frans Balder. Era vorba în schimb de ceea ce făcuse pe lângă cifre și care la prima vedere părea o fotografie sau o pictură, dar care era de fapt un desen – o redare exactă a semaforului de pe Hornsgatan pe lângă care trecuseră cu o seară înainte. Era excepțional redat, nu doar în cel mai mic detaliu, ci și cu o anume exactitate matematică.

Semaforul pur și simplu strălucea. Fără să-l fi învățat cineva cel mai mic lucru despre formele tridimensionale sau despre cum lucrează artistul cu umbre și lumini, părea că stăpânea tehnica la perfecție. Ochiul roșu al semaforului licărea spre ei, iar în jurul lui se aduna întunericul tomnatic de pe Hornsgatan, care părea și el să lucească, în timp ce în mijlocul străzii mergea bărbatul pe care Frans îl văzuse și îl recunoscuse vag. Părea speriat sau cel puțin îngrijorat, ca și cum prezența lui August l-ar fi tulburat și l-a făcut să calce un pic nesigur – cum naiba putuse băiatul să redea asta?

— Dumnezeule, spuse Frans. Tu ai făcut asta?

August nu încuviință și nici nu clătină din cap, ci se uită într-o parte, pe fereastră, iar Frans Balder avu senzația stranie că viața lui n-avea să mai fie la fel din acel moment.

Mikael nu știa exact la ce se așteptase – un băiat din Stureplan[3] probabil, genul snob. Dar cel care venise era cât un urs – un tânăr scund, cu jeanșii rupți și păr lung, negru și nespălat, cu o privire somnoroasă și evazivă. Avea poate douăzeci și cinci de ani sau chiar mai puțin, ten acneic, un breton care-i cădea în ochi și un herpes destul de urât. Linus Brandell nu arăta ca un tip care avea un subiect de senzație.

— Linus Brandell, presupun.

— Exact. Scuze că mi-a luat atât. Am dat peste o tipă pe care o cunoșteam. Am fost în aceeași clasă într-a noua și…

— Hai să trecem peste asta, îl întrerupse Mikael și îl conduse către o masă din fundul cârciumii.

Când Amir veni și zâmbi discret, comandară două beri Guinness și rămaseră tăcuți câteva clipe. Mikael nu putea pricepe de ce se simțea atât de irascibil. Nu-i stătea în fire. Poate că era totuși din cauza circului cu Serner. Le zâmbi lui Arne și găștii lui care stăteau ceva mai departe de ei și-i studiau cu interes.

— O să trec direct la subiect, spuse Linus.

— Sună bine.

— Ai auzit de Supercraft?

Mikael Blomkvist nu știa prea multe despre jocurile pe computer. Dar despre Supercraft auzise până și el.

— După nume, da.

— Nimic mai mult?

— Nu.

— Atunci nu știi că ceea ce face jocul special este o funcție AI[4] care-ți permite să comunici cu aliații despre tactica de luptă fără să știi precis, cel puțin nu de la bun început, dacă vorbești cu un om în carne și oase sau cu o creație digitală.

— Nu mai spune, zise Mikael.

Nimic nu-l interesa mai puțin decât finețurile unui amărât de joc.

— S-a pornit o mică revoluție în branșă și am fost chiar implicat în dezvoltarea proiectului, continuă Linus Brandell.

— Felicitări. Înseamnă că te-ai aranjat bine.

— Tocmai asta-i chestia.

— Ce anume?

— Ne-au furat proiectul, iar acum Truegames fac miliarde de pe urma lui fără să ne dea un ban.

Nu era prima dată când Mikael auzise povestea aceasta. Vorbise chiar și cu o doamnă în vârstă care susținea că ea era cea care scrisese cărțile din seria Harry Potter și că J.K. Rowling i le furase pe toate prin telepatie.

— Cum s-a întâmplat așa ceva? întrebă el.

— Ne-au spart programul.

— Și cum ați aflat?

— Asta au constatat experții de la Serviciul de Telecomunicații Speciale. Poți să-ți dau și numele dacă vrei, chiar și…

Linus tăcu brusc.

— Și?

— Nimic. Dar până și Säpo[5] a fost amestecat, poți vorbi cu Gabriella Grane, o analistă care cred că-ți va confirma povestea. Menționează cazul și într-un raport public de anul trecut. Am chiar aici numărul lui…

— Cu alte cuvinte, nu e nicio noutate, îl întrerupse Mikael.

— Nu, nu tocmai. *Ny Teknik* și *Computer Sweden* au scris deja despre asta. Dar pentru că Frans n-a vrut să vorbească despre subiect și pentru că în două rânduri a spus chiar că n-a avut loc nicio infracțiune cibernetică, povestea a fost lăsată baltă.

— Și totuși, asta înseamnă că e o știre veche.

— Evident.

— Și-atunci de ce ar trebui să te ascult eu pe tine, Linus?

— Pentru că Frans s-a întors de la San Francisco și pare că a înțeles ce s-a întâmplat. După mine, calcă pe un teren minat. A devenit obsedat de securitate. Folosește doar programe de criptare supersecurizate pe telefon și e-mail și tocmai și-a pus o alarmă antiefracție nouă cu camere video, senzori și tot tacâmul. Cred că ar trebui să vorbești cu el, de asta am intrat în legătură cu tine. Un tip ca tine îl poate face să se deschidă. Pe mine nu mă ascultă.

— Așadar, m-ai făcut să vin până aici pentru că e posibil ca un individ pe nume Frans să dețină un subiect exploziv.

— Nu doar un individ pe nume Frans, Blomkvist, ci nimeni altul decât Frans Balder, nu ți-am spus? Am fost unul dintre asistenții lui.

Mikael se gândi o clipă; singurul Balder de care își amintea era Hanna, actrița, cu care cine știe ce se mai întâmplase.

— Și cine e? întrebă el.

Linus îl privi cu atâta dispreț, că rămase fără cuvinte.

— Unde-ai trăit până acum, pe Marte? Frans Balder e o legendă. Un model.

— Pe bune?

— Dumnezeule, da! continuă Linus. Caută-l pe Google și-o să vezi. A devenit profesor de IT la doar douăzeci și șapte de ani și de două decenii e autoritatea numărul unu în lume în cercetarea inteligenței artificiale. Aproape că nu mai există nimeni care să fi ajuns atât de departe în dezvoltarea de computere cuantice și rețele neurale. Găsește întotdeauna soluții demente și neortodoxe. Are un creier al naibii de mișto și bizar. Gândește într-un fel cu totul nou și inovator și, după cum îți poți da seama, industria IT a tras de el ani de zile. Dar Balder a refuzat mult timp să se lase recrutat. Voia să lucreze de unul singur. Sau pe-aproape. A avut dintotdeauna diverși asistenți din care a scos untul. Cere rezultate și nimic altceva și îi tot dă înainte cu „Nimic nu e imposibil. Treaba voastră e să înlăturați granițele, bla bla bla”. Dar oamenii chiar îl ascultă. Ar face orice pentru el. Mai c-ar putea să-și dea și viața. Printre noi, tocilarii, e ca un zeu.

— I-auzi.

— Dar să nu crezi că sunt vreun admirator indulgent, chiar deloc. Talentul ăsta vine cu un preț, știu sigur. Poți face lucruri măreațe cu el. Dar poți să te și autodistrugi. Frans însuși n-a putut avea grijă de fiul lui. Și-a luat tălpășița într-un stil de neiertat, povești ca asta se tot găsesc. Asistenți care au muncit până la epuizare și și-au distrus viețile, câte și mai câte. Dar chiar dacă era întotdeauna obsedat și imposibil, niciodată nu s-a mai comportat așa. Să aibă o asemenea fixație cu siguranța datelor. Ăsta e un alt motiv pentru care sunt aici. Vreau să vorbești cu el. Tot ce știu e că a făcut o descoperire uriașă.

— Știi asta, pur și simplu?

— Înțelege că nu e deloc o persoană paranoică de obicei. Din

contră, a fost dintotdeauna prea puțin paranoic în ceea ce privește nivelul la care lucra. Dar acum s-a încuiat în casă și abia dacă mai iese de-acolo. Pare speriat și nu e genul care să se sperie prea ușor. Mai degrabă e tipul de șmecher nebun care dă năvală.

— Și se ocupă cu jocuri pe calculator? întrebă Mikael fără să-și ascundă scepticismul.

— Cam pe-acolo… Frans știa că suntem cu toții obsedați de jocurile pe calculator și credea că ar trebui să lucrăm la ceva care ne face plăcere. Dar programul lui de inteligență artificială se preta și la industria jocurilor. Era atelierul experimental perfect și ajunseserăm la niște rezultate fantastice. Deschiseserăm noi drumuri. Doar că…

— Treci la subiect, Linus.

— Faza e că Balder și experții lui în brevete au scris o cerere de brevet de invenție pentru cele mai inovative părți ale tehnologiei și atunci a venit primul șoc. Un inginer rus de la Truegames încropise o cerere chiar înaintea noastră și blocase brevetul, ceea ce nu era nicidecum o coincidență. De fapt, nu conta. Brevetul era menit doar să ne sperie în contextul acela. Interesant era cum naiba aflaseră ce făceam și, pentru că îi eram cu toții loiali până la moarte lui Frans, exista un singur răspuns: programul nostru fusese spart, în ciuda tuturor precauțiilor.

— Atunci i-ați contactat pe cei de la Säpo și RAF?

— Nu i-am sunat de la început. Lui Frans îi e greu să comunice cu oamenii care poartă cravată și merg la serviciu de la nouă la cinci. Îi preferă pe idioții care stau în fața computerului cu nopțile, așa că a căutat în schimb un hacker ciudat pe care l-a întâlnit odată și ea i-a zis direct că fuseserăm victimele unui atac. Nu că ar fi lăsat impresia că e de prea mare încredere. Eu, unul, n-aș fi angajat-o la firma mea, dacă înțelegi ce zic și se prea poate să fi vorbit prostii. Dar cele mai importante dintre concluziile ei au fost confirmate mai târziu de cei de la Serviciul Special de Telecomunicații.

— Dar nimeni nu știa cine v-a spart sistemul?

— Nu, nu, să iei urma unui atac cibernetic e inutil de cele mai multe ori. Un lucru e clar, trebuie să fi fost profesioniști. Lucraserăm mult la sistemul nostru IT de securitate.

— Dar acum crezi că Frans Balder știe ceva despre asta?

— Clar. Altfel nu s-ar mai comporta așa dubios. Sunt convins că a auzit ceva la Solifon.

— Deci lucra acolo?

— Da, spre uimirea tuturor. După cum zicea, Frans refuzase înainte să se lase recrutat de uriașii IT. Nimeni pe lumea asta nu ne cicălea mai mult cu alienarea decât el, cu importanța de a rămâne liberi și de a nu ajunge sclavii marilor puteri comerciale și tot așa. Dar cum stăteam noi acolo cu ochii în soare, jefuiți de tehnologia noastră, hop-

țop înșfacă Frans o ofertă de la Solifon, dintre toate firmele, de-am rămas toți paf. Bine, i-au oferit un salariu uriaș, mână liberă și tot tacâmul, gen „Fă ce vrei, dar lucrează la noi” și poate că i s-a părut tare. Ar fi fost cu siguranță tare pentru oricine altcineva în afară de Frans Balder. Dar astfel de oferte mai primise el și de la Google, Apple și toate firmele posibile. De ce devenise brusc atât de interesat de Solifon? Nu ne-a explicat niciodată de ce. A luat o decizie, și-a făcut bagajul și s-a cărat. După câte am auzit, a fost spectaculos la început. Frans dezvolta în continuare tehnologia noastră și cred că directorul Nicolas Grant începuse să viseze la venituri de miliarde. Erau foarte entuziasmați. Dar pe urmă s-a întâmplat ceva.

— Ceva despre care nu știi de fapt prea multe.

— Nu, am pierdut contactul. În mare, Frans a pierdut contactul cu toată lumea. Dar atât îmi pot da și eu seama, că trebuie să fi fost ceva grav. Frans ne ținuse dintotdeauna predici despre comunicare deschisă, susținea filosofia Wisdom of Crowds[6] și așa mai departe; importanța de a folosi cunoștințele celorlalți, întreaga concepție Linux[7]. Dar la Solifon, era clar, ascundea și ultima virguliță, inclusiv de toți apropiații lui și brusc și-a dat demisia și s-a cărat, iar acum stă în casa lui de la Saltsjöbaden și nu iese nici până-n grădină. Nici măcar nu-i pasă de cum arată.

— Așadar, Linus, ai o poveste despre un profesor care pare stresat și căruia nu-i pasă de cum arată – oare cum pot vedea vecinii cum arată dacă nu iese din casă?

— Da, dar cred că…

— Și eu cred, Linus, că ar putea fi un subiect interesant. Dar din păcate nu e destul pentru mine. Nu sunt reporter IT – sunt un om din epoca de piatră, cum scria cineva foarte înțelept zilele trecute. Ți-aș recomanda să iei legătura cu Raoul Sigvardsson de la *Svenska Morgonposten*. Știe totul despre lumea asta.

— Nu, nu, Sigvardsson e de calibru prea mic. Treaba asta este peste nivelul lui.

— Cred că îl subestimezi.

— Haide, nu o da la-ntors. Asta poate fi comeback-ul[8] tău, Blomkvist.

Obosit, Mikael îi făcu un semn lui Amir, care ștergea o masă nu foarte departe de a lor.

— Pot să-ți dau un sfat? zise el.

— Ce… da… sigur.

— Data viitoare când o să-i vinzi unui reporter un subiect, încearcă să nu-i explici cu ce se alege de pe urma lui. Ai idee de câte ori am auzit asta la viața mea? „O să fie cel mai mare reportaj din viața ta. E mai mare decât Watergate!” Ajungi mai departe cu puțină obiectivitate, Linus.

— Voiam doar să spun că…

— Ce voiai, de fapt, să spui?

— Că ar trebui să vorbești cu el. Cred că ți-ar plăcea de el. Sunteți același gen de om care nu face compromisuri.

Linus păru o clipă să-și piardă încrederea în sine și Mikael se întrebă dacă nu fusese cumva prea dur cu el. Încerca întotdeauna, din principiu, să fie prietenos și să-i încurajeze pe informatori, indiferent cât de țicniți păreau, nu doar pentru că o poveste nebunească putea să ascundă un subiect interesant, ci fiindcă știa că, deseori, era ultimul fir de ață de care se agățau. Mulți veneau la el pentru că toți ceilalți încetaseră să-i mai asculte. Nu arareori era ultima speranță a oamenilor și nu avea niciodată motiv să fie disprețuitor.

— Auzi, spuse Mikael, am avut o zi infernală azi și nu voiam să fiu așa sarcastic.

— E în regulă.

— Ai dreptate, de fapt, continuă Mikael. E ceva care mă interesează în povestea asta. Spuneai că v-a făcut o vizită o hackeriță.

— Da, dar de fapt nu are de-a face cu toate astea. A fost mai mult proiectul comunitar al lui Balder.

— Dar părea să știe meserie.

— Sau poate că a avut noroc. Bătea câmpii la greu.

— Ai făcut cunoștință cu ea personal?

— Da, fix când s-a cărat Balder la Silicon Valley.

— Cam cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Acum unsprezece luni. Transportaserăm computerele noastre la mine acasă, pe Brantingsgatan. Nu se poate spune că aveam o viață grozavă. Eram singur, falit și mahmur, iar acasă totul arăta mult prea nasol. Abia ce vorbisem cu Frans la telefon și îmi făcuse capul calendar ca un babac obosit. Insista că cică: Să nu o judeci după înfățișare și faze din astea, că aparențele înșală, bla bla și alte prostii, asta mi-a zis! Mie, care nu-s cine știe ce ginerică. N-am purtat niciodată cravată sau sacou și știu cum arată cei care se învârt prin cercurile de hackeri. Oricum, am stat și-am așteptat-o pe gagica aia. Mă gândeam c-o să bată măcar la ușă. Dar a deschis ușa și a intrat pur și simplu.

— Cum arăta?

— Ca dracu… Sau, mai bine zis, era sexy cumva, așa, la modul dubios. Dar tot ca dracu'.

— Linus, nu-ți ceream să-mi spui cum arată fizic. Voiam doar să știu cum era îmbrăcată și, eventual, cum o chema.

— N-am idee cine era, continuă Linus, deși o știam de undeva – și aveam un sentiment de rău augur. Era tatuată și avea mulți cercei și alte rahaturi, arăta ca o rockeriță sau o goth girl sau o punkeriță și era slabă ca dracu'.

Mikael îi făcu semn ca prin vis lui Amir să-i aducă încă o Guinness.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mda, ce să spun. Mă gândisem că nu era nevoie să trecem direct la treabă, așa că m-am așezat pe pat – în cameră nu prea era nimic pe care să poți sta – și i-am propus să bem ceva pentru început. Și știi ce-a făcut? Mi-a zis să plec. Mi-a ordonat să-mi părăsesc propria cameră ca și cum era cel mai natural gest din lume. Am refuzat, evident. I-am zis: „Aici locuiesc, gen". Dar mi-a spus doar: „Cară-te, dispari" și mi-am dat seama că nu aveam altă opțiune decât să ies, așa că am fost plecat o bucată bună de timp. Când m-am întors, stătea pe pat zâmbind și fumând, chiar așa și citind o carte despre teoria corzilor sau ceva de genu'. Poate că m-am încruntat la ea mai dubios, habar n-am. Atunci mi-a explicat că nu are de gând să și-o pună cu mine, câtuși de puțin. „Câtuși de puțin" mi-a zis și nu cred că s-a uitat vreo secundă în ochii mei. Mi-a trântit doar că aveam un troian, un RAT[9] și că recunoștea tiparul atacului, însăși ipoteza de prag de originalitate[10] a programării. Fuseserăm trași pe sfoară, a spus. Apoi a plecat.

— Fără să-și ia la revedere?

— Fără nicio vorbă.

— Dumnezeule, lăsă Mikael să-i scape.

— Deși, mai bine zis, cred că a avut baftă. Tipul de la Serviciul Special de Telecomunicații, care făcuse aceeași analiză cu ceva timp înainte și care era probabil mult mai priceput să descopere tipul ăsta de atacuri, a spus hotărât că nu poți trage astfel de concluzii și că, oricât a căutat în computer, nu a găsit niciun virus-spion. Totuși și el – Molde îl chema, apropo, Stefan Molde – era convins că fuseserăm vizați.

— Și fata asta s-a prezentat în vreun fel?

— Asta i-am și cerut, de fapt, dar tot ce mi-a zis, pe un ton acru, a fost că pot să-i spun Pippi[11]. Era clar că nu era numele ei adevărat, dar totuși…

— Ce anume?

— Mi s-a părut că i se potrivește cumva.

— Auzi, spuse Mikael, acum câteva minute eram cât pe ce să plec acasă.

— Da, am remarcat.

— Dar acum situația s-a schimbat considerabil. Nu ziceai că Frans Balder o știa pe fată?

— Ba da.

— Atunci vreau să vorbesc cu Frans Balder cât de repede posibil.

— Din cauza gagicii ăleia?

— Ceva de genul.

— OK, bine, spuse Linus gânditor. Dar n-o să reușești să dai de datele lui de contact. S-a făcut al naibii de secretos, cum îți spuneam.

Ai iphone?

— Da, am.

— Atunci poți să uiți de întâlnire. Frans crede că Apple e vândut mai mult sau mai puțin celor de la NSA. Ca să vorbești cu el trebuie să-ți cumperi un Blackphone[12] sau să împrumuți măcar un Android și să descarci un program special de criptare. Dar o să încerc să-l conving să-ți răspundă, ca să puteți să stabiliți o întâlnire într-un loc sigur.

— Super, Linus, mulțumesc.

Mikael mai rămase o vreme în cârciumă după ce Linus plecă, sorbind din bere și privind furtuna de afară. În spatele lui, Arne și gașca lui râdeau de ceva. Dar Mikael era atât de adâncit în gânduri, încât nu auzea nimic și abia dacă observă când Amir se așeză lângă el și începu să-i prezinte ultima prognoză meteo.

Temperatura urma să scadă până la minus zece grade. Se așteptau să cadă prima zăpadă a anului și nu avea să fie nicidecum pitoresc sau feeric. Urgia avea să mănânce totul în cale – nu se mai confruntaseră cu o asemenea vreme de ani de zile.

— Pot veni și uragane, spuse Amir, iar Mikael, care continua să-l ignore, răspunse laconic:

— Numai bine.

— Bine?

— Da… păi… mai bine decât nimic, în orice caz.

— E adevărat. Dar cum îți mai merge? Pari complet șocat. N-a mers bine întâlnirea?

— Ba da, a fost foarte OK.

— Dar ceva te-a tulburat, nu?

— Nu sunt sigur. Însă totul e puțin confuz în momentul ăsta. Mă gândesc să renunț la *Millennium*.

— Credeam că ești una cu ziarul ăla.

— Așa credeam și eu. Dar presupun că toate au un sfârșit.

— Asta așa e, spuse Amir. Tatăl meu spunea că până și ce e etern se termină odată și-odată. Mi-a zis asta chiar înainte s-o părăsească pe mama.

Mikael pufni.

— Mda. Nici eu nu m-am priceput prea bine la dragostea eternă. Din contră…

— Nu mai spune.

— Cunosc o fată care a dispărut din viața mea o bună bucată de vreme.

— Nasol.

— Da, e o situație mai specială. Dar acum am primit un semn de la ea, cel puțin așa cred și poate că de asta am părut atât de ciudat.

— Înțeleg.

— Așadar, presupun că ar trebui să mă duc spre casă. Cât îți datorez?

— Ne socotim noi mai târziu.

— Mulțam, ai grijă de tine, Amir, spuse Mikael și trecu pe lângă clienții obișnuiți care îi aruncară câteva noi comentarii, ieșind în furtună.

Era ceva de speriat. Rafalele de vânt îl izbeau cu putere și, cu toate astea, zăbovi o clipă în furtună, pierzându-se printre amintiri vechi, după care o porni încet spre casă. Din cine știe ce motiv, îi fu greu să descuie ușa. Se chinui o vreme cu cheia. După ce intră, își aruncă pantofii din picioare, se așeză în fața computerului și căută informații despre profesorul Frans Balder.

Însă nu era chip să se concentreze și se întrebă în schimb, din nou, unde dispăruse tipa aceea. În afară de un raport de la fostul ei angajator, Dragan Armanskij, nu mai auzise nimic de ea. Era ca și cum o înghițise pământul. În ciuda faptului că locuiau aproape în același cartier, n-o văzuse niciodată, așa încât povestea lui Linus îl afectase destul de mult.

Oricine altcineva putuse să apară la ușa tipului în ziua aceea. Era probabil, dar nu neapărat posibil. Cine în afară de Lisbeth mai dă buzna așa, fără să te privească în ochi și să te dea pe ușă afară din propria casă? Cine vede cele mai ascunse secrete din computere și spune chestii ca: „Nici nu mă gândesc să mi-o pun cu tine, câtuși de puțin”? Trebuie să fi fost Lisbeth. Și numele de Pippi – asta chiar era tipic pentru ea.

Pe ușa ei din Fiskargatan scria V. KULLA și Mikael știa prea bine că nu-și folosea numele real. Numele ei adevărat era mult prea căutat și asociat cu cele mai mediatizate procese pe care le urmărise opinia publică. Oare pe unde își mai făcea veacul acum? De fapt, nu era prima dată când tipa se evapora. Însă, de când bătuse la ușa ei din Lundagatan în acea zi și o certase pentru că scrisese o analiză personală un pic prea detaliată despre el, nu stătuseră niciodată despărțiți atâta vreme și era un pic ciudat, nu-i așa? Lisbeth era totuși… da chiar, ce naiba era Lisbeth?

Nu era propriu-zis prietena lui. Prietenii se întâlnesc cu tine. Prietenii nu dispar așa, pur și simplu. Prietenii nu-ți lasă mesaje intrându-ți ilegal în calculator. Și totuși, se atașase de Lisbeth și, mai presus de orice, nu mai putea să și-o scoată din minte, se îngrijora pentru ea. Fostul ei tutore, Holger Palmgren, spunea că Lisbeth se descurca întotdeauna. În ciuda copilăriei de coșmar, sau poate tocmai datorită ei, se transformase într-o supraviețuitoare a naibii de pricepută și da, era ceva adevăr în asta.

Dar cu greu puteai avea garanția că va fi bine, în niciun caz cu o

tipă cu un asemenea trecut și cu talentul ei de a-și face dușmani. Poate că o luase cu adevărat razna, așa cum îi sugerase Dragan Armanski atunci când el și Mikael se întâlniseră să ia prânzul la Gondolen cu o jumătate de an în urmă. Era o zi de primăvară, o sâmbătă și Dragan insistase să-i facă cinste cu bere, șnaps și tot tacâmul. Mikael avusese impresia că Dragan simțea nevoia să se descarce și chiar dacă oficial se întâlniseră doar în calitate de vechi prieteni, era limpede că Dragan voia de fapt să vorbească despre Lisbeth și să o dea în sentimentalisme după câteva pahare.

Dragan îi povestise printre altele că firma lui, Milton Security, livrase câteva alarme unui azil de bătrâni din Högdalen. Alarme bune, spusese el.

Dar nu sunt bune de nimic dacă se taie curentul și nimănui nu-i pasă într-atât încât să rezolve situația și asta era exact ce se întâmplase. Într-o seară fusese o pană de curent la azil, iar noaptea, una dintre bătrâne, o doamnă cu numele de Rut Åkerman, căzuse și-și rupsese femurul și așteptase ore în șir, apăsând butonul de alarmă fără succes. A doua zi dimineața, starea ei era critică și, pentru că ziarele erau ocupate în acel moment cu semnalarea abaterilor și a indiferenței din aziluri, întâmplarea fu intens mediatizată.

Rut era acum în afara oricărui pericol. Dar ghinionul făcuse ca ea să fie mama unuia dintre mai-marii democraților din Suedia și când vestea apăru pe website-ul partidului, Avpixlat, că Armanski era arab – ceea ce nu era, de fapt – secțiunea de comentarii explodă. Sute de comentatori anonimi scriseseră că așa se întâmplă când „ăia ne livrează nouă tehnologie”, iar Dragan se simți foarte jignit, mai ales pentru că și bătrâna lui mamă fusese jignită grav.

Însă brusc, ca printr-o minune, toți acei comentatori au încetat să mai fie anonimi. Dimpotrivă, apăreau cu numele în clar, cu adresa, ocupația și vârsta. Totul era ordonat și îngrijit – ca și cum ar fi completat cu toții un formular. Ai fi zis că de pe tot site-ul se eliminaseră pixelii și s-a putut vedea, evident, că nu doar maniacii și inadaptații sociali scriseseră comentarii, ci și mulți concetățeni de situație bună, inclusiv câțiva concurenți din branșa lui Armanski. Multă vreme, comentatorii până atunci anonimi au fost neputincioși. Nu pricepeau ce se întâmplase. Și-au smuls părul din cap până au reușit să desființeze pagina și au jurat să se răzbune pe vinovați. Dar tocmai asta era ideea, nimeni nu știa cine fusese în spatele atacului. Nimeni în afară de Dragan Armanski.

— A fost o mișcare clasică de-a lui Lisbeth, spuse el. E clar, am fost părtaș la faptă. N-am fost într-atât de generos încât să-mi fie milă de toți cei care au fost expuși, la cât de mult avertizez lumea cu privire la siguranța datelor. Știi, nu mai auzisem nimic de ea de o veșnicie și eram convins că mă ignora, da și că-i ignora și pe toți ceilalți. Apoi s-

au întâmplat astea și a fost fantastic. Mi-a luat apărarea și i-am trimis un răspuns exuberant de mulțumire pe e-mail. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns. Știi ce mi-a scris?

— Nu.

— O singură propoziție. „Cum naiba puteți să-l apărați pe scârbosul ăla de Sandvall de la Clinica din Östermalm?”

— Cine e Sandvall?

— Un chirurg plastician căruia i-am asigurat o gardă de corp pentru că fusese amenințat după ce se încurcase cu o estoniană tânără pe care o operase la sâni. Tipa se pare că era iubita unui interlop cunoscut.

— Aoleu!

— Exact, n-a fost prea inteligent. I-am răspuns lui Lisbeth că nici eu nu credeam că Sandvall era ușă de biserică. Ba chiar știam că nu era. Dar am încercat să-i spun că nu putem emite astfel de judecăți. Nu putem să-i apărăm doar pe cei fără de pată. Chiar și șovinii au dreptul la un anumit grad de siguranță și pentru că Sandvall era în mare pericol și ne ceruse ajutorul, i l-am dat – la tarif dublu. Nimic mai simplu.

— Dar Lisbeth n-a acceptat raționamentul?

— În orice caz, nu mi-a răspuns – cel puțin nu pe e-mail. S-ar zice că mi-a dat o altfel de replică.

— Cum așa?

— S-a dus la paznicii noștri de la clinică și le-a ordonat să stea calmi. Cred chiar că i-a și salutat din partea mea. Apoi a trecut pe lângă toți pacienții, asistentele și doctorii și a urcat până la sala de operații a lui Sandvall, i-a rupt trei degete și l-a amenințat grav.

— Dumnezeule!

— Bine zis. E nebună de legat. Vreau să spun, să se comporte așa în fața atâtor martori și, colac peste pupăză și într-o sală de operații.

— Da, e nebunie curată.

— Bineînțeles, a ieșit un scandal teribil, cu amenințări de dare în judecată și tot tacâmul. Îți dai și tu seama: să-i rupi degetele unui chirurg care s-a angajat să-ți aranjeze fața căzută. Așa ceva îi face pe avocații de top să vadă peste tot numai semnul dolarului.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Absolut nimic. Ăsta e probabil cel mai ciudat lucru. Toată chestia s-a fâsâit, probabil pentru că medicul chirurg n-a vrut să depună plângere. Dar totuși, Mikael, a fost ceva nebunesc. Nicio persoană echilibrată nu dă buzna într-o sală de operații și-i rupe degetele medicului. Nici măcar o Lisbeth Salander echilibrată n-ar face așa ceva.

Mikael Blomkvist nu era chiar atât de sigur de interpretarea lui Dragan. Credea mai degrabă că avea logică, o logică tipică lui Lisbeth,

iar la capitolul ăsta era mai mult sau mai puțin expert. Nu se îndoia nicio secundă că doctorul făcuse ceva mult mai rău decât să pună laba pe iubita greșită. Totuși, nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva era o greșeală din partea lui Lisbeth, măcar la capitolul de analiză a riscurilor.

Se gândi chiar că poate își dorea să intre din nou în bucluc, ca un fel de spectacol care să o facă să simtă că trăiește din nou. Dar asta era cu siguranță doar o teorie. Nu știa nimic despre motivele ei. Nu avea nici cea mai vagă idee despre viața ei din prezent și, în vreme ce furtuna făcea ferestrele să zăngăne, iar el stătea în fața calculatorului și-l căuta pe Frans Balder pe Google, Mikael încercă să vadă partea bună a lucrurilor – măcar dăduseră unul peste altul, chiar dacă indirect. Era în orice caz mai bine decât nimic și presupuse că ar fi trebuit să se bucure că-i semăna. Lisbeth părea să fie ea însăși sau poate că, cine știe, îi adusese un subiect.

Mikael nu înțelegea de ce, dar Linus îl iritase din prima clipă și probabil că ignorase detaliul, chiar dacă Linus venise cu ceva doar pe jumătate senzațional. Dar când Lisbeth apăruse în poveste, începuse să privească totul cu alți ochi. Nu avea de ce să se îndoiască de inteligența ei și dacă își lua din timpul ei ca să se înhame la această misiune, da, poate că și el avea un motiv să aprofundeze subiectul. Putea măcar să verifice toată treaba în detaliu și, cu puțin noroc, să afle ceva nou despre Lisbeth, pentru că aici era întrebarea de o mie de puncte, nu-i așa?

De ce apăruse tocmai acum?

Nu era nici într-un caz vreun consultant IT ambulant și bineînțeles că nedreptățile vieții puteau s-o înfurie. Putea apărea brusc și-și putea face dreptate singură. Dar ca tipa care nu se dă în lături de la a intra în calculatorul oricui să se supere din cauza unei infracțiuni cibernetice era un pic surprinzător. Să-i rupă degetele unui chirurg – foarte bine! Dar să se implice împotriva atacurilor ilegale ale hackerilor… cine se știe cu musca pe căciulă să nu-i critice pe alții, nu-i așa? Pe de altă parte, ce știa el?

Probabil că povestea era mai veche. Poate că ea și Balder erau prieteni sau parteneri de discuție. Nu era imposibil și ca experiment, îi căută pe amândoi pe Google, fără să găsească nimic relevant. Rămase o vreme uitându-se afară, la furtună și gândindu-se la un dragon tatuat pe un spate slab și palid, la gerul din Hedestad și la un mormânt dezgropat din Gosseberga.

Apoi continuă să-l caute pe Frans Balder, iar informațiile despre el se găseau din belșug. Profesorul avea două milioane de rezultate, deși nu era chiar ușor să găsească niște date biografice. Majoritatea erau articole de cercetare și comentarii și părea că Frans Balder nu dădea interviuri. De aceea, toate detaliile vieții lui căpătaseră un fel de aură

mitică – ca și cum fuseseră exagerate și idealizate de către studenții care-l admirau.

Se părea că Frans fusese diagnosticat drept mai mult sau mai puțin retardat, chiar dacă în adolescență se dusese într-o zi la directorul școlii din Ekerö și-i arătase o greșeală în manualul de matematică de clasa a noua referitoare la așa-numitele numere imaginare. Noile ediții ajunseseră să conțină erata lui, iar primăvara următoare, Frans câștigase concursul național de matematică. Se credea că putea rosti cuvintele invers și putea crea propriile palindromuri lungi. Într-un eseu școlar timpuriu publicat pe internet critica romanul lui H.G. Wells, *Războiul lumilor,* pentru că nu putea pricepe cum niște ființe superioare nouă în toate privințele nu înțeleseseră ceva atât de fundamental precum diferențele dintre flora bacteriană de pe Marte și cea de pe Pământ.

După gimnaziu, făcuse studii de IT la Imperial College din Londra și-și susținuse doctoratul cu o lucrare despre algoritmi în rețeaua neurală care fusese considerată revoluționară. Deveni cel mai tânăr profesor din istoria Politehnicii din Stockholm și membru al Academiei Regale de Științe Inginerești. În prezent, era considerat o autoritate mondială în domeniul ipotetic al „singularității tehnologice", faza în care inteligența calculatoarelor o depășește pe cea umană.

Nu avea deloc o înfățișare atrăgătoare. În toate pozele arăta ca un trol cu ochi mici și părul zburlit în toate direcțiile. Totuși se căsătorise cu fermecătoarea actriță Hanna Lind, devenită apoi Balder. Perechea avea un fiu care, potrivit unui reportaj dintr-un cotidian de seară cu titlul „Marea durere a Hannei", suferea de un grav handicap mintal, chiar dacă nu părea deloc înapoiat – cel puțin nu în poza atașată articolului.

Căsnicia se destrămase și, pe când cei doi se confruntau cu o dispută aprinsă pe tema custodiei la tribunalul din Nacka, își făcuse apariția copilul teribil al teatrului, Lasse Westman, care explicase pe un ton agresiv că lui Balder ar mai trebui să i se interzică să aibă grijă de fiul lui pentru că lui Frans îi păsa mai mult de „inteligența computerelor decât de cea a copiilor". Însă Mikael nu insistă pe subiectul divorțului, ci se concentră să înțeleagă munca de cercetare a lui Balder și disputele juridice în care era amestecat. Petrecu o vreme adâncit într-un raționament plicticos despre procesele cuantice la computere.

Se duse apoi în folderul cu documente și deschise un fișier pe care îl crease cu câțiva ani înainte. Acesta se numea *Căsuța lui Lisbeth.* N-avea idee dacă Lisbeth îi intra în continuare în computer sau dacă o mai interesau articolele lui. Însă continua să spere, iar acum se întrebă dacă nu ar trebui să înceapă totuși cu un scurt salut. Evident,

problema era: ce să scrie?

Scrisorile lungi și personale nu erau stilul ei – n-ar fi făcut decât să o irite. Ar fi trebuit mai degrabă să încerce să scrie ceva scurt și ușor enigmatic. Își încercă norocul cu o întrebare:

Ce ar trebui să credem despre inteligența artificială a lui Frans Balder?

Apoi se ridică de la calculator și privi din nou pe fereastră la furtuna de zăpadă.

4

20 noiembrie

Edwin Needham sau Ed the Ned după cum i se mai spunea nu era cel mai bine plătit expert securitate din SUA. Dar poate că era cel mai bun și cel mai mândru. Tatăl lui, Sammy, fusese un ticălos, un alcoolic cu creierul încins, care prindea uneori câte o lucrare în port, dar care pleca aiurea prin crâșme. Nu odată încheiase distracția la pușcărie sau la Urgențe, iar asta nu era distractiv pentru nimeni.

Totuși, escapadele lui Sammy le dădeau prilejul celor de acasă să se bucure de câteva momente de liniște. Atunci când era plecat să se îmbete, aveau un răgaz în care mama, Rita, își putea strânge la piept cei doi copii, spunându-le că totul avea să fie bine. Altfel, nimic nu mergea cum trebuie acasă. Familia locuia în Dorchester, Boston. Atunci când tatăl binevoia să fie prezent, o bătea adesea pe Rita, încât ore întregi și uneori chiar zile, stătea închisă în baie, plângând și tremurând.

Când era mai rău, vomita sânge și nimeni nu fu neapărat surprins când muri la doar patruzeci și șase de ani din cauza hemoragiei și nici când sora mai mare a lui Ed deveni dependentă de heroină, cu atât mai puțin atunci când tatăl și copiii fură la un pas de a ajunge pe străzi.

Copilăria lui Ed îl pregătise pentru o viață plină de probleme și în adolescență se alătură unei bande care își spunea „The Fuckers”, teroarea Dorchesterului și care se deda la lupte între bande, agresiuni și furturi din supermarketuri. Cel mai bun prieten al lui Ed, un băiat pe care îl chema Daniel Gottfried, fusese agățat într-un cârlig de măcelărie și ciopârțit cu o macetă. Adolescent fiind, Ed se jucase cu focul.

Încă de mic, avea un aer brutal și necioplit. Nu prea-l ajuta nici faptul că nu zâmbea niciodată și că îi lipseau doi dinți de sus. Era solid și neînfricat și avea mai totdeauna pe față urmele fie de la bătăile cu tatăl lui, fie de pe urma încăierărilor dintre bande. Cei mai mulți profesori erau îngroziți de Ed. Cu toții erau convinși că avea să sfârșească în închisoare sau cu un glonț în cap. Se mai găseau însă și adulți care începuseră să se ocupe de el – probabil pentru că descoperiseră că în ochii lui extrem de albaștri nu era doar agresivitate și răutate.

Ed avea o dorință arzătoare de a descoperi lucruri noi, o energie care-l făcea să devoreze o carte cu aceeași plăcere cu care distrugea interiorul autobuzului local și în unele zile trebuia să tragă de el ca să plece acasă. Rămânea cu plăcere în așa-zisul laborator de informatică

al școlii, unde existau două calculatoare la care stătea ore în șir. Un profesor de fizică al cărui nume, Larson, avea sonoritate suedeză, remarcă talentul lui Ed la calculatoare și după ce Ed depuse o cerere – în care se implicară și serviciile sociale – primi o bursă și putu să se transfere la o școală pentru elevi mai motivați.

Începu să se remarce la ore și primi noi burse și distincții, iar în final, ceea ce era un miracol având în vedere de unde plecase, începu să studieze Electrical Engineering Computer Science la Massachusetts Institute of Technology. În lucrarea de doctorat puse în discuție o serie de termeni cu privire la noile sisteme de criptare asimetrice precum RSA și ajunse să ocupe poziții importante la Microsoft și Cisco înainte să fie recrutat într-un final de Național Security Agency[13], NSA, din Fort Meade, Maryland.

Desigur, CV-ul lui nu-l recomanda pentru acel post și nu doar din cauza vandalismului din adolescență. Fumase o groază de iarbă în timpul facultății și avea vederi socialiste, ba chiar anarhiste și, de fapt, fusese închis de două ori pentru tulburarea liniștii publice, dar nimic ieșit din comun, doar bătăi prin baruri. Umorul lui rămăsese unul violent și toți cunoscuții evitau să se certe cu el.

Însă cei de la NSA îi apreciau celelalte calități și, în plus, era toamna lui 2001. Serviciile secrete americane aveau o nevoie atât de disperată de analiști IT, încât angajau cam pe oricine și, de-a lungul anului următor, nimeni nu se mai îndoi de loialitatea sau patriotismul lui Ed. Și chiar dacă s-ar fi îndoit cineva, beneficiile pe care le aducea erau întotdeauna mai mari.

Ed nu era doar extrem de talentat. Avea ceva obsesiv, o minuțiozitate maniacală și o eficiență feroce care dădeau bine la cineva care era pus să protejeze securitatea IT a celei mai secretoase organizații americane. Nicio jigodie nu avea să-i spargă sistemul. Era o chestiune de orgoliu pentru el și se făcu rapid indispensabil la Fort Meade. Oamenii stăteau în continuare la coadă ca să se consulte cu el. Mulți ajunseră să se teamă de Ed, care se răstea hodoronc-tronc la colegii de muncă. Îl trimisese la naiba până și pe directorul NSA, legendarul amiral Charles O'Connor.

— Du-te și ocupă-te de ceva la care se pricepe capul ăla al tău egoist și nenorocit, urlase Ed când amiralul încercase să-și exprime părerea cu privire la munca lui.

Dar Charles O'Connor și toți ceilalți trecură cu vederea episodul. Știau că Ed nu urla și nu se certa degeaba – o făcea din cauză că oamenii erau neglijenți cu protocoalele de securitate sau pentru că vorbeau despre lucruri de care nu aveau habar. Nu odată se amestecase în celelalte treburi ale organizației, în ultimul an – aceasta se aflase în mijlocul unei furtuni mediatice cu avocați, atât de dreapta, cât și de stânga, care vedeau organizația ca pe o încarnare a

diavolului, ca pe Big Brother al lui Orwell. Însă din punctul lui Ed de vedere, organizația putea face fix ce-și dorea atâta timp cât sistemele lui de securitate rămâneau riguroase și intacte. Pentru că nu-și întemeiase încă o familie, locuia mai mult sau mai puțin la birou.

Ed era o forță pe care te puteai baza și, chiar dacă fusese subiectul unei serii de controale personale, nu existaseră niciodată obiecții la adresa lui, în afară de câteva beții de pomină. În ultimul timp devenise alarmant de sentimental și începuse să povestească toate prin câte trecuse. Însă nu exista niciun indiciu cum că ar fi povestit cuiva din afară cu ce se ocupa. În lumea de afară se închidea în el ca o scoică și dacă-l întreba cineva ceva, susținea întotdeauna aceleași minciuni bine exersate pe care internetul și bazele de date le confirmau.

Faptul că înaintase în funcție și ajunsese directorul departamentului de securitate cu cele mai mari responsabilități de la sediu nu era nici coincidență și nici rezultatul vreunui joc de culise. Se ocupa de tot și toate „pentru ca niciun nenorocit de informator să nu mai apară vreodată și să ne dea peste bot". Ed și echipa lui înăspriseră măsurile interne de supraveghere din toate locațiile și, de-a lungul nopților albe, creaseră ceva pe care Ed îl numea ba „zid de netrecut", ba „copoi irascibil".

„Nicio jigodie nu mai poate să intre și nici să cotrobăie pe aici fără permisiunea noastră", spunea el, nespus de mândru de asta.

Sau cel puțin fusese mândru până în acea dimineață blestemată de noiembrie. Era o zi frumoasă și senină. În Maryland nu se vedea nici urmă din furtuna infernală care mătura Europa. Oamenii purtau cămăși și jachete subțiri, iar Ed, care de-a lungul anilor ajunsese destul de rotund în talie, se întorcea cu mersul lui legănat de la automatul de cafea.

Grație poziției lui, își permitea să ignore codul vestimentar. Purta o pereche de jeanși și o cămașă roșie cadrilată care nu-l prea cuprindea în talie. Se prăvăli în scaun în fața computerului și oftă. Nu se simțea prea bine. Îl dureau spatele și genunchiul drept și o înjură pe colega lui, fosta agentă FBI, vajnica apărătoare a libertății de exprimare și a drepturilor omului, Alona Casales, care reușise să-l convingă să alerge o tură în ziua precedentă, probabil din pur sadism.

Din fericire, nu se întâmplase nimic extrem de grav de care să trebuiască să se ocupe. Trebuia doar să trimită un mesaj intern cu niște reguli de conduită către responsabilii pentru COST, un program de cooperare cu marile concerne IT. Dar nu ajunse prea departe cu e-mailul. Reuși doar să scrie în stilul lui obișnuit și aspru:

Pentru ca nimeni să nu mai fie tentat să fie idiot din nou, ci să continue să fie un agent IT bun și paranoic, vreau să vă atrag atenția că… moment în care fu întrerupt de unul dintre propriile

semnale de alarmă.

Nu se îngrijoră prea tare. Sistemele lui de alarmă erau atât de sensibile încât reacționau și la cea mai mică fluctuație în pachetele de date. Era cu siguranță doar o anomalie, o notificare că cineva încerca să încalce limitele puterii lor sau ceva de genul ăsta – o intruziune minoră.

Însă adevărul era că nu reușea să o localizeze. În clipa următoare, descoperi ceva atât de înfricoșător, încât nu-și putu crede ochilor. Rămase doar holbându-se la ecran. Cu toate astea, știa exact ce se întâmpla. Cel puțin o jumătate a creierului său, cea care mai era în stare să gândească, știa. Avea loc un atac RAT asupra intranetului, NSANet și în oricare altă situație ar fi gândit: nenorociții, o să-i distrug. Dar acum, în locul cel mai protejat și controlat dintre toate, în acel loc prin care el și echipa lui trecuseră de mii de ori doar în ultimul an, aici… nu, nu, e imposibil, nu se poate.

Fără să-și dea seama, închise ochii, ca și cum spera că totul avea să dispară dacă îi ținea închiși destul. Însă când privi din nou ecranul, propoziția pe care o începuse fusese terminată de altcineva. Bucata scrisă de el care începea cu „… **vreau să vă atrag atenția**…” continua de una singură cu cuvintele: „… **că încetați să mai faceți o groază de ilegalități și că, de fapt, e foarte simplu. Paznicii vor ajunge să fie păziți la rândul lor. Există o logică fundamental democratică în asta**”.

— La dracu’, la dracu’, mormăi el, ceea ce era totuși un semn că era pe care să-și revină.

Dar textul continuă: **Nu te îngrijora, Ed. Hai la o plimbare mai bine. Am pus mâna pe Root**. În acel moment, Ed urlă din toți rărunchii. Lumea lui se prăbuși la vederea cuvântului Root. În cele câteva minute în care computerul călătorea printre cele mai secrete părți ale sistemului, crezu cu toată seriozitatea că avea să facă un atac de cord și nu observă decât ca prin vis că oamenii începuseră să se adune în jurul lui.

Hanna Balder trebuia să iasă la cumpărături. Din frigider lipseau și berea și mâncarea adevărată. Ba mai mult, Lasse putea ajunge acasă în orice moment și n-ar fi fost deloc bucuros dacă nu primea nici măcar un Pilsner. Însă vremea de afară părea neîndurătoare, așa că alungă acest gând și se așeză în schimb în bucătărie să fumeze, deși asta îi făcea rău la ten și în general. Începu să caute prin agenda telefonică.

Trecu de două sau trei ori prin lista de contacte în speranța că va da de vreun număr nou printre ele. Evident însă, nu găsi pe nimeni. Erau aceiași oameni care obosiseră să o mai asculte și, deși știa că nu e o idee grozavă, o sună pe Mia. Mia era agentul ei și, de fapt, cândva fuseseră cele mai bune prietene și visaseră să cucerească lumea

împreună. Acum, Hanna nu făcea decât să-i provoace miei mustrări de conștiință. Pierduse șirul propriilor scuze și al promisiunilor încălcate. „Nu e ușor să îmbătrânești ca actriță, bla bla.” De ce să nu o spună pe-aia dreaptă: „Arăți teribil, Hanna. Publicul nu te mai iubește”.

Dar evident, Mia nu răspunse, ceea ce era probabil mai bine. Niciuna dintre ele nu s-ar fi simțit bine după conversație, iar Hanna nu putu să se abțină să arunce un ochi în camera lui August, doar ca să încerce sentimentul dureros al dorului de el, care o făcea să simtă ca și cum pierduse și ultima misiune importantă din viață, rolul de mamă. Paradoxal, asta îi dădea un pic de forță.

Dintr-un anumit punct de vedere pervers, se consola plângându-și singură de milă. Tocmai se ridicase, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să iasă și să cumpere totuși niște bere, când sună telefonul.

Era Frans, iar Hanna făcu o grimasă. Se gândise toată ziua – dar nu îndrăznise – să-l sune și să-i spună că voia să-l ia înapoi pe August, nu doar pentru că-i era dor de băiat și cu atât mai puțin pentru că ar fi crezut că i-ar fi fost mai bine acasă la ei. Îl voia ca să evite o catastrofă, nimic mai mult.

Lasse voia să-l ia înapoi pe băiat ca să primească alocația și, Dumnezeu știe, se gândea ea, ce avea să se întâmple dacă Lasse apărea la Saltsjöbaden și-și cerea drepturile. Poate că avea să-l scoată cu forța pe August din casă și să-l bage în toți sperieții sau poate că avea să-l pocnească pe Frans. Hanna trebuia să-l facă pe Frans să înțeleagă. Însă când răspunse și încercă să-și pună planul în aplicare, nu putu să se înțeleagă cu el. Frans bălmăjea doar o poveste stranie care părea să fie „de-a dreptul fantastică și uluitoare” și așa mai departe.

— Scuză-mă, Frans, nu înțeleg. Despre ce vorbești? spuse Hanna.

— August e un savant. E un geniu.

— Ai înnebunit?

— Dimpotrivă, draga mea, m-am luminat într-un sfârșit. Trebuie să vii imediat aici! Cred că e singura cale. Altfel nu poți să înțelegi. Plătesc eu taxiul. Îți promit, o să fii uimită. Cu siguranță are memorie fotografică și, în mod inexplicabil, și-a însușit toate secretele desenului în perspectivă. E atât de frumos, Hanna, atât de exact. Strălucește cu o lumină din altă lume.

— Ce strălucește?

— Semaforul lui. N-ai auzit ce-am zis? Cel pe lângă care am trecut cu o seară în urmă și pe care l-a reprodus perfect, ba chiar mai mult decât perfect…

— Mai mult decât…

— Nu doar că l-a copiat, Hanna și asta exact, ci a și adăugat ceva, o dimensiune artistică. Radiază cumva și, paradoxal, are și ceva matematic, ca și cum știe până și axonometrie.

— Axo… ce?

— Nu contează. Trebuie să vii aici și să vezi, continuă Frans și, încetul cu încetul, Hanna începu să înțeleagă.

August începuse brusc să deseneze ca un artist sau cel puțin așa susținea Frans, ceea ce-ar fi fost, bineînțeles, fantastic dacă ar fi fost adevărat. Dar lucrul dureros era că Hanna nu se bucură totuși și inițial nu înțelese de ce. Apoi își dădu seama. Din cauză că totul se întâmplase acasă la Frans. Băiatul locuise cu ea și cu Lasse ani întregi și nu făcuse nimic special. Stătuse doar cu puzzle-urile lui și cuburile de construit și nu scosese nicio vorbă. Făcuse doar crizele lui neplăcute, când țipa cu o voce sfredelitoare și rugătoare și se legăna înainte și înapoi. Și-acum brusc, după câteva săptămâni cu tati devenise un geniu.

Era mult prea mult. Nu că nu s-ar fi bucurat pentru băiat. Dar o durea totuși și cel mai rău dintre toate: nu era deloc atât de surprinsă pe cât ar fi trebuit să fie. Nu stătea scuturând din cap și murmurând „imposibil, imposibil”. Dimpotrivă, povestea părea să fie exact așa cum își imaginase – nu neapărat că fiul ei desena foarte exact semafoare, ci faptul că putea mai mult decât arăta.

Surprinsese asta în ochii lui, în acea privire care părea uneori, în clipele tensionate, să înregistreze fiecare detaliu din jurul lui. Intuise asta în felul băiatului de a-i asculta pe profesori, în mâzgălitul lui tremurător din cărțile de matematică pe care i le cumpărase și, mai presus de orice, în șirurile lui de cifre. Nimic nu era mai remarcabil decât calculele lui. Putea scrie ore în șir serii interminabile de nume uriașe și de neînțeles. Chiar dacă Hanna încercase să le înțeleagă sau măcar să priceapă despre ce era vorba, indiferent cât de mult se străduise, nu reușise să le dea de capăt. Iar acum ghicea că îi scăpase ceva important la cifrele acelea. Fusese prea nefericită și preocupată de propriile probleme ca să priceapă ce se întâmpla în mintea lui, nu-i așa?

— Nu știu, spuse ea.

— Ce nu știi? zise Frans iritat.

— Nu știu dacă pot să vin, continuă ea și auzi în aceeași clipă zgomot la ușă.

Lasse se întorcea cu prietenul lui cel mai bun de pahar. Roger Winter, iar asta o făcu să se înfioare. Închise repede, mormăind niște scuze lui Frans și gândindu-se pentru a mia oară ce mamă rea era.

Frans stătea cu telefonul în mână pe podeaua ca o tablă de șah și lăsă să-i scape o înjurătură. Comandase acest model de podea pentru că se potrivea cu ideea lui de ordine matematică și pentru că pătrățelele de pe tabla de șah se repetau la infinit în oglinzile de pe ușile dulapurilor de o parte și de alta a patului. Erau zile în care își imagina că pătrățelele care se repetau în oglinzi păreau o stradă

întortocheată, ceva aproape viu care ieșea din tipare la fel cum visele iau naștere din neuroni sau programele de calculator din coduri binare. Însă în clipa aceea era adâncit în cu totul altfel de gânduri.

— Bietul de tine. Ce se întâmplă cu mama ta? spuse el.

August, care stătea pe podea lângă el și mânca un sendviș cu castraveciori murați și cașcaval, se uită la el cu o privire concentrată. În acel moment, Frans fu cuprins de o presimțire ciudată că fiul lui avea să spună ceva absolut matur și inteligent. Dar desigur, era o prostie. Ca de obicei, August nu vorbea deloc și nu știa nimic despre femei care se lăsaseră să decadă. Frans își imaginase așa ceva doar din cauza desenelor.

Desenele – numărul lor ajunsese la trei – îi păreau uneori o dovadă de talent artistic și matematic, dar și de o anume înțelepciune. Stilul părea atât de matur și complex în exactitatea lui geometrică, încât Frans nu putea să facă legătura dintre ele și imaginea copilului înapoiat mintal. Sau, mai bine zis, nu voia să facă legătura pentru că, desigur, își dăduse de mult seama despre ce era vorba și nu doar pentru că văzuse și el *Rain Man* la vremea lui. Ca tată al unui băiețel autist, alesese de la bun început să creadă în conceptul de savant, un termen care denumește persoanele cu grave handicapuri cognitive care au totuși abilități în anumite domenii – talente care adesea, într-un fel sau altul, includ o memorie fantastică și simțul detaliului. Frans intuise încă de la bun început că mulți părinți sperau la asta ca la un premiu de consolare pentru diagnosticul de autism. Însă statisticile le erau potrivnice.

Conform unei cercetări obișnuite, doar unul din zece copii cu autism manifesta o formă de genialitate, iar în cele mai multe cazuri nu era vorba de talente atât de remarcabile ca ale lui Rain Man. De exemplu, existau autiști care îți puteau spune în ce zi a săptămânii căzuse o anumită dată într-o anumită perioadă de câteva sute de ani – ba în cazuri extreme, chiar într-o perioadă de patruzeci de mii de ani.

Alții posedau o cunoaștere enciclopedică într-un domeniu restrâns, cum ar fi orarul autobuzelor sau numerele de telefon. Alții puteau să socotească mental numere mari sau își aminteau exact cum fusese vremea în fiecare zi a vieții lor, sau puteau spune cât era ceasul în minute și secunde, fără să se uite la el. Exista o gamă întreagă de talente. Frans înțelesese că astfel de persoane se numeau savanți, indivizi care stăpâneau ceva extraordinar având în vedere dizabilitatea lor.

Apoi exista un alt grup mult mai rar, din care Frans voia să creadă că face parte fiul lui. Așa-zișii savanți geniali, persoane ale căror talente erau senzaționale indiferent cum le-ai fi privit. Kim Peek, de exemplu, care murise recent în urma unui atac de cord. Kim nu se putea îmbrăca singur și avea un grav handicap intelectual. Cu toate

acestea, memorase douăsprezece mii de cărți și putea răspunde instantaneu la aproape orice întrebare din ele. Era ca o bază de date vie. I se spunea Kimputer.

Apoi erau muzicienii ca Leslie Lemke, un bărbat orb și înapoiat mintal care, pe când avea șaisprezece ani, se trezise într-o noapte și, fără să fi luat lecții sau să fi exersat, cântase Concertul nr. 1 pentru pian al lui Ceaikovski, fără nicio greșeală, după ce-l ascultase o singură dată la televizor.

Sau Stephen Wiltshire, un băiat autist din Anglia, care fusese extrem de închis în sine în copilărie și care scosese primul cuvânt abia la șase ani – cuvântul se întâmplase să fie „hârtie".

Pe la 8–10 ani, Stephen putea să deseneze perfect și în cele mai mici detalii ansambluri rezidențiale complexe după ce le privise doar câteva clipe. Cu una dintre ocazii, zburase cu elicopterul pe deasupra Londrei și se uitase în jos la casele și străzile de dedesubt. Când aterizase, desenase întregul oraș sub forma unei panorame supraaglomerate. Cu toate astea, nu era doar un copiator. De timpuriu, se observase nota originală din lucrările lui și în prezent era considerat un mare artist din toate punctele de vedere. Majoritatea celor ca ei erau băieți. Doar unul din șase savanți era de sex feminin, ceea ce avea probabil legătură cu una dintre principalele cauze ale autismului – prezența în uter a unui nivel crescut de hormoni masculini. Testosteronul poate afecta țesutul cerebral al fetusului și aproape întotdeauna emisfera stângă a creierului, deoarece aceasta se dezvoltă mai lent și e mai vulnerabilă. Sindromul savantului reprezintă modul emisferei drepte de a compensa pentru leziunile celei stângi.

Dar, din cauză că emisferele diferă una de alta – cea stângă ocupându-se cu raționamentele abstracte și abilitatea de a vedea lucrurile în ansamblul lor –, rezultatul este unul special. Apare un nou fel de perspectivă, o anume fixație pentru detalii și, dacă Frans își dădea bine seama, atunci el și August percepuseră acel semafor în feluri cu totul diferite. Nu doar pentru că băiatul era evident mult mai concentrat, ci și pentru că în cazul lui Frans creierul înlăturase toate detaliile neimportante și se concentrase pe ce era esențial – pe siguranță și pe însăși indicația semaforului, de a traversa sau a aștepta. Cel mai probabil, fusese distras de multe altele, dar mai ales de Farah Sharif. Pentru el, întreaga trecere de pietoni se confundase cu firul intern al gândurilor și cu speranța unei relații cu ea, în timp ce pentru August trebuie să fi părut exact așa cum era.

Acesta putuse să surprindă în cele mai mici detalii și priveliștea și pe bărbatul vag cunoscut care traversa strada în acel moment. Purtase apoi cu el imaginea ca pe o frumoasă gravură mentală și pentru prima oară după câteva săptămâni simțise nevoia să se exprime. Dar cel mai

remarcabil era că reușise mai mult decât să reproducă imaginea semaforului și a bărbatului, le dăduse un aer tulburător și Frans nu putea scăpa de suspiciunea că August voia să-i spună ceva mai mult decât: ia uite ce pot să fac! Se uită pentru a suta oară la desene și deodată simți un fior în inimă.

I se făcu frică. Nu înțelegea exact de ce, însă avea legătură cu bărbatul din desen. Acesta avea o privire goală și dură, fălcile încleștate și buzele extrem de subțiri, aproape inexistente, chiar dacă acel detaliu abia dacă putea fi folosit împotriva lui. Părea din ce în ce mai înfricoșător cu cât se holba mai mult la el și deodată Balder fu cuprins de o groază paralizantă, ca și cum ar fi avut o premoniție.

„Te iubesc, băiețelul meu”, murmură el fără să-și dea seama ce spune și probabil că repetă propoziția de câteva ori până ce cuvintele începură să i se pară străine.

Observă cu un nou fel de durere că nu mai spusese asta niciodată până atunci și, când își reveni din șocul inițial, își dădu seama că era ceva teribil de rușinos. Chiar era nevoie de un talent unic ca să-și iubească propriul copil? Nu era exclus. Fusese dintotdeauna obsedat de rezultate.

Nu-l interesa nimic din ce nu era inovativ sau extrem de valoros și, atunci când părăsise Suedia pentru Silicon Valley, abia dacă se gândise la August. Fiul său era doar o pacoste pe lângă toate descoperirile epocale pe care avea să le facă.

Dar lucrurile aveau să se schimbe acum, își promise Frans. Urma să uite de cercetare și de toate câte îl bântuiseră în ultimele luni și avea să se ocupe doar de băiat.

Avea să devină un om nou, în ciuda tuturor celor întâmplate.

5

20 noiembrie

Nimeni nu înțelegea cum ajunsese Gabriella Grane la Säpo, cu atât mai puțin ea însăși. Fusese acel gen de fată căreia toată lumea îi prezicea un viitor strălucit. Faptul că acum avea deja treizeci și trei de ani și nu era nici celebră, nici bogată și nici măcar căsătorită, fie pentru avere, fie pur și simplu, le uimea pe vechile ei prietene din Djursholm.

„— Ce s-a întâmplat cu tine, Gabriella? O să fii polițistă toată viața?"

În majoritatea timpului, încerca să nu se certe cu ele, atrăgându-le atenția că nu era nicidecum polițistă, ci un analist ales pe sprânceană și că în prezent scria texte mult mai competente decât scrisese vreodată la Ministerul Afacerilor Externe sau de-a lungul verilor când lucrase ca editor la *Svenska Dagbladet.* În plus n-avea voie să vorbească despre slujba ei. Era mai bine să tacă și să accepte doar că un post la Serviciul Secret Suedez părea un fiasco total – atât pentru prietenele ei din clasa de sus, cât și pentru amicii ei mai intelectuali.

În ochii lor, Säpo era o organizație de idioți stângiști care vâna kurzi și arabi din motive obscure și rasiste și care nu se sfia să comită violențe grave și să încalce drepturile cetățenilor pentru a proteja vechi superspioni sovietici. Uneori, Gabriella era de acord cu această opinie.

Exista într-adevăr incompetență în organizație, iar afacerea Zalachenko fusese o mare rușine. Pe lângă asta însă, aici se făceau și lucruri interesante și importante, mai ales acum, după curățenia generală. Uneori, chiar credea că aici, la Säpo, se discutau ideile cele mai interesante sau că, în orice caz, aici și nu în paginile editoriale, înțelegeai cel mai bine marile transformări care aveau loc în lume. Însă, într-adevăr, se întreba adesea: *Cum am ajuns eu aici și de ce am rămas?*

Probabil că îi plăcea să fie măgulită. Nimeni alta decât directoarea Säpo, Helena Kraft, o contactase și-i spusese că, după toate catastrofele și articolele defăimătoare, serviciile secrete trebuiau să-și schimbe modul de recrutare. „Trebuie să gândim mai mult ca britanicii", spusese ea și „să-i aducem printre noi pe studenții cu adevărat talentați din universități și, sincer vorbind, nimeni nu e mai bun decât tine". Gabriellei nu-i trebui mai mult.

Fusese angajată ca analist la contraspionaj și mai apoi la departamentul pentru protecția industriei. Deși era tânără și atrăgătoare și i se spunea „fata lui tata" sau „scorpie stilată", era un

recrut model, rapidă și receptivă și gândea creativ. În plus, vorbea rusă.

Învățase limba în paralel cu studiile de la Academia de Studii Economice din Stockholm, unde fusese desigur un student model, dar niciodată cu adevărat fericită. Visa la ceva mai măreț decât o viață petrecută în lumea afacerilor. După absolvire, se interesase la Ministerul de Externe și desigur, fusese acceptată. Însă nu se simțise din cale-afară de stimulată nici acolo. Diplomații erau prea rigizi și spilcuiți. Acolo o căutase Helena Kraft, iar acum era deja la Säpo de cinci ani. Cu timpul, ajunsese să fie acceptată drept persoana talentată care era, deși nu fusese întotdeauna simplu.

Azi nu fusese o zi ușoară și nu doar din cauza vremii oribile. Directorul departamentului, Ragnar Olofsson, intrase neanunțat în biroul ei și, acru și lipsit de umor, o anunțase că, la dracu', nu trebuia să flirteze când era în misiune.

— Să flirtez? repetă ea.

— Ai primit flori la birou.

— Și e vina mea?

— Da, cred că ai și tu o parte din vină. Trebuie să fim corecți și rezervați atunci când ieșim pe teren. Reprezentăm o autoritate centrală.

— Extraordinar, dragă Ragnar! Întotdeauna învață omul ceva de la tine. În sfârșit înțeleg și eu că e responsabilitatea mea că unii bărbați fantazează atât de mult încât văd o propunere indecentă într-un simplu zâmbet.

— Nu fi prostuță, spuse Ragnar și dispăru, dar apoi Gabriella începu să se îngrijoreze.

Astfel de ieșiri duceau rareori la ceva bun. Pe de altă parte, acceptase să fie tratată cu desconsiderație prea mult timp.

Era vremea să se apere, așa că făcu repede curat pe birou și scoase o analiză a britanicilor de la GCHQ despre spionajul industrial rus împotriva companiilor europene, pe care încă nu apucase să-l citească. Chiar în acel moment îi sună telefonul. Era Helena Kraft. Gabriella se înveseli. Helena nu se certa și nu se plângea niciodată de nimic, ba dimpotrivă.

— Permite-mi să trec direct la subiect, spuse Helena. Am primit un telefon din Statele Unite care ar putea fi urgent. Poți să-l preiei tu pe Cisco? Am aranjat o linie securizată.

— Bineînțeles.

— Bun, vreau să mă ții la curent cu veștile, să-mi spui dacă au o bază solidă. Pare să fie ceva grav, dar am un sentiment ciudat în legătură cu sursa informației. Spune că te cunoaște.

— Fă-mi legătura.

Era Alona Casales de la NSA și Gabriella se întrebă o clipă dacă era

cu adevărat ea. Când se întâlniseră ultima dată la o conferință în Washington D.C, Alona fusese unul dintre lectori, o tipă charismatică și sigură pe ea, care se ocupa cu ceea ce descria eufemistic drept înregistrare activă de date – adică hacking. După conferință, ea și Gabriella băuseră câteva pahare împreună. Gabriella fusese fermecată aproape împotriva voinței ei. Alona fuma țigări de foi și făcea remarci amuzante cu o voce profundă și senzuală. Majoritatea erau aluzii sexuale. Însă acum, la telefon, părea foarte confuză și uneori pierdea firul ideilor într-un fel cu totul de neînțeles.

Alona nu se speria ușor și nu avea de obicei nicio problemă să treacă direct la subiect. Avea patruzeci și opt de ani, era matură și dezinhibată, cu un bust generos și ochi mici și inteligenți, care puteau să intimideze pe oricine. Adesea părea să citească oamenii ca pe niște cărți deschise și nimeni nu putea afirma că avea prea mare respect pentru superiori. Certa pe oricine – chiar și pe ministrul Justiției – și acesta era unul dintre motivele pentru care Ed the Ned se înțelegea atât de bine cu ea. Niciunul din ei nu dădea doi bani pe poziția socială. Nu-i interesa decât talentul.

Și totuși, acum se pierduse de tot cu capul, deși nu avea nimic de-a face cu Helena Kraft. Era vorba despre scandalul din spațiul de birouri din spatele ei care tocmai atunci izbucnise. Desigur că erau cu toții obișnuiți cu ieșirile violente ale lui Ed. Putea să țipe și să dea cu pumnul în masă din nimic. Dar ceva îi spunea Alonei că ceea ce se întâmpla acum era chiar serios.

Tipul părea complet paralizat și, în timp ce Alona stătea și îndruga verzi și uscate la telefon, oamenii începuseră să se adune în jurul lui și cu toții, fără excepție, păreau îngroziți. Dar poate din cauza șocului, Alona nu încheiase conversația și nici nu spusese să o continue mai târziu. Lăsase să-i fie făcută conexiunea și, exact cum își dorise, dădu de Gabriella Grane, acea tânără analistă fermecătoare pe care o întâlnise la Washington și pe care încercase imediat să o agațe. Chiar dacă nu-i reușise mișcarea, întâlnirea îi făcuse multă plăcere.

— Ce faci, scumpo? întrebă ea.

— Bine, răspunse Gabriella. Avem parte de-o vreme îngrozitoare, dar altfel totul e în regulă.

— Nu-i așa c-a fost frumos ultima oară când ne-am văzut?

— Absolut, a fost foarte distractiv! Am fost mahmură toată ziua următoare. Dar presupun că nu m-ai sunat ca să mă inviți în oraș.

— Nu, din păcate. Te-am sunat pentru că am interceptat o amenințare gravă la adresa unui cercetător suedez.

— Cine?

— Ne-a luat mult să descifrăm informațiile și mai ales să ne dăm seama despre ce țară e vorba. Erau doar mesaje codate vagi și

majoritatea comunicațiilor erau criptate, imposibil de spart. Totuși, ca de obicei, am pus cap la cap piesele de puzzle… Ce dracu'…

— Poftim?

— Așteaptă un pic!

Ecranul calculatorului pâlpâi, apoi se stinse și Alona pricepu că același lucru se întâmplase și în restul birourilor. Se întrebă pentru o clipă ce-ar fi trebuit să facă. Continuă conversația pană la noi indicații; poate că era doar o pană de curent, chiar dacă sistemul de iluminare părea să funcționeze.

— Aștept, spuse Gabriella.

— Mersi. Drăguț din partea ta. Scuză-mă, e nebunie curată aici. Ce ziceam?

— Vorbeai despre piesele de puzzle.

— Exact, am pus piesele cap la cap, fiindcă există întotdeauna cineva care e neatent, indiferent cât de profesionist ar vrea să fie, sau care…

— Da?

— … care vorbește, spune vreo adresă sau ceva și în cazul ăsta, mai degrabă…

Alona tăcu din nou. Nimeni altul decât comandantul Jonny Ingram, unul dintre membrii conducerii superioare a organizației, care avea legături până sus la Casa Albă, venise în spațiul de birouri. Jonny încerca, desigur, să pară la fel de stilat și dezinvolt ca de obicei. Schimbă chiar câteva glume cu un grup de oameni din capătul sălii, însă nu păcălea pe nimeni. În spatele aspectului cizelat și al chipului bronzat – încă de pe vremea când era directorul centrului de criptologie al NSA din Oahu era bronzat tot timpul anului – i se putea citi în priviri că era un pic neliniștit, iar acum voia să aibă parte de atenția tuturor.

— Alo, mai ești? întrebă Gabriella de la celălalt capăt al liniei.

— Din păcate, trebuie să închid. Ținem legătura, spuse Alona și termină convorbirea.

În clipa următoare, se îngrijoră de-a binelea.

Se simțea în aer că se întâmplase ceva îngrozitor, poate un nou atentat terorist. Dar Jonny Ingram își continuă discursul lui menit să calmeze spiritele și chiar dacă își frângea mâinile și avea broboane de transpirație pe mustață și pe frunte, continua să repete că nu se întâmplase nimic grav.

— A fost cel mai probabil un virus, spuse el, care a pătruns în intranet în ciuda tuturor măsurilor de siguranță. Din motive de securitate, am închis serverele, adăugă și, pentru o secundă, reuși să calmeze cu adevărat atmosfera.

„Ce naiba, un virus", păreau să spună oamenii, „atunci nu-i chiar atât de grav."

Însă imediat ce Jonny Ingram începu să facă afirmații atât de vagi, Alona nu se putu abține să nu urle:

— Spune-ne naibii ce se întâmplă!

— Deocamdată, nu știu mai mult. Dar cel mai probabil cineva a pătruns fraudulos în sistemele noastre. Revenim cu detalii imediat ce aflăm mai multe, răspunse Jonny Ingram, redevenind neliniștit.

Un murmur străbătu încăperea.

— Oare sunt iranienii din nou? se întrebă cineva.

— Credem că… începu Ingram.

Dar nu mai apucă să continue. Cel care ar fi trebuit să fie în locul lui de la bun început și să explice ce se întâmplase îl întrerupse brusc și se ridică, arătându-și silueta masivă. Nimeni nu putea nega că era o priveliște impresionantă. Dacă Ed Needham păruse distrus și șocat până atunci, începuse deodată să radieze o hotărâre incredibilă.

— Nu, izbucni el. A fost un hacker, un nenorocit de hacker căruia o să-i tai coaiele și nimic mai mult.

Gabriella Grane tocmai își pusese pelerina ca să plece spre casă, când Alona Casales sună din nou. În primul moment Gabriella se enervă și nu doar din cauza conversației neclare de mai devreme. Voia să plece înainte ca furtuna să se dezlănțuie. La radio anunțaseră că vântul avea să bată cu peste treizeci de metri pe secundă, iar temperatura să scadă sub minus zece grade, iar Gabriella era îmbrăcată mult prea subțire.

— Scuze că mi-a luat atât, spuse Alona Casales. Am avut o dimineață absolut nebună. Haos curat.

— Și aici a fost la fel, răspunse Gabriella politicos, uitându-se la ceas.

— Dar așa cum ziceam, am o misiune importantă sau cel puțin așa cred. Nu e chiar atât de ușor să-mi dau seama. Tocmai am început să urmăresc activitatea unei grupări rusești, ți-am povestit de ea? continuă Alona.

— Nu.

— Păi, da, probabil că sunt implicați și germani și americani și câte unu-doi suedezi.

— Despre ce fel de grupare vorbim?

— Crimă organizată, sofisticată chiar; nu mai jefuiesc bănci și nici nu mai fac trafic cu heroină, ci fură secrete industriale și de afaceri.

— Black hats.

— Nu sunt doar hackeri. Șantajează și dau mită. Practică poate și ceva de modă veche, cum ar fi crima. Dar ca să fiu sinceră, nu știu foarte multe despre ei, câteva nume de cod și legături neconfirmate, câteva nume ale unor ingineri IT mai tineri de la baza ierarhiei. Grupul se ocupă cu spionajul industrial și de aceea a aterizat cazul ăsta pe biroul meu. Ne temem că tehnologia americană de primă clasă

a ajuns pe mâna rușilor.

— Înțeleg.

— Însă nu-i ușor să dăm de ei. Își criptează toate informațiile și, oricât m-am chinuit, nu m-am putut apropia de vârful piramidei mai mult decât să prind din zbor faptul că liderului i se spune Thanos.

— Thanos?

— Da, vine de la Thanatos, zeul morții în mitologia greacă, fiul lui Nyx, noaptea și fratele geamăn al lui Hypnos, somnul.

— Ce misterios!

— Mai degrabă pueril. Thanos e unul dintre personajele negative din benzile desenate *Marvel*. Știi, revistele acelea cu eroi ca Hulk, Iron Man și Captain America. În primul rând nu sunt personaje rusești. În al doilea rând, e… oare cum să formulez…?

— Jucăuș și sfidător în același timp?

— Da, ca și cum ar fi niște studenți plini de aere care-și bat joc de noi, iar asta mă irită. Ca s-o zic pe-aia dreaptă, sunt o groază de lucruri care mă irită la toată povestea asta, așa că, evident, mi-a trezit interesul atunci când am aflat, grație sistemului nostru de urmărire a datelor, că cineva din rețea a dezertat, cineva care ar putea să ne dea niște informații – numai de-am pune labele pe tip înaintea lor. Dar acum, când am analizat în detaliu situația, ne-am dat seama că nu e cum credeam noi.

— În ce sens?

— Cel care a dezertat nu era un criminal, ci un om onest care își dăduse demisia din firma în care organizația asta avea spioni. Era cineva care se presupune că aflase din greșeală ceva decisiv.

— Continuă, te rog.

— Părerea noastră e că această persoană este acum în mare pericol. Are nevoie de protecție. Dar până recent nu aveam nicio idee unde să-l căutăm. Nici nu știam la ce firmă lucrase. Dar acum credem că l-am identificat, continuă Alona. Vezi tu, s-a întâmplat recent ca una dintre figurile astea să menționeze ceva despre tipul ăsta și să spună că „s-au dus naibii toate T-urile”.

— Toate T-urile?

— Da, sună foarte criptic și bizar, dar din fericire era un mesaj foarte precis și ușor de căutat. Și nu, n-am găsit nimic cu „toate T-urile”, dar T-urile în general, cuvintele cu T căutate în combinație cu nume de companii, presupunând că e vorba de companii high-tech, au dus toate la același lucru – Nicolas Grant și maxima lui: Toleranță, Talent și Tenacitate.

— Vorbim despre Solifon, spuse Gabriella.

— Așa credem și noi. Cel puțin, lucrurile par că se leagă și de aceea am început să investigăm cine a plecat de la Solifon în ultima vreme. Inițial nu am găsit nimic, atât de multă viermuială e în compania aia.

Cred chiar că asta e și ideea. Resursele trebuie să circule constant. Și-atunci am început să ne gândim doar la acele T-uri. Știi la ce se referă maxima lui Grant?

— Nu chiar.

— E rețeta lui pentru creativitate. Prin toleranță vrea să spună că așa ceva e necesar atât pentru idei neobișnuite, cât și pentru persoane neobișnuite. Cu cât ești mai deschis către oameni bizari sau către minorități, cu atât vei fi mai receptiv la noi moduri de a gândi. Cam ca „Gay Index" al lui Richard Florida[14]. Acolo unde există toleranță pentru cei ca mine, există mai multă deschidere către nou și creativitate.

— Organizațiile prea omogene și inflexibile nu ajung nicăieri.

— Exact. Talentul – da, spune el, talentul aduce doar rezultate pozitive. Cei talentați atrag alte persoane asemenea lor. Creează un mediu din care și alții vor să facă parte. Încă de la început, Grant a încercat să atragă mai degrabă geniile din branșă în loc să-i aleagă pe specialiștii cei mai potriviți. A lăsat talentul să decidă direcția și nu invers.

— Și tenacitatea?

— Faptul că oamenii ăia talentați ar trebui să rămână tenace. Să nu fie nevoie de atâta birocrație ca să stabilească o simplă întâlnire. Să nu fie nevoie să programeze ședințe și să vorbească cu secretare. Să intre pur și simplu în biroul cuiva și să discute. Ideile să circule liber. După cum bine știi, Solifon e o poveste de un rar succes. Livrează tehnologie revoluționară unei serii întregi de domenii. Da, inclusiv nouă, la NSA și ție și mie. Dar apoi și-a făcut apariția un mic geniu, un compatriot de-al tău și odată cu el…

— …s-au dus naibii toate T-urile.

— Exact.

— Iar geniul acela e Balder.

— Întocmai. Și nu cred să aibă de obicei probleme cu toleranța. Cu tenacitatea, cu atât mai puțin. Dar de la început era ceva toxic în legătură cu el. Refuza să împărtășească vreo informație și a reușit peste noapte să distrugă armonia dintre cercetătorii de elită din companie, mai ales când s-a apucat să-i acuze pe ceilalți că sunt hoți și plagiatori. Ba mai mult, i-a făcut o scenă patronului companiei, Nicolas Grant. Dar Grant a refuzat să povestească despre ce era vorba – a spus doar că era ceva privat. La scurt timp după aceea, Balder și-a anunțat demisia.

— Știu.

— Da și cei mai mulți dintre angajați s-au bucurat când s-a cărat. Aerul a devenit mai respirabil și oamenii au început să aibă din nou încredere unii în ceilalți, cel puțin într-o anumită măsură. Însă Nicolas Grant nu a fost deloc fericit, iar avocații lui cu atât mai puțin. Balder

luase cu el proiectul pe care îl dezvoltase la Solifon și umbla vorba – dar nimeni nu știa nimic, iar zvonurile se succedau – că descoperise ceva senzațional care putea revoluționa computerele cuantice cu care lucra Solifon.

— Și din punct de vedere strict legal, ceea ce luase cu el aparținea companiei și nu lui personal.

— Exact. Așa încât, deși Balder strigase „hoțul", în final el a fost acela și a aflat curând cât de rău poate fi la tribunal, după cum știi, dacă nu-i poate speria pe acei avocați cu lucrurile pe care le cunoaște. Informația e asigurarea lui de viață. Dacă lui îi e bine, le e și lor. Dar în cel mai rău caz poate să și…

— Moară.

— Pe mine, una, mă neliniștește, continuă Alona. Primim semne din ce în ce mai clare că se pune ceva grav la cale, iar acum am înțeles de la șefa voastră că tu ești cea care ne poate ajuta să completăm puzzle-ul.

Gabriella aruncă o privire la furtuna de afară și simți un dor trecător, dar intens de casă și de a fi departe de toți și de toate. Dar își scoase pelerina și se așeză pe scaun, neliniștită.

— Cum pot să vă ajut?

— Ce crezi că descoperise?

— Să înțeleg că nu ați reușit nici să-i interceptați convorbirile, nici să-i spargeți computerul?

— Nu pot să-ți răspund la așa ceva, scumpo. Dar tu ce crezi?

Gabriella își aminti cum Frans Balder stătuse în cadrul ușii biroului ei cu puțin timp în urmă și mormăise că visa la „o nouă viață" – ce-o mai fi vrut să zică și cu asta.

— Presupun că știi, îi spuse ea Alonei, că Balder considera că fusese jefuit de proiectul lui de cercetare încă de pe când era aici, în Suedia. Serviciul de Telecomunicații Speciale, FRA[15], a făcut o investigație îndelungată și i-a dat dreptate într-o anumită măsură, deși au abandonat misiunea. Atunci am făcut pentru prima dată cunoștință cu Balder și nu mi-a plăcut din cale-afară. Mi-a vorbit de sus și nu l-a interesat nimic ce nu avea legătură cu el sau cu cercetarea lui. Îmi amintesc că mi-am zis: dacă asta e atitudinea de care e nevoie ca să devii cunoscut, nu, mulțumesc, n-am nevoie. Dar poate că situația lui familială mi-a influențat percepția.

— Custodia?

— Da, tocmai renunțase la toate drepturile părintești asupra fiului lui autist, pentru că-l ignorase complet și nici măcar nu observase când biblioteca se răsturnase peste el. Când am auzit că-i întorsese pe toți cei de la Solifon împotriva lui, am înțeles prea bine de ce. Asta merită, m-am gândit atunci.

— Dar apoi?

— Apoi s-a întors acasă și au început discuțiile interne cum că ar trebui să fie păzit, așa că ne-am întâlnit din nou cu el. Asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni și a fost ceva într-adevăr remarcabil. Era complet schimbat. Nu doar că scăpase de barbă, dar avea o tunsoare îngrijită și slăbise. Era și mai tăcut, ba chiar un pic nesigur. Nu mai rămăsese nici urmă de fixații și-mi amintesc că l-am întrebat dacă îl neliniștea procesele care-l așteptau. Știi ce mi-a răspuns?

— Nu, ce?

— Mi-a explicat pe un ton de sarcastic că nu era neliniștit pentru că suntem cu toții egali în fața legii.

— Și ce voia să spună cu asta?

— Că suntem egali – dacă plătim egal. În lumea lui, mi-a spus, legea era doar o armă cu care lumea lovea în cei ca el. Așa că da, era îngrijorat. Își făcea griji că știa detalii importante pe care nu le putea scoate la lumină, chiar dacă îl speriau.

— Dar n-a spus despre ce era vorba?

— Nu voia să-și piardă singurul as din mânecă, așa mi-a zis. Voia să aștepte și să vadă cât de departe era dispus să meargă rivalul lui. Dar am observat că era tulburat și la un moment dat i-a scăpat că erau destui oameni care-i voiau răul.

— În ce sens?

— Nu neapărat fizic. Mi-a spus că urmăreau mai degrabă munca și reputația lui. Dar nu sunt atât de sigură că într-adevăr credea că se vor opri la asta – așa că i-am propus să-și ia un câine de pază. Credeam că un câine ar fi fost un însoțitor perfect pentru un bărbat care locuia într-o casă mult prea mare din suburbii. Dar m-a refuzat. „Nu pot să-mi iau un câine acum”, mi-a zis tăios.

— De ce oare?

— N-am idee. Dar am avut senzația că ceva îl apăsa și nu a protestat prea vehement când m-am asigurat că are în casă cel mai avansat sistem de alarmă. Tocmai fusese instalat.

— De către cine?

— O firmă de securitate cu care lucrăm noi de obicei. Milton Security.

— Bine, foarte bine. Dar trebuie totuși să-ți sugerez să-l duceți la loc sigur.

— Așa de grav e?

— Există un anume risc, iar asta ar trebui să fie destul, nu-i așa?

— O, da, spuse Gabriella. Poți să-mi trimiți documentația ca să vorbesc cu superiorul meu?

— Să văd ce pot face – dar nu știu sigur dacă pot găsi ceva în momentul ăsta. Am avut niște probleme destul de grave cu computerele.

— NSA chiar își permite așa ceva?

— Nu, ai dreptate. Voi reveni, scumpo, spuse Alona și închise.

Gabriella rămase câteva secunde nemișcată, privind furtuna care lovea din ce în ce mai violent fereastra.

Își scoase apoi Blackphone-ul și-l sună pe Frans Balder. Sună odată și încă odată, nu doar ca să-l avertizeze și să se asigure că se duce imediat într-un loc sigur, ci și pentru că brusc voia să afle ce avusese în minte când spusese: „Visez de câteva zile la o nouă viață”.

Nimeni n-ar fi crezut că, în momentul acela, Frans Balder era ocupat să-și convingă fiul să mai deseneze ceva care să radieze acea lumină dintr-o altă lume.

6
noiembrie

Pe ecranul calculatorului apărură două cuvinte:

Mission Accomplished!

Plague urlă din toți rărunchii cu vocea lui răgușită și aproape dementă, ceea poate că era cam nechibzuit. Însă vecinii sau cel puțin cei care puteau auzi abia dacă își puteau închipui despre ce era vorba. Casa lui nu arăta neapărat ca un loc în care se puneau la cale lovituri de stat internaționale împotriva serviciilor secrete.

Părea mai degrabă un cămin de nefamiliști. Plague locuia pe Högklintavägen, în Sundbyberg, o zonă îndepărtată și deloc pitorească, cu blocuri triste de patru etaje din cărămidă decolorată, iar apartamentul lui nu arăta cu mult mai bine de-atât. În casă era un miros acru, stătut. Pe birou stăteau aruncate tot felul de resturi, ambalaje de la McDonald's și pahare de coca-cola, foi mâzgălite, resturi de prăjituri, cești murdare de cafea și punguțe goale de dulciuri. Chiar dacă o parte dintre ele ajunseseră în coșul de gunoi, nici acela nu fusese golit de săptămâni întregi și cu greu puteai face un pas fără să te umpli de firimituri și mizerie pe tălpi. Însă niciunul dintre prietenii lui n-ar fi fost surprins.

Plague era genul de om care nu se spăla și nu-și schimba hainele de obicei. Trăia exclusiv în fața computerului și, chiar și în perioadele în care lucra mai puțin, arăta deplorabil: supraponderal, puhav și neîngrijit, în ciuda unui cioc stilat pe bărbie. Însă barba se transformase de mult într-un tufiș fără formă. Plague era uriaș, adus de spate și gâfâia foarte tare când făcea mișcare. Dar tipul avea alte talente.

În fața calculatorului era un maestru, un hacker care zbura nestingherit prin universul cibernetic și care avea poate un singur superior sau mai bine zis superioară în domeniu. Era o plăcere să-i privești degetele dansând pe tastatură. Pe cât era de gras și stângaci în viața reală, pe atât era de ușor și agil pe internet și, în timp ce unul dintre vecinii de deasupra, domnul Jansson probabil, bătea în podea, Plague răspunse mesajului:

Wasp, geniu nenorocit ce ești. Ție trebuie să-ți facă lumea statuie.

Apoi se lăsă pe spate cu un zâmbet satisfăcut și încercă să recapituleze șirul evenimentelor sau, mai precis, să se culce o vreme pe lauri înainte de a se gândi cum să o descoasă pe Wasp și poate să se și asigure că își șterse urmele. Nimeni nu avea să-i găsească, nimeni! De hărțuit organizații puternice mai hărțuiseră și înainte. Dar asta era la un cu totul alt nivel. Și mulți dintre membrii grupului exclusivist din care făcea parte, așa-zisa Republică a Hackerilor, se opuseseră

ideii, mai ales Wasp. Wasp se putea lupta cu orice autoritate sau persoană din lume dacă era nevoie, dar nu-i plăcea să se ia la harță doar de dragul scandalului.

Nu-i plăceau astfel de prostii copilărești de-ale hackerilor. Nu era genul de persoană care să spargă un supercomputer doar pentru a se face cunoscută. Wasp voia să aibă întotdeauna un scop clar și analiza întotdeauna consecințele. Compara riscurile pe termen lung cu satisfacțiile pe termen scurt și nimeni nu putea susține că să spargi rețeaua NSA-ului era o mișcare inteligentă. Și totuși, se lăsase convinsă, fără ca nimeni să înțeleagă de ce. Poate că avea nevoie de un stimulent. Poate că se i urâse de una singură și voia să provoace puțin haos ca să nu mai moară de plictiseală. Sau poate că și ea, ca mai mulți din grup, era deja implicată în conflictul cu NSA, iar atunci atacul nu fusese nimic mai mult decât o răzbunare personală. Însă alții din grup se îndoiau de motivația ei și susțineau că Wasp căuta de fapt informații – că vâna pe cineva încă de când tatăl ei, Alexander Zalachenko, fusese ucis la spitalul Sahigrenska din Göteborg.

Însă nimeni nu știa cu siguranță. Wasp avea dintotdeauna secretele ei și de fapt nu conta motivul sau cel puțin așa încercară să se convingă. Dacă voia să-i ajute, atunci trebuiau să zică mersi și să accepte în loc să-și facă griji pentru că nu fusese interesată de la bun început sau în general. Măcar nu mai era indiferentă.

Cu Wasp de partea lor, proiectul părea că avea sorți mai mari de izbândă și știau mai bine decât oricine că NSA își depășise atribuțiile legale în ultimii ani. În prezent, organizația nu spiona doar teroriști și potențiale amenințări la adresa securității SUA, nici doar pe cei mai importanți potentați precum președinți sau lideri străini, ci pe aproape toată lumea. Milioane, miliarde și trilioane de conversații, e-mailuri și activități Online erau supravegheate și arhivate și în fiecare zi NSA avansa pe poziții. Se afunda din ce în ce mai adânc în viețile private ale tuturor, transformându-se într-un ochi mare și diabolic ce veghea asupra lor.

Era adevărat că nimeni din Republica Hackerilor nu putea invoca principiul moralității. Se integraseră cu toții fără excepție în peisajul digital unde nu aveau de fapt ce să caute. Cu alte cuvinte, astea erau regulile jocului. Un hacker era cineva care făcea lucruri ilegale, o persoană care, prin virtutea ocupației sale, încălca regulile, își lărgea limitele cunoașterii și căreia nu-i păsa întotdeauna de diferențele dintre sfera privată și cea publică.

Însă nu erau complet lipsiți de moralitate și, mai presus de orice, știau din proprie experiență cât de mult putea corupe puterea, mai ales puterea absolută. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea gândul că cele mai rele și mai lipsite de scrupule atacuri ale hackerilor nu mai erau organizate de rebeli singuratici sau mercenari, ci de coloși naționali

care voiau să controleze populația. Plague, Trinity, Bob the Dog, Flipper, Zod, Cat și întreaga Republică a Hackerilor se hotărâse așadar să riposteze, atacând NSA-ul și bătându-i cu propriile arme.

Însă nu era deloc simplu. Era ca și cum ai fi furat aur de la Fort Knox. Și, ca niște idioți înfumurați ce erau, nu voiau doar să pătrundă în sistem. Voiau să pună stăpânire pe el. Să obțină statusul de superutilizator sau Root, cum i se spunea în argoul Linux, și, pentru a reuși asta, trebuiau să găsească breșe de securitate necunoscute, așa-numitele Zero Days – inițial pe serverul NSA, apoi mai departe în Intranetul organizației, NSANet, de unde se propaga semnalul de urmărire în întreaga lume.

Ca de obicei, începură cu puțină inginerie socială. Trebuiau să găsească numele administratorilor de sistem și ale analiștilor de infrastructură care creau parole complicate pentru Intranet și n-ar fi stricat dacă identificau vreun idiot neglijent cu protocoalele de securitate. De fapt, chiar reușiseră să găsească, prin propriile lor canale patru, cinci, șase nume, printre care și pe cel al unui tip, Richard Fuller.

Richard Fuller lucra în cadrul NISIRT, NSA Information Systems Incident Response Team, care păzea intranetul organizației și care vâna permanent scurgeri și intruși. Richard Fuller era un american get-beget – avocat cu studii la Harvard, republican, fost fundaș la fotbal american – ce mai, un ideal de patriotism, dacă te-ai fi luat după CV-ul lui. Dar Bob the Dog reușise, printr-o fostă iubită, să afle că suferea de tulburare bipolară și că era posibil să fi fost și dependent de cocaină.

Când se înfierbânta, făcea toate prostiile posibile, inclusiv să deschidă fișiere și documente fără să le treacă mai întâi prin Sand Box[16]. În plus, tipul arăta bine, deși era un pic cam slugarnic și cineva, probabil Bob the Dog însuși, venise cu ideea ca Wasp să se ducă până în orașul lui de baștină, Baltimore, să se culce cu el ca să-l șantajeze pentru informații.

Wasp îi trimise pe toți la dracu'. Apoi le refuză și cealaltă idee, de a redacta un document cu niște așa-zise informații-bombă despre intruși și scurgeri de informații la sediul central din Fort Meade, document care ar fi trebuit să fie transmis împreună cu un program-spion, un troian avansat, care să pară perfect credibil și prin care să lucreze Plague și Wasp. Ideea era să lase indicii online care să-l atragă pe Fuller către document și, în cel mai bun caz, să-l facă să fie atât de anxios, încât să neglijeze securitatea. Nu era un plan rău, chiar deloc – în primul rând avea să-i conducă la sistemul de computere al NSA fără să fie nevoie de o breșă activă care ar fi putut fi urmărită.

Dar Wasp nu fusese de acord, după cum spusese, să stea să aștepte ca dezaxatul de Fuller să se facă de râs. Nu voia să depindă de

greșelile altora și era în general atât de refractară și încăpățânată, încât nimeni nu fu uimit când se decise brusc că vrea să preia controlul asupra întregii operațiuni. În ciuda tam-tamului și a protestelor care s-au iscat, s-au dat bătuți în final, deși, evident, fiecare primise o serie de instrucțiuni. Wasp își notase cu grijă numele și informațiile pe care le descoperiseră despre administratorii de sistem și ceru ajutorul pentru o așa-zisă operațiune de identificare: maparea platformei pe care se afla serverul și a sistemului de operare. Apoi, Wasp închisese ușa în nas Republicii Hackerilor și întregii lumi, iar Plague avea senzația că nu-i mai asculta cu adevărat sfaturile, cum ar fi că nu trebuia să-i folosească numele de utilizator, alias-ul lui și că nu ar fi trebuit să lucreze de acasă, ci mai degrabă dintr-un hotel îndepărtat, sub o identitate falsă, ca să nu le dea copoilor de la NSA șansa de a o urmări prin căile întortocheate ale rețelei Tor[17]. Evident, Wasp acționase după cum o tăiase capul, iar Plague nu putuse să facă nimic mai mult decât să stea la biroul lui din Sundbyberg și să aștepte, pradă surescitării, fără să știe cum avea să procedeze Wasp.

Un singur lucru știa însă: ceea ce reușise Wasp era colosal, legendar și, în timp ce furtuna urla afară, dădu la o parte niște ambalaje goale de pe birou, se aplecă spre computer și scrise:

Povestește-mi cum te-ai simțit.

Pustie, răspunse ea.

Pustie.

Așa se simțise. Lisbeth Salander abia dacă dormise, băuse și mâncase în ultima săptămână, iar acum o durea capul, avea ochii roșii, îi tremurau mâinile și și-ar fi aruncat cu plăcere tot echipamentul pe jos. Dar pe undeva era și mulțumită, deși nu din motivul pe care îl bănuiau Plague și cei din Republica Hackerilor. Era mulțumită, pentru că aflase ceva nou despre gruparea criminală pe care o studia și pentru că reușise să demonstreze o legătură pe care până atunci doar o intuise. Totuși ținu asta pentru sine și se miră că ceilalți puteau să creadă că spărsese sistemul doar de dragul aventurii.

Nu era nicidecum o puștoaică zăpăcită de hormoni, nicio idioată dependentă de adrenalină care ținea să se dea mare. Se aruncase într-o treabă atât de riscantă pentru că voia ceva foarte concret, deși era adevărat că hacking-ul fusese cândva pentru ea mai mult decât un instrument. În cele mai groaznice momente din copilărie, hacking-ul fusese modul ei de a evada și de a scăpa de sentimentul că e prizonieră în propria-i viață. Cu ajutorul computerului, reușise să dărâme ziduri și bariere care altfel i-ar fi stat în cale și să se bucure de libertate. Desigur, încă mai avea această senzație de libertate.

În primul și-n primul rând, ieșise la vânătoare, încă de când se trezise în zorii acelei zile, după visul cu pumnul care lovea ritmic și neîntrerupt salteaua din Lundagatan. Nimeni nu putea susține că era

ușor. Rivalii se ascundeau în spatele perdelelor de fum și poate de aceea Lisbeth părușe atât de dificilă și supărată în ultimul timp. Era ca și cum o nouă întunecime radia din ea, și-n afara unui antrenor de box solid și impulsiv pe nume Obinze și a trei iubiți sau iubite, nu întâlnise pe nimeni și părea mai pusă pe harță ca oricând. Avea părul ciufulit și privirea întunecată și chiar dacă încerca uneori, nu era prea bună la politețuri.

Lisbeth voia adevărul sau nimic, iar apartamentul ei din Fiskargatan… acela era o poveste în sine. Era mare cât pentru o familie cu șapte copii și, în ciuda faptului că trecuse un an întreg, nu era nici mobilat, nici îmbietor. Pe ici, pe colo, vedeai câte o piesă de mobilier de la IKEA așezată parcă la nimereală. Nu avea nici măcar un sistem audio, probabil din cauză că nu înțelegea muzica. Vedea mai multă muzicalitate într-o ecuație diferențială decât într-o compoziție de Beethoven. Totuși, adunase o avere considerabilă. Reinvestise banii pe care-i furase de la interlopul Hans-Erik Wennerström și avea acum peste cinci miliarde de coroane suedeze.

Însă dintr-un anumit punct de vedere – ceea ce era tipic – norocul nu-și lăsase amprenta asupra personalității ei deși, știind că are bani, devenise și mai neînfricată, în ultimul timp cel puțin, făcuse lucruri tot mai dramatice, cum ar fi să-i rupă degetele unui violator și să se infiltreze în intranetul NSA-ului.

Poate că întrecuse limita. Însă o privise ca pe o necesitate și timp de multe zile și nopți uitase de orice altceva, complet absorbită de proiect. Acum că se încheiase, se uita obosită și chiorâș la cele două birouri aranjate în formă de L din fața ei. Pe masă era așezat echipamentul, calculatorul ei obișnuit și un aparat de testare pe care-l cumpărase ca să instaleze pe el copia serverului NSA și a sistemului lor de operare. Atacase apoi computerul de test cu programe de fuzzing[18] anume create, care căutau erori și căi de acces în platformă. Completă apoi atacurile cu protocoale de debugging[19], black-box[20] și beta-atacuri[21]. Rezultatul pe care-l primi se transformă în baza virusului ei spion. RAT și de aceea nu-și permitea să neglijeze niciun aspect. Examinase sistemul pe toate părțile și instalase o copie a serverului acasă. Dacă se apuca să lucreze pe platforma reală, tehnicienii NSA ar fi observat imediat, ceea ce ar fi pus punct distracției.

Acum se putea ocupa de asta cât era ziua de lungă, fără să fie deranjată de nimeni și, bineînțeles, fără să doarmă sau să mănânce prea mult. Dacă se ridica totuși de lângă computer, era doar ca să ațipească o clipă pe canapea sau să încălzească niște pizza la microunde. Altfel, lucra până o dureau ochii, mai ales la Zero Day Exploit, programul care căuta breșe secrete de securitate și care trebuia să-i actualizeze statutul când avea să intre cu adevărat în

sistemul NSA, ceea ce sincer era nebunie curată.

Lisbeth crease un program care nu numai că-i dădea controlul complet asupra sistemului, ci și posibilitatea de a supraveghea de la distanță orice de pe intranet, indiferent cât de puține ar fi știut despre acel lucru.

Nu urma doar să pătrundă în sistem. Avea să meargă tot mai departe în interiorul NSANet, un univers autonom în sine, care avea foarte puțină legătură cu internetul obișnuit. Poate că Lisbeth părea o adolescentă ratată din toate punctele de vedere. Însă cu acele coduri-sursă ale computerului și legăturile logice de care era capabilă, creierul ei nu făcuse decât clic și crease un program-spion sofisticat și cu totul inovator, un virus avansat care ducea o existență proprie. Când se simți mulțumită de el într-un final, trecu la următoarea fază a proiectului. Trebuia să înceteze să se mai joace în atelierul propriu și să atace cu adevărat.

Așadar, scoase o cartelă pre-pay pe care o cumpărase din Berlin, de la operatorul de telefonie T-Mobile și o inseră în telefon. Apoi se conectă la ea și poate că ar fi trebuit într-adevăr să se mute altundeva, într-un alt colț al planetei și să se dea drept Irene Nesser, cealaltă identitate a ei.

Analiștii de securitate de la NSA urmau poate să o localizeze la baza Telenor din cartier – asta dacă erau cu adevărat motivați și capabili. Însă cu siguranță n-aveau cum să ajungă mai departe de atât, nu pe cale tehnică, în orice caz. Dar tot aveau să fie aproape de ea și nu ar fi fost deloc bine. Cu toate astea, se gândi că beneficiile de a sta acasă erau mai mari, și-și luă toate măsurile de precauție posibile. Și ea, ca mulți alți hackeri, folosea sistemul Tor, o rețea care făcea ca traficul ei să se propage printre mii și mii de utilizatori. Totuși, știa că nici măcar Tor nu era perfect sigur – NSA-ul folosea un program ce se numea Egotistical Giraffe pentru a forța sistemul – și de aceea lucrase mult ca să-și îmbunătățească nivelul de securitate. Imediat după aceea, porni la atac.

Pătrunse în platformă fără nicio dificultate. Însă nu avea niciun motiv să-și dea aere din atâta lucru. Trebuia să se miște repede, să găsească administratorii de sistem ale căror nume le aflase și să inițieze programul-spion în câteva dintre fișierele lor, ca să construiască o punte de legătură între server și intranet. Nu era chiar o operațiune simplă din unele puncte de vedere. Nicio alarmă și niciun antivirus nu trebuiau să se declanșeze și în final alese un bărbat pe nume Tom Breckinridge, căruia îi preluă identitatea în NSANet și… simți cum i se încordează fiecare mușchi din corp. În fața ochilor ei obosiți începu să se întâmple ceva magic.

Programul ei spion o ducea din ce în ce mai adânc, în secretele cel mai bine păzite. Evident, știa precis încotro se îndrepta. Avea să

ajungă în Active Directory sau echivalentul său, pentru a-și actualiza statutul. Dintr-un musafir nepoftit, avea să devină un superutilizator în acel univers aglomerat și, în primul rând, avea să încerce să-și facă o idee generală despre sistem, ceva ce nu era deloc ușor. Era mai degrabă imposibil și nu avea nici prea mult timp la dispoziție.

Totul trebuia să se întâmple foarte repede și se chinui să controleze sistemul de căutare și să găsească toate parolele, frazele și referințele, toată păsărească internă. Era pe cale să se dea bătută când găsi într-un final un document marcat Top Secret, NOFORN – Interzis distribuției internaționale, nimic special în sine. Însă împreună cu o serie de conversații dintre Zigmund Eckerwald de la Solifon și agenți cibernetici de la departamentul de Supraveghere a Tehnologiilor Strategice din NSA îl transformase într-un document-bombă. Lisbeth zâmbi și memoră fiecare detaliu, chiar dacă în clipa următoare înjură în gura mare când descoperi încă un document care părea să aibă legătură cu cel precedent. Documentul era criptat și de aceea nu văzu nicio altă soluție decât să-l descarce. Probabil că atunci avea să se declanșeze o alarmă la Fort Meade.

Ghici că lucrurile începură să ia o turnură gravă. Ba mai mult, era nevoită să-și îndeplinească misiunea oficială, dacă oficial era cuvântul potrivit în situația respectivă. Însă le promisese solemn lui Plague și celorlalți din Republica Hackerilor că avea să le tragă pantalonii în vine celor de la NSA și să le mai taie din aere. De aceea, încercă să-și dea seama cu cine ar fi trebuit să comunice. Cui să-i trimită mesajul?

Îl alese pe Edwin Needham, Ed the Ned. Numele lui apărea pe toate documentele legate de securitate și când descoperi câte ceva despre el pe intranet, simți un respect sceptic. Ed the Ned era o vedetă. Dar Lisbeth îi scăpase oricum și pentru o clipă ezită să-și facă prezența cunoscută.

Atacul ei avea să declanșeze o întreagă harababură. Dar nu asta căuta, așa că îi dădu înainte. Nu avea idee cât era ceasul. Putea fi zi sau noapte, toamnă sau primăvară și nu observă decât cumva inconștient că furtuna continua să urle ca și cum s-ar fi sincronizat cu lovitura ei. Acolo, departe, în Maryland – nu foarte departe de intersecția faimoasă dintre străzile Baltimore Parkway și Maryland Route 32 – Ed the Ned începu să scrie un e-mail.

Nu apucă să scrie mult, deoarece câteva secunde mai târziu, Lisbeth preluă controlul și îi continuă propoziția scriind: **Paznicii vor ajunge să fie păziți la rândul lor. Există o logică fundamental democratică în asta.** Pentru o clipă propozițiile se potriviră la fix, ca o sclipire de geniu. Lisbeth simți dulceața răzbunării și îl târî apoi pe Ed the Ned într-o călătorie prin sistem. Cei doi dansară și trecură în viteză pe lângă o întreagă lume pâlpâitoare, alcătuită din lucruri care trebuiau să rămână ascunse cu orice preț.

Fără îndoială că era un moment copleșitor și totuși… După ce se deconectă și toate fișierele ei de logare se șterseră automat, simți brusc urmările. Era ca un orgasm cu partenerul nepotrivit, iar acele două propoziții care cu câteva clipe în urmă îi păruseră atât de sigure începeau să sune copilăresc și prostesc. I se făcu brusc poftă să se îmbete criță. Se duse cu pași obosiți până în bucătărie și luă de acolo o sticlă de Tullamore Dew și trei beri cu care să-l stingă. Se așeză apoi în fața computerelor și începu să bea. Nu pentru a sărbători, nicidecum. Nu mai simțea deloc gustul victoriei. Era mai degrabă… oare ce anume? Poate că sfidare.

Bău și bău în vreme ce furtuna continua să facă ravagii, iar felicitările să curgă din partea Republicii Hackerilor. Însă nimic din toate astea nu o mai preocupa. Încerca doar să se țină pe picioare și, cu un gest larg și grăbit, mătură cu mâna tot ce era pe masă, privind indiferentă cum sticle și scrumiere se rostogolesc pe jos. Apoi se gândi la Mikael Blomkvist.

Ăsta era cu siguranță efectul alcoolului. Blomkvist obișnuia să-și facă apariția în gândurile ei atunci când era cherchelită, exact ca amintirea vechiului iubit la beție și fără ca măcar să fie conștientă de asta, îi intră în computer, o bagatelă pe lângă serverul NSA. Avea de mult o scurtătură către el și inițial se întrebă ce căuta de fapt acolo.

Nu-i păsa de el, nu-i așa? Ținea de domeniul trecutului, un idiot atrăgător de care se întâmplase să se îndrăgostească odată, greșeală pe care nu intenționa s-o mai repete. Nu, de fapt avea nevoie să se deconecteze și să nu se mai holbeze la computere câteva săptămâni. Totuși, rămase pe serverul lui și în clipa următoare se lumină la față. Împielițatul de *Kalle Blomkvist* crease un fișier cu titlul: *Căsuța lui Lisbeth și* acolo îi lăsase o întrebare:

Ce ar trebui să credem despre inteligența artificială a lui Frans Balder?

Lisbeth zâmbi un pic, în ciuda situației și avea parțial legătură cu Frans Balder.

Frans era genul ei de *computer-nerd,* prizonierul codurilor-sursă, al proceselor cuantice și al posibilităților logicii. Dar zâmbea mai ales pentru că Mikael Blomkvist intrase întâmplător pe același teritoriu în care se învârtea și ea și, chiar dacă se gândise îndelung să închidă documentul și să se culce, îi răspunse:

Inteligența lui Balder nu e nicidecum artificială. A ta cum mai stă zilele astea?

Și ce, Blomkvist, dacă inventăm o mașinărie un pic mai inteligentă decât noi?

Intră apoi într-unul dintre dormitoare și se prăbuși, îmbrăcată, pe pat.

7

20 noiembrie

Ceva se întâmplase în sediul redacției. Ceva ce nu era de bine. Dar Erika nu voia să intre în detalii la telefon. Propuse să meargă la el acasă. Mikael încercă să o convingă să nu vină:

— O să-ți înghețe fundulețul ăla minunat!

Însă Erika nu-l ascultase și, dacă n-ar fi fost tonul vocii ei, s-ar fi bucurat pur și simplu s-o audă că era atât de încăpățânată. Încă de când părăsise redacția îi fusese dor să vorbească cu ea, poate chiar să o atragă în dormitor și să-i sfâșie hainele. Dar ceva îi spunea că nu despre asta aveau să vorbească acum. Erika păruse dezorientată și murmurase un „scuze”, care nu avu darul decât să-l îngrijoreze și mai mult.

— Iau imediat un taxi, spuse ea.

Apoi Erika întârzie, iar Mikael, neavând altceva de făcut, intră în baie și se privi în oglindă. Avusese parte și de zile mai bune. Părul îi arăta neîngrijit și prea lung, iar ochii, încercănați și umflați. Era doar vina lui Elizabeth George; trase o înjurătură, apoi ieși din baie și făcu un pic de curățenie prin apartament.

Măcar Erika nu avea cum să se plângă de asta. Indiferent de cât de mult timp se cunoșteau și de cât de împletite le erau viețile, Mikael încă avea o obsesie legată de curățenie. Era fiu de muncitori și celibatar, pe când ea era soția aristocrată cu o casă perfectă la Saltsjöbaden. În orice caz, o locuință prezentabilă n-avea cum să strice. Încărcă mașina de spălat vase, curăță chiuveta și duse gunoiul.

Reuși chiar să dea cu aspiratorul în sufragerie, să ude florile din fereastră și să facă puțină ordine printre cărțile din bibliotecă și suportul de ziare înainte să sune în sfârșit soneria. Concomitent, auzi o bătaie în ușă. Musafirul era nerăbdător, iar când Mikael deschise ușa, rămase înmărmurit. Erika era înghețată sloi.

Dârdâia din toate încheieturile și nu doar din cauza vremii. Era foarte subțire îmbrăcată. Nici căciulă n-avea. Coafura ei aranjată de dimineață fusese bătută de vânt în toate direcțiile, iar pe obrazul drept avea ceva care arăta ca o zgârietură.

— Ricky, spuse el. Ce mai faci?

— Mi-a înghețat fundulețul ăsta minunat. Mi-a fost imposibil să găsesc un taxi.

— Ce-ai pățit la obraz?

— Am alunecat. De trei ori, cred.

Mikael privi în jos la cizmele ei italienești cu toc înalt, din piele maroniu-roșcată.

— Dar ce bocanci perfecți pentru mers prin zăpadă ai.

— Absolut perfecți. Ca să nu mai spun de decizia de azi-dimineață de a nu-mi lua colanți pe mine.

— Intră, să te ajut să te încălzești.

Erika i se aruncă în brațe și mai tremură o bucată de vreme în timp ce Mikael o îmbrățișa strâns.

— Iartă-mă, spuse ea din nou.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru Serner. Am fost o idioată.

— Să nu exagerăm, Ricky.

Îi mătură cu mâna fulgii de zăpadă din păr și de pe frunte, și-i inspectă cu grijă rana de pe obraz.

— Nu, nu lasă-mă să povestesc, spuse ea.

— Dar înainte de asta, o să te ajut să-ți scoți hainele și să faci o baie caldă. Vrei un pahar de vin roșu?

Voia. Rămase în cadă vreme îndelungată cu paharul de vin pe care Mikael i-l umplu de două sau trei ori. Apoi se așeză lângă ea, pe capacul vasului de toaletă și ascultă relatarea. În ciuda tuturor veștilor de rău augur, discuția avu un efect calmant asupra lui, ca și cum ar fi străpuns zidul care se înălțase între ei în ultimul timp.

— Știu că m-ai crezut o idioată de la bun început, spuse ea. Nu, nu protesta, te cunosc prea bine. Dar trebuie să înțelegi că nici eu, nici Christer sau Malin nu vedeam altă soluție. Îi angajaserăm pe Emil și pe Sofie și eram atât de mândri de asta. Erau cei mai tari reporteri, nu-i așa? A fost o onoare foarte mare pentru noi. Arăta că suntem în pas cu vremurile și s-a iscat din nou un zumzet atât de frumos în jurul nostru, articole pozitive în *Resume* și *Dagens Media.* Era ca pe vremuri sau, mai bine zis, însemna foarte mult pentru mine că le promisesem lui Sofie și lui Emil că se pot simți în siguranță la ziar. Aveam o situație economică stabilă, le-am zis. O avem pe Harriet Vanger să ne susțină. O să avem bani pentru reportaje serioase și interesante. Da, după cum îți dai seama, chiar credeam asta. Și-apoi…

— Apoi ne-a căzut cerul în cap.

— Exact și nu a fost doar criza ziarelor și a pieței de publicitate care s-au prăbușit. A mai fost și întreaga încurcătură din concernul Vanger. Nu știu dacă ți-ai dat seama cât de mare a fost tevatura. Uneori o văd aproape ca pe o lovitură de stat. Toți reacționarii ăia bătrâni din familie, bărbați și femei deopotrivă – mă rog, tu îi știi mai bine decât oricine. Rasiștii și înapoiații s-au pus de acord și au înjunghiat-o pe Harriet pe la spate. N-o să uit niciodată discuția cu ea. M-au copleșit, mi-a zis. M-au distrus. Îi iritase, desigur, ideea ei de a moderniza concernul și, evident, decizia de a-l numi pe David Goldman la conducere, fiul rabinului Viktor Goldman. Dar și noi eram parte din peisaj, după cum știi. Andrei tocmai scrisese un reportaj

despre cerșetorii din Stockholm, care ni s-a părut tuturor cel mai bun reportaj al lui și care a fost citat peste tot, inclusiv în presa străină. Dar pe care alde Vanger…

— I-au zis maculatură socialistă.

— Mai rău, Mikael, au numit-o propagandă „pentru nenorociții de leneși care nu catadicsesc să-și găsească de lucru”.

— Așa au zis?

— Ceva de genul, dar nu cred că reportajul în sine a însemnat ceva. Era doar scuza lor pentru a-i submina rolul lui Harriet în concern. Voiau să se dezică de tot ceea ce susțineau Henrik și Harriet.

— Idioții.

— Da, dar asta nu ne-a ajutat mai deloc. Îmi amintesc de zilele alea. Simțeam că-mi fuge pământul de sub picioare și, evident, ar fi trebuit să mă implic mai mult. Dar am crezut că aveam să câștigăm dacă te lăsam să te concentrezi pe reportajele tale.

— Și totuși, nu v-am trimis nimic inteligent.

— Ai încercat, Mikael, chiar ai încercat. Dar tocmai la asta vreau să ajung, la faptul că în acel moment în care totul părea distrus a sunat Ove Levin.

— Cineva i-a povestit cu siguranță despre situația voastră.

— Așa e și nu mai trebuie să spun că inițial am fost sceptică. Serner părea să facă jurnalism de cea mai slabă calitate. Dar Ove a intrat pe fir și, cu debitul lui verbal obișnuit, a reușit să mă convingă și m-a invitat la casa lui cea nouă și încăpătoare de la Cannes.

— Poftim?

— Da, iartă-mă, nu ți-am povestit nici despre asta. Presupun că mi-a fost rușine. Dar trebuia oricum să merg la festival și să-i fac portretul regizoarei aceleia iraniene. O știi, cea care a fost persecutată după ce a filmat documentarul despre micuța Sara de nouă ani care fusese omorâtă cu pietre și nu credeam că avea să conteze dacă Serner ne ajuta cu cheltuielile de călătorie. Oricum, Ove și cu mine am stat treji toată noaptea și am povestit, iar eu am rămas în continuare sceptică. Era ridicol de bombastic și spunea prostiile tipice agenților de vânzări. Dar într-un final am început totuși să-l ascult. Și știi de ce?

— Pentru că a fost un amant grozav.

— Nu. Din cauza legăturii cu tine.

— Vrea să se culce cu mine în schimb?

— Crede că exagerezi.

— Prostii.

— Nu, Mikael, aici greșești. Ove iubește ceea ce are: influența, banii și casa de la Cannes. Dar cel mai mult îl roade că nu e perceput ca fiind la fel de grozav ca tine. Vorbim de credibilitate, Mikael, și-atunci el e sărac lipit, pe când tu scoți bani și din piatră seacă. În adâncul lui vrea să fie ca tine, mi-am dat seama imediat și da, ar fi

trebuit să pricep că o asemenea invidie se poate dovedi periculoasă. Despre asta a fost tot atacul la adresa ta, știi prea bine. Refuzul tău de a face compromisuri îi determină pe oameni să se simtă jalnici. Prin simplul fapt că exiști le amintești cât de mult și-au trădat principiile și cu cât ești tu mai aclamat, cu atât mai neînsemnați par ei. Într-un asemenea caz, nu există decât un singur mod de a se apăra: să te târască prin noroi. Dacă tu cazi, încep și ei să se simtă mai bine. Spunând porcării își imaginează că își recuperează din demnitate.

— Mulțumesc, Erika, dar chiar nu-mi pasă de asemenea prostii.

— Da, știu, cel puțin așa sper. Dar ceea ce am observat a fost că Ove chiar voia să ni se alăture și că se simțea ca unul de-al nostru. Voia să profite un pic de renumele tău și cred că ăsta era un stimul bun. Dacă asta-și dorea, să fie mai tare decât tine, ar fi fost devastator pentru el să transforme *Millennium* într-un produs comercial de duzină al trustului Serner. Dacă devenea cunoscut drept tipul care distrusese ziarul legendar al Suediei, ultimele rămășițe ale credibilității lui s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Așadar, l-am crezut pe cuvânt când mi-a spus că atât el, cât și concernul aveau nevoie de o publicație de prestigiu, un alibi dacă vrei și că el nu voia decât să ne ajute să practicăm acel tip de jurnalism în care credeam cu adevărat. Desigur că voia să se implice în treburile ziarului, dar am luat-o ca pe un moft. Am crezut că vrea doar să se umfle puțin în pene și să le poată povesti prietenilor lui carieriști că era consilier de imagine sau ceva de genul. Nu m-am gândit nicio clipă că va îndrăzni să se atingă de spiritul ziarului.

— Și totuși, tocmai asta a făcut.

— Da, din păcate.

— Și ce mai faci acum cu teoria ta psihologică fantezistă?

— Am subestimat forța oportunismului. După cum ai observat și Ove și Serner s-au purtat exemplar înainte de atacul acela la adresa ta, dar apoi…

— S-a bucurat de necaz.

— Nu, nu, altcineva s-a bucurat. Cineva care-și dorea asta. Abia după aceea am înțeles că lui Ove nu i-a fost atât de ușor să-i câștige de partea lui pe ceilalți ca să ne cumpere. După cum îți poți imagina, nu toți cei de la Serner suferă de un complex de inferioritate jurnalistic. Cei mai mulți sunt simpli oameni de afaceri și disprețuiesc vorbăria despre cât de important e să crezi în ceva. I-a iritat „falsul idealism” al lui Ove, după cum s-au exprimat și, odată cu atacul la adresa ta, au ochit șansa de a-l strânge cu ușa.

— Aoleu.

— Nici nu-ți poți imagina. La început a părut OK. Trebuia să ne adaptăm oarecum la piață și, după cum știi, mi s-a părut că multe dintre cerințe sunau chiar bine. Și eu mă gândisem serios la cum am putea câștiga cititori mai mulți din rândul tinerilor. Ba chiar credeam

că Ove și cu mine avuseserăm o discuție bună în sensul ăsta, așa că nu eram foarte neliniștită în legătură cu prezentarea lui de azi.

— Mda, am observat.

— Dar asta a fost înainte să izbucnească scandalul.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre scandalul care a izbucnit când i-ai sabotat tu discursul lui Ove.

— N-am sabotat nimic, Erika. Am plecat doar.

Erika rămase în cadă și luă o duș că de vin, zâmbind apoi cu tristețe.

— Când o să înțelegi că ești Mikael Blomkvist? întrebă ea.

— Credeam că am început să-mi dau seama puțin câte puțin.

— Nu pare, pentru că altfel ți-ai fi dat seama că atunci când Mikael Blomkvist părăsește încăperea în timpul unei prezentări despre propriul lui ziar, totul ia amploare indiferent dacă vrea sau nu asta.

— Atunci îmi cer scuze pentru sabotaj.

— Nu, nu, nu te critic. Cel puțin nu te *mai* critic. Eu sunt cea care ne-a adus în situația asta. Lucrurile ar fi degenerat indiferent dacă plecai sau nu. Așteptau doar un motiv să sară pe noi.

— Ce s-a întâmplat?

— Când ai dispărut, parcă am rămas fără aer și Ove, a cărui încredere în sine a mai primit o lovitură, a dat naibii prezentarea. „N-are rost”, a zis. Apoi a sunat la sediul central și le-a povestit tot și nu m-ar mira dacă a jucat teatru ca la carte. Invidia aia de care mă agățasem s-a transformat probabil în ceva meschin și răzbunător. După câteva ore s-a întors și ne-a spus că trustul era pregătit să parieze pe *Millennium* și să-și folosească toate canalele pentru a promova ziarul.

— Dar nu era chiar bine.

— Nu și am știut-o chiar înainte să scoată o vorbă. I se citea pe față. Expresia lui era un amestec de groază și triumf și inițial i-a fost greu să-și găsească cuvintele. Mai mult a bătut câmpii, a spus că trustul vrea să aibă mai mult control asupra activității, o reînnoire a conținutului și mai multe știri despre vedete. Dar apoi…

Erika închise ochii, trecându-și o mână prin părul umed și sorbi ultimele picături de vin din pahar.

— Da, Erika?

— A spus că vrea să te scoată din echipa redacțională.

— Poftim?

— Bineînțeles, nici el, nici concernul nu ar fi putut s-o spună pe șleau fără să rișt e să dea naștere unor titluri precum „Serner îi face vânt lui Blomkvist”, așa că Ove a formulat-o foarte elegant și a spus că vei avea mână liberă și vei putea să te concentrezi la ceea ce faci tu mai bine: să scrii reportaje. A sugerat o deplasare strategică la Londra

și un contract de freelancing generos.

— La Londra?

— A zis că Suedia e prea mică pentru un tip de calibrul tău, dar îți dai seama despre ce e vorba.

— Își închipuie că n-or să poată face schimbările lor dacă rămân la redacție, nu-i așa?

— Cam așa ceva. În același timp, cred că niciunul dintre ei n-a fost surprins când eu, Christer și Malin am spus un nu hotărât, „nici nu se pune problema să negociem", ca să nu-ți mai spun de reacția lui Andrei.

— Ce-a făcut Andrei?

— Aproape că mi-e și jenă să-ți spun. S-a ridicat și a zis că e cel mai rușinos lucru pe care l-a auzit în viața lui. A zis că ești unul dintre cei mai buni reporteri din țară, o onoare pentru democrație și jurnalism și că întregului concern Serner ar trebui să-i fie rușine. A spus că ești o personalitate marcantă.

— Exagerează.

— Dar e un băiat bun.

— Adevărat. Și cei de la Serner ce-au făcut?

— Ove era pregătit pentru așa ceva, evident. „Sunteți întotdeauna bine-veniți să ne cumpărați", a zis. „Doar că…"

— Doar că prețul a crescut, continuă Mikael.

— Exact. Indiferent pe ce te bazezi ca să estimezi valoarea afacerii, a zis Ove, partea concernului Serner s-a dublat cel puțin din momentul în care grupul s-a implicat, ținând cont și de bunăvoința pe care ne-au arătat-o.

— Bunăvoință? Au înnebunit?

— Se pare că nu, dar sunt isteți și vor să ne facă necazuri. Și mă întreb dacă nu cumva vor să împuște doi iepuri dintr-un foc: să profite de chilipir și să ne distrugă finanțele ca să scape de un concurent.

— Ce naiba să facem?

— Ceea ce știm noi mai bine, Mikael: să luptăm. O să iau din banii mei, o să cumpăr înapoi ziarul, și-o să mă zbat să-l fac cel mai bun ziar din Europa de Nord.

— Evident, super, Erika și pe urmă? O să fim într-o situație economică din care nici măcar tu n-o să ne poți scoate.

— Știu, dar o să funcționeze. Am mai trecut noi prin situații grele și înainte. Tu și cu mine putem renunța la salarii o perioadă. Ne-am descurca, nu-i așa?

— Totul are un sfârșit, Erika.

— Nu spune așa ceva! Niciodată!

— Nici măcar atunci când e adevărat?

— Atunci cu atât mai puțin.

— Bine.

— Nu lucrezi la nimic? continuă ea. Orice, ceva cu care să le dăm celor de la Mediasverige în cap.

Mikael își ascunse fața în palme și, din cine știe ce motiv, începu să se gândească la Pernilla, fiica lui, care spusese că, spre deosebire de el, ea avea să scrie „de-adevăratelea”, orice-ar fi însemnat asta.

— Nu, nu cred, spuse.

Erika își lăsă mâna să-i alunece în apă și-l stropi.

— Ce dracu’, trebuie să ai ceva. Nu știu pe nimeni în țara asta care primește atâtea ponturi ca tine!

— Majoritatea sunt rahaturi, spuse el. Dar poate că… Tocmai am verificat acum un lucru.

— Ce anume?

— Ei, nu-i mare chestie, se corectă el. Îmi fac și eu visuri.

— În cazul ăsta chiar e cazul să începem să visăm.

— Da, dar nu e nimic, doar o perdea de fum și nicio dovadă.

— Și totuși, o parte din tine crede în chestia asta sau cum?

— Posibil, dar depinde de un mic detaliu care nu are nimic de-a face cu întreaga poveste.

— Ce detaliu?

— Că fosta mea tovarășă e și ea implicată în afacere.

— Ea cu E mare?

— Întocmai.

— Sună promițător, nu-i așa? spuse Erika și se ridică goală și frumoasă din cadă.

8

20 noiembrie

August stătea în genunchi pe podeaua în carouri alb-negru din dormitor și privea o natură moartă cu o lumânare pe o farfurie albastră, cu două mere verzi și o portocală, pe care tatăl i le aranjase în față. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic. August continua să se holbeze cu privirea goală la furtuna de afară, iar Frans se întrebă: oare e stupid să-i dau băiatului un subiect?

Dacă fiul lui privea doar la ceva ce exista deja în mintea lui, de ce să aleagă tocmai tatăl lui ce să deseneze? Probabil că August avea mii de imagini în minte și poate că o farfurie cu câteva fructe era printre cele mai proaste și mai răsuflate idei din câte puteau exista. Poate că pe August îl interesau cu totul alte lucruri, așa că Frans se întrebă din nou: oare băiatul vrea să spună ceva special cu semaforul lui? Desenul nu era o simplă observație. Dimpotrivă, lumina roșie a semaforului lucea ca un ochi rănit și poate că August se simțise amenințat de bărbatul acela de la trecerea de pietoni.

Frans își privi fiul pentru a suta oară pe ziua aceea. Era rușinos, nu-i așa? Înainte îl considerase pe August doar ciudat, de neînțeles. Acum se întreba din nou dacă nu cumva el și fiul său semănau de fapt destul de mult. Pe vremea lui Frans, doctorii nu se încurcau prea mult cu diagnostice. Pe atunci, oamenii erau catalogați mai simplu drept ciudați sau înapoiați. El însuși fusese, în definitiv, diferit, mult prea serios și cu o mimică imobilă și nimeni din curtea școlii nu-l credea prea interesant. Pe de altă parte, nici el nu credea că ceilalți copii erau prea interesanți – se refugia în cifrele și ecuațiile lui și nu vorbea mai mult decât era necesar.

Și el ar fi fost catalogat drept autist, la fel ca August. Dar cu siguranță că în ziua de azi i-ar fi pus eticheta de sindrom Asperger și, de bine sau de rău, nu conta prea mult. Esențial era că el și Hanna crezuseră că un diagnostic timpuriu în cazul August avea să le fie de folos. Totuși, nu se întâmplase mai nimic și acum era prima dată în opt ani de zile când Frans intui că băiatul avea o abilitate specială, cel mai probabil atât spațială, cât și matematică. De ce nu-și dăduseră seama Hanna și Lasse de asta până atunci?

Chiar dacă Lasse era o jigodie, Hanna era fundamental o persoană atentă și bună. Frans nu avea să uite niciodată prima lor întâlnire. Era la o serată ARSI, Academia Regală de Științe Inginerești, organizată la primărie, unde primise un premiu de care nu-i păsa câtuși de puțin, când o femeie frumoasă pe care o cunoștea vag – cunoștințele lui Frans despre lumea mondenă erau limitate – veni la el și începu să-i

vorbească. În mintea lui, Frans era încă tocilarul de la școala din Tappström, la care fetele se uitau doar cu dispreț.

Nu putea să priceapă ce vedea o femeie ca Hanna la el. Pe vremea aceea – avea el să descopere curând – Hanna se afla la apogeul carierei sale. Dar îl seduse și făcuse dragoste cu el în acea noapte cum n-o făcuse nicio altă femeie. Apoi urmă poate cea mai fericită perioadă din viața lui Frans. Și totuși… codurile binare învinseseră iubirea.

Muncise până își distrusese căsnicia și, după ce totul se năruise, Lasse Westman preluă ștafeta, iar Hanna decăzu tot mai mult și probabil că și August. Toate astea îl făceau pe Frans să fie furios. Însă știa că și el purta o parte din vină. Își răscumpărase libertatea și-și părăsise fiul și poate că era adevărat ce se spusese la procesul de custodie, că pusese visul unei vieți artificiale înaintea propriului său copil. Ce idiot fusese.

Scoase laptopul și căută pe Google mai multe informații despre abilitățile savanților. Cumpărase deja câteva cărți, printre care lucrarea de referință în domeniu, *Islands of Genius,* a profesorului Darold A. Treffert. Ca de obicei, se gândea să învețe tot ce se putea ști despre asta. Niciun blestemat de psiholog sau pedagog nu-l vor mai putea prinde nepregătit, spunându-i ce are nevoie August în situația lui. Avea să știe mult mai bine decât ei și de aceea continuă să caute, oprindu-se de data aceasta la povestea Nadiei, fetița autistă.

Destinul ei era relatat în cartea Lornei Selfe, *Nadia: a case of extraordinary drawing ability in an autistic child* și în cea a lui Oliver Sacks, *Omul care își confunda soția cu o pălărie,* pe care Frans le citi fascinat. Era o poveste captivantă și din multe puncte de vedere un caz paralel. La fel ca August, Nadia păruse sănătoasă la naștere și, abia târziu părinții își dăduseră seama că ceva nu era în regulă.

Nu începuse încă să vorbească. Nu îi privea în ochi pe ceilalți oameni. Nu-i plăcea contactul fizic și nu reacționa la zâmbetul sau gesturile mamei. În majoritatea timpului era tăcută și retrasă și tăia obsesiv hârtie în fâșii imposibil de subțiri. La șase ani încă nu pronunțase primul cuvânt.

Și totuși, desena ca un da Vinci. Încă de la trei ani începuse brusc să deseneze cai și, spre deosebire de alți copii, nu începuse cu conturul, cu întregul, ci cu câte un mic detaliu – o copită, o cizmă de călăreț, o coadă și, cel mai bizar aspect: desena extrem de repede. Compunea desenul în mare viteză, o parte ici, o parte colo, până ce obținea un întreg perfect, un cal în galop sau la trap. Din propriile încercări din adolescență, Frans știa că nu există nimic mai dificil decât să desenezi un cal în mișcare. Oricât de mult ar fi încercat, rezultatul arăta nenatural sau rigid. Era nevoie de un maestru ca să scoată în evidență naturaleța săriturii. Nadia era maestră de la trei ani.

Caii ei erau ca niște fotografii perfecte desenate cu o mână ușoară și, evident, nu erau rezultatul vreunui exercițiu îndelungat. Măiestria țâșnise din ea ca o apă, ceea ce îi fascina pe contemporanii ei. Cum reușea? Cum era posibil ca, din doar câteva mișcări rapide, să sară peste secole de evoluție a istoriei artei? Cercetătorii australieni Allan Snyder și John Mitchell studiaseră desenele și, în 1999, propuseseră o teorie care câștigase încetul cu încetul acceptul tuturor. Și anume că avem cu toții o înclinație înnăscută către acel tip de virtuozitate, însă aceasta este blocată în cazul celor mai mulți dintre noi.

Dacă vedem o minge de fotbal sau orice altceva, nu înțelegem imediat că este un obiect tridimensional. Dimpotrivă, creierul interpretează fulgerător o serie de detalii – umbre care cad, diferențe de adâncime și nuanțe și, bazându-se pe ele, trage concluzii privitoare la forma obiectului. Nu suntem conștienți de asta. Dar e nevoie de o analiză înainte să pricepem ceva atât de simplu precum faptul că e vorba despre o minge de fotbal și nu despre un cerc.

Creierul însuși produce acea formă finală și, atunci când o face, nu mai vedem toate detaliile pe care le observaserăm inițial. Cu alte cuvinte, se întâmplă exact pe dos: nu vedem uscăturile de pădure. Însă ceea ce spuneau Mitchell și Snyder era că, dacă am reuși să scoatem acea imagine originară din creier, am putea să privim lumea cu alți ochi și poate că am fi capabili să o recreăm cu mai mare ușurință, la fel cum Nadia reușea fără niciun fel de pregătire.

Ideea era că Nadia avea pur și simplu acces la acea imagine originară, materia primă a creierului. Vedea o mulțime de detalii și umbre înainte să fie procesate și de aceea începea cu o bucată separată, cum ar fi o copită sau un bot și nu cu întregul, deoarece întregul, în accepțiunea noastră, nu apucase să se formeze. Chiar dacă Frans Balder era de părere că teoria avea o mulțime de hibe, ideea îl atrăgea.

Într-un anume sens, căutase dintotdeauna o astfel de abordare originară în cercetările sale; una care nu mai lua lucrurile drept bune, ci căuta dincolo de aparențe, până în cele mai mici detalii. Subiectul începu să-l obsedeze și citi cu fascinație crescândă până când începu să tremure, înjură cu voce tare și privi cu teamă spre fiul lui. Însă nu observațiile cercetării fuseseră cele care-l făcuseră pe Frans să se înfioare, ci relatarea primului an școlar al Nadiei.

Nadia fusese înscrisă într-o clasă pentru copii cu autism, unde lecțiile erau menite să o ajute să vorbească, iar fetița începu să se dezvolte. Cuvintele se înlănțuiră. Însă prețul era uriaș. Ca urmare a faptului că începuse să vorbească, genialitatea ei începea să dispară și, potrivit scriitoarei Lorna Selfe, schimbase probabil un limbaj pe un altul. De la un artist de geniu, Nadia deveni o fetiță cu autism obișnuită, cu un grav handicap mintal. Vorbea, într-adevăr, un pic, dar

își pierduse acel ceva care uimise întreaga lume. Meritase? Doar ca să poată spune câteva cuvinte?

Nu, voia Frans să strige, poate și pentru că el însuși fusese pregătit dintotdeauna să plătească oricât de mult pentru a deveni un geniu în domeniul lui. Mai bine o persoană care nu putea să poarte o conversație rațională decât cineva mediocru. Orice numai să fie ieșit din comun! Acesta fusese scopul lui dintotdeauna și totuși… nu era atât de prost încât să nu înțeleagă: propriile lui principii elitiste nu erau neapărat cele mai bune repere în acest caz. Poate că niște desene extraordinare nu erau nimic pe lângă posibilitatea de a cere singur un pahar cu lapte sau de a schimba câteva vorbe cu un prieten sau cu tatăl lui. Ce știa el?

Cu toate astea, refuză să fie confruntat cu o asemenea alegere. Nu suporta să fie forțat să aleagă să renunțe la cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată lui August. Nu, așa ceva ieșea din discuție. Niciun părinte n-ar trebui să fie nevoit să aleagă între genialitate și lipsa ei. Nimeni nu putea ști dinainte ce era mai bine pentru copil.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai absurd i se părea și își dădu seama că nu credea în așa ceva sau mai degrabă că nu *putea* crede așa ceva. Nadia era totuși un caz unic, iar un caz unic nu constituia în niciun caz o bază științifică.

Trebuia să afle mai multe, așa încât continuă să caute pe internet. Tocmai atunci îi sună telefonul. Sunase de mai multe ori în ultimele ore. Printre numerele care îl apelau era unul privat, apoi cel al lui Linus, fostul lui asistent, care devenea din ce în ce mai dificil și în care poate că nici nu avea încredere, dar cu care n-avea chef în niciun caz să vorbească. Voia să cerceteze mai departe destinul Nadiei și nimic altceva.

Răspunse totuși – poate mai mult pradă agitației. Era Gabriella Grane, analista aia superbă de la Säpo și, în ciuda situației, zâmbi un pic. Dacă cel mai mult își dorea să fie cu Farah Sharif, Gabriella era cea de-a doua lui opțiune. Avea niște ochi incredibil de frumoși și o minte ageră. Frans avea o slăbiciune pentru femeile istețe.

— Gabriella, spuse el. Mi-aș dori să pot vorbi cu tine, însă nu am deloc timp. Sunt în mijlocul a ceva important.

— Pentru asta ai sigur timp, răspunse ea, pe un ton neobișnuit de sever. Ești în pericol.

— Prostii, Gabriella! Ascultă-mă pe mine. Solifon vrea să-mi ia și cămașa de pe mine la tribunal. Dar asta-i tot.

— Frans, mi-e teamă că am primit noi informații și încă de la o sursă calificată. Se pare că există cu adevărat o amenințare la adresa ta.

— Ce vrei să spui? zise el un pic absent.

Continua să caute informații despre abilitatea pierdută a Nadiei,

strângând telefonul între umăr și ureche.

— Mi-e greu să apreciez veridicitatea informației, dar mă neliniștește, Frans. Cred că merită s-o iau în serios.

— Atunci și eu o iau. Promit să fiu extrem de grijuliu. O să stau în casă, ca de obicei. Dar sunt un pic ocupat, iar pe lângă asta, sunt destul de convins că nu ai dreptate. La Solifon…

— Sigur, sigur, poate că greșesc, îl întrerupse ea. E foarte posibil. Dar gândește-te: dacă am dreptate, dacă există o șansă infimă să am dreptate…

— Tot ce e posibil, dar…

— Niciun dar, Frans, niciun dar. Ascultă-mă. Cred că ai dreptate. Nimeni de la Solifon nu-ți vrea răul la modul fizic. În fond, e o companie civilizată. Dar se pare că cineva din concern e în legătură cu o organizație criminală, un grup extrem de periculos cu membri atât în Rusia, cât și în Suedia. Dintr-acolo vine amenințarea.

Era prima oară când Frans ridica privirea din calculator. Știa deja că Zigmund Eckerwald de la Solifon lucra cu o grupare criminală. Interceptase chiar câteva nume de cod pentru liderul grupării, însă nu putea să înțeleagă de ce l-ar fi urmărit – sau oare putea?

— O organizație criminală? murmură el.

— Exact, continuă Gabriella. Și nu ți se pare logic? Chiar și tu te gândiseși la asta, nu-i așa? Când cineva începe să fure ideile altora și face bani de pe urma lor, atunci acea persoană a întrecut deja limita și nu mai are unde să se ducă decât în jos.

— Cred că ceea e voiam să spun de fapt e că n-ai nevoie de o bandă de avocați. Cu o bandă de juriști vicleni, oricine poate să fure orice în siguranță. Avocații sunt asasinii plătiți ai zilelor noastre.

— OK, poate că așa o fi, dar ascultă aici. Nu am ajuns la nicio concluzie cu privire la paza de corp. Vreau, așadar, să te plasez într-un loc sigur și să vin să te iau imediat.

— Ce?

— Cred că trebuie să acționăm rapid.

— Nici vorbă! spuse el. Eu și…

Ezită un moment.

— Mai ai pe cineva acolo? întrebă ea.

— Nu, nu, dar nu pot pleca tocmai acum.

— N-ai auzit ce-am zis?

— Am auzit prea bine. Dar cu tot respectul, cred că e pură speculație.

— A specula ține de însăși natura amenințării, Frans. Dar persoana care m-a contactat… știi, de fapt nu ar trebui să spun asta… persoana este un agent al NSA care se ocupă cu urmărirea acestei organizații.

— NSA, pufni Frans.

— Știu că ești sceptic când vine vorba de ei.

— Puțin spus sceptic.

— Bine, bine. Dar de data asta sunt de partea ta, cel puțin agentul care m-a apelat. E o persoană bună. A reușit să intercepteze ceva ce ar putea fi un plan prin care să fii eliminat.

— Eu?

— Avem foarte multe indicii că da.

— *Foarte multe indicii…* sună cam vag.

În fața lui, August se întinse spre creioane și Frans încercă să se concentreze la asta.

— Nu plec nicăieri, continuă el.

— Glumești.

— Nu. Plec cu plăcere dacă mai faceți rost de informații, dar nu în momentul ăsta. Pe lângă asta, mai e și alarma foarte eficientă pe care mi-au instalat-o cei de la Milton. Am camere și senzori peste tot.

— Vorbești serios?

— Da și știi că sunt o jigodie încăpățânată.

— Ai vreo armă?

— Ce te-a apucat, Gabriella? Eu și armele! Cea mai periculoasă chestie pe care o am e cuțitul cel nou pentru cașcaval.

— Știi… începu ea și se opri.

— Da?

— O să chem un echipaj care să te păzească, indiferent dacă vrei sau nu. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Nici n-o să observi, zic eu. Dar dacă ești atât de al naibii de încăpățânat, am un alt sfat pentru tine.

— Care?

— Fă publică povestea. Spune-le celor din mass-media ce știi – și, dacă ai noroc, n-or să mai aibă motiv să te elimine.

— Mă mai gândesc.

Frans auzi o schimbare de ton în vocea Gabriellei.

— Ce e? o întrebă.

— Așteaptă un pic, răspunse ea. Am pe altcineva pe linie. Trebuie să…

Vocea Gabriellei nu se mai auzi, iar Frans se gândi în acel moment la un singur lucru: *oare August își va pierde talentul la desen dacă îl învăț să vorbească*?

— Mai ești? întrebă Gabriella după câteva minute.

— Evident.

— Din păcate, trebuie să închid. Dar îți promit, o să fac în așa fel încât să-ți asigur protecție cât de repede posibil. Ținem legătura. Ai grijă de tine!

Frans închise telefonul și oftă, gândindu-se iar la Hanna și la August, la podeaua ca o tablă de șah care se oglindea în dulapuri și șopti distrat:

— Sunt pe urmele mele.

Pe undeva își dădea seama că nu era chiar lipsit de logică, din contră, deși refuzase de la început să creadă că aveau să meargă atât de departe încât să recurgă la violență. Dar ce știa el de fapt? Nimic. Încercă să nu-și bată capul cu asta. În schimb, continuă să caute mai multe despre Nadia și despre ce implicații ar fi putut avea pentru fiul lui, dar informația era o nebunie. Se prefăcea că nu se întâmplase nimic. În ciuda avertizărilor lui Grane, continuă să navigheze pe internet și găsi în curând un profesor de neurologie, un expert în sindromul savantului, pe numele Charles Edelman și în loc să continue să citească așa cum obișnuia – Balder prefera întotdeauna cărțile oamenilor – sună la numărul Institutului Karolinska.

Își dădu apoi seama că era prea târziu. Edelman probabil că nu mai era la lucru, iar numărul personal nu era disponibil. Dar ia stai… acesta conducea ceva ce se numea Ekliden, o fundație pentru copiii cu autism, care aveau abilități speciale. Frans încercă și acolo. Telefonul sună de câteva ori. Apoi îi răspunse o doamnă care se prezentă drept sora Lindros.

— Mă scuzați că vă deranjez atât de târziu, spuse Frans Balder. Îl caut pe profesorul Edelman. Mai este cumva acolo?

— Da, mai este. Nimeni nu poate pleca acasă din cauza furtunii. Cine să-i spun că-l caută?

— Frans Balder, răspunse el și adăugă, în caz că ar fi fost de folos: Profesorul Frans Balder.

— Așteptați un pic, vă rog, spuse sora Lindros. O să verific dacă e disponibil.

Frans se uită fix la August, care strângea din nou creionul în mână și ezita. Asta îl îngrijora, ca și cum ar fi fost un semn de rău augur. O *organizație criminală,* murmură el din nou.

— Charles Edelman la telefon, spuse un glas. Vorbesc într-adevăr cu profesorul Balder?

— Chiar el. Am o mică…

— Nu vă puteți imagina ce onoare este, continuă Edelman. Tocmai m-am întors de la o conferință la Stanford unde am vorbit chiar despre cercetarea dumneavoastră legată de rețelele neurale. Da și chiar ne-am întrebat dacă noi, neurologii, nu putem învăța ceva despre secretele creierului din cercetarea inteligenței artificiale. Ne întrebam…

— Sunt flatat, îl întrerupse Frans. Dar acum aș avea și eu o întrebare.

— O, desigur! Aveți nevoie de ceva pentru cercetare?

— Nu, nu, dar am un fiu autist. Are opt ani și încă nu a scos niciun cuvânt. Însă ieri treceam pe lângă un semafor pe Hornsgatan și apoi…

— Da?

— S-a așezat și l-a desenat în mare viteză, absolut perfect. A fost

uluitor!

— Și ați vrea să vin și să mă uit peste desenele lui?

— Ar fi minunat. Dar nu de aceea v-am sunat. Sunt îngrijorat, de fapt. Am citit că desenele lui ar putea reprezenta felul lui de a comunica cu lumea din jur și că e posibil să-și piardă abilitatea dacă învață să vorbească. O modalitate de exprimare o poate înlocui pe cealaltă.

— Cu siguranță ați citit despre Nadia.

— De unde știți?

— Pentru că oamenii întreabă întotdeauna despre ea. Dar să nu ne pripim. Pot să vă spun pe nume?

— Bineînțeles.

— Foarte bine. Frans, mă bucur extrem de mult că m-ai sunat și pot să-ți spun direct că nu ai motiv de îngrijorare, ba din contră. Nadia este excepția care confirmă regula, nimic mai mult. Toate cercetările indică faptul că evoluția lingvistică mai degrabă consolidează talentul savanților. Uită-te doar la Stephen Wiltshire. Ai citit și despre el, nu?

— Cel care a desenat toată Londra.

— Exact. El a evoluat din toate punctele de vedere și artistic și intelectual și lingvistic. În ziua de azi este considerat un mare artist. Așa că stai liniștit, Frans. Într-adevăr, e posibil ca acei copii să-și mai piardă din abilitățile de savant, dar asta se întâmplă cel mai adesea din alte cauze. Obosesc sau descoperă altceva. Ai citit probabil că Nadia și-a pierdut mama în aceeași perioadă.

— Da.

— Poate că acela a fost adevăratul motiv, deși nici eu, nici altcineva nu știm cu siguranță. Aproape că nu există niciun alt exemplu documentat al unei altfel de evoluții și nu spun asta doar așa sau pentru că se întâmplă să fie propria mea ipoteză științifică. În ziua de azi, opinia generală este că savanții au doar de câștigat dacă evoluează intelectual pe toate planurile.

— Chiar credeți asta?

— Da, cu tărie.

— Băiatul e bun și la calcule.

— Chiar așa? se minună Charles Edelman.

— De ce vă mirați?

— Pentru că abilitatea artistică la savanți nu se combină decât foarte rar cu talentul matematic. E vorba de două capacități care nu sunt înrudite și care uneori chiar par să se împiedice una pe cealaltă.

— Dar fiul meu așa este. Desenele lui au o precizie geometrică, de parcă ar fi calculat proporțiile exacte.

— Foarte interesant. Când pot veni să-l întâlnesc?

— Nu știu sigur. Aș vrea în primul rând să vă cer sfatul.

— Atunci sfatul este fără îndoială: școliți băiatul. Stimulați-l. Lăsați-

l să-și dezvolte abilitățile în toate sensurile.

— Eu…

Frans simți o presiune neobișnuită în piept și i se făcu brusc teamă să pronunțe cuvintele.

— Voiam să vă mulțumesc, continuă el. Să vă mulțumesc cu adevărat. Acum trebuie să…

— A fost o onoare să vorbesc cu tine și ar fi minunat să vă întâlnesc pe tine și pe fiul tău. Am conceput un test destul de sofisticat pentru savanți, dacă îmi este permis să mă laud. Împreună putem învăța să-l cunoaștem mai bine pe băiat.

— Da, desigur, ar fi bine. Dar acum trebuie să… bâlmăji Frans fără să știe prea bine ce voia să spună. La revedere și mulțumesc.

— Da, da, bineînțeles. Sper să ne auzim din nou curând.

Frans închise și rămase nemișcat un moment, cu brațele încrucișate pe piept, uitându-se la August care ținea în continuare creionul galben în mână, ezitând și clipea spre lampă. Pe Frans Balder îl trecu un fior, căruia îi urmară imediat și lacrimile. Se puteau spune destule despre profesorul Balder, dar nu și că plângea fără motiv.

Nu-și amintea când i se întâmplase ultima oară. Nu atunci când îi murise mama și cu siguranță nu atunci când văzuse sau citise ceva înduioșător – credea despre sine că e de piatră. Dar acum, în fața fiului său și a rândurilor de creioane și crete, profesorul plânse ca un copil. Lasă lucrurile să-și urmeze cursul lor natural, așa îi spusese Charles Edelman.

August putea acum să învețe și să vorbească și să deseneze în continuare. Era formidabil. Dar Frans nu plângea doar din cauza asta. Mai era și scandalul cu Solifon și amenințarea cu moartea. Erau secretele pe care le știa și dorul de Fianna sau Farah sau oricine i-ar fi putut umple golul din piept.

— Băiețelul meu, spuse Frans, atât de emoționat, încât nu observă că laptopul pornise din nou și afișa imagini de la una dintre camerele de supraveghere de pe proprietate.

Afară, în grădină, prin furtuna aprigă, se plimba un bărbat într-o geacă de piele căptușită, cu o șapcă gri trasă cu atenție peste ochi ca să-i ascundă fața. Dar oricine ar fi fost, se știa filmat și, chiar dacă părea slab și suplu, era ceva ușor teatral în mersul lui, ce amintea de un boxer de categorie grea în drum spre ring.

Gabriella Grane rămase în biroul ei de la Säpo și începu să caute pe internet și prin arhivele agenției. Totuși nu se lămuri prea mult, evident, din cauză că nu știa prea bine ce căuta. Dar un gând nou și îngrijorător începuse să o roadă, ceva vag și confuz.

Cineva o întrerupsese în timpul conversației cu Balder. Era Helena Kraft, directoarea Säpo, care o căuta din nou din același motiv ca

prima oară. Alona Casales de la NSA voia să vorbească cu ea și de această dată păru mult mai liniștită și pusă iar pe flirtat.

— V-ați pus computerele în funcțiune? întrebă Gabriella.

— Da… a fost un circ întreg, dar nu cred că e ceva serios. Îmi cer scuze că am fost un pic mai criptică ultima dată când am vorbit. Dar nu prea am de ales. Vreau doar să subliniez din nou că percep amenințarea la adresa profesorului Balder ca fiind reală și gravă, chiar dacă nu știm nimic cu siguranță. Ai reușit să te ocupi de asta?

— Am vorbit cu el. Refuză să plece de acasă. A spus că e ocupat cu ceva. O să aranjez să fie păzit.

— Minunat. După cum probabil îți imaginezi, am făcut mai mult decât să te observ. Sunt impresionată, domnișoară Grane. Cineva ca tine n-ar trebui oare să lucreze la Goldman Sachs și să câștige milioane?

— Nu-i stilul meu.

— Nici al meu. N-aș spune nu banilor, dar munca asta detectivistică prost plătită mi se potrivește de minune. Ei bine, draga mea, așa stau lucrurile. Din partea noastră, nu e mare chestie, chiar deloc – ceea ce cred, de altfel, că e o greșeală. Și nu doar pentru că sunt convinsă că acest grup reprezintă o amenințare la adresa intereselor economice internaționale. Mai cred că există și legături cu sfera politică. Unul dintre inginerii ăștia IT ruși de care ți-am spus, unul pe nume Anatoli Chabarov, are legături cu un membru notoriu al Dumei rusești, Ivan Gribanov, care e mare acționar la Gazprom.

— Înțeleg.

— Dar cam bat pasul pe loc și am petrecut mult timp încercând să-i descopăr identitatea liderului.

— Cel care-și spune Thanos.

— Sau cea.

— E o ea?

— Da, deși poate că mă înșel. Astfel de grupări criminale *exploatează* femei – nu le promovează în poziții de conducere și, în general, la personajul ăsta se referă ca fiind un *el*.

— Ce te face să crezi că poate fi totuși o femeie?

— Tipul de respect, aș spune cumva. Vorbesc despre persoana asta așa cum bărbații din toate timpurile au vorbit despre femei pe care le doreau și le venerau.

— Așadar, e și frumoasă.

— Așa pare, dar poate că doar am adulmecat eu puțin erotism. Nimeni nu s-ar bucura mai tare decât mine dacă gangsterii ruși și ștabii în general ar încuraja mai mult genul ăsta de disciplină.

— Ha, corect!

— Dar, de fapt, spun asta ca să judeci totul cu o minte deschisă în caz că toată povestea asta complicată aterizează pe biroul tău. Vezi tu,

sunt implicați mai mulți avocați. Întotdeauna sunt implicați și avocații, nu-i așa? Cu hackeri poți fura și cu avocați poți legitima furturile. Cum s-a exprimat Balder…?

— Cu toții suntem egali în fața legii – dacă plătim egal.

— Exact, cei care-și permit o apărare bună pot pune mâna pe orice în ziua de azi. Cunoști, desigur, care sunt adversarii legali ai lui Balder: biroul Dackstone & Partner din Washington.

— O, da.

— Atunci știi că este biroul angajat de mari companii de IT care vor să-i zdrobească pe inventatorii ce speră să primească vreo compensație pentru creațiile lor.

— Bineînțeles, m-am prins de asta de când mă ocupam de cazul inventatorului Håkan Lans.

— Și aia a fost o poveste oribilă, nu-i așa? Dar ce e interesant aici e că Dackstone & Partner apare și într-una dintre puținele conversații pe care am reușit să le urmărim și să le descifrăm din rețeaua asta criminală, chiar dacă biroul a fost menționat doar ca D.P. sau chiar ca D simplu.

— Așadar, Solifon și escrocii ăștia au aceiași avocați.

— Așa se pare. Ba chiar mai mult: Dackstone & Partner urmează să deschidă o filială la Stockholm. Și știi cum am aflat de asta?

— Nu, spuse Gabriella, simțindu-se din ce în ce mai alarmată.

Voia să încheie cât mai repede discuția ca să se asigure că poliția se va ocupa de Balder și va trimite o echipă să-l păzească.

— Urmărind grupul ăsta, continuă Alona. Știu că Chabarov i-a povestit în trecere, ceea ce sugerează că există legături apropiate cu biroul de avocatură. Grupul știa de filială încă de dinainte ca vestea să fie făcută publică.

— Așa, deci.

— Da, iar la Stockholm, Dackstone & Partner urmează să intre în cârdășie cu un avocat pe care-l cheamă Kenny Brodin și care mai demult era un avocat de drept penal cunoscut pentru faptul că se împrietenea la cataramă cu clienții lui.

— Da, există o fotografie clasică apărută în ziare, în care Kenny Brodin petrece împreună cu gangsterii și-și face de cap cu escortă de lux, spuse Gabriella.

— Am văzut-o și eu și cred că Mr. Brodin e persoana perfectă cu care să începeți dacă vreți să investigați povestea asta. Cine știe, poate că se va dovedi a fi veriga lipsă marile companii și grupul ăsta.

— O să mă interesez, răspunse Gabriella. Dar acum am altceva de rezolvat. Sigur ne auzim curând.

Îl sună apoi pe responsabilul cu paza al Säpo, care în acea seară nu era nimeni altul decât Stig Yttergren. Lucrurile n-aveau să fie simple. Stig Yttergren avea șaizeci de ani, era corpolent, un băutor înrăit și cel

mai mult îi plăcea să joace cărți și Solitaire pe internet. Uneori i se spunea „Dl Nu Se Poate”, drept care Gabriella îl lămuri cum stau lucrurile pe tonul cel mai autoritar posibil și-i ceru ca profesorul Frans Balder din Saltsjöbaden să primească o gardă de corp cât de repede posibil. Stig Yttergren răspunse în stilul lui obișnuit că așa ceva avea să fie foarte dificil și poate chiar imposibil, iar atunci când Gabriella i-o întoarse spunându-i că era ordin de la însăși directoarea Säpo, mormăi ceva ce-ar fi putut fi „scorpia aia obraznică”.

— O să mă fac că n-am auzit, spuse ea. Dar asigură-te că treaba merge repede.

Evident că nu se întâmplă asta și, în timp ce Gabriella aștepta și bătea neliniștită darabana pe birou, începu să caute informații despre Dackstone & Partner și orice mai putea găsi despre ceea ce-i povestise Alona. Chiar în acel moment o trecu un fior îngrijorător de cunoscut.

Însă nu era nimic clar și, înainte să apuce să se dezmeticească, sună Stig Yttergren și, evident: nimeni de la pază nu era disponibil. Era foarte multă pază la familia regală în seara aceea, spuse el, pentru un spectacol la care participau împreună cu perechea regală a Norvegiei și cineva îi aruncase cu înghețată în cap liderului partidului democrat suedez, fără ca paznicii să reușească să intervină, ceea ce îi obliga să sporească paza la discursul lui din Södertälje.

Yttergren îi trimisese în schimb pe doi „băieți extraordinari de la poliția locală” pe nume Peter Blom și Dan Flinck, iar Gabriella trebui să se mulțumească cu asta, chiar dacă asocia numele de Blom și Flinck cu Kling și Klang din povestea lui Pippi Șosețica și o cuprinseră pe dată niște presimțiri rele. Apoi se enervă.

Câtă aroganță din partea ei să-i judece pe oameni după numele lor. Mai degrabă ar fi trebuit să se neliniștească dacă aveau un nume fantezist cum ar fi Gyllentofs sau ceva de genul. Atunci cu siguranță ar fi fost niște trântori iresponsabili. *Probabil că e totul în regulă,* se gândi ea și încercă să-și alunge îndoielile.

Apoi se întoarse la lucru. Avea să fie o noapte lungă.

9

20–21 noiembrie, noaptea

Lizbeth se trezi întinsă de-a curmezișul în patul dublu și-și dădu seama că tocmai îl visase pe tatăl ei. Sentimentul amenințător trecu peste ea ca un val. Însă își aminti de seara precedentă și ajunse la concluzia că putea la fel de bine să fie o reacție chimică în organism. Era teribil de mahmură, așa că se ridică nesigură și se duse în baia cea mare cu jacuzzi, marmură și tot luxul tembel, ca să vomite. Nu reuși decât să se așeze pe podea, respirând greu.

Se ridică apoi și se privi în oglindă, dar nici asta nu era prea încurajator. Avea ochii injectați. Pe de altă parte, era abia trecut de miezul nopții. Probabil că nu dormise mai mult de câteva ore. Scoase din dulăpiorul din baie un pahar pe care-l umplu cu apă. Însă în aceeași clipă îi reveni amintirea visului și strânse paharul în mână până ce îl sparse și se tăie în palmă. Sângele începu să picure pe podea. Trase o înjurătură și-și dădu seama că-i fugise somnul.

Să încerce oare să decripteze fișierul pe care îl descărcase seara trecută? Nu, ar fi fost inutil, cel puțin acum.

Așa că își înnodă o batistă în jurul palmei și se duse până la bibliotecă, de unde scoase un studiu al fizicienei de la Princeton, Julie Tammet, care descria cum o stea masivă se prăbușește într-o gaură neagră și se așeză cu cartea pe canapeaua roșie de lângă fereastra ce dădea spre Slussen și golful Riddarfjärden.

Odată ce începu să citească, se simți ceva mai bine. Sângele picura din batistă pe paginile cărții, dar capul încetă s-o mai doară. Se adânci în carte și, din când în când, nota câte ceva pe marginea filelor. În realitate, nu era nimic nou. Lisbeth știa mai bine decât oricine că o stea se menține în viață grație a două forțe opuse, explozia nucleară din miezul ei, care o forțează să se expandeze și gravitația care o ține laolaltă. Vedea asta ca un număr de echilibristică, o luptă decisivă care e de obicei egală, dar care are, într-un final, un învingător atunci când energia nucleară se consumă și exploziile scad în intensitate.

Atunci când forța gravitațională deține avantajul, atrage materia stelei înspre miezul acesteia ca un balon care pierde aer și se tot micșorează. O stea poate astfel să dispară cu totul. Printr-o formulă:

$r_{sch} = 2GM / C^2$

unde G este constanta gravitațională. Karl Schwarzschild descrisese deja încă din timpul Primului Război Mondial acel stadiu în care steaua se comprimă atât de mult încât nu mai există cale de întoarcere. Într-o asemenea etapă, corpul ceresc e sortit să se

prăbușească. Fiecare atom colapsează spre un punct singular, în care timpul și spațiul nu mai există și în care se întâmplă poate lucruri și mai ciudate, un amestec de iraționalitate pură în centrul universului dominat de legi.

Această singularitate, care e mai degrabă un eveniment decât un punct, e ultima destinație a legilor fizice, înconjurată de orizontul evenimentelor și formează împreună cu acesta o așa-numită „gaură neagră". Lui Lisbeth îi plăceau găurile negre. Se simțea înrudită cu ele.

Sau poate că era exact ca Julie Tammet, nu neapărat interesată de găuri negre în sine, ci de procesele care duc la formarea lor. Mai precis, de faptul că prăbușirea stelelor începe în partea aceea largă a universului pe care obișnuim să ne-o explicăm prin teoria relativității a lui Einstein, dar se sfârșește într-o lume mică și pâlpâitoare guvernată de principiile mecanicii cuantice.

Lisbeth continua să fie convinsă că, dacă ar fi putut măcar descrie acel proces, ar fi reușit să unească cele două limbaje incompatibile ale aceluiași univers, fizica cuantică și teoria relativității. Însă o depășea, la fel ca fișierul acela criptat, așa că începu să se gândească din nou la tatăl ei.

În copilărie, specimenul ăla sinistru o violase constant pe mama ei. Violurile continuaseră până când mama suferise grave leziuni cerebrale, iar Lisbeth, o fetiță de doisprezece ani, ripostase cu o forță cutremurătoare. Pe vremea aceea, nu știa că tatăl ei era un spion transfug din serviciul secret sovietic, GRU și cu atât mai puțin că un departament special din Säpo, așa-numita Secție, îl proteja cu orice preț. Observase totuși că figura tatălui ei era învăluită în mister, era apărat de un zid întunecat de care nimeni nu se putea apropia. Până și numele lui era învăluit în mister.

În toate scrisorile și mesajele scrise apărea drept Karl Axel Bodin și toți necunoscuții trebuiau să-i spună Karl. Dar familia din Lundagatan știa că era un fals și că adevăratul lui nume era Zala sau, mai exact, Alexander Zalachenko. Era un bărbat care cu puține resurse putea îngrozi oamenii și care lăsa impresia că nimic nu-l poate atinge. Cel puțin așa îl percepea Lisbeth.

Chiar dacă nu-i cunoștea secretul, înțelegea totuși că tatăl ei putea face orice dorea și să scape basma curată. Era genul de persoană la care nu puteai ajunge pe calea obișnuită și era perfect conștient de asta. Pe alți tați îi puteai raporta la autorități sau la poliție. Dar Zala avea în spatele lui puterile care controlau totul și ceea ce-și amintise Lisbeth în vis fusese ziua în care își găsise mama leșinată și se hotărâse să-și anihileze tatăl.

Asta și încă ceva erau adevăratele ei găuri negre.

Alarma sună la ora 01:18 și Frans Balder se trezi cu un tresărit.

Intrase cineva în casă? Se simți cuprins de o groază inexplicabilă și pipăi patul cu mâna. August era lângă el. Băiatul se furișase în cameră ca de obicei și acum scâncea neliniștit, ca și cum urletul alarmei îi pătrunsese în vis. *Băiețelul meu,* gândi Frans. Apoi înlemni. Auzise oare pașii cuiva?

Nu, sigur i se părea. Oricum, nu se putea auzi nimic peste zgomotul alarmei și Frans aruncă o privire neliniștită spre furtuna de afară. Părea că se întețise mai mult ca niciodată. Apa lacului izbea debarcaderul și țărmul. Ferestrele tremurau și se curbau de la furtună. Oare rafalele de vânt să fi declanșat alarma? Poate că explicația era foarte simplă.

Totuși, trebuia să verifice și să sune după ajutor dacă era nevoie și trebuia să vadă dacă echipajul de pază comandat de Gabriella Grane ajunsese într-un final. Doi angajați ai poliției locale plecaseră spre el de câteva ore bune. Era de-a dreptul ridicol. Cei doi fuseseră împiedicați de urgie și de o serie de ordine contradictorii. Îi dădea dreptate Gabriellei: toată treaba părea teribil de prost organizată.

Însă trebuia să facă ceva. Trebuia să o sune. Fix în acel moment se trezi și August sau mai degrabă fu cât pe ce să se trezească. Frans trebuia să se miște repede. Numai de o criză de isterie nu avea nevoie, cu August lovindu-se de tăblia patului. Dopurile de urechi, îi trecu prin minte. Dopurile verzi de urechi pe care le cumpărase din aeroportul din Frankfurt.

Le scoase din noptieră și le introduse cu grijă în urechile fiului său. Apoi îl înveli bine, îl sărută pe obraz și-l mângâie pe părul cârlionțat și ciufulit. Avu grijă ca gulerul pijamalei să fie așezat corect, iar capul să se odihnească frumos pe pernă. Lui Frans îi era frică și ar fi trebuit să se grăbească.

Și totuși, își încetinea mișcările înadins și se învârtea în jurul fiului său. Poate că îl cuprinseseră emoțiile într-un moment de criză. Sau poate că voia astfel să amâne momentul în care avea să dea ochii cu oricine era cel care îl aștepta afară. Pentru o clipă își dori sincer o armă, dar nu pentru că ar fi știut cum s-o folosească.

Era un biet programator căruia îi reveniseră sentimentele paterne în ultimele zile, atâta tot. N-ar fi trebuit să ajungă în situația asta. La dracu' cu Solifon și NSA și cu toate organizațiile criminale! Dar acum trebuia să-și ia inima în dinți; cu pași înceți și nesiguri, ieși pe hol. Înainte să facă orice altceva, înainte chiar să se uite afară în stradă, decuplă alarma. În liniștea bruscă ce urmă, rămase înlemnit pe hol, incapabil să reacționeze. În următorul moment îi sună telefonul și, deși tresări speriat, se bucură să fie întrerupt.

— Da, răspunse el.

— Alo, Jonas Anderberg la telefon, responsabilul de la Milton Security. E totul în regulă?

— Păi, da… cred că da. A pornit din nou alarma.

— Știu și conform instrucțiunilor noastre, ar trebui ca în astfel de cazuri să coborâți într-o încăpere specială din beci și să închideți ușa. Sunteți deja acolo?

— Da, minți el.

— Bine, foarte bine. Știți cumva ce s-a întâmplat?

— Habar n-am. M-a trezit alarma. N-am idee ce a declanșat-o. Ar putea fi din cauza furtunii?

— Slabe șanse… așteptați un pic!

Vocea lui Jonas Anderberg păru să ezite.

— Ce e? întrebă Frans neliniștit.

— Se pare că…

— Dumnezeule, spune-mi odată.

— Scuze, liniștiți-vă… tocmai trec prin secvențele de fotografii capturate de camera dumneavoastră și se pare că…

— Spune!

— Că ați primit o vizită. Un bărbat, da, vă puteți uita și dumneavoastră mai târziu. Un bărbat destul de înalt și slab, cu ochelari de soare și șapcă, s-a furișat pe proprietatea dumneavoastră. A mai fost pe acolo de două ori, din câte înțeleg. Exact cum am spus… tocmai am descoperit asta. Trebuie să verific cu atenție înregistrarea ca să vă pot spune mai multe.

— Cum arată?

— Păi, e greu de spus.

Jonas Anderberg păru că se uită din nou la imagini.

— Dar poate că… nu știu ce să zic… nu, n-ar trebui să fac speculații atât de devreme, continuă el.

— Vreau să-mi spui. Am nevoie de ceva concret, ca să mă liniștesc.

— În regulă, atunci s-ar zice că văd un detaliu liniștitor.

— Și care e acest detaliu?

— Mersul lui. Bărbatul ăsta merge ca un drogat – ca un tip care tocmai a tras pe nas. E ceva exagerat și prețios în felul în care se mișcă, ceea ce ar putea indica faptul că e doar un drogat obișnuit sau un borfaș. Pe de altă parte…

— Da?

— Își ascunde fața foarte bine, și-atunci…

Jonas tăcu din nou.

— Continuă!

— Așteptați puțin.

— Mă faci să-mi crească tensiunea, știi?

— Nu asta intenționez. Dar să știți că…

Balder înlemni. Pe aleea care ducea către garaj se auzi un huruit de motor.

— … aveți musafiri.

— Ce să fac?

— Rămâneți unde sunteți.

— Bine, spuse Frans și încremeni. Dar era într-un cu totul alt loc decât în cel în care își imagina Jonas Anderberg că se află.

Când îi sună telefonul, la ora 01:58, Mikael Blomkvist era încă treaz. Dar din cauză că mobilul îi rămăsese în jeanșii aruncați pe jos, nu reuși să răspundă la timp. Colac peste pupăză, era un număr privat. Trase o înjurătură zdravănă și se târî înapoi în pat, închizând ochii.

Nu intenționa să o transforme într-o nouă noapte albă. Încă de când Erika adormise chiar înainte de miezul nopții, Mikael rămăsese treaz, întorcându-se de pe o parte pe alta, gândindu-se la viața lui și la faptul că nu prea era nimic care să-l facă să se simtă bine, nici măcar relația cu Erika. O iubea pe Erika de zeci de ani și toate indicau că și ea îl iubește la rândul ei.

Însă lucrurile nu mai erau la fel de simple și poate că Mikael începuse să-l compătimească pe Greger. Greger Beckman era artist și soțul Erikăi și nimeni nu putea spune despre el că e gelos sau meschin. Din contră, atunci când Greger înțelesese că Erika nu avea nicicând să înceteze să-l iubească pe Mikael sau măcar să se abțină să-i sfâșie hainele de pe el, nu se urcase pe pereți și nu amenințase să se mute în China cu nevasta. Ajunseseră la o înțelegere: „Te poți vedea cu el – atâta timp cât te întorci întotdeauna la mine” și așa rămăsese.

Era un *ménage à trois,* o înțelegere neconvențională în care Erika dormea în majoritatea timpului acasă în Saltsjöbaden cu Greger și doar uneori acasă la Mikael, pe Bellmansgatan. De-a lungul anilor, Blomkvist crezuse că era într-adevăr o soluție fantastică, ceva ce doar puține perechi care trăiau sub dictatura monogamiei puteau să aibă. De fiecare dată când Erika spusese: „Îmi iubesc soțul, dar vreau să fiu și cu tine” sau atunci când, la vreo petrecere, Greger îl prindea de braț într-un fel foarte prietenos, Mikael mulțumise cerului pentru aranjament.

Cu toate astea, în ultimul timp începuse să aibă dubii, poate pentru că avea mai mult timp la dispoziție să-și analizeze viața și să-și dea seama că nu tot ceea ce părea a fi înțelegere era neapărat adevărat.

Din contră, una din părți poate să impună arbitrar ceva sub aparența unei decizii de grup și pe termen lung, evident cineva suferă oricum, în ciuda tuturor asigurărilor. La urma urmei, nici discuția pe care Erika o avusese cu Greger la telefon seara trecută nu fusese bine primită. Cine știe, poate că și Greger stătea treaz în acel moment.

Mikael încercă să se gândească la altceva. Se chinui o vreme chiar să viseze cu ochii deschiși. Dar nu-i fu de prea mare ajutor și într-un final se trezi, hotărât să facă ceva mai inteligent. De ce să nu citească un pic despre spionajul industrial sau și mai bine, să schițeze un plan

alternativ de finanțare pentru *Millennium*? Se îmbrăcă și se așeză la computer, apoi își verifică adresa.

În mare, erau chestiile obișnuite, chiar dacă unele dintre e-mailuri îi dădură puțin avânt. Erau salutări de la Christer și Malin, de la Andrei Zander și Harriet Vanger trimise înaintea înfruntării cu Serner ce urma. Le răspunse pe un ton mai bătăios decât intenționa. Verifică apoi documentul lui Lisbeth, fără să se aștepte la nimic și se lumină imediat la față. Îi răspunsese. Pentru prima dată după ceea ce păruse o eternitate, îi dăduse un semn de viață:

Inteligența lui Balder nu e nicidecum artificială. A ta cum mai stă zilele astea?

Și ce se întâmplă, Blomkvist, dacă inventăm o mașinărie un pic mai inteligentă decât noi?

Mikael zâmbi și își aminti de ultima dată când se întâlniseră la o cafea la Kaffebar, pe Sankt Paulsgatan. Așadar, îi luă ceva până înțelese că salutul ei conținea două întrebări, dintre care prima era o mică înțepătură amicală, din păcate, un pic prea adevărată. Articolele pe care le scrisese în ultimul timp erau lipsite de inteligență și de importanță. Ca mulți alți jurnaliști, scrisese la întâmplare, cu tehnici și formulări răsuflate. Dar asta era situația. Cealaltă întrebare a lui Lisbeth îl îngrijora mai mult, nu neapărat pentru că îl interesa în mod special, ci pentru că voia să-i dea un răspuns spiritual.

Dacă facem o mașinărie mai deșteaptă decât noi, se gândi el, ce s-ar putea întâmpla? Se duse până în bucătărie și desfăcu o sticlă de Ramlösa, așezându-se la masă. Dedesubt, doamna Gerner tușea destul de urât și undeva în depărtare o ambulanță trecea urlând prin furtună.

Așa deci, își dădu singur răspunsul, atunci o să avem o mașinărie care poate face toate lucrurile inteligente pe care le putem face noi și ceva în plus, cum ar fi… Începu să râdă și pricepu înțelesul întrebării. O astfel de mașinărie ar trebui să producă la rândul ei ceva mai inteligent decât ea însăși, fiindcă asta am putea face și noi, și-atunci unde am ajunge?

Bineînțeles că noua mașinărie ar putea face și ea ceva mai inteligent, la fel și următoarea și tot așa, până ce sursa tuturor mașinăriilor, însuși omul, nu va fi cu nimic mai interesant decât șoarecii de laborator față de cele mai noi computere. Ajungem la o explozie de inteligență imposibil de controlat, ca în seria de filme Matrix. Mikael zâmbi și scrise:

Dacă am crea o asemenea mașinărie, am avea o lume în care Lisbeth Salander nu s-ar mai umfla atât în pene.

Rămase apoi o vreme uitându-se pe fereastră sau cel puțin la ce putea zări prin furtuna de zăpadă, aruncând din când în când un ochi prin ușa deschisă, la Erika. Dormea adânc și nu știa nimic despre mașinăriile care devin mai inteligente decât oamenii sau, în orice caz,

nu asta o preocupa. Apoi, Mikael își scoase telefonul din buzunar.

Avea impresia că sunase și, într-adevăr, primise un mesaj vocal, ceea ce-l făcu să se îngrijoreze. Nu știa prea sigur de ce. Însă în afara câtorva foste iubite care-l sunau la beție și voiau să se culce cu el, noaptea nu primea decât vești proaste, așa încât verifică imediat mesajul. Vocea interlocutorului părea hăituită:

Numele meu este Frans Balder. Îmi pare rău de ora târzie. Îmi cer scuze, dar situația mea a devenit mai critică, cel puțin așa cred și tocmai am primit veste că m-ai căutat. E o coincidență incredibilă. Am niște lucruri despre care aș vrea să-ți povestesc și care cred că te vor interesa. M-aș bucura dacă mi-ai răspunde cât de repede posibil. Am sentimentul că trebuie să mă grăbesc.

Frans Balder îi lăsase un număr de telefon și o adresă de e-mail. Mikael și le notă și zăbovi o clipă, bătând cu degetele în masa din bucătărie. Apoi formă numărul.

Frans Balder stătea întins în pat, simțindu-se urmărit și îngrozit. Cu toate astea, era ceva mai liniștit. Mașina care se apropiase de garaj era cea a polițiștilor, în sfârșit. Erau doi bărbați pe la patruzeci de ani, unul dintre ei foarte înalt și celălalt destul de scund. Amândoi păreau cam prea încrezători și cu pretenții și aveau aceeași tunsoare scurtă; dar păreau politicoși și, cu tot respectul care se cuvenea, își cerură scuze pentru întârziere.

— Milton Security și Gabriella Grane de la Säpo ne-au informat cu privire la situație, explicară ei.

Știau deci că un bărbat cu șapcă și ochelari de soare se furișase pe proprietate și că trebuiau să fie atenți. Așa încât refuzară invitația la o ceașcă de ceai cald în bucătărie. Voiau să inspecteze, ceea ce i se păru lui Frans foarte profesionist și inteligent. Cu toate astea, nu-i lăsară cine știe ce impresie pozitivă. Pe de altă parte, nu-i lăsară niciuna rea. Le luase numerele de telefon și se întorsese în pat, la August care încă dormea încovrigat cu dopurile în urechi.

Dar bineînțeles că Frans nu putu să adoarmă. Continua să fie atent la sunetele de afară, la furtună și, într-un final, se ridică din pat. Trebuia să facă ceva. Altfel, ar fi înnebunit. Își verifică telefonul. Avea două mesaje vocale de la Linus Brandell, al cărui ton era în același timp irascibil și defensiv. Primul lui impuls fu să se oprească din ascultat. Nu avea energia să asculte cicăleala lui Linus.

Totuși află două lucruri interesante. Linus vorbise cu Mikael Blomkvist de la publicația *Millennium* și acum Blomkvist voia să ia legătura cu el, ceea ce-l puse pe Frans pe gânduri. Mikael Blomkvist, murmură el.

Oare el să fie legătura mea cu publicul?

Frans Balder nu știa nimic despre jurnaliști. Dar pe Mikael

Blomkvist îl cunoștea și, din câte știa el, era o persoană care investiga întotdeauna în profunzime subiectele și nu ceda presiunilor. Nu era un motiv destul de bun să aibă încredere în el, dar Frans își aminti că auzise și alte lucruri despre Mikael, mai puțin flatante, așa că se ridică și o sună din nou pe Gabriella Grane, cea care cunoștea pe aproape toată lumea din mass-media și care spusese că avea să stea trează în acea noapte.

— Salut, răspunse ea direct. Chiar acum voiam să te sun. Mă uitam la bărbatul din înregistrarea video. Cred că ar trebui să te mutăm imediat.

— Dumnezeule, Gabriella, dar în sfârșit a ajuns și poliția. Sunt chiar în fața ușii.

— N-avem niciun motiv să credem că bărbatul acela se va întoarce pe ușa din față.

— De ce să se întoarcă? De la Milton mi-au spus că părea un drogat obișnuit.

— Nu sunt chiar atât de sigură. Duce o cutie, un fel de echipament. Cred că ar trebui să fim cu ochii-n patru.

Frans se uită o clipă la August care dormea lângă el.

— Plec de bunăvoie mâine. Ar fi mai bine și pentru nervii mei. Dar în noaptea asta nu merg nicăieri – cred că polițiștii tăi par că știu ce fac. Cât de cât, în orice caz.

— Iar te încăpățânezi?

— Cam așa ceva.

— Bine, atunci o să mă asigur că Flinck și Blom supraveghează curtea.

— Bine, bine, dar nu de asta te-am sunat. M-ai sfătuit să „fac publică povestea", îți amintești?

— O… da… N-a fost chiar sfatul pe care-l dă de obicei Säpo, nu-i așa, dar de fapt cred în continuare că ar fi o idee bună. Însă mai întâi aș dori să ne spui nouă ce știi. Povestea asta mă neliniștește.

— Atunci vorbim mâine la prima oră când suntem odihniți. Auzi, dar ce crezi despre Mikael Blomkvist de la *Millennium*? E o persoană cu care se poate discuta?

Gabriella începu să râdă.

— Dacă vrei să facă o criză de apoplexie colegii mei, ar trebui clar să vorbești cu el.

— Așa rău e?

— Aici, la Säpo, fuge lumea de el ca de ciumă. Dacă îl vezi pe Mikael Blomkvist în cadrul ușii, știi că ți s-a dus naibii tot anul, zicea cineva. Toți de aici, inclusiv Helena Kraft, ți-ar spune categoric să nu vorbești cu el.

— Dar eu te întreb pe tine.

— Iar eu îți spun că te-ai gândit bine. E un jurnalist dat dracului.

— Dar n-a fost și criticat?

— Sigur c-a fost. În ultimul timp s-a zis despre el că e depășit și că nu are un stil pozitiv și vesel. Dar e un reporter de investigații de școală veche de cel mai mare calibru. Ai datele lui?

— Mi le-a dat fostul meu asistent.

— În regulă, minunat. Dar înainte de a-l contacta, trebuie să ne povestești totul nouă. Promiți?

— Promit, Gabriella. Acum mă duc să dorm câteva ore.

— Așa să faci. Eu o să țin legătura cu Flinck și Blom și-ți fac rost de o adresă secretă pentru mâine-dimineață.

După ce încheie conversația, Frans încercă să se calmeze din nou, însă era aproape imposibil, iar furtuna îl obseda. Părea că ceva diabolic venea de pe lac îndreptându-se înspre el și fără voia lui, asculta tensionat orice sunet neobișnuit.

Era adevărat că-i promisese Gabriellei să vorbească prima dată cu ea. Dar după un timp i se păru că nu mai putea aștepta. Tot ce ținuse în el atâta amar de vreme se zbătea să iasă, chiar dacă își dădea seama că e ceva irațional. Nimic nu putea fi atât de grav. Era miezul nopții și, indiferent de ce spusese Gabriella, era probabil mai sigur ca niciodată. Era păzit de poliție și o alarmă foarte eficientă. Însă nu-l ajuta cu nimic. Se simțea hăituit, așa că scoase numărul pe care i-l dăduse Linus și sună, dar, bineînțeles, Blomkvist nu răspunse.

De ce ar răspunde? Era mult prea târziu, așa că Frans îi lăsă un mesaj vocal în șoaptă și un pic apăsat, ca să nu-l trezească pe August, apoi se ridică și aprinse lampa de pe noptieră. Se uită prin biblioteca din dreapta patului.

Acolo erau așezate volume de beletristică ce nu aveau nimic de-a face cu munca lui și, deopotrivă obosit și neliniștit, răsfoi printr-un roman mai vechi de-al lui Stephen King, *Cimitirul animalelor*. Însă începu să se gândească la personaje diabolice care mergeau prin noapte și întuneric și rămase vreme îndelungată cu cartea în mână. Chiar în acel moment se întâmplă ceva ciudat cu el. Un gând îi încolți în minte, o teamă intensă pe care ar fi alungat-o la lumina zilei ca fiind o absurditate, dar care părea brusc foarte reală, și-l cuprinse dorul să vorbească cu Farah Sharif sau mai degrabă cu Steven Warburton din Los Angeles care era cu siguranță treaz. Și în timp ce-și imagina tot felul de scenarii neplăcute posibile, se uită înspre lac și noapte și spre norii neliniștiți care alergau pe cer. În acea clipă îi sună telefonul, ca și cum i-ar fi auzit rugăciunea. Dar cu siguranță că nu erau nici Farah, nici Steven.

— Mă numesc Mikael Blomkvist, spuse vocea. M-ai căutat.

— Așa e. Îmi cer scuze că te-am sunat așa târziu.

— Nu face nimic. Eram treaz.

— Și eu la fel. Poți vorbi acum?

— Sigur că da, tocmai am răspuns unui mesaj de la o persoană pe care cred că o cunoaștem amândoi. O cheamă Salander.

— Cine?

— Scuze, poate că am înțeles eu greșit. Dar știu că ai angajat-o să-ți caute prin computere și să depisteze un atac suspect.

Frans râse.

— Da, Dumnezeule, aia da, fată specială, spuse el. Dar nu mi-a spus niciodată numele de familie real, chiar dacă într-o vreme țineam legătura constant. Am presupus că are motivele ei și nu am presat-o niciodată. Am întâlnit-o la una dintre prelegerile mele de la KTH. Povestesc întotdeauna cu plăcere despre asta; a fost de-a dreptul remarcabil. Dar ceea ce voiam eu să întreb… sigur o să crezi că e o idee nebunească.

— Uneori îmi plac ideile nebunești.

— N-ai avea chef să vii până aici chiar acum? Ar însemna mult pentru mine. Am un subiect exploziv – așa mi se pare. Îți pot plăti eu taxiul și la dus și la întors.

— Drăguț din partea ta, dar fiecare se ocupă de cheltuielile lui. De ce trebuie vorbim acum, în puterea nopții?

— Pentru că… ezită Frans. Pentru că am sentimentul că trebuie să mă grăbesc sau, mai degrabă, e mai mult decât un sentiment. Tocmai mi s-a spus că sunt în pericol și în urmă cu doar câteva ore cineva mi se furișa prin grădină. Ca să fiu complet sincer, mi-e teamă și vreau să mă eliberez de informație. Vreau să fiu singur cu gândurile mele.

— OK.

— OK, ce?

— Vin – dacă reușesc să găsesc o mașină.

Frans îi dădu adresa și închise telefonul, apoi îl sună pe profesorul Steven Warburton la Los Angeles și vorbi concentrat cu el printr-o linie criptată mai bine de douăzeci, treizeci de minute. Se ridică apoi, își puse pe el o pereche de jeanși, un pulover din cașmir închis la culoare, cu guler în V și scoase o sticlă de Amarone, în caz că pe Mikael Blomkvist l-ar fi interesat asemenea distracții. Însă nu mai ajunse la ușă. Tresări speriat.

Crezu că vede o mișcare, ceva care trecu rapid pe lângă casă și se uită neliniștit spre debarcader și lac, dar nu văzu nimic. Era același peisaj dezolant și măturat de furtună ca înainte. Alungă senzația, ca fiind rodul imaginației sale, sau cel puțin așa încercă. Părăsi apoi dormitorul și merse de-a lungul ferestrei mari înspre etajul următor. Însă fu cuprins de un nou sentiment de neliniște și se întoarse repede, reușind să zărească ceva de data asta în depărtare, în dreptul casei familiei Cedervall, vecinii lui.

O siluetă alerga la adăpostul copacilor și, chiar dacă Frans n-o putea vedea prea bine, observă imediat că era vorba de un bărbat

puternic cu un rucsac și haine întunecate. Bărbatul alerga adus de spate și ceva din felul în care se mișca sugera că se antrena mult pentru asta, ca și cum alergase așa de multe ori, poate chiar într-un război îndepărtat. Lui Frans îi luă câteva secunde să scoată telefonul din buzunar și să încerce să-și dea seama care număr din lista de convorbiri aparținea polițiștilor de afară.

Nu-i înregistrase în agendă, îi apelase doar pentru ca numărul să-i apară pe ecran, iar acum avea dubii. Care era al lor? Nu știa și cu mâini tremurânde încercă unul pe care îl credea cel corect. Inițial, nu răspunse nimeni.

Abia după ce sună de trei, patru, cinci ori se auzi o voce gâfâind:

— Blom la telefon, ce s-a întâmplat?

— Am văzut un bărbat care alerga de-a lungul liniei copacilor de lângă casa vecinilor. Nu știu unde este acum. Dar poate să fi urcat pe lângă drumul pe care sunteți voi.

— Bine, o să ne uităm după el.

— Părea… continuă Frans.

— Cum?

— Nu știu, rapid.

Dan Flinck și Peter Blom stăteau în mașina de poliție și pălăvrăgeau despre colega lor tânără, Anna Berzelius și mărimea fundului ei. Peter și Dan erau amândoi proaspăt divorțați.

Divorțurile lor fuseseră o experiență dureroasă. Amândoi aveau copii mici, soții care erau dezamăgite și socri care îi considerau niște nenorociți iresponsabili. Dar după ce se liniștiseră apele și primiseră custodie comună asupra copiilor, își făcură rost de case noi, deși mai modeste, și-i lovise pe amândoi același gând: duseseră dorul vieții de burlac și, în ultimul timp, în săptămânile când rămâneau fără copii, o duceau ca altădată numai în chefuri. Apoi, la fel ca în adolescență, discutau despre toate detaliile de la petrecere și analizau din cap până în picioare femeile pe care le întâlniseră, dându-le note pentru siluetă și prestația în pat. Dar de data asta nu îndrăzniră să intre în atât de multe detalii despre fundul Annei Berzelius pe cât își doreau.

Lui Peter îi sună telefonul și amândoi tresăriră, în parte pentru că își schimbase tonul de apel cu o versiune extremă a piesei *Satisfaction,* dar mai ales pentru că noaptea, furtuna și singurătatea din jur îi speriau. Ba mai mult, Peter își ținea telefonul în buzunarul pantalonilor și, pentru că aceia erau strâmți – viața de petrecăreț îi făcuse burta să crească – îi luă ceva până să dea de el. Când termină de vorbit, părea neliniștit.

— Despre ce e vorba? întrebă Dan.

— Balder a văzut un bărbat. Se pare că nenorocitul e foarte rapid.

— Unde?

— Acolo jos, printre copacii de lângă casa vecinilor. Probabil că tipul e în drum spre noi.

Peter și Dan coborâră din mașină și fură surprinși din nou de cât de frig era. Ieșiseră de mai multe ori în seara aceea lungă și apoi noaptea, dar nu mai înghețaseră niciodată așa, până în măduva oaselor. Rămaseră un minut clipind nedumeriți și orbecăind în dreapta și-n stânga. Apoi, Peter – cel mai înalt – preluă comanda și-i spuse lui Dan să rămână sus, lângă drum, în timp ce el mergea spre apă.

Un mic povârniș se întindea dincolo de un gard de lemn și o mică alee cu pomi proaspăt plantați. Căzuse destulă zăpadă și era alunecos. Mai jos se întindea lacul, Baggensfjärden credea Peter că se numește, și, era ciudat, gândi el, că apa nu înghețase. Poate că valurile erau prea mari. Furtuna răvășea totul în calea ei și Peter o înjură cu ciudă. Mai înjură și tura de noapte care-l obosea și-i strica somnul de frumusețe. Cu toate astea, încerca să-și facă treaba, poate nu cu prea multă tragere de inimă, dar măcar se străduia.

Era atent la zgomote și se uita în jur. La început, nu observă nimic ieșit din comun. Era întuneric peste tot. Un singur stâlp de iluminat lucea în curte, chiar în fața debarcaderului și se îndreptă într-acolo, trecând pe lângă un scaun de grădină care fusese răsturnat de furtună. În clipa următoare îl văzu pe Frans Balder prin fereastra largă.

Balder stătea aplecat peste un pat mare, într-o poziție încordată. Poate că așeza cuvertura, era greu de zis. Părea ocupat cu un mic detaliu al patului care n-ar fi trebuit să-l intereseze pe Peter. Polițistul trebuia să supravegheze grădina. Și totuși, ceva din atitudinea lui Balder îl fascina și, preț de o clipă, își pierdu concentrarea. Apoi însă reveni la realitate.

Avu sentimentul pregnant că e urmărit și se întoarse repede, uitându-se neliniștit în toate direcțiile. Însă nu văzu nimic, cel puțin nu imediat și tocmai începuse să se calmeze, când observă două lucruri în același timp – o mișcare bruscă lângă tomberoanele de gunoi așezate de-a lungul gardului și zgomotul unei mașini, sus, pe drum. Mașina se opri și o portieră se deschise.

Nimic din toate astea nu sugera ceva neobișnuit. Mișcarea de lângă tomberoane putea foarte bine să însemne prezența vreunui animal și evident că puteau veni mașini aici chiar și atât de târziu în noapte. Totuși, Peter rămase locului o clipă, neștiind cum să reacționeze. Atunci auzi vocea lui Dan.

— Vine cineva!

Peter nu se mișcă. Se simțea urmărit și, aproape fără să-și dea seama, duse mâna la arma de serviciu de la șold și se gândi brusc la mama, la fosta soție și la copiii lui, ca și cum ceva grav era pe cale să se întâmple. Nu avu curajul să meargă mai departe cu gândurile. Dan strigă din nou, pe un ton disperat:

— Poliția! Stai pe loc, fir-ai al dracului!

Peter o luă la fugă spre drum, deși nu părea că exact asta trebuia să facă. Nu putea scăpa de suspiciunea că lăsase ceva periculos și amenințător lângă tomberoane, dar dacă partenerul lui striga așa, nu avea de ales, nu? În secret, se simți ușurat. Fusese mai speriat decât voia să recunoască, așa că se grăbi înapoi și urcă împleticindu-se înspre stradă.

Ceva mai încolo, Dan urmărea un bărbat care se deplasa cu greutate și care avea un spate lat și haine mult prea subțiri și, chiar dacă lui Peter nu i se părea deloc că tipul ar fi fost un „nenorocit foarte rapid", fugi după el. Îl prinse în scurt timp într-un șanț, lângă două cutii de scrisori și un mic felinar care lumina slab spectacolul.

— Cine dracu' ești? urlă Dan surprinzător de agresiv – poate că și lui îi fusese frică.

Bărbatul îi privi confuz și îngrozit.

Nu purta căciulă și avea chiciură în barba scurtă și în păr. Era clar că înghețase și se simțea rău. Dar mai important era că figura lui li se părea foarte cunoscută.

Peter se gândi că prinseseră vreun criminal celebru, căutat de poliție și se simți mândru preț de câteva clipe.

Frans Balder se întorsese în dormitor și îl acoperise pe August, ca și cum ar fi vrut să-l ascundă sub pătură dacă avea să se întâmple ceva. Îi încolți apoi în minte un gând izvorât din presimțirea pe care o avusese și din discuția cu Steven Warburton, gând pe care-l refuzase ca pe ceva nebunesc, ceva ce nu poate apărea decât în toiul nopții, când creierul e întunecat de frământare și teamă.

Își dădu apoi seama că ideea nu era nouă, ci că, dimpotrivă, se ivise și crescuse în subconștientul său în nopțile albe, interminabile din SUA. Scoase laptopul, micul lui supercomputer pe care îl legase la alte calculatoare pentru a avea suficientă capacitate și programul lui de inteligență artificială căruia îi dedicase întreaga viață și… era greu de înțeles, nu-i așa?

Aproape că nici nu stătu pe gânduri. Șterse documentul și toate fișierele de rezervă și se simți ca un zeu diabolic ce tocmai curmase o viață. Și poate că tocmai asta făcuse. Nimeni nu știa, nici măcar el. Zăbovi câteva clipe, întrebându-se dacă avea să fie doborât de regrete. Munca lui de o viață dispăruse prin câteva atingeri de taste.

Însă, curios lucru, se simți mai calm, ca și cum cel puțin un aspect al vieții lui acum era protejat. Se ridică apoi și se uită din nou afară, în noapte. Chiar atunci îi sună telefonul. Era Dan Flinck, celălalt polițist.

— Voiam doar să vă spun că l-am capturat pe individul pe care l-ați văzut, spuse polițistul.

— Cine e? întrebă Frans.

— N-aș putea spune. E beat turtă și trebuie să-l calmăm. Voiam doar să vă anunț. Revenim cu informații.

Frans așează telefonul pe noptieră, chiar lângă laptop și încercă să se felicite. Bărbatul fusese prins și proiectul lui de cercetare nu mai putea ajunge pe mâini greșite. Cu toate astea, nu se simți deloc mai liniștit. Nu putea pricepe de ce. Apoi își dădu seama: bărbatul care alergase pe lângă copaci era oricum, numai beat nu.

Dură ceva până când Peter Blom își dădu seama că nu prinseseră niciun criminal cunoscut și căutat, ci pe actorul Lasse Westman care, desigur, juca adesea rolul banditului și ucigașului plătit la televizor, dar care nu era nicidecum dat în urmărire. Gândul nu îl liniști nicidecum pe Peter. Nu doar pentru că suspecta că fusese o greșeală să plece de lângă copacii și tomberoanele de la poalele văii, ci pentru că își dădu seama imediat că intermezzoul putea duce la scandaluri și titluri de-o șchioapă.

Din câte știa el despre Lasse Westman, tipul ajungea aproape întotdeauna în presa de scandal și n-ai fi zis că deborda de fericire. Gâfâia și blestema, încercând să se țină pe picioare, iar Peter încercă să priceapă ce naiba căuta tipul în zonă în toiul nopții.

— Aici locuiești? îl întrebă.

— N-am de gând să-ți spun ție nimic, bolborosi Lasse Westman, iar Peter se întoarse spre Dan ca să afle cum începuse toată tevatura.

Dan stătea însă deoparte și vorbea la telefon, probabil cu Balder. Voia să se dea deștept și să-i spună că-l prinsese pe suspect, dacă într-adevăr el era.

— Te-ai furișat prin curtea profesorului Balder? continuă Peter.

— N-ai auzit ce-am zis? Nu vă spun nimic. Ce dracu', mă plimb și eu liniștit și vine ăla de-acolo la mine și-și flutură pistolul. E de-a dreptul scandalos. Aveți idee cine sunt?

— Știu cine ești și, dacă am reacționat exagerat, îmi cer scuze. O să avem șansa să mai vorbim despre asta. Dar acum suntem într-o situație tensionată și vreau să-mi povestești imediat ce treabă aveai cu profesorul Balder. Nu, nu, nu încerca să scapi!

Lasse Westman se ridicase într-un final și probabil că nu încerca să scape. Doar că îi era greu să-și mențină echilibrul și se balansă un pic melodramatic atunci când scuipă cu putere. Scuipatul nu ajunse prea departe, ci din contră, făcu cale întoarsă ca un proiectil și-i îngheță pe obraz.

— Știi ceva? zise el, ștergându-și obrazul.

— Ce?

— Nu eu sunt tipul rău în povestea asta.

Peter privi neliniștit spre apă și aleea cu copaci și se întrebă încă odată ce văzuse acolo. Rămase țintuit locului, paralizat de absurdul

situației.

— Și cine e atunci? întrebă el.

— Balder.

— De ce?

— I-a luat copilul gagicii mele.

— De ce să facă așa ceva?

— Nu pe mine trebuie să mă întrebați. Întrebați-l pe geniul computerelor de-acolo, spuse Lasse Westman și scotoci în buzunarul pardesiului, ca și cum căuta ceva.

— Nu are niciun copil înăuntru, dacă asta crezi, spuse Peter.

— Ba bineînțeles că are.

— Pe bune?

— Pe bune!

— Așa că te-ai gândit să vii aici în toiul nopții, beat turtă și să iei copilul înapoi, continuă Peter, pe punctul de a face un comentariu și mai tăios când fu întrerupt de un zgomot, un sunet slab și metalic ce venea dinspre apă. Ce-a fost asta? spuse el.

— Ce anume? întrebă Dan, care se întorsese lângă el și nu părea să fi auzit nimic.

Ce-i drept, sunetul nu fusese prea puternic, cel puțin nu ceea ce ajunsese la ei.

Cu toate astea, îi dădu fiori lui Peter și-i aminti de senzația pe care o avusese lângă copaci și tomberoane. Ar fi trebuit să coboare și să vadă ce se întâmplase, dar ezită din nou. Poate că-i era teamă sau poate era doar mai nehotărât sau incompetent. Se uită neliniștit împrejur și auzi chiar atunci o mașină care se apropia.

Era un taxi care trecu pe lângă ei și se opri în dreptul porții lui Frans Balder, ceea ce-i dădu lui Peter o scuză să rămână sus, pe drum și, în timp ce șoferul și călătorul aranjau plata, mai aruncă o privire neliniștită spre apă și i se păru că aude în acea clipă altceva, un alt sunet neliniștitor.

Dar nu era sigur ce să creadă. Portiera mașinii se deschise și din ea coborî cineva pe care Peter îl recunoscu după o secundă de uimire ca fiind jurnalistul Mikael Blomkvist. De ce naiba trebuiau să se adune oare toate vedetele fix acolo în noaptea aceea?

10

21 noiembrie, dimineața devreme

Frans Balder stătea în dormitor lângă computer și telefon și se uita la August care scâncea neliniștit în somn. Se întrebă ce visa băiatul. Era măcar o lume pe care o înțelegea? Simțea că trebuie să știe și să nu se mai îngroape în algoritmi cuantici și coduri-sursă, cu atât mai puțin să se sperie și să fie paranoic.

Voia să fie fericit și să nu-l mai apese greutatea aceea constantă, ci să se arunce în ceva nebunesc și măreț, chiar și într-o aventură romantică, o relație. Preț de câteva secunde intense, se gândi la mai multe femei care-l fascinau: Gabriella, Farah și alte câteva.

Se gândi și la femeia care se numea de fapt Salander. Îl fermecase și, când își aminti iarăși de ea, i se păru că o vede într-o nouă lumină, ceva deopotrivă cunoscut și străin. Deodată îl trăsni: îi amintea de August. Era o idee nebunească, desigur. August era un băiețel autist, iar Lisbeth nu era nici ea cu mult mai mare și avea un aer băiețesc. Dar în rest îi era complet opusă. Se îmbrăca în negru, ca o punkeriță și nu făcea niciun compromis.

Totuși, își dădu seama că privirea ei avea aceeași lucire bizară ca a lui August atunci când se uitase la semaforul de pe Hornsgatan.

Frans o întâlnise pe Lisbeth la o prelegere la Politehnica Regală din Stockholm, la care vorbise despre singularitatea tehnologică, situația ipotetică în care computerele devin mai inteligente decât omul. Își începuse prezentarea explicând singularitatea în sens matematic și fizic, moment în care ușile se deschiseseră și în sală intrase o fată slabă îmbrăcată în negru. Primul lui gând fusese că era păcat că drogații nu aveau unde altundeva să se ducă. Apoi se întrebă dacă tipa era cu adevărat ametită. Nu părea. Pe de altă parte, arăta obosită și îmbufnată și mai mult ca sigur nu asculta nimic din prezentarea lui. Stătea doar acolo, într-o bancă, cu spatele îndoit și, într-un sfârșit, în mijlocul unui raționament despre singularitatea din analiza complexă, punctul în care sistemul are o infinitate de soluții, o întrebă direct ce credea despre toate acelea. Fusese meschin din partea lui. De ce să o provoace tocmai pe ea? Și ce se întâmplase?

Tipa ridicase privirea și spusese că, în loc să jongleze cu idei neclare, ar fi trebuit să fie mai sceptic atunci când baza calculelor lui se năruia. Nu era un fel de divizare fizică în lumea reală, ci mai degrabă un semn că propriile lui calcule matematice nu erau la înălțime și că era o dovadă de populism din partea lui să mistifice singularitatea din găurile negre când era atât de evident că principala problemă era absența unei metode în mecanica cuantică de a calcula

gravitația.

Tipa se lansă apoi într-o critică rece și radicală – ceea ce dădu naștere unui murmur în sală – a teoreticienilor singularității pe care îi citase și Frans nu mai putu să răspundă decât cu o întrebare uluită:

— Cine naiba mai ești și tu?

Acela fusese primul lor contact și, mai târziu, Lisbeth îl mai surprinsese de câteva ori. Fulgerător sau dintr-o singură privire ageră, înțelese imediat cu ce se ocupa Frans și când acesta pricepuse într-un final că îi fusese furată tehnologia, îi ceruse ajutorul, cimentându-le legătura. Din acel moment, împărtășeau un secret, iar acum Frans stătea în dormitor și se gândea la ea. Dar gândurile îi fură întrerupte brusc. Simți un nou fior înghețat și se uită prin deschizătura ușii spre fereastra cea mare ce dădea spre apă.

În fața acesteia stătea o siluetă înaltă, în haine închise la culoare, cu o căciulă mică, neagră și o mică lanternă prinsă de frunte. Făcea ceva cu fereastra, un gest rapid și decisiv, aproape ca un artist care își începea pictura și înainte ca Frans să reușească să strige, întreaga fereastră se sparse, iar silueta se apropie de el.

Jan Holtser le spunea de obicei oamenilor că se ocupa cu probleme de securitate în industrie. În realitate, era un fost soldat rus de elită care, în loc să găsească soluții la probleme de securitate, mai degrabă la provoca. Conducea astfel de operațiuni și de regulă procesul preliminar era atât de meticulos, încât riscurile erau mai mici decât s-ar putea presupune.

Avea un mic grup de oameni capabili și, desigur, nu mai era chiar tinerel. Avea cincizeci și unu de ani, dar se menținea în formă cu antrenament intens și era cunoscut pentru eficiența și puterea lui de adaptare. Dacă se schimbau coordonatele, le analiza imediat și-și modifica planurile întocmai.

În general, compensa lipsa flexibilității fizice cu experiența și uneori – în grupul restrâns cu care putea vorbi deschis – povestea de un al șaptelea simț, un fel de instinct dobândit. Anii îl învățaseră când să aștepte și când să atace, dar chiar dacă trecuse printr-o depresie gravă vreme de doi ani și dăduse semne de slăbiciune – care arătau că și el e om, cum ar fi zis fiica lui – încă se simțea mai capabil decât oricine altcineva.

Își recăpătase pofta de muncă, gustul pericolului și, evident, continua să ia câte 10 miligrame de Stesolid înainte de fiecare misiune. Făcea asta doar ca să-și sporească precizia când mânuia armele și să-și simtă mintea limpede și ageră în momentele critice. Însă mai presus de orice își îndeplinea întotdeauna misiunea. Jan Holtser nu era genul de persoană care eșua sau dădea bir cu fugiții. Așa se vedea el pe sine.

Și totuși, în acea noapte, în ciuda faptului că angajatorul lui îi spusese că era ceva urgent, se gândise să abandoneze misiunea. Furtuna era desigur unul dintre factori. Dar pentru el, o furtună nu fusese niciodată un motiv întemeiat să se răzgândească. Era rus și soldat, luptase în condiții mult mai vitrege de-atât și-i ura pe cei care se plângeau de lucruri minore.

Ceea ce îl neliniștea era prezența poliției care apăruse brusc. Nu dădea doi bani pe poliția locală. Stătuse ascuns studiindu-i și văzuse cum spionaseră primprejur fără tragere de inimă, ca doi pușți cărora li se spusese să iasă afară pe vreme rea. Cel mai mult și-ar fi dorit să stea în mașină și să trăncănească. Se speriau ușor, mai ales cel mai înalt dintre ei – părea să nu-i placă nici întunericul, nici furtuna și nici apa neagră. Cu puțin timp înainte, tipul stătuse acolo, de-a dreptul îngrozit și se holbase la copaci, probabil pentru că-l simțise pe Jan prin apropiere, dar acesta nu avea de ce să se îngrijoreze. Știa că e silențios și că putea să-i taie beregata cât ai bate din palme. Cu toate astea, nu era deloc de bine.

Prezența poliției creștea nivelul de risc; și înainte de toate era o indicație că un element al planului le scăpase de sub control și că victima era pregătită. Poate că profesorul începuse chiar să se destăinuie, și-atunci operațiunea și-ar fi pierdut sensul sau ar fi putut chiar să le agraveze situația. Jan nu voia în ruptul capului să-și expună clientul unor riscuri inutile. Considera asta ca fiind o parte a forței lui. Vedea întotdeauna situațiile în ansamblu și, în ciuda profesiei lui, el era cel care adesea îndemna la prudență.

Pierduse numărul organizațiilor criminale din țara lui natală care fuseseră distruse și eliminate pentru că erau înclinate către prea multă violență. Violența poate trezi respectul. Violența poate înăbuși, speria și înlătura riscurile și amenințările. Dar violența poate să provoace haos și un întreg lanț de efecte nedorite, iar Jan se gândise la toate astea cât stătuse ascuns în spatele copacilor și al tomberoanelor. Câteva secunde fusese chiar convins că trebuia să anuleze operațiunea și să se întoarcă în camera lui de hotel. Totuși nu se ajunsese la asta.

Cineva venise cu mașina sus pe deal și atrăsese atenția poliției. Jan luă asta ca pe o șansă, o portiță deschisă și, fără să înțeleagă exact de ce, își fixă elasticul lanternei pe cap. Scoase cuțitul cu diamant și arma, un R1 Carry din 1911 cu amortizor special și le cântări în mână. Apoi, spuse ca de obicei:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Apoi rămase locului, cuprins de îndoială. Era oare decizia corectă? Avea să fie forțat să acționeze fulgerător. Pe de altă parte, cunoștea casa ca pe propriul buzunar, iar Jurij fusese pe acolo în două rânduri și spărsese sistemul de alarmă. Ba mai mult, polițiștii erau niște amatori fără speranță. Chiar dacă ar fi fost reținut înăuntru – dacă, de

exemplu, profesorul nu avea computerul lângă pat așa cum susțineau toți sau dacă poliția reușea să ajungă la timp – Jan putea lichida, fără nicio problemă și copoii. Chiar și-ar fi dorit așa ceva, așa că bolborosi pentru a doua oară:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Apoi scoase piedica armei și se mișcă repede spre fereastra mare ce dădea spre apă. Se uită în casă, pradă nesiguranței. Însă reacționă neobișnuit de violent când îl văzu pe Frans Balder stând în dormitor, adâncit în lucru, și-și spuse, desigur, că totul avea să fie bine. Ținta era vizibilă. Cu toate astea, avu din nou o senzație de neliniște și reevaluă situația: să anuleze misiunea?

N-o anulă. În schimb, își încordă mâna dreaptă, apăsă cu toată forța cuțitul de diamant în sticla ferestrei și împinse. Fereastra se sparse cu un zăngănit neplăcut și Jan dădu buzna înăuntru, ridicând arma spre Frans Balder, care se holba la el și dădea din mâini ca și cum l-ar fi salutat disperat. Profesorul începu apoi să repete ca într-o transă ceva ca o rugăciune, o litanie. Dar în loc de „Dumnezeu" sau „Iisus", Jan auzi cuvântul „idiot". Nu înțelese nimic altceva și oricum nu conta. Oamenii îi spuseseră cele mai bizare lucruri în condiții asemănătoare.

Dar Jan nu arătă niciun pic de îndurare.

Foarte rapid și aproape fără sunet umbra trecu prin hol, până în dormitor. Frans apucă totuși să se minuneze că alarma iar nu funcționa și să observe un păianjen gri desenat pe puloverul bărbatului, chiar mai jos de umăr, precum și o cicatrice lungă și subțire pe fruntea palidă, sub marginea căciulii de care stătea lanterna.

Imediat apoi zări arma. Bărbatul îndreptă un pistol spre el și Frans ridică în zadar mâna să se apere, gândindu-se la August. Da, chiar dacă viața lui era clar în pericol, iar frica îl prinsese în gheare, se gândea doar la fiul lui. Fie ce-o fi! Și de-ar fi să moară, mai bine să moară el și nu August, așa că exclamă:

— Nu-mi omorî copilul! E idiot, nu înțelege nimic.

Frans Balder nu mai află ce efect avură vorbele sale. Întreaga lume înmărmuri, noaptea și furtuna de afară păreau să dea năvală peste el și totul se întunecă.

Jan Holtser trase și, așa cum se aștepta, ținti perfect. Îl nimeri pe Frans Balder de două ori în cap. Profesorul căzu grămadă pe podea ca o sperietoare cu brațele fluturânde și nu încăpea dubiu că era mort. Cu toate acestea, ceva nu părea în regulă. O adiere înghețată veni dinspre lac și-l atinse pe Jan pe gât ca o ființă rece și vie. Preț de câteva secunde nu pricepu ce se întâmplă cu el.

Totul mersese conform planului, iar calculatorul lui Balder era chiar acolo, așa cum îi spuseseră. Trebuia doar să-l ia și să fugă. Era

nevoie să dea dovadă de eficiență. Totuși rămase locului ca o stană de piatră și cu o încetineală bizară înțelese de ce.

În patul dublu, aproape ascuns sub plapumă, stătea un băiețel cu păr ciufulit și se uita la el cu o privire sticloasă. Se simți stânjenit și nu doar pentru că băiețelul părea să vadă prin el. Mai era ceva, desigur. Dar pe de altă parte, nu mai conta.

Trebuia să-și îndeplinească misiunea. Nimic nu putea pune în pericol operațiunea, expunându-i la riscuri, iar acolo avea un martor. Mai ales acum, nu-și puteau permite niciun martor, dat fiind că Jan Holster își arătase fața. Așa că îndreptă arma spre băiat și privi în ochii lui ciudat de strălucitori, murmurând pentru a treia oară:

— Facă-se voia Ta, Amin.

Mikael Blomkvist coborî din taxi. Purta o pereche de cizme negre, o haină de blană albă cu guler mare de lână pe care o găsise în dulap și cu o căciulă de blană pe care o moștenise de la tatăl lui.

Era ora 3 fără douăzeci noaptea. Buletinul de știri Dagens Eko raportase un accident grav, în care fusese implicat un autocamion și din cauza căruia Värmdöleden era blocat. Însă Mikael și șoferul de taxi nu văzuseră nimic, ci continuaseră să meargă prin suburbiile întunecate, singuratice și lovite de furtună. Mikael se simțea rău de la oboseală și nu voia nimic mai mult decât să se întoarcă mai repede acasă, să se târască înapoi în pat lângă Erika și să doarmă.

Dar nu putuse să-l refuze pe Balder. Nu prea înțelegea de ce. Poate la mijloc fusese simțul datoriei, sentimentul că nu trebuia să se lase pe tânjeală acum că ziarul intrase în criză sau poate și pentru că Balder îi păruse însingurat și speriat, iar Mikael simțea deopotrivă milă și curiozitate. Nici chiar atât de mult încât să creadă că urma să audă ceva senzațional. Se aștepta să fie dezamăgit. Poate că rolul lui avea să fie acela de psihoterapeut, un paznic de noapte pe timp de furtună. Pe de altă parte, nu poți ști niciodată, se gândi el amintindu-și de Lisbeth. Aceasta nu făcea decât rareori ceva fără să aibă un motiv întemeiat. În plus, Frans Balder era o persoană fascinantă și nu se lăsase niciodată intervievat. E clar, poate deveni interesant, se gândi Mikael și se uită împrejur prin întuneric.

Un stâlp de iluminat arunca o lucire albăstruie pe casă. Era o construcție frumoasă. Părea proiectată de un arhitect, cu ferestre largi și aducea ușor cu un tren. Lângă cutia de scrisori stătea un polițist înalt, pe la vreo patruzeci de ani, care părea tensionat. Mai jos, pe drum, colegul lui se certa cu un bărbat băut care flutura din mâini. Clar era mai multă activitate în zonă decât se așteptase Mikael.

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe polițistul cel înalt.

Nu primi niciun răspuns. Telefonul polițistului sună și Mikael înțelese pe dată că se întâmplase ceva. Sistemul de alarmă nu funcționa cum trebuie. Însă nu avu timp să asculte cu atenție. Auzi un

sunet dinăuntru, un zgomot de sticlă spartă pe care îl asocie instinctiv cu discuția de la telefon. Făcu câțiva pași la stânga și văzu o pantă care se întindea până la un debarcader și un lac și care lucea cu o lumină slabă și albăstruie. În clipa aceea, cineva apăru în goană de nicăieri și Mikael își dădu seama că ceva nu era deloc în regulă.

Jan Holtser ținea un deget pe trăgaci și avea să-l împuște cu siguranță pe băiat, când auzi o mașină sus pe drum și ezită, în ciuda planurilor pe care și le făcuse. Însă nu mașina era motivul, ci cuvântul „idiot" care-i răsărise din nou în minte. Își dădea seama că profesorul avea toate motivele din lume să mintă în ultima clipă a vieții lui. Dar când se uită la copil, Jan se întrebă dacă nu cumva profesorul spusese adevărul.

Băiatul stătea nemișcat, iar fața lui exprima mai degrabă surpriză decât frică, ca și cum nu pricepea chiar nimic din ceea ce se întâmpla. Privirea îi era prea goală și sticloasă ca să înregistreze cu adevărat ceva.

Holster își aminti de ceva ce citise pe când cerceta cazul. Balder avea într-adevăr un fiu înapoiat mintal, chiar dacă atât în ziare, cât și la proces se spunea că profesorul nu se ocupa de băiat. Dar iată că băiatul era aici, iar Jan nici nu putea, nici nu era nevoit să-l împuște. Ar fi fost lipsit de sens, o încălcare a eticii sale profesionale și gândul îl lovi ca o mare și bruscă ușurare care i-ar fi părut suspectă dacă s-ar fi analizat mai mult.

Lăsă pistolul în jos, luă laptopul și telefonul de pe noptieră și le puse în rucsac. Apoi o rupse la fugă prin furtună și întuneric, spre ruta pe care o demarcase pentru evadare, însă nu ajunse foarte departe. Auzi o voce în spatele lui și se întoarse. Sus lângă drum stătea un bărbat care nu era nici polițistul înalt, nici cel scund, ci altcineva, îmbrăcat în haină de piele, cu căciulă de blană, care emana o altfel de autoritate. Poate de aceea ridică Jan Holtser pistolul din nou. Percepuse o amenințare.

Bărbatul care fugise pe lângă el era îmbrăcat în negru și bine antrenat. Avea o mică lanternă fixată pe frunte și, într-un fel pe care Mikael nu și-l putea explica, părea că face parte dintr-o grupare mai mare, dintr-o operațiune bine coordonată. Mikael avu impresia că mai multe astfel de arătări aveau să-și facă apariția din întuneric și îl trecu un fior. Strigă:

— Hei, oprește-te!

Fusese o greșeală. Mikael înțelese asta în aceeași clipă în care bărbatul înmărmuri, exact ca un soldat în război și de asta reacționă atât de rapid. Când bărbatul scoase arma și trase cu o agerime incredibilă, Mikael se aruncase deja după colțul casei. Împușcătura abia dacă se auzi. Însă pentru că lovi cutia de scrisori a lui Balder, nu

mai începea dubiu ce se întâmplase, iar cel mai înalt dintre polițiști încheie brusc convorbirea telefonică. Cu toate astea, nu se mișcă din loc. Rămase acolo înlemnit și singurul care spuse ceva în acel moment fu bețivul:

— Ce rahat de circ mai e și ăsta? Ce se întâmplă? urlă el cu o voce puternică ce părea ciudat de cunoscută și abia apoi începură și polițiștii să vorbească între ei cu voci speriate și șuierătoare:

— Avem un trăgător?

— Cred că da.

— Ce facem?

— Trebuie să chemăm întăriri.

— Dar e pe cale să scape.

— Atunci ne ocupăm noi de el, răspunse cel înalt și cu mișcări lente și ezitante, ca și cum voia ca trăgătorul să scape, scoase arma și coborî înspre apă.

Undeva în depărtare lătră un câine, unul mic și furios, iar dinspre lac veni un vânt puternic. Zăpada se învălătucea și pământul era alunecos. Polițistul mai scund era gata să alunece și flutura din mâini ca un clovn. Cu puțin noroc, aveau să evite să dea nas în nas cu bărbatul înarmat. Ceva îi spunea lui Mikael că acesta avea să scape ușor de cei doi polițiști. Modul rapid și eficient cu care se întorsese și-și scosese arma indica faptul că era antrenat pentru astfel de situații și Mikael se întrebă dacă nu ar trebui să facă și el ceva.

Nu avea cu ce să se apere. Totuși se ridică, își mătură zăpada de pe haine și se uită cu atenție în jos, de-a lungul dealului, înțelegând că nu se petrecea nimic dramatic. Polițiștii erau pe drumul care ducea în jos, de-a lungul apei și mai departe, înspre vila vecinilor. Nu se vedea nici urmă de trăgătorul îmbrăcat în negru. Atunci Mikael coborî și el și nu dură mult până ce observă că una dintre ferestre era spartă.

O gaură imensă se căsca și, chiar în fața lui, stătea deschisă o ușă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să strige după polițiști, dar nu mai apucă. Auzise ceva, un scâncet subțire și ciudat și intră pe fereastra spartă, apoi pe un coridor cu dușumea de stejar care lucea vag în întuneric. Încetul cu încetul ajunse la ușa deschisă. Sunetul venea fără doar și poate dinăuntru.

— Balder, strigă el. Eu sunt, Mikael Blomkvist. E totul bine acolo?

Nu primi niciun răspuns. Însă scâncetul se înteți și atunci trase adânc aer în piept și intră. Tresări îngrozit și încercă să-și dea seama ce văzuse prima dată sau ce îl speriase mai tare. Nu era sigur că fusese cadavrul de pe jos, în ciuda sângelui și a privirii fixe și lipsite de viață.

Putea să fie ceea ce văzuse în patul dublu de lângă Balder, deși era greu să-și dea seama. În pat era un copilaș de șapte-opt ani, un băiețel cu trăsături frumoase și cu părul de un blond-închis, zburlit, îmbrăcat cu o pijama cu pătrățele albastre, care se bălăbănea sistematic și

violent, lovindu-se când de tăblia patului, când de perete. Băiatul părea să facă tot ce putea ca să se rănească, iar atunci când scâncea, vocea lui nu suna ca a unui copil care plânge, ci mai degrabă ca a cuiva care se chinuia să-și facă rău. Înainte ca Mikael să apuce să se gândească la ceva concret, se năpusti înspre el. Însă asta nu rezolvă nimic. Băiatul începu să lovească sălbatic în toate direcțiile.

— Gata-gata, șopti Mikael. Gata, zise și-și puse brațele în jurul lui.

Dar băiatul se întoarse și se zvârcoli cu o forță incredibilă și reuși să se elibereze imediat din strânsoarea lui – poate și pentru că Mikael nu voia să-l strângă prea tare – luând-o la goană pe coridor spre geamul spart. Mikael fugi după el strigând „nu, nu” și dădu peste polițiști.

Stăteau afară, în ninsoare, părând extrem de confuzi.

11

21 noiembrie

Mai târziu constatară nereguli în procedurile poliției, precum și că nimic nu fusese făcut pentru a se închide accesul la casă înainte să fie prea târziu. Bărbatul care-l împușcase pe profesorul Balder avusese tot timpul din lume ca să scape, iar polițiștii care fuseseră primii la locul faptei, Peter Blom și Dan Flinck, cărora la secție li se spunea un pic în batjocură „cei doi Casanova", dăduseră alarma cu întârziere sau cel puțin nu o făcuseră cu rapiditatea și autoritatea cu care ar fi trebuit.

La ora 4 fără douăzeci dimineața veniseră tehnicienii și investigatorii de la departamentul de criminalistică, împreună cu o domnișoară care se prezentase drept Gabriella Grane și despre care cei mai mulți credeau că e o rudă a decedatului, pentru că părea foarte afectată, dar despre care înțeleseră mai târziu că era analist al Säpo și fusese trimisă acolo chiar de către directoare. Nu că ar fi avut ceva de-a face cu asta. În virtutea prejudecăților din poliție față de femei sau posibil ca un semn că nu era de-a lor, Gabriella primi sarcina de a avea grijă de copil.

— Pare că te pricepi, spuse șeful responsabil cu supravegherea, Erik Zetterlund, când văzu cu câtă grijă se aplecase să se uite la picioarele rănite ale celui mic.

Deși Gabriella i-o retezase scurt și-i explicase că are altceva de făcut, cedă în momentul în care se uită în ochii băiatului.

August – așa îl chema – era paralizat de frică și stătea pe jos la etaj, trecându-și mâna mecanic peste un covor persan roșu. Peter Blom, care în alte privințe nu se dovedise prea întreprinzător, găsise o pereche de șosete și-i pusese plasturi pe tălpi. În același timp, constatase că cel mic avea vânătăi pe tot corpul și buza spartă. După spusele jurnalistului Mikael Blomkvist – a cărui prezență crea o atmosferă palpabilă de nervozitate în casă – băiatul se dăduse cu capul de pat și de perete și fugise în picioarele goale pe cioburile din holul de la parter.

Gabriella Grane, care ezită din cine știe ce motiv să meargă la Blomkvist și să se prezinte, își dădu imediat seama că August fusese martor la crimă. Însă nu reuși să stabilească un contact cu el și nici să-i ofere consolare, îmbrățișările și afecțiunea în sensul lor curent nu erau metoda potrivită. August se liniști doar în momentul în care Gabriella se așeză pur și simplu la mică distanță de el și-și văzu de treburi. O singură dată fu atent la ea. Atunci când Gabriella îi spunea Helenei Kraft numărul casei, 79. Însă Gabriella nu se gândi prea mult la asta și, la scurt timp după aceea, reuși să dea de o Hanna Balder

foarte tulburată.

Hanna voia să-și ia fiul înapoi imediat și explică, spre surprinderea Gabriellei, că aceasta trebuia să găsească puzzle-urile, mai ales cel cu corabia regală *Vasa,* pe care tatăl băiatului îl pusese probabil undeva pe-acolo. Pe de altă parte, nu-l acuză pe fostul soț că i-l luase ilegal pe băiat și nu avu niciun răspuns la întrebarea de ce logodnicul ei fusese aici și ceruse să-l ia înapoi. Totuși părea că nu grija pentru copil îl adusese pe Lasse Westman până acolo.

Cu toate acestea, prezența băiatului o ajută pe Gabriella să-și răspundă unor întrebări mai vechi. Aceasta înțelese de ce Frans Balder fusese evaziv în unele momente și de ce nu voise să-și ia câine de pază. La primele ore ale dimineții, Gabriella aranjă ca un psiholog și un medic să vină și să-l ducă pe August la mama lui, în Vasastan, dacă nu urma să aibă nevoie de terapie intensivă. Apoi se gândi la cu totul altceva.

Își dădu seama că motivul crimei nu era neapărat de a-l reduce pe Balder la tăcere. Criminalul putea la fel de bine să fi vrut să-l jefuiască – nu de ceva atât de banal precum banii, desigur, ci de munca lui de cercetare. Gabriella nu avea idee cu ce se ocupase Frans Balder în ultimul an. Poate că nimeni în afară de el nu știa. Însă nu era greu să ghicești cam despre ce era vorba: cel mai probabil lucrase la o versiune mai avansată a programului său privind inteligența artificială care, de când fusese furat pentru prima dată, era considerat revoluționar.

Colegii de la Solifon făcuseră tot posibilul să afle despre ce era vorba și Frans lăsase odată să-i scape că îl păzea ca o mamă, ceea ce trebuia să însemne, gândi Gabriella, că dormea lângă el sau că îl avea măcar lângă pat. Se ridică, așadar, în picioare, îi spuse lui Peter Blom să stea cu un ochi pe August și coborî în dormitorul de la parter unde lucrau tehnicienii.

— Era vreun calculator pe aici? întrebă ea.

Tehnicienii scuturară din cap că nu. Gabriella scoase telefonul și o sună din nou pe Helena Kraft.

Constatară repede că Lasse Westman dispăruse. Probabil că profitase de haosul general și fugise, iar coordonatorul investigației, Erik Zetterlund, începu să țipe și să înjure, mai ales când se dovedi că Westman nu era nici la domiciliul său, pe Torsgatan.

Erik Zetterlund se gândi chiar să-l pună sub urmărire, ceea ce-l făcu pe colegul lui mai tânăr, Axel Andersson, să întrebe dacă Lasse Westman trebuia considerat periculos. Poate că Axel Andersson nu putea face diferența dintre Westman și rolurile pe care acesta le interpreta. În apărarea lui, se putea spune totuși că situația devenea din ce în ce mai încâlcită.

Era clar: crima aceea nu însemna o reglare de conturi în interiorul

familiei, nici rezultatul unei petreceri cu alcool care degenerase sau un gest fără premeditare; ci un atac bine plănuit și înfăptuit cu sânge-rece împotriva unui cercetător suedez de top. Colac peste pupăză, comisarul de poliție Jan-Henrik Rolf ieșise la raport și spusese că asasinatul trebuia văzut ca o lovitură serioasă dată intereselor industriale suedeze. Erik Zetterlund ajunsese deodată în mijlocul unui caz major de politică internă și, chiar dacă nu era cea mai luminată minte din poliție, își dădu seama că ceea ce făcea atunci avea să fie crucial pentru viitoarea investigație.

Erik Zetterlund, care împlinise patruzeci și unu de ani cu doar două zile înainte și care încă se resimțea după petrecerea de ziua lui, nu fusese niciodată responsabil de o anchetă la un asemenea nivel. Primise misiunea, chiar dacă doar pentru câteva ore, datorită faptului că nu se găseau prea mulți oameni competenți în tura de noapte, iar superiorul lui alesese să nu-i trezească pe domnii de la Departamentul Național de Investigare a Crimelor sau pe vreunul dintre anchetatorii mai experimentați de la poliția din Stockholm.

Erik Zetterlund se trezise în mijlocul acțiunii cu un sentiment tot mai accentuat de nesiguranță și începu să urle ordine în dreapta și-n stânga. Încercă mai întâi să organizeze o operațiune eficientă de contactare a vecinilor. Voia să facă rost rapid de cât mai mulți martori posibil, chiar dacă de fapt nu-și punea prea mari speranțe în asta. Era noapte, întuneric și furtună. Vecinii probabil că nu văzuseră nimic. Pe de altă parte, nu puteai ști niciodată, așa că îl interogă pe Mikael Blomkvist, deși Dumnezeu știe ce-o mai fi căutând și el pe acolo.

Prezența unuia dintre jurnaliștii cei mai cunoscuți din Suedia doar complica lucrurile și Erik Zetterlund își imagină pentru o clipă că Blomkvist îl analiza critic în vederea unui reportaj. Însă nu era vorba decât despre proprii lui demoni. Blomkvist era și el afectat și tot timpul nu făcuse altceva decât să fie politicos și dornic să ajute. Cu toate astea, nu avea cu ce să contribuie. Totul se petrecuse mult prea repede, iar asta era semnificativ în sine, spusese jurnalistul.

Felul în care suspectul se mișcase avea ceva brutal și eficient și nu era nicio bănuială exagerată, spusese Blomkvist, că bărbatul era sau făcuse parte din armată, poate chiar din trupele de elită. Modul în care se răsucise și trăsese cu arma părea să indice multe exerciții și fiindcă avea o lanternă fixată pe capul acoperit cu o căciulă mică, neagră, Blomkvist nu reușise să-i distingă trăsăturile feței.

Distanța fusese prea mare, iar Mikael se aruncase la pământ în aceeași secundă în care silueta se întorcea spre el. Trebuia să mulțumească stelei sale norocoase că era încă în viață. Îi putea descrie, așadar, doar înfățișarea și îmbrăcămintea, ceea ce și făcu, în cele mai mici detalii. Conform jurnalistului, cel mai probabil bărbatul nu era foarte tânăr, ci avea peste patruzeci de ani. Era bine antrenat și

mai înalt decât media, între 1,85 și 1,95 înălțime, bine făcut, cu talie îngustă și umeri lați, purtând cizme și uniformă care aminteau de armată. Avea un rucsac și probabil un cuțit prins de piciorul drept.

Mikael Blomkvist credea că bărbatul dispăruse în jos, de-a lungul malului lacului, pe lângă vila vecinilor, iar detaliul era confirmat de mărturiile lui Peter Blom și Dan Flinck. Polițiștii nu reușiseră să-l zărească deloc pe bărbat. Dar îi auziseră pașii îndepărtându-se de-a lungul lacului și îl urmăriseră fără niciun rezultat sau cel puțin asta declaraseră. Erik Zetterlund nu era foarte convins.

Mikael bănuia că Blom și Flinck se speriaseră și rămăseseră acolo, în întuneric, tremurând și nefăcând nimic. În orice caz, la momentul respectiv, fusese cea mai mare greșeală a lor. În loc să organizeze o operațiune și să treacă în revistă toate căile de acces din zonă ca să încerce să pună bariere, se părea că nu făcuseră decât foarte puțin. Flinck și Blom nu înțeleseseră desigur că fusese comisă o crimă și imediat ce își dăduseră seama, erau deja ocupați cu băiețelul desculț care dăduse buzna afară din casă. Într-adevăr, trebuia să ai mult sânge-rece. Timpul continua să se scurgă și, deși Mikael Blomkvist era moderat în exprimare, se vedea că până și el îi critica. Îi întrebase de două ori dacă dăduseră alarma și primise doar un semn din cap.

Mai târziu, când Mikael auzi fără să vrea o discuție între Flinck și cei de la centrul de operațiuni, își dădu seama că semnul din cap însemna totuși un „nu” sau, în cel mai bun caz, un fel de confuzie neputincioasă. Oricum, nu dăduseră alarma la timp. Dar și când se întâmplă, lucrurile nu intrară pe făgașul corect, probabil pentru că raportul lui Flinck era prea neclar.

Fuseseră incapabili să reacționeze și Erik Zetterlund era nespus de bucuros să poată da vina pe asta. La acel moment nu era implicat în investigație. Pe de altă parte, acum era aici și nu voia să înrăutățească lucrurile. Activitatea lui din ultima vreme nu era prea strălucită și trebuia să profite de șansa de a se lăuda sau cel puțin de a nu se face de râs.

Stătea în pragul sufrageriei și tocmai încheiase o discuție cu cei de la Milton Security despre personajul care fusese înregistrat mai devreme în aceeași noapte de camerele de supraveghere. Era un bărbat care nu corespundea cu semnalmentele pe care le dăduse Mikael Blomkvist despre presupusul criminal, ci dimpotrivă, arăta ca un drogat bătrân și slab, dar care se pricepea totuși la partea tehnică. Cei de la Milton Security credeau că bărbatul oprise alarma antiefracție și deconectase camerele și senzorii.

Nu era vorba doar despre planificare profesionistă. Era și ideea de a înfăptui o crimă, în ciuda supravegherii poliției și a unui sistem de alarmă avansat. Cine putea avea o asemenea aroganță? Zetterlund se pregătise să coboare la tehnicienii de la parter. Rămase însă la etaj

uitându-se în zare profund îngrijorat până ce privirile îi căzură pe fiul lui Balder, care era desigur martorul-cheie, dar care nu putea scoate niciun sunet și nu înțelegea ce i se spunea. Cu alte cuvinte, exact la ce te puteai aștepta într-un haos ca ăsta.

Erik se uită la felul în care băiatul ținea în mână o piesă dintr-un puzzle mult prea mare și se îndreptă apoi spre scara curbată, în direcția parterului. În clipa următoare înlemni. Se gândi la prima impresie pe care i-o produsese băiatul. Când intrase pentru prima dată în casă și nu știa prea multe despre ce se întâmplase, băiatul păruse un copil obișnuit. Nu avea nimic special, gândise Erik, nimic în afară de privirea șocată și de umerii încordați. Erik l-ar fi descris chiar ca pe un puști neobișnuit de drăgălaș, cu ochi mari și păr des și cârlionțat. Apoi află că băiatul suferea de autism și era înapoiat mintal. Asta însemna – își zise el că ucigașul ori îl știa pe băiat de undeva, ori cunoștea precis situația. Altfel de ce i-ar fi cruțat viața și-ar fi riscat să fie identificat de martor? Chiar dacă Erik nu își duse gândul până la capăt, propriul raționament îl entuziasmă și făcu câțiva pași repezi înspre băiat.

— Trebuie să-l interogăm imediat, spuse, pe un ton mult prea ascuțit decât intenționase.

— Dumnezeule, fi un pic mai blând cu el, zise Mikael Blomkvist, care intra tocmai atunci.

— Nu te amesteca, i-o tăie Erik. E posibil să-l cunoască pe ucigaș. Trebuie să scoatem albumul foto și să i-l arătăm. Trebuie să facem cumva…

Băiatul îl întrerupse aruncându-și puzzle-ul cât acolo cu o mișcare bruscă și Erik Zetterlund nu văzu nicio altă ieșire decât să mormăie niște scuze și să coboare la criminaliștii lui.

După ce Erik Zetterlund dispăru la parter, Mikael Blomkvist rămase privindu-l pe băiat. Părea că ceva era pe cale să se întâmple cu el, poate o nouă criză și ultimul lucru pe care și-l dorea Mikael era ca puștiul să înceapă să se rănească din nou. Dar în schimb, băiatul înlemni și începu să-și miște mâna dreaptă cu o viteză incredibilă pe covor.

Apoi încetă brusc și se uită rugător în sus, dar chiar dacă Mikael se întrebă o secundă ce putea să însemne, renunță la gând în momentul în care polițistul cel înalt, despre care aflase că-l chema Peter Blom, se așeză lângă băiat și încercă să-l convingă să se apuce din nou de puzzle. Mikael se duse în bucătărie ca să aibă un pic de liniște. Era foarte obosit și voia să meargă acasă. Dar probabil că mai întâi trebuia să se uite la câteva imagini înregistrate de camerele de supraveghere. Nu știa când avea să se întâmple asta. Totul dura prea mult, erau prea multă confuzie și dezorganizare, iar Mikael tânjea după patul lui de acasă.

Vorbise deja de două ori cu Erika și îi povestise despre ce se întâmplase. Chiar dacă nu aveau încă decât foarte puține detalii despre asasinat, căzură la învoială ca Mikael să scrie un reportaj mai lung despre asta în numărul următor al revistei. Nu doar pentru că acea crimă în sine era o tragedie teribilă și pentru că viața lui Balder merita să fie înfățișată, ci și pentru că Mikael avea o legătură personală cu povestea care avea să ridice calitatea reportajului și să-i dea un avantaj în fața concurenței. Convorbirea dramatică din timpul nopții, care îl convinsese să vină până aici, avea să-i dea articolului o forță neașteptată.

Niciunul dintre ei nu pomeni de Serner și de criza în care se afla ziarul. Se subînțelegea din discuție și Erika plănuise deja ca angajatul temporar, Andrei Zander, să se ocupe de etapa preliminară anchetei în timp ce Mikael se odihnea. Spusese destul de hotărât – pe un ton pe jumătate de mamă blândă și de redactor-șef autoritar – că refuza să-și știe reporterul-vedetă extenuat înainte chiar să se apuce de muncă.

Mikael acceptă fără comentarii. Andrei era ambițios și simpatic și ar fi fost grozav aibă gata pregătite toate datele de bază, precum și liste cu persoanele din anturajul lui Balder pe care trebuia să le intervieveze. Mikael se gândi o vreme la problema lui Andrei cu femeile, în care se implicase de-a lungul câtorva ieșiri seara în Kvarnen. Andrei era tânăr, inteligent și fermecător. Orice femeie ar fi trebuit să se simtă norocoasă să fie cu el. Dar pentru că era moale din fire și avea o nevoie constantă de afecțiune, toate îl părăseau, afectându-l profund. Andrei era un romantic incorigibil. Visa încă la marea iubire.

Mikael se așeză la masa din bucătăria lui Balder și privi la întunericul de afară. În fața lui, pe masă, lângă o cutie cu scobitori, un număr din revista *New Scientist* și un blocnotes cu ecuații indescifrabile, se afla un desen frumos și poate puțin amenințător care înfățișa o trecere de pietoni. Lângă un semafor stătea un bărbat cu ochi încețoșați, pe jumătate închiși și buze subțiri. Bărbatul era surprins în mers și totuși i se vedea fiecare rid de pe față și fiecare cută a jachetei matlasate și a pantalonilor. Nu părea foarte prietenos. Avea o pată pe bărbie, de forma unei inimi.

Totuși, semaforul era detaliul cel mai important al desenului. Răspândea o lumină neliniștitoare și era reprodus foarte ingenios într-o cheie cumva matematică. Aproape că puteai intui liniile geometrice din spatele desenului. Probabil că Frans Balder fusese pasionat și de desen și Mikael se întrebă de ce alesese ceva neconvențional.

Pe de altă parte, de ce ar desena cineva ca Balder apusuri de soare și bărci? Un semafor era cu siguranță la fel de interesant ca orice altceva. Mikael era fascinat de senzația de instantaneu fotografic pe care i-o dădea desenul. Chiar dacă Frans Balder ar fi stat și ar fi

studiat semaforul, nu l-ar fi putut ruga pe bărbat să treacă strada încă și încă odată. Poate că tipul era doar un personaj fictiv sau poate că Balder avea și el memorie fotografică, la fel ca… Mikael căzu pe gânduri. Apoi luă telefonul și o sună pe Erika pentru a treia oară.

— Ești în drum spre casă? întrebă ea.

— Nu încă, din păcate. Trebuie să mă uit la câteva chestii înainte. Dar aș vrea să-mi faci o favoare.

— Din ce alt motiv aș fi aici?

— Ai putea să te duci la calculator și să te loghezi? Îmi știi parola, nu-i așa?

— Știu totul despre tine.

— Atunci intră în documentele mele și deschide unul care se numește *Căsuța lui Lisbeth*.

— Cred că știu despre ce e vorba.

— Da? Vreau să scrii așa în document…

— Stai un pic, trebuie să-l deschid. Bine, să vedem… Stai puțin, e ceva aici deja.

— Lasă. Scrie deasupra, ai înțeles?

— Am înțeles.

— Scrie așa: **Lisbeth, poate că știi deja, dar Frans Balder e mort, împușcat de două ori în cap. Ai putea să încerci să afli de ce ar vrea cineva să-l elimine?**

— Asta-i tot?

— Nu e chiar atât de puțin, nu ții cont că nu ne-am mai vorbit de mult timp. Probabil o să spună că e o dovadă de obrăznicie din partea mea pentru că întreb. Dar nu cred că ne-ar strica un pic de ajutor.

— Vrei să spui un pic de activitate cibernetică ilegală.

— Mă fac că n-am auzit. Sperăm că o să ne vedem curând.

— Și eu sper.

Lisbeth reușise să adoarmă din nou și se trezise la șapte și jumătate dimineața. Nu era chiar în cea mai bună formă. O durea capul și se simțea rău. Totuși se îmbrăcă la repezeală și luă un mic dejun rapid constând din două pateuri cu carne încălzite la microunde și un pahar mare de coca-cola. Apoi își îndesă echipamentul de antrenament într-o geantă neagră și ieși. Furtuna se potolise. Peste tot erau resturi și ziare pe care vântul le dusese prin tot orașul. Coborî din piața Mosebacke în jos, pe lângă Götgatan și probabil că începu să vorbească singură.

Arăta rău și cel puțin două persoane se speriară și se dădură la o parte din calea ei. Dar Lisbeth nu era nici pe departe supărată, doar concentrată și hotărâtă. Nu avea niciun chef să se antreneze. Voia doar să-și mențină obiceiurile și să scoată toxinele din corp. Așadar, continuă să meargă înspre Hornsgatan și chiar înainte de Homsgatspuckeln coti la dreapta, spre clubul de box Zero aflat cu un

etaj mai jos, la subsol. În dimineața aceea părea și mai dărăpănat ca de obicei.

Locul ar fi arătat mai bine după un strat de zugrăveală și o curățenie generală. Părea că nimeni nu se mai ocupase de el din anii șaptezeci, nici de interior, nici de afișe.

Pe pereți încă erau agățate postere cu Ali și Foreman. Arăta în continuare ca a doua zi după meciul legendar din Kinshasa, probabil din cauză că Obinze, cel care răspundea de local, văzuse meciul pe viu pe când era copil și alergase apoi prin ploaia musonică strigând *Ali Bomaye*! Acel meci nu era doar cea mai frumoasă amintire a lui, ci marca și ceea ce el numea „sfârșitul inocenței".

Curând după aceea fusese nevoit să fugă împreună cu familia de teroarea impusă de Mobutu și nimic nu mai fusese la fel. Poate că nu era deloc ciudat că voia să păstreze acel moment istoric și să-l imortalizeze într-o sală de box uitată de Dumnezeu, în Södermalm, Stockholm. Obinze povestea tot timpul despre acel meci.

Era înalt, puternic, chel și era o gură-spartă. Îi plăcea de Lisbeth, chiar dacă, la fel ca alții, o credea mai mult sau mai puțin nebună. Lisbeth avea perioade în care se antrena mai intens decât oricine de acolo și lovea sălbatic para de box, sacii și partenerii de ring. Avea în ea o energie primitivă, violentă, pe care Obinze nu o mai întâlnise niciodată și, la un moment dat, înainte să înceapă să o cunoască, îi sugerase să se antreneze pentru campionate de box.

Pufnitul pe care îl primise drept răspuns îl făcuse să nu mai întrebe nimic niciodată, deși nu înțelegea de ce Lisbeth se antrena din greu. Nu că ar fi avut neapărat nevoie de un răspuns – te puteai antrena intens din orice motiv. Era mai bine decât să bei cu sete. Era mai bine decât orice și poate că lucrurile chiar așa stăteau, cum îi spusese Lisbeth târziu într-o seară, cu câțiva ani înainte și anume că voia să fie pregătită fizic în caz că intra din nou în bucluc.

Știa că avusese probleme și înainte. O căutase pe Google. Citise fiecare cuvințel despre ea pe internet și își dădea seama foarte bine că voia să fie în formă dacă vreun nou pericol din trecutul ei avea să-și facă apariția. Nimeni nu putea înțelege mai bine decât el. Amândoi părinții lui fuseseră omorâți de asasinii plătiți ai lui Mobutu.

Ceea ce nu pricepea însă Obinze era de ce Lisbeth se antrena din greu dacă altfel nu făcea mișcare și insista să mănânce doar porcării. Când Lisbeth intră în sală în acea dimineață, îmbrăcată la fel de ostentativ ca de obicei, cu haine negre și cercei peste tot, Obinze își dădu seama că n-o mai văzuse se două săptămâni.

— Salut, frumoasa mea. Pe unde ai fost? o întrebă el.

— Am făcut ceva complet ilegal.

— Îmi imaginez. Ai speriat o bandă de motocicliști sau ceva de genul.

Lisbeth nu-i răspunse la glumă. Continuă doar să meargă îmbufnată înspre vestiar și apoi Obinze făcu ceva ce știa că n-o să-i placă. Îi ținu calea și se uită fix la ea.

— Ai ochii foarte roșii.

— Sunt mahmură ca naiba. Dă-te la o parte!

— Atunci nu vreau să te văd aici, știi bine.

— Las-o baltă. Vreau să mă ajuți să scot toate porcăriile din mine, se răsti ea și trecu mai departe.

Își schimbă hainele și ieși în pantalonii ei scurți de box care-i erau mult prea largi și în maioul alb cu un cap negru de mort pe piept. Obinze nu văzu nicio alternativă în afară de a scoate într-adevăr toate porcăriile din ea.

Boxă cu ea până când Lisbeth vomită de trei ori în coșul de birou. Și ea lovi înapoi destul de bine. Lisbeth se cără apoi în vestiar, se schimbă și părăsi locul fără să salute, iar Obinze simți din nou, ca în multe astfel de momente, un fel de gol în piept. Poate că se îndrăgostise puțin. Oricum, era interesat – așa cum puteai fi interesat de o fată care boxa în stilul ăla.

Ultimul lucru pe care îl văzu fură gambele ei urcând treptele, așa că nu avu nicio idee că strada se învârtea cu ea atunci când ieși pe Hornsgatan. Lisbeth se pregăti sufletește pentru drumul spre casă și respiră adânc. Apoi continuă să meargă spre apartamentul din Fiskargatan și, odată ajunsă acasă, bău încă un pahar mare de coca-cola și o jumătate de litru de suc. Se prăbuși pe pat și stătu uitându-se în tavan zece, cincisprezece minute, gândindu-se la mai multe lucruri, la singularitate și la orizontul evenimentelor, la anumite aspecte ale ecuației lui Schrödinger, la Ed the Ned și așa mai departe.

Imediat ce lumea își recăpătă culoarea, se ridică din nou și se duse la computer. Oricât de puțină plăcere i-ar fi făcut, ceva continua să o atragă acolo cu o forță care nu scăzuse din copilărie și până în prezent. Așadar, în dimineața aceea n-avea chef de aventuri extreme. Intră doar în computerul lui Mikael și în secunda următoare înmărmuri. Încercă să priceapă. Tocmai ce glumiseră pe seama lui Balder și acum Mikael îi scria că Balder fusese asasinat, împușcat de două ori în cap.

— La dracu', murmură ea și căută ziarele de seară pe internet.

Vestea nu apărea pe nicăieri, cel puțin nu foarte clar. Dar nu-i luă mult să-și dea seama că în spatele expresiilor ca „academician suedez împușcat în casa lui din Saltsjöbaden" era vorba într-adevăr de Balder. Poliția nu dădea declarații pentru moment și jurnaliștii nu se ocupaseră prea mult de investigații, probabil pentru că nu înțelegeau importanța știrii sau nu puneau accentul pe ea. Se găseau evident destule știri mai importante din noaptea precedentă: furtuna și pana de curent din întreaga țară, întârzierile infernale la trenuri și știrea

ocazională despre vreo vedetă, pe care Lisbeth nu se chinuia niciodată să le priceapă.

Despre crimă scria doar că avusese loc în jurul orei 3 dimineața și că poliția căuta martori prin vecini și informații despre orice ieșit din comun. Nu aveau un suspect, dar cu siguranță că martorul observase persoane necunoscute și suspecte pe proprietate. Poliția căuta mai multe informații despre ele. La sfârșitul articolului scria că mai târziu în acea zi avea loc o conferință de presă condusă de comisarul criminalist Jan Bublanski. Lisbeth zâmbi un pic melancolic citind asta. Avusese destule de împărțit cu Bublanski – sau Bubbla, cum i se mai spunea – și se gândi că, atâta timp cât nu mai băgau un idiot în echipă, investigația avea să fie destul de eficientă.

Reciti apoi mesajul de la Mikael Blomkvist. Acesta îi cerea ajutorul și Lisbeth îi spuse „da" fără să mai stea pe gânduri. Nu acceptă doar pentru că îi cerea să-l ajute. Era ceva personal. Suferința nu i se potrivea lui Lisbeth, nu în sensul obișnuit. Furia, în schimb, o furie calculată, da. Și chiar dacă simțea un anume respect pentru Jan Bublanski, nu avea încredere oarbă în polițiști.

Era obișnuită să cerceteze lucrurile pe cont propriu și avea toate motivele să afle de ce fusese omorât Frans Balder. Pentru că nu era nicio coincidență că-l căutase și se interesase de situația lui. Dușmanii lui erau cel mai probabil și ai ei.

Totul începuse de la vechea întrebare dacă tatăl ei continua să trăiască prin discipolii lui. Alexander Zalachenko. Zala, nu se mulțumise doar s-o omoare pe mama ei și să-i distrugă copilăria lui Lisbeth. Condusese și o rețea criminală și vânduse droguri și arme. Scopul vieții lui era să se folosească de femei și să le umilească, iar Lisbeth era convinsă că un rău ca acesta nu dispare. Își schimbă doar forma. Încă din acea zi din urmă cu un an, când se trezise în zorii zilei în hotelul Schloss Elmau din Alpii Allgäu, Lisbeth condusese o anchetă proprie, încercând să afle ce se întâmplase cu moștenirea tatălui ei.

Vechii lui tovarăși păreau că se transformaseră în niște ratați, în gangsteri depravați, în pești scârboși sau escroci mărunți. Niciunul dintre ei nu era un ticălos de talia tatălui ei și Lisbeth era convinsă că organizația se schimbase și se destrămase după moartea lui Zalachenko. Totuși, nu se dădu bătută și într-un final găsi ceva ce indica o direcție cu totul nouă. Unul dintre tinerii adepți ai lui Zala, un anume Sigfrid Gruber, era cel care o condusese acolo.

Gruber era, încă din timpul vieții lui Zalachenko, unul dintre cei mai inteligenți membri ai rețelei și, spre deosebire de ceilalți tovarăși, își luase diploma de licență și în IT și în finanțe, ceea ce îi deschisese calea către cercuri mai exclusiviste. În prezent, apărea în câteva cazuri de infracțiuni împotriva companiilor de high-tech: furturi de tehnologie de ultimă oră, șantaj și atacuri cibernetice.

În mod normal, Lisbeth n-ar fi urmat pista mai departe. Nu doar pentru că, în afară de contribuția lui Gruber, treaba nu părea să aibă de-a face cu vechea afacere a tatălui ei. Nimic n-o interesa mai puțin decât faptul că o mână de corporații bogate pierduseră câteva dintre inovațiile lor. Dar apoi totul se schimbase.

Într-un raport secret al GCHQ, Government Communications Headquarters din Cheltenham, peste care dăduse accidental, găsise câteva nume de cod asociate cu banda de care se credea că aparține Gruber. Cuvintele o făcuseră să tresară și nu putuse să dea uitării povestea. Puse cap la cap toate informațiile pe care le găsi despre grupare și reuși, într-un sfârșit, pe site-ul pentru hackeri aproape public – o sursă nedemnă de încredere să dea peste un zvon cum că organizația furase tehnologia de inteligență artificială a lui Frans Balder și o vânduse unei firme de jocuri ruso-americane, Truegames.

De aceea continuă să urmărească pista, datorită informațiilor pe care le aflase din prelegerea profesorului de la Politehnica Regală și datorită discuției despre singularitate pe care o purtase cu el din fundul sălii. Toate astea erau măcar o parte dintre motive.

PARTEA A DOUA
LABIRINTUL MEMORIEI

21–23 noiembrie

Eidetica, studiul persoanelor ce au memorie eidetică, cunoscută și sub numele de memorie fotografică.

Cercetările demonstrează că indivizii cu memorie eidetică sunt mai anxioși și se stresează mai ușor decât ceilalți.

Majoritatea persoanelor cu memorie eidetică, deși nu toate, suferă de autism. De asemenea, s-a constatat o legătură între memoria fotografică și sinestezie – atunci când două sau mai multe simțuri sunt conectate între ele, cum ar fi atunci când cifrele sunt percepute ca fiind culori, iar șirurile de numere creează întregi tablouri mentale.

12

21 noiembrie

Jan Bublanski așteptase ziua lui liberă ca să poarte o conversație lungă cu rabinul Goldman de la Söderförsamligen referitor la o serie de întrebări despre existența lui Dumnezeu, care-l chinuiseră în ultima vreme.

Nu era vorba că-l bătea gândul să devină ateu, dar era din ce în ce mai confuz în credința lui și voia să vorbească despre asta și despre sentimentul de nimicnicie, care-l tot supăra. Poate că ar fi trebuit să vorbească și despre visurile lui de a se face remarcat.

Lui Jan Bublanski i se părea că investighează crime în numele Domnului. Procentul cazurilor rezolvate de el fusese dintotdeauna remarcabil, ceea ce-l făcea să fie și mai motivat la lucru. Însă nu știa dacă-și mai dorea să investigheze crime. Poate ar fi trebuit să se reprofileze cât mai era timp. Visa să predea, să-i ajute pe tineri să se maturizeze și să aibă încredere în ei, poate tocmai pentru că el însuși era adesea nesigur. Însă nu știa ce materie i-ar fi plăcut să predea. Jan Bublanski nu se specializase în nimic în afară de ceea ce devenise rostul lui în viață: morțile subite și perversiunile morbide ale oamenilor, ceva ce, evident, nu-și dorea să-i învețe pe alții.

Era opt și zece dimineața când Jan se opri în fața oglinzii din baie și își probă kipa, din păcate destul de ponosită. Odată, cândva, fusese de culoarea cerului și păruse un pic extravagantă. Acum arăta mai degrabă decolorată și roasă, cam ca el. Nimeni nu putea susține că era mulțumit de felul în care arăta.

Era buhăit și epuizat. Apucă cu un gest absent romanul lui Singer, *Magicianul din Lublin,* care-i plăcuse atât de mult încât îl lăsase ani întregi lângă vasul de toaletă, în caz că i se făcea poftă să citească în momentele în care stomacul îi dădea de furcă. Dar de data aceasta nu reuși să citească prea multe rânduri. Lucrurile luară o turnură și mai proastă atunci când telefonul începu să sune și-l auzi la capătul celălalt pe procurorul-șef Richard Ekström. Un apel de la Ekström nu însemna doar că avea de lucru, ci și că era probabil vorba de ceva politic și intens mediatizat. Altfel, Ekström s-ar fi eschivat cumva.

— Salut, Richard, mă bucur că te aud, minți Bublanski. Din păcate, sunt cam ocupat.

— Ce… nu-nu, nu și pentru asta, Jan. Pe asta nu o poți rata. Am înțeles că ai liber azi.

— Evident, dar eram în drum spre…

Nu voia să menționeze sinagoga. Religia lui nu mai era văzută cu ochi buni la secție.

— … doctor, improviză el.

— Ești bolnav?

— Nu neapărat.

— Cum adică? Ești pe jumătate bolnav?

— Cam așa ceva.

— Atunci înseamnă că n-o să fie nicio problemă. Toți suntem pe jumătate bolnavi. E un caz important, Jan. Până și ministrul Industriei și Comerțului, Lisa Green, a auzit de tine și vrea să preiei ancheta.

— Mi-e greu să cred că Lisa Green știe cine sunt.

— Mă rog, poate nu după nume și, oricum, nu e treaba ei să se implice. Dar am decis cu toții că avem nevoie de un profesionist.

— Nu mai merge cu lingușeala, Richard. Despre ce e vorba? întrebă Bublanski, brusc îngrijorat.

Faptul că întrebase nu însemna că urma să și accepte, dar observă că Richard Ekström o luase deja ca pe o victorie.

— Profesorul Frans Balder a fost omorât azi-noapte în casa lui din Saltsjöbaden.

— Cine mai e și ăsta?

— E unul dintre cei mai cunoscuți cercetători ai noștri, de calibru internațional. E un nume mare în tehnologia AI.

— Ce tehnologie?

— Se ocupa cu rețele neurale și procese cuantice, lucruri din astea.

— Tot n-am priceput.

— Adică încerca să învețe computerele să gândească, să imite creierul uman.

Să imite creierul uman? Jan Bublanski se întrebă ce părere ar fi avut rabinul Goldman despre subiect.

— Credem că acum ceva timp a fost victima spionajului industrial, continuă Richard Ekström. De asta s-a implicat Ministerul Industriei și Comerțului. Știi doar cât de solemn a vorbit Lisa Green despre cum ar trebui să protejăm cercetarea și inovațiile tehnologice suedeze.

— Da, cam așa ceva.

— Se pare că primise amenințări. Balder era păzit de poliție.

— Vrei să spui că a fost omorât, cu toate că era păzit.

— Poate că nu era cea mai bună pază din lume. Erau Flink și Blom de la locală.

— Cei doi Casanova?

— Da și i-au băgat la înaintare în mijlocul nopții, pe furtună, în haosul general din noaptea aia. Dar se pare totuși că nu le-a fost ușor. A fost o situație foarte confuză. Frans Balder a fost împușcat în cap în timp ce băieții încercau să se înțeleagă cu un bețiv care apăruse de nicăieri la ușă. Imaginează-ți că asasinul a profitat de acel scurt moment de neatenție.

— Nu sună bine.

— Nu, pare treabă de profesionist și, ca să-i pună capac, se pare că i-au decuplat și alarma antiefracție.

— Erau mai mulți?

— Așa credem. Ba mai mult…

— Da?

— Avem o serie de amănunte delicate.

— De care ziarele or să fie interesante?

— După care ziarele or să se dea în vânt, continuă Ekström. De exemplu, bețivanul ăla care apăruse de nicăieri nu e nimeni altul decât Lasse Westman.

— Actorul?

— Chiar el. Asta e cel mai îngrijorător.

— Din cauză că o să ajungă pe prima pagină a ziarelor?

— Da, pe de-o parte, dar și pentru că riscăm să ne amestecăm în problema spinoasă a divorțului. Lasse Westman susține că se dusese după fiul său vitreg în vârstă de opt ani pe care Frans Balder îl luase la el. Un băiețel… Stai un pic, să mă asigur că am înțeles bine… Al cărui tată biologic era într-adevăr Balder. Dar conform unei decizii de custodie, Balder fusese declarat incapabil să aibă grijă de el.

— Cum e posibil ca un profesor care face calculatoarele să imite oamenii să nu fie în stare să aibă grijă de propriul copil?

— Pentru că în trecut și-a încălcat grav îndatoririle părintești lucrând în loc să aibă grijă de fiul lui și, din câte îmi dau seama, a fost un tată de doi bani. În orice caz, e o poveste delicată. Băiețelul ăsta care nu trebuia să fie de fapt la Balder a fost probabil martor la crimă.

— Dumnezeule! Și ce spune micuțul?

— Nimic.

— E în stare de șoc, nu?

— Cu siguranță este, dar nu vorbește absolut deloc. E mut și înapoiat mintal. Așa că n-o să ne fie de prea mare folos.

— Pare o crimă bine planificată.

— Asta dacă nu găsim vreun motiv pentru care Lasse Westman a apărut acolo tocmai când ucigașul se pregătea să intre la parterul casei și să-l împuște pe Balder. E extrem de important să-l aducem rapid pe Westman la un interogatoriu.

— Dacă preiau ancheta.

— Asta o să și faci.

— Așa sigur ești?

— Poate ar trebui să menționez că nu ai de ales. Ba mai mult, am păstrat ce-i mai bun la final.

— Ce mai e?

— Mikael Blomkvist.

— Ce-i cu el?

— A fost la locul faptei, numai el știe de ce. Cred că Frans Balder l-

a căutat să-i facă dezvăluiri.

— La miezul nopții?

— Așa se pare.

— Și pe urmă a fost împușcat?

— Chiar înainte ca Blomkvist să bată la ușă – ba chiar se pare că l-a zărit pe criminal.

Jan Bublanski începu să râdă. Era o reacție nepotrivită din toate punctele de vedere și nici el nu-și înțelese ieșirea. Poate că era ceva pe fond nervos sau probabil de vină era senzația că un anumit episod al vieții lui continua să se repete.

— Poftim? spuse Richard Ekström.

— M-a luat un pic tusea. Așa deci, vă e frică să nu vă bage pe gât un investigator privat care să vă pună într-o lumină proastă.

— Mda, poate. În orice caz, presupun că *Millennium* a început deja să scrie un reportaj și momentan încerc să găsesc un temei legal ca să-i opresc sau măcar să mă asigur că respectă niște restricții. E foarte posibil ca toată afacerea asta să fie văzută ca o amenințare la siguranța statului.

— Așadar, avem și Säpo pe cap, nu-i așa?

— Mă abțin de la comentarii, răspunse Ekström.

Du-te naibii, gândi Bublanski.

— Cine se ocupă de asta din Departamentul de Protecție a Industriei, Ragnar Olofsson și ceilalți? întrebă el.

— Cum ziceam, nu comentez. Când poți să te apuci de lucru? zise Ekström.

— Încep, cu câteva condiții. Vreau echipa mea obișnuită, cu Sonja Modig, Curt Svensson, Jerker Holmberg și Amanda Flod.

— Sigur, da, dar îl iei și pe Hans Faste.

— Nici gând! Peste cadavrul meu!

— Îmi pare rău, Jan, nu e negociabil. Ar trebui să te bucuri că-i primești și pe ceilalți.

— Ești incorigibil, știai?

— Mi s-a mai spus.

— Așadar, Faste o să fie micul nostru spion Säpo, nu?

— Nicidecum. În plus, cred că toate echipele sunt mai câștigate de pe urma cuiva care vede lucrurile altfel.

— Adică, după ce renunțăm cu toții la prejudecăți, o să vină cineva să ne tragă înapoi de unde am plecat?

— Nu fi absurd.

— Hans Faste e un idiot.

— Nu, Jan, nici pe departe. E mai degrabă…

— Ce?

— Conservator. Genul de om care nu se lasă sedus de ultimele curente feministe.

— Nici de primele nu se lasă. Probabil că doar ce-a acceptat dreptul femeilor la vot.

— Acum chiar că trebuie să te aduni, Jan. Hans e un detectiv serios și loial. Nu mai vreau să aud discuții pe tema asta. Mai ai și alte pretenții?

Ce-ar fi să te cari acum? gândi Bublanski.

— Vreau să mă duc la doctor. Până atunci, Sonja Modig o să conducă ancheta, spuse el.

— Chiar crezi că e o mișcare inteligentă?

— Al naibii de inteligentă, izbucni Bublanski.

— Bine, bine, o să-i transmit lui Erik Zetterlund să-i predea ei ancheta, răspunse Richard Ekström cu o grimasă.

Nu era foarte convins că ar fi trebuit să fie de acord cu ancheta aceea.

Alona Casales nu lucra decât rareori noaptea. Scăpase de tura de noapte de ani buni, pe un motiv întemeiat – suferea de reumatism și trebuia uneori să ia pastile tari cu cortizon, care nu-i făceau doar fața să arate ca o lună plină, ci îi creșteau și tensiunea, așa încât avea nevoie să doarmă și să respecte o anumită rutină. De data aceasta însă era la birou. Ceasul arăta ora trei și zece noaptea. Venise cu mașina de acasă, din Laurel, Maryland, de-a lungul șoselei 175 East, pe o ploaie ușoară și trecuse pe lângă panoul care anunța „NSA, prima la dreapta, acces permis doar angajaților”.

Trecuse de bariere și gardul electrificat, mergând spre clădirea cubică a sediului central din Fort Meade. Oprise în parcarea imensă, chiar în dreapta rândurilor de cupole albastru-deschis ca niște mingi de golf pline cu antene parabolice. Trecuse apoi de punctul de verificare și urcase până la biroul ei de la etajul al doisprezecelea. Nu era prea mare activitate acolo.

Totuși, rămase surprinsă de tensiunea din aer și nu-i luă mult să priceapă că Ed the Ned și tinerii lui hackeri erau responsabili pentru atmosfera de concentrare intensă din spațiul de birouri. Chiar dacă Alona îl cunoștea destul de bine pe Ed, nu se obosi să-l salute.

Acesta părea extrem de concentrat și chiar în acel moment se ridică și începu să-l certe pe un tânăr al cărui chip lucea cu o paloare anemică. Un tip remarcabil, de altfel, gândi Alona, la fel ca toți ceilalți puștani hackeri pe care Ed îi strânsese în jurul lui. Tipul era slab și anemic, cu o tunsoare care arăta ca naiba. Mai mult, era foarte cocoșat, iar umerii îi tresăreau spasmodic. Din când în când tremura și părea foarte speriat, mai ales atunci când Ed lovi un scaun cu piciorul. Ai fi zis că puștiul se aștepta la o palmă. Dar se întâmplă ceva surprinzător.

Ed se calmă și-i ciufuli părul băiatului ca un tată afectuos, ceea ce

nu-i stătea deloc în fire. Ed nu dădea prea mulți bani pe afecțiune și atenție exagerată. Era un cowboy care nu făcea niciodată nimic dubios, cum ar fi să îmbrățișeze un alt tip. Dar poate că era atât de disperat, încât voia inclusiv să încerce să pară mai uman. Era descheiat la fermoar și-și vărsase cafea sau coca-cola pe cămașă. Avea fața congestionată și vocea răgușită și aspră, de la atâta țipat. Alona era de părere că nimeni de vârsta și condiția lui fizică nu ar fi trebuit să se muncească atât.

Deși trecuse abia jumătate de zi, ai fi zis că Ed și băieții lui locuiau acolo deja de o săptămână. Peste tot erau numai căni de cafea și resturi de fast-food, hanorace cu sigle universitare și șepci, iar din direcția lor venea un miros acru de transpirație și stres. Gașca avea de gând să caute hackerul peste tot și într-un sfârșit strigă și Alona la ei cu o vioiciune falsă:

— Dați-i bătaie, băieți! Prindeți-l pe afurisitul ăla!

Însă nu credea deloc ce spunea. În sinea ei, i se părea că atacul fusese ceva amuzant. Mulți dintre ei credeau că pot face tot ce voiau, ca și cum ar fi avut *carte blanche* și poate că era sănătos să vadă că rivalii le puteau plăti cu aceeași monedă. „Paznicii vor fi și ei păziți”, scrisese hackerul și era chiar tare, chiar dacă nu era, desigur, adevărat.

Acolo, la Puzzle Palace, aveau toate resursele și defectele lor deveneau vizibile doar când încercau să înțeleagă ceva cu adevărat grav, așa cum încerca ea. Catrin Hopkins fusese cea care o sunase și-i spusese că profesorul suedez fusese omorât în casa lui din afara Stockholmului și, chiar dacă nu era în sine ceva important pentru NSA – cel puțin nu încă – însemna totuși ceva pentru Alona.

Crima îi arătase că descifrase corect mesajele și că trebuia să vadă dacă nu putea avansa cu ancheta. Așadar, se conectă la computer și scoase descrierea generală a organizației în a cărei frunte se găsea Thanos, acel personaj evaziv și misterios, dar printre ai cărei membri se regăseau și cei ca Ivan Gribanov, membrul Dumei rusești și germanul Gruber, un interlop bine educat care fusese amestecat înainte în traficul cu carne vie.

Alona nu înțelegea de ce cazul avea o prioritate atât de scăzută și de ce șefii ei îl tot pasau către autorități mai puțin importante. Din punctul ei de vedere, era posibil ca rețeaua să fie apărată de guvern sau de legături cu serviciul secret rus și toată treaba putea fi văzută drept o parte a războiului comercial dintre Est și Vest. Deși nu avea o bază solidă, iar dovezile nu erau nici pe departe clare, existau totuși semne evidente că furaseră tehnologie vestică și o dăduseră pe mâna rușilor.

Însă era adevărat că scandalul era previzibil și nu era întotdeauna simplu să-ți dai seama dacă într-adevăr fusese comis un delict sau

dacă o tehnologie asemănătoare fusese dezvoltată pur accidental în alt loc. Furtul industrial era în prezent un concept foarte fluid. Se fura și se împrumuta tot timpul, uneori ca parte a schimbului creativ și uneori pentru că abuzul era legitimat juridic.

Marile companii băgau groaza în firmele mai mici cu ajutorul avocaților amenințători și nimănui nu i se părea ciudat că inventatorii erau aproape lipsiți de drepturi. Ba mai mult, spionajul industrial și atacurile cibernetice erau adesea văzute ca nimic mai mult decât un schimb obișnuit de informații și nimeni nu putea susține că cei de la Puzzle Palace contribuiau la schimbarea mentalității.

Pe de altă parte… Crima nu era la fel de ușor de relativizat, iar Alona își promise aproape solemn să întoarcă informațiile pe toate părțile și să înfunde organizația. Nu reuși să ajungă prea departe însă. Abia apucase să-și întindă brațele și să-și maseze ceafa când auzi un tropăit în spatele ei.

Era Ed care nu mai părea atotștiutor, ci care arăta îngrozitor. Probabil că și pe el îl durea spatele. O lăsase durerea din ceafă doar uitându-se la el.

— Ed, cu ce ocazie?

— Mă întreb dacă nu cumva avem aceeași problemă.

— Ia un loc, bătrâne. Ți-ar prinde bine să stai jos.

— Sau să fiu tras pe roată. Știi ceva, din perspectiva mea limitată…

— Nu te desconsidera, Ed.

— Mă desconsider pe dracu'. După cum știi, mi se rupe de cine e deasupra sau dedesubt și de ce crede unul sau altul. Eu îmi văd de treaba mea. Protejez sistemele și singurul lucru care mă impresionează e măiestria cuiva.

— Ai fi în stare să-l recrutezi și pe diavol dacă ar avea talent la IT.

— În orice caz, respect orice dușman atâta timp cât e destul de priceput. Înțelegi ce zic?

— Înțeleg.

— Încep să cred că avem multe în comun, el și cu mine, pur accidental. Cum sigur ai auzit deja. A intrat printr-un RAT, un program de spionaj, prin serverul nostru și mai departe în intranet. Și programul ăla, Alona…

— Da?

— E o capodoperă. Atât de compact și limpede scris.

— Ți-ai găsit nașul.

— Fără doar și poate. La fel au pățit și băieții mei de-acolo. Se prefac că sunt supărați și patrioți sau ce se mai prefac ei că sunt. Dar, de fapt, nu vor nimic mai mult decât să-l găsească pe hackerul ăsta și să se ia la trântă cu el. O vreme am încercat și eu să mă gândesc: OK, treci peste! Poate că paguba nu e totuși chiar atât de mare. E doar un hacker genial care vrea să se dea mare și poate că o să iasă ceva bun

din asta. Deja am învățat o groază de lucruri despre vulnerabilitățile noastre vânându-l pe tipul ăsta. Dar apoi…

— Da?

— Apoi am început să mă gândesc dacă nu cumva m-a păcălit și pe mine – dacă nu cumva întregul spectacol cu serverul meu de e-mail n-a fost decât o perdea de fum, o fațadă ca să ascundă ceva cu totul diferit.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să găsească anumite informații.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Așa și trebuie. Am descoperit exact ce căuta hackerul și totul se leagă de același lucru și anume rețeaua pe care o urmărești tu, Alona. Nu-și spun cumva Spiders?

— The Spider Society[22], mai exact. Dar cred că mai degrabă în glumă.

— Hackerul căuta informații despre banda asta și colaborarea lor cu Solifon, și-atunci m-am gândit că poate el însuși e membru al rețelei și vrea să afle ce știm despre ei.

— Sună plauzibil. E clar că se pricep la atacuri cibernetice.

— Dar pe urmă am început să mă îndoiesc din nou.

— De ce?

— Fiindcă se pare că hackerul a vrut în același timp să ne arate ceva. Vezi tu, a reușit să-și facă rost de statut de superutilizator și a putut să citească documente la care nici măcar tu nu ai acces, activități clasificate ca strict secrete, chiar dacă documentul pe care l-a descărcat este atât de bine criptat, încât nici el, nici noi, nu avem vreo șansă să-l citim decât dacă afurisitul care l-a scris ne dă parola. Dar oricum…

— Ce anume?

— Hackerul a reușit să demonstreze prin propriul nostru sistem că și noi colaborăm cu Solifon. Știai asta?

— Nu, la dracu'.

— Așa mă gândeam și eu. La fel de rău e că avem oameni și în grupul lui Eckerwald. Le facem celor din Spiders aceleași favoruri pe care le face și Solifon. Compania e unul dintre colaboratorii noștri în spionajul industrial și cu siguranță că ăsta e motivul pentru care proiectul tău a fost dat deoparte. Le e teamă că ancheta ta ne va împroșca și pe noi cu rahat.

— Idioții naibii.

— Aici îți dau dreptate. E foarte probabil să te scoată din anchetă.

— O să mă apuce toți nervii.

— Stai, mai există o cale. De asta mi-am și târât amărâtele astea de picioare până la biroul tău. Ai putea să începi să lucrezi pentru mine.

— Cum adică?

— Hackerul ăsta nenorocit știe despre Spiders. Dacă reușim să-i aflăm identitatea, dăm amândoi de informații noi, iar tu ai șansa să le spui lucrurilor pe nume.

— Înțeleg unde bați.

— S-o iau ca pe un da?

— Într-un fel, spuse ea. Mă gândesc să încerc în continuare să descopăr cine l-a împușcat pe Frans Balder.

— Dar mă ții la curent?

— Bine.

— În regulă.

— Auzi, continuă ea, dacă hackerul e așa talentat, n-a avut atâta minte cât să-și șteargă urmele?

— Din punctul ăsta de vedere, poți sta liniștită. Nu contează cât de șmecher a fost. Vrem să-l găsim oricum și să-l jupuim de viu.

— Ce s-a întâmplat cu respectul pentru rivali?

— E intact. Dar îl lovim la fel de urât și-l închidem pe viață. Niciun nenorocit nu-mi intră mie în sistem.

13

21 noiembrie

Mikael Blomkvist nu reuși nici de data aceasta să doarmă prea mult. Întâmplările nopții precedente continuau să-l urmărească și la ora unsprezece și un sfert dimineața se ridică din pat, capitulând.

Se duse la bucătărie și-și pregăti două sendvișuri cu brânză Cheddar și prosciutto, apoi își umplu un bol cu iaurt și müsli. Însă nu se atinse de ele. Se limită la cafea, apă și analgezice. Bău cinci, șase pahare de apă minerală Ramlosa și înghiți două Alvedon, apoi luă o agendă și încercă să facă rezumatul întâmplărilor. Nu ajunse foarte departe, pentru că brusc se dezlănțui iadul pe pământ. Telefoanele începură să sune și nu-i trebui mult să-și dea seama ce se întâmplase.

Vestea explodase în presă și anume că „bine-cunoscutul jurnalist Mikael Blomkvist și actorul Lasse Westman" au fost implicați într-un caz „misterios" de crimă. „Misterios" pentru că nimeni nu reușea să-și dea seama de ce Westman și Blomkvist, dintre toți oamenii, împreună sau fiecare pe cont propriu, se aflaseră acolo în momentul în care un profesor doctor suedez fusese împușcat de două ori în cap. Întrebările aveau un aer insinuant, tocmai pentru că Mikael povestise deschis că se dusese acolo în ciuda orei târzii, deoarece Balder voia să-i povestească ceva important.

— Am fost acolo să-mi fac meseria, spusese el.

Nu era nevoie să se apere, dar se simțise acuzat și voia să explice, deși asta i-ar fi putut face pe și mai mulți reporteri să preia subiectul. În mare, spusese „nu comentez", nici aceea o replică ideală. Însă cuvintele aveau totuși avantajul că erau sincere și clare. Închise apoi telefonul, își puse din nou haina veche de blană și porni în oraș cu direcția Götgatan.

Activitatea de la redacție îi amintea de vremurile de mult apuse. Peste tot, în fiecare colț, câte un coleg lucra concentrat. Erika ținuse cu siguranță unul dintre discursurile ei înălțătoare, așa încât simțeau cu toții însemnătatea momentului. Nu era doar termenul-limită de zece zile. În aer plutea și amenințarea lui Levin și a concernului Semer și întreaga echipă părea hotărâtă să lupte. Cu toate acestea, se ridicară când îl văzură pe Mikael și cerură să audă despre Balder, despre noaptea precedentă și reacția lui la mișcarea norvegienilor. Însă acesta nu se simțea în apele lui.

— Mai târziu, mai târziu, spuse el și se duse la Andrei Zander.

Andrei Zander avea douăzeci și șase de ani și era cel mai tânăr colaborator din redacție. Făcuse practică la revistă și se integrase rapid, uneori ca angajat temporar, ca în acel moment, alteori ca

freelancer. Pe Mikael îl durea că nu putea să-i ofere un post permanent, mai ales după ce îi angajaseră pe Emil Grandén și Sofie Melker. El l-ar fi luat pe Andrei Zander. Însă tânărul nu era încă un nume consacrat și poate că nici nu scria destul de bine.

În schimb, era un coechipier fantastic, ceea ce era bine pentru ziar, dar nu neapărat pentru el însuși. Nu în acea branșă cinică. Puștiul nu era încă destul de înfumurat, deși avea toate motivele. Arăta ca Antonio Banderas în tinerețe și pricepea totul mult mai repede decât majoritatea oamenilor. Însă nu era dispus să facă orice ca să fie remarcat. Voia doar să scrie jurnalism de calitate și iubea *Millennium*. Mikael simți brusc că-i iubea la rândul lui pe cei care iubeau *Millennium*. Într-o bună zi avea să facă ceva măreț pentru Andrei Zander.

— Salut, Andrei, spuse Mikael. Cum îți merge?

— Bine. Sunt foarte ocupat.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Ce ai descoperit?

— O mulțime de lucruri. Le găsești pe birou. Am scris și un rezumat. Aș putea totuși să-ți dau un sfat?

— Un sfat bun e tot ce am nevoie.

— Atunci du-te pe strada Zinkens și întâlnește-te cu Farah Sharif.

— Cu cine?

— O profesoară de IT superbă care locuiește acolo și și-a luat liber toată ziua.

— Vrei să spui că, de fapt, ceea ce am nevoie în momentul ăsta e o tipă fermecătoare și inteligentă?

— Nu chiar. Dar tocmai a sunat și părea să știe că Frans Balder voia să-ți povestească ceva. Crede că știe despre ce era vorba și ar vrea foarte mult să vorbească cu tine. Poate doar ca să-i îndeplinească ultima dorință. Pare începutul ideal.

— Ai căutat informații despre ea?

— Bineînțeles. Evident, nu putem exclude ipoteza că are propriile ei planuri. Însă era apropiată de Balder. Lucrau împreună și au colaborat la câteva articole științifice. Am găsit și două, trei poze de grup cu ei. E un nume important în branșă.

— Bine, am luat-o din loc. Îi spui tu că sunt pe drum?

— Așa o să fac, spuse Andrei și-i dădu lui Mikael adresa exactă.

Ziua începea să semene cu cea precedentă.

Abia ce ajunsese la redacție că pleca din nou și, în timp ce cobora pe Homsgatan, citi din mers materialul strâns de Andrei. De două-trei ori se izbi de oameni. Însă era atât de concentrat, încât abia dacă își ceru scuze și prin urmare fu surprins să vadă că ajunsese deja la Farah Sharif. Se opri la cafe-barul Mellqvist și bău din picioare două espresso duble, nu doar ca să alunge oboseala din corp.

Credea că șocul cofeinei îi va înlătura și durerea de cap. Însă apoi

se întrebă dacă era leacul potrivit. Când părăsi cafeneaua, se simțea mai rău decât atunci când intrase, dar asta nu din pricina cafelelor. Erau doar prostiile pe care le citise despre drama din noaptea precedentă și replicile idioate. Se spunea că tinerii nu-și doresc decât să se facă remarcați. Trebuia să le explice că nu merita efortul. N-ar fi făcut decât să o ia razna, mai ales atunci dacă nu dormiseră și văzuseră lucruri pe care niciun om nu ar trebui să le vadă.

Mikael Blomkvist continuă să urce pe Hornsgatan, trecând pe lângă McDonald's și Coop. Traversă înspre Ringvägen, aruncând o privire spre dreapta și înlemni, ca și cum ar fi văzut ceva important. Dar ce era așa important de văzut acolo? Nimic! Era doar o biată intersecție cu prea mult fum de eșapament și nimic mai mult. Apoi înțelese.

Era semaforul, *acel* semafor. Frans Balder îl desenase cu o precizie matematică și Mikael se întrebă pentru a doua oară de ce. Nu era nimic deosebit la trecerea de pietoni. Dimpotrivă, era banală și marcajul se decolorase. Poate că altul fusese scopul desenului.

Opera de artă trăiește prin ochiul privitorului și asta nu însemna decât că Frans Balder fusese acolo și stătuse așezat pe un scăunel undeva, studiind semaforul. Mikael merse mai departe pe lângă sala de sport Zinkendamms și o luă la dreapta pe strada Zinkens.

Inspectorul criminalist Sonja Modig lucrase intens toată dimineața și în acel moment stătea în birou, privind fotografia înrămată de pe masă care-l înfățișa pe fiul ei de șase ani, Axel, sărbătorind după ce înscrisese un gol la fotbal. Sonja era mamă singură și îi era al naibii de greu să facă totul să meargă ca pe roate. Se gândi că la fel de greu avea să fie și în continuare. Auzi o bătaie în ușă. Era Bublanski, în sfârșit. Sonja trebuia să-i predea ancheta. Nu că Bubbla ar fi părut că vrea să preia ceva.

Bublanski era neobișnuit de bine îmbrăcat, cu sacou și cravată și cu o cămașă călcată. Își pieptănase părul ca să-i acopere chelia. Avea o privire visătoare și distrată. Părea să se gândească la orice altceva mai puțin la investigație.

— Ce-a zis doctorul? întrebă ea.

— A zis că important e nu să credem în Dumnezeu, pentru că El nu e egoist, ci să înțelegem că viața este importantă și generoasă. Trebuie să prețuim viața, dar să și încercăm să creăm o lume mai bună. Dumnezeu îi sprijină pe cei care găsesc echilibrul între cele două.

— Prin urmare, i-ai făcut o vizită rabinului.

— Exact.

— În regulă, Jan, nu prea știu cum aș putea ajunge să prețuiesc viața altfel decât să te invit la o ciocolată elvețiană cu portocale pe care se întâmplă s-o am în sertar. Iar dacă îl prindem pe tipul care l-a împușcat pe Frans Balder, facem cu adevărat lumea ceva mai bună.

— Ciocolată elvețiană cu portocale și un caz rezolvat de crimă sună ca un început promițător.

Sonja scoase ciocolata, rupse o bucățică și i-o întinse comisarului.

— Excelentă, spuse el.

— Nu-i așa?

— Gândește-te că viața poate fi așa uneori, spuse el și arătă spre poza cu Axel de pe birou.

— Ce vrei să spui?

— Cum ar fi dacă fericirea ar fi la fel de puternică precum durerea? continuă el.

— Mda, e ceva la care să meditezi.

— Cum a rămas cu fiul lui Balder? întrebă el. August îl cheamă, nu?

— Greu de zis, spuse ea. E acasă la mama lui acum. L-a văzut un psiholog.

— Și cum stăm?

— Nu prea bine, din păcate. Am aflat modelul armei, un Remington 1911 R1 Carry, cel mai probabil cumpărat recent. Investigăm în continuare, dar sunt destul de sigură că nu-i vom putea da de urmă. Tocmai analizăm imaginile de pe camerele de supraveghere, dar oricum le-am întoarce, nu-i putem vedea fața bărbatului și nici nu găsim vreo trăsătură distinctivă, niciun semn din naștere, nimic, într-una dintre secvențe se distinge un ceas de mână care pare scump. E îmbrăcat în negru. Șapca e gri, fără model. Jerker spune că se mișcă ca un drogat bătrân. Într-una dintre imagini ține în mână o cutiuță neagră, probabil un fel de computer sau o stație GSM. Probabil că așa a decuplat sistemul de alarmă.

— Am auzit. Cum poți decupla o alarmă?

— Jerker s-a interesat de asta și nu e simplu, mai ales în cazul unei alarme așa sofisticate, dar nu e imposibil. Alarma era conectată la internet și la sistemul de telefonie mobilă și trimitea informații încontinuu către Milton Security, la Slussen. E posibil ca tipul să fi emis date pe o frecvență similară cu cea a alarmei și să fi intrat astfel în sistem. Sau poate că s-a ținut după Balder în timpul vreunei plimbări și a furat informația pe cale electronică din NFC-ul profesorului.

— NFC?

— Near Field Communication[23], o funcție a telefonului lui Frans Balder cu care activa alarma.

— Era mai simplu înainte, când hoții aveau doar o rangă, spuse Bublanski. Vreo mașină prin zonă?

— Un automobil închis la culoare era parcat la o sută de metri mai încolo și din când în când se auzea pornind motorul, dar singura care l-a văzut a fost o doamnă în vârstă, Birgitta Roos, care nu are idee ce

marcă era. Poate Volvo, zice ea. Sau una din alea cum are fiul ei. Băiatul are un BMW.

— Offf.

— Da, stăm chiar slab la capitolul cercetare de teren, continuă Sonja Modig. Criminalii și-au ales bine momentul: era noapte și se pornise furtuna. Puteau să se miște nestingheriți prin zonă și, în afară de mărturia lui Mikael Blomkvist, nu avem decât o singură declarație. Un puști de treisprezece ani pe nume Ivan Grede. E un băiețel slăbuț care a avut leucemie când era mic și care și-a mobilat camera în stil japonez. E foarte precoce. Ivan s-a dus la toaletă la miezul nopții și pe fereastra băii a văzut un bărbat solid stând la marginea apei. Bărbatul privea înspre lac și apoi și-a făcut semnul crucii cu pumnii. Ivan a spus că părea în același timp agresiv și religios.

— Nu-i deloc o combinație fericită.

— Nu, religia și violența nu fac casă bună. Dar Ivan nu știa sigur dacă era semnul crucii. Așa păruse, dar parcă mai avea ceva, ne-a spus. Era poate ca un jurământ militar. Lui Ivan i-a fost teamă o clipă că bărbatul urma să sară în apă și să se sinucidă. Scena avea un aer solemn, a zis.

— Dar nu s-a sinucis.

— Nu. Bărbatul a luat-o la fugă spre casa lui Balder. Căra un rucsac și era îmbrăcat cu haine negre, probabil de camuflaj. Părea puternic și bine antrenat și-i amintea lui Ivan de vechile lui jucării cu războinici ninja, așa a spus.

— Nici asta nu sună bine.

— Chiar deloc. Se pare că e același bărbat care a tras asupra lui Mikael Blomkvist.

— Și Blomkvist nu i-a văzut fața?

— Nu, s-a aruncat la pământ în clipa în care tipul s-a întors și a tras. Oricum, totul s-a întâmplat mult prea repede. Dar și Blomkvist a spus că bărbatul are probabil pregătire militară, ceea ce se potrivește cu observațiile lui Ivan. Eu, una, nu pot fi decât de acord. Viteza și eficiența operațiunii indică același lucru.

— Ai aflat de ce era Blomkvist acolo?

— O, da. Dacă e ceva ce s-a făcut cum trebuie azi-noapte, e interogatoriul lui. Poți să te uiți peste el, spuse Sonja și îi dădu o copie. Blomkvist fusese contactat de unul dintre foștii asistenți ai lui Balder, care susținea că profesorul fusese victima unui atac cibernetic și că cineva îi furase tehnologia. Povestea îl interesa pe Blomkvist, așa că voia să dea de Balder. Dar Balder nu voia să ia legătura cu el. Nu obișnuia să vorbească cu presa. În ultimul timp locuia izolat și abia dacă menținea legătura cu lumea exterioară. De toate cumpărăturile și treburile din casă se ocupa o menajeră pe care o cheamă… stai puțin, Lottie Rask, doamna Rask, care de altfel nu avea voie să sufle nicio

vorbă despre faptul că fiul lui era acolo. Ajung imediat și la asta. Dar noaptea trecută s-a întâmplat ceva. Cred că Balder era neliniștit și voia să se descarce. Nu uita că tocmai aflase că exista o amenințare serioasă la adresa lui. Mai mult, îi sunase din nou alarma și doi polițiști veniseră să-l păzească. Poate că și-a dat seama că zilele îi erau numărate. Nu știu. În orice caz, la miezul nopții l-a sunat pe Mikael Blomkvist, căruia voia să-i povestească ceva.

— Pe vremuri, în astfel de situații chemai preotul.

— Acum chemi un jurnalist, evident. Bine, toate astea sunt pure speculații. Știm doar ce i-a spus Balder lui Blomkvist în mesajul vocal. Nu avem nicio idee ce voia să povestească. Nici Blomkvist nu știe, zice el și îl cred. Dar se pare că sunt singura. Richard Ekström, care, apropo, e foarte enervant, e convins că Blomkvist ține pentru el detaliile ca să le publice în revista lui. Dar mi-e foarte greu să cred asta. Blomkvist e foarte șmecher, știm cu toții. Dar nu ar sabota intenționat o investigație a poliției.

— Bineînțeles că nu.

— Doar că Ekström o ia razna ca un idiot și spune că ar trebui să-l reținem pe Blomkvist pentru sperjur și sfidare și naiba mai știe ce. Pare că o să-și pună planul în aplicare.

— N-o să ducă la nimic bun.

— Nu și ținând cont de poziția lui Blomkvist, cred că mai degrabă ar trebui să fim în relații bune cu el.

— Presupun că ar trebui să-l interogăm din nou.

— Sunt de acord.

— Și toată treaba cu Lasse Westman?

Tocmai ce l-am interogat și povestea e tare neclară. Westman se dusese la toate barurile din centru – KB, Teatergrill, Operabar, Riche și naiba mai știe pe unde. Acolo făcuse scandal și vorbise despre Balder și băiat ore întregi. I-a înnebunit de tot pe prietenii lui. Cu cât bea mai mult și cu cât cheltuia mai mulți bani, cu atât mai obsedat devenea.

— De ce e așa important pentru el?

— Într-o anumită măsură e o fixație, un comportament de bețiv. Îl recunosc de la unchiul meu. De fiecare dată când se făcea pulbere, îi venea câte o idee. Dar, evident, a fost ceva mai mult de-atât. La început, Westman a vorbit doar despre decizia de custodie și, dacă ar fi fost o persoană mai empatică, poate că ar fi fost de înțeles. Am fi crezut că-i voia binele băiatului. Însă… știi că Lasse Westman a fost acuzat de agresiune.

— Nu știam.

— Acum câțiva ani a avut o relație cu bloggerița de modă Renata Kapusinski. I-a dat o bătaie soră cu moartea. Cred că a și mușcat-o rău de obraz.

— Oribil.

— Ba mai mult…

— Da?

— Același lucru îl scrisese și Balder într-o serie de scrisori pe care nu le trimisese, poate din cauza situației lui legale, dar din care reiese clar că îl suspecta pe Lasse Westman că-i bătea fiul.

— Ce vrei să spui?

— Balder văzuse vânătăi pe corpul băiatului – și aici a fost chiar susținut de un psiholog de la Centrul pentru Autism. Așa că…

— Nu dragostea și îngrijorarea l-au mânat pe Lasse Westman la Saltsjöbaden.

— Nu, cel mai probabil banii. După ce Balder și-a luat copilul, a încetat sau în orice caz a micșorat alocația pe care era nevoit s-o plătească.

— Și Westman n-a încercat să-i trimită o atenționare?

— N-a îndrăznit din cauza circumstanțelor.

— Ce mai scrie în decizia aceea de custodie? întrebă Bublanski.

— Că Balder era un tată sub orice critică.

— Așa să fi fost oare?

— În orice caz nu era o persoană rea ca Westman. Dar avusese loc un incident. După divorț, Balder își petrecea din două în două săptămâni weekendul împreună cu băiatul. La vremea aceea locuia într-un apartament din Östermalm cu o bibliotecă până în tavan. Într-unul din acele weekenduri, când August avea șase ani, băiatul stătea în sufragerie în timp ce Balder era, ca de obicei, adâncit în lucru la computerul din camera alăturată. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat. De rafturi era sprijinită o scăriță. August s-a urcat pe ea și a apucat probabil vreuna dintre cărțile de pe raftul cel mai de sus, a căzut, și-a rupt mâna și și-a pierdut cunoștința. Frans nu a auzit nimic. A continuat să lucreze și după câteva ore l-a găsit pe August scâncind pe podea lângă cărți, și-atunci a văzut negru în fața ochilor și l-a dus pe băiat la Urgențe.

— Și pe urmă a pierdut complet custodia?

— Și încă asta n-a fost tot. S-a constatat că era imatur emoțional și incapabil să aibă grijă de fiul lui. Nu i s-a mai permis să rămână singur cu August. Dar, ca să fiu sinceră, nu dau prea mulți bani pe decizia asta.

— De ce?

— Pentru că a fost un proces fără apărare. Avocatul fostei soții a intrat tare în Balder, în timp ce el s-a umilit de tot și a zis că e incompetent și iresponsabil, că nu e în stare să ducă o viață normală și tot așa. Eu, una, cred că instanța judecătorească a scris cu rea intenție și tendențios că Balder n-a reușit niciodată să se atașeze de alți oameni și că s-a refugiat în lumea computerelor. După ce am citit câte ceva

despre viața lui, nu prea cred chestiile astea. Tribunalul a luat de bun ceea ce era, evident, doar un discurs plin de regrete și obidă, iar Balder a cooperat din toate punctele de vedere. Cum ziceam, a ales să plătească o alocație imensă, patruzeci de mii de coroane pe lună, cred, plus o sumă totală de nouă sute de mii de coroane pentru situații neprevăzute. La scurt timp după aceea a fugit în Statele Unite.

— Dar s-a întors.

— Da și probabil că a avut mai multe motive. Îi fusese furată tehnologia și e posibil să fi aflat cine era vinovatul. Se afla într-un conflict grav cu angajatorul lui. Dar cred că a fost vorba și despre fiul lui. Angajata de la Centrul pentru Autism de care am pomenit, pe care o cheamă Hilda Melin, fusese la început foarte optimistă în legătură cu evoluția băiatului. Dar s-a ales praful de tot ce sperase. Ba mai mult, a scris rapoarte cum că Hanna și Lasse Westman neglijau educația băiatului. Conform înțelegerii, August trebuia să primească lecții acasă. Însă profesorii speciali responsabili cu educația lui se pare că au fost induși în eroare, în timp ce părinții au furat probabil din banii pentru școală și s-au folosit de niște nume fictive de profesori. Ce mai, toate porcăriile imaginabile. Dar asta e cu totul altă poveste și o s-o analizăm mai târziu.

— Spuneai de angajata de la Centrul pentru Autism.

— Da, Hilda Melin. Ea și-a dat seama că ceva era putred și i-a sunat pe Hanna și pe Lasse, de la care a aflat că totul era bine. Dar simțea că nu era așa. Așadar, a procedat conform regulamentului și a făcut o vizită inopinată la domiciliu. Când într-un sfârșit i s-a permis să intre, a avut sentimentul că băiatul nu se simțea bine și că dezvoltarea lui stagnase. Apoi a văzut vânătăile, l-a sunat pe Frans Balder la San Francisco și a avut o discuție lungă cu el. La scurt timp după aceea, Balder s-a întors și și-a luat fiul la casa lui cea nouă din Saltsjöbaden, ignorând complet decizia de custodie.

— Cum de a reușit dacă Lasse Westman era atât de pornit împotriva lui?

— E o întrebare bună. Westman spune că Balder l-a răpit mai mult sau mai puțin pe copil. Dar Hanna are o altă versiune. Ea spune că Frans a apărut din senin și că părea schimbat, așa că l-a lăsat să-l ia pe băiat. Credea chiar că lui August avea să-i fie mai bine cu el.

— Și Westman?

— Din câte mi-a zis ea, Westman era beat și tocmai primise un rol important într-un serial tv, așa că era plin de el și arogant. Și el fusese de acord ca Balder să-l ia pe băiat. Oricât de mult ar insista că-i pasă de bunăstarea micuțului, cred că s-a bucurat să scape de el.

— Și pe urmă?

— Pe urmă s-a răzgândit și, colac peste pupăză, a fost dat afară din serial pentru că nu se putea abține de la băutură. Apoi s-a decis

deodată că-l vrea înapoi pe băiat sau mă rog, nu pe el…

— Ci alocația.

— Exact. Ne-au confirmat asta și amicii lui de la cârciumă, mai ales organizatorul acela de petreceri, Rindevall. Westman a început să bată câmpii și să facă urât când a rămas cu contul descoperit. Apoi a șterpelit cinci sute de coroane de la o tânără de la bar și s-a dus în puterea nopții la Saltsjöbaden.

Jan Bublanski rămase pe gânduri o clipă și privi încă odată fotografia lui Axel.

— Ce harababură, spuse el.

— Așa e.

— Dacă ar fi fost un caz normal, am fi fost aproape de o rezolvare. Motivul crimei s-ar fi aflat undeva în disputa pentru custodie și vechiul divorț. Dar tipii ăștia care sparg sisteme de alarmă și arată ca niște luptători ninja nu se potrivesc cu restul poveștii.

— Nu.

— Și-apoi, mă mai întreb un lucru.

— Ce anume?

— Dacă August nu poate citi, ce face el cu toate cărțile alea?

Mikael Blomkvist stătea în fața lui Farah Sharif la masa din bucătăria acesteia și bea o cafea privind înspre Tantolunden. Chiar dacă știa că e un semn de slăbiciune, își dorea să nu fi avut un articol de scris. Voia doar să stea acolo, fără să o preseze câtuși de puțin.

Vorbitul nu părea să o ajute. Chipul i se posomorâse și ochii întunecați și intenși care în pragul ușii părură să-l citească perfect priveau acum dezorientați. Din când în când murmura numele lui Frans ca pe o mantră sau o incantație. Poate că îl iubise. El cu siguranță o iubise pe ea. Farah avea cincizeci și doi de ani și era foarte atrăgătoare. Nu era frumoasă în sensul clasic, ci avea o ținută regală.

— Ce fel de om era? întrebă Mikael.

— Frans?

— Da.

— Un paradox.

— În ce sens?

— În toate sensurile. Dar poate cel mai mult pentru că lucra din greu la ceva ce-l neliniștea profund. Cumva ca Oppenheimer la Los Alamos. Continua să facă ceva despre care credea că avea să fie pieirea noastră.

— Nu cred că înțeleg.

— Frans voia să recreeze evoluția biologică la nivel digital. Lucra cu algoritmi care învață singuri – care prin încercări și erori se pot îmbunătăți singuri. Își mai adusese contribuția și la evoluția a ceea ce se numesc computere cuantice, cu care lucrează Google, Solifon și

NSA. Scopul lui era să inventeze AGI, Artificial General Intelligence[24].

— Ce este AGI?

— Ceva ce e la fel de inteligent ca omul, dar care are de asemenea viteza și precizia computerului în toate disciplinele mecanice. O asemenea creație ne-ar putea oferi avantaje enorme în toate domeniile de cercetare.

— Cu siguranță.

— Cercetarea în domeniul acesta este extrem de cuprinzătoare și, chiar dacă cei mai mulți nu au neapărat ambiția de a atinge acel stadiu, într-acolo ne împinge concurența. Nimeni nu-și permite să nu creeze aplicații cât mai inteligente posibil sau să se pună în calea evoluției. Gândește-te numai câte lucruri am realizat până acum. Gândește-te ce aveai pe telefon acum cinci ani și ce ai acum.

— Într-adevăr.

— Frans estimase mai demult – înainte să devină atât de secretos – că urma să creăm AGI în treizeci, patruzeci de ani, ceea ce poate părea drastic. Personal, mă întreb dacă nu cumva era prea circumspect. Capacitatea de procesare a calculatoarelor se dublează la fiecare opt luni, iar creierul nostru nu poate să priceapă sensul unei asemenea creșteri exponențiale. E cam ca bobul de orez de pe tabla de șah. Pui un bob de orez pe prima pătrățică, două pe a doua, patru pe a treia și opt pe a patra.

— Și în scurt timp boabele de orez năpădesc întreaga lume.

— Ritmul progresului scapă de sub control. Interesant nu va fi că vom crea AGI, ci ce se va întâmpla după aceea. Există o mulțime de scenarii – în funcție de cum ajungem acolo. Însă vom folosi cu siguranță programe care se vor actualiza și îmbunătăți singure și nu trebuie să uităm că vom avea o nouă concepție asupra timpului.

— Ce vrei să spui?

— Că vom abandona limitele omenești. Vom face parte dintr-o nouă ordine a lucrurilor, în care computerele se actualizează cu viteza luminii. La doar câteva zile după ce creăm AGI, vom avea ASI.

— Asta ce înseamnă?

— Artificial Super-Intelligence, ceva ce este mai inteligent decât noi. Apoi, totul se va întâmpla din ce în ce mai repede. Computerele vor începe să se îmbunătățească într-un mod accelerat și vor deveni de o sută, o mie, de zece mii de ori mai inteligente decât noi. Și ce se întâmplă pe urmă?

— Spune-mi.

— Tocmai asta e. Inteligența în sine nu e deloc previzibilă. Nu știm încotro ne va duce inteligența omenească. Cu atât mai puțin putem ști ce se va întâmpla cu superinteligența.

— În cel mai rău caz, nu vom fi cu nimic mai interesanți pentru computere decât niște șoareci de laborator, își încercă Mikael norocul,

gândindu-se la ce-i scrisese lui Lisbeth.

— În cel mai rău caz? Împărțim nouăzeci la sută din ADN cu șoarecii și suntem în jur de o sută de ori mai isteți decât ei, de o sută de ori, nu mai mult. Dar aici avem ceva cu totul nou, ceva ce, conform modelelor matematice, nu va avea asemenea limite – ceva ce va fi, poate, de milioane de ori mai inteligent. Îți poți imagina așa ceva?

— Încerc, spuse Mikael, zâmbind cu băgare de seamă.

— Ce vreau să te întreb, continuă ea, e cum crezi că se va simți un computer când se va trezi capturat și controlat de creaturi primitive ca noi? De ce să accepte o asemenea situație? De ce să ne arate nouă vreun dram de respect și cu atât mai puțin să ne lase să-i cotrobăim prin interior ca să-l închidem? Riscăm să fim martorii unei explozii de inteligență, o singularitate tehnologică, așa cum o numea Verner Vinge. Tot ceea ce se va întâmpla după aceea se află după orizontul evenimentului.

— Așadar, în clipa în care creăm o superinteligență, pierdem controlul asupra ei.

— Riscul este ca tot ceea ce știm despre lume să se schimbe, iar asta ar însemna sfârșitul umanității.

— Glumești?

— Știu că sună nebunesc pentru cei care nu sunt implicați în domeniul ăsta. Dar e o întrebare validă. În prezent, mii de oameni din întreaga lume lucrează să împiedice o asemenea evoluție. Mulți sunt optimiști sau poate chiar cred într-o situație utopică. Se vorbește despre friendly ASI, superinteligențe prietenoase care sunt programate de la bun început să ne ajute. Oamenii își imaginează ceva în genul celor descrise de Asimov în cartea lui, *Eu, robotul,* niște legi inserate de la început în computere care le interzic să ne rănească. Inventatorul și scriitorul Ray Kurzweil își imaginează o lume minunată în care, cu ajutorul nanotehnologiei, ne vom putea integra în computere și vom putea împărți viitorul cu ele. Însă, bineînțeles, nu avem nicio garanție. Legile pot fi anulate. Scopul programării inițiale poate fi modificat și e incredibil de simplu să faci greșeli de antropomorfizare; atribuie-i unei mașinării trăsături omenești și-i vei interpreta greșit motivația interioară. Frans era obsedat de problemele astea și, după cum ziceam, era nehotărât. Ducea dorul computerelor inteligente, dar în același timp, conceptul îl neliniștea.

— Nu se putea abține să nu construiască monstrul.

— Cam așa ceva, dacă e să exagerăm.

— Cât de departe ajunsese?

— Mai departe, cred, decât își poate imagina lumea și cred că mai avea un motiv să fie atât de secretos cu munca lui de la Solifon. Îi era teamă ca programul lui să nu ajungă pe mâini greșite. Evita chiar ca acesta să intre în contact cu internetul. Îl denumise August, ca pe fiul

lui.

— Și unde se află acum programul?

— Nu făcea niciun pas fără să-l aibă aproape. Probabil că îl avea lângă pat când a fost împușcat. Ciudat e că poliția a declarat că n-a găsit niciun fel de computer.

— Nici eu nu am văzut vreunul. Dar eram concentrat la altceva.

— Trebuie să fi fost oribil.

— Știi probabil că l-am văzut pe ucigaș, continuă Mikael. Avea un rucsac mare în spate.

— Nu sună deloc bine. Dar cu puțin noroc poate că laptopul a fost găsit pe altundeva prin casă. Am vorbit foarte puțin cu poliția și am avut senzația că încă nu le e clară situația.

— Să sperăm că nu e așa. Ai idee cine i-a furat tehnologia la început?

— Da, sigur că știu.

— Acum chiar că sunt interesat.

— Te înțeleg. Dar, în ceea ce mă privește pe mine, partea tristă a poveștii acesteia este că aveam o responsabilitate personală în toată nebunia. Vezi tu, Frans muncea pe brânci și era îngrijorat că avea să rămână în pană de idei. Tocmai renunțase la drepturile asupra lui August.

— Când se întâmpla asta?

— Acum doi ani, când era epuizat și se învinuia pentru tot. Și totuși, nu putea renunța la cercetare. S-a aruncat în ea ca și cum era singura speranță care-i mai rămăsese în viață, așa că m-am străduit să-i găsesc câțiva asistenți care să-i preia din sarcini. L-am lăsat să-i ia pe cei mai străluciți studenți ai mei. Evident, știam că niciunul dintre ei nu era un model de onestitate. Dar erau ambițioși, talentați și îl admirau foarte mult pe Balder. Totul părea promițător. Dar apoi…

— Tehnologia lui a fost furată.

— I-a fost clar ce se întâmplase când a văzut cererea de patent pe care Truegames o înaintase Oficiului American de Patente și Mărci în august, anul trecut. Toate aspectele unice ale tehnologiei fuseseră copiate și descrise acolo, astfel că era evident; inițial au crezut că le fuseseră sparte computerele. Eu, una, am fost sceptică de la bun început. Știam ce nivel de criptare folosea Frans. Dar pentru că nicio altă explicație nu era posibilă, ăsta a devenit punctul de plecare al investigației. Frans a crezut și el asta o vreme. Dar era, evident, o prostie.

— Ce vrei să spui? întrebă Mikael tensionat. Atacul cibernetic a fost confirmat și de experți.

— De un idiot de la FRA, vrei să zici, care vrea să se dea rotund. Dar ăsta a fost doar modul prin care Frans a încercat să-și protejeze băieții. Deși mă tem că nu s-a oprit aici. Bănuiesc că voia să facă pe

detectivul… Cum de-a putut fi atât de prost. Vezi tu…

Farah inspiră adânc.

— Da? făcu Mikael.

— Am descoperit totul acum vreo două săptămâni. Frans și micul August au venit aici la prânz și mi-am dat imediat seama că Frans voia să-mi spună ceva important. Se simțea tensiunea în aer și, după câteva pahare de vin, m-a rugat să-mi duc telefonul în altă parte și a început să vorbească în șoaptă. Trebuie să recunosc că la început mai mult m-am enervat. Mă tot înnebunea cu hackerița lui genială.

— O hackeriță genială? spuse Mikael, încercând să vorbească pe un ton neutru.

— O gagică cu care mi-a împuiat capul. N-o să te plictisesc cu asta, însă era o tipă care apăruse de nicăieri la una dintre prelegerile lui și cu care vorbise despre conceptul singularității.

— Cum adică?

Farah se adânci în gânduri.

— Păi… de fapt, nu are nicio legătură cu asta, răspunse ea. Conceptul singularității tehnologice e preluat de la singularitatea gravitațională.

— Și aceea ce e?

— Inima întunericului, îmi place mie să zic; e ceva ce se găsește adânc în interiorul unei găuri negre, la limita a tot ce cunoaștem despre univers și care poate fi un portal către alte lumi sau epoci. Mulți văd singularitatea ca pe ceva complet irațional și spun că e esențial să fie protejată de un orizont al evenimentului. Dar tipa asta încerca să o calculeze prin metodele mecanicii cuantice și susținea că se putea foarte bine să se găsească singularități simple fără orizonturi ale evenimentelor. Dar să nu intrăm prea mult în detalii. Tipa îl impresionase pe Frans, care începuse să-i facă mărturisiri. Poate că e de înțeles. Un computer nerd ca Frans nu prea găsea pe nimeni de nivelul lui cu care să vorbească și, când a descoperit că tipa era hackeriță, a rugat-o să le verifice computerele. Tot echipamentul se afla acasă la unul dintre asistenți, un puști pe care-l cheamă Linus Brandell.

Mikael se decise din nou să nu povestească ceea ce știa. Spuse doar:

— Linus Brandell.

— Da, continuă ea. Tipa s-a dus la el în Östermalm și l-a dat afară din propria casă. Apoi s-a ocupat de computere. N-a găsit niciun indiciu că fuseseră victimele unui atac cibernetic. Dar nu s-a mulțumit cu atât. Avea o listă cu asistenții lui Frans și prin echipamentul lui Linus le-a intrat tuturor în computere. Nu i-a luat mult să priceapă că unul dintre ei vânduse tehnologia celor de la Solifon.

— Cine?

— Frans n-a vrut să-mi povestească, indiferent cât de mult l-am

rugat. Dar probabil că tipa l-a sunat direct de acasă de la Linus. Frans era la San Francisco atunci, și-ți poți imagina situația: trădat de unul dintre ai lui! Mă așteptam să-i scrie direct băiatului, să-i distrugă reputația și succesul și să-i facă viața un chin. Dar a avut o altă idee. A rugat-o pe tipă să aranjeze în așa fel încât să pară că fusese într-adevăr o breșă în sistem.

— De ce?

— Nu voia ca urmele și dovezile să dispară. Voia să înțeleagă mai bine ce se întâmplase, ceea ce e cumva de înțeles. Faptul că una dintre cele mai mari companii de software din lume a furat și-a vândut tehnologia lui era cu siguranță mult mai grav decât faptul că un individ de doi bani, un nenorocit de student, îl lucrase pe la spate. Solifon nu e doar una dintre cele mai faimoase concerne de cercetare din SUA. Încercau de ani de zile să-l recruteze pe Frans, ceea ce l-a înfuriat la culme. „Nenorociții ăia m-au și curtat, m-au și furat", a izbucnit el.

— Stai un pic, spuse Mikael. Lasă-mă să văd dacă am înțeles. Vrei să spui că a acceptat postul de la Solifon ca să afle cine și de ce l-a prădat?

— Dacă am învățat ceva de-a lungul anului acestuia e că nu e deloc simplu să înțelegi motivațiile oamenilor. Salariul, libertatea și resursele au jucat cu siguranță un anumit rol. Dar în mare: Da! Îi ajunsese. Știa că Solifon avea un amestec încă înainte ca tipa asta să-i verifice computerul. Însă ea i-a dat informații mai clare și abia atunci a început să facă săpături. S-a dovedit a fi mai greu decât își imaginase și oamenii au început să fie foarte suspicioși față de el. Curând a devenit foarte nepopular, așa că stătea mai mult singur. Însă apoi a descoperit ceva.

— Ce?

— Ei, aici lucrurile devin delicate și de fapt n-ar trebui să-ți povestesc.

— Și totuși, iată-ne aici.

— Da, iată că îți povestesc, nu doar pentru că am un mare respect pentru jurnalismul pe care-l practici. Dimineață m-a lovit gândul că poate telefonul pe care l-ai primit azi-noapte de la Frans n-a fost o coincidență, cum n-a fost nici telefonul de la Departamentul pentru Protecția Industriei al Säpo, cu care ținea legătura. Cred că începuse să suspecteze că exista o scurgere de informații. E posibil să fi fost pur și simplu paranoic. Frans dădea toate semnele că suferă de mania persecuției. Însă ție a ales să ți se confeseze, iar acum sper, cu puțin noroc, să-i pot îndeplini dorința.

— Înțeleg.

— La Solifon există o divizie care se numește Y, pur și simplu, continuă Farah. A fost creată după Google X, divizia Google care se

ocupă cu *moonshots,* așa cum le spun ei, idei năstrușnice și imposibile, cum ar fi să caute elixirul nemuririi sau să conecteze motoarele de căutare la neuroni cerebrali. Dacă vom ajunge vreodată să creăm un AGI sau un ASI, o vom face într-o astfel de divizie. Așadar, Frans a fost repartizat la Y. Însă n-a fost o mișcare chiar atât de strălucită pe cât părea.

— De ce nu?

— Pentru că hackerița lui i-a spus că în Y există un grup secret de analiști conduși de cineva pe nume Zigmund Eckerwald.

— Zigmund Eckerwald?

— Exact. I se spune Zeke.

— Cine e tipul?

— Însăși persoana care a ținut legătura cu asistentul trădător al lui Frans.

— Așadar, Eckerwald e hoțul.

— Așa s-ar zice. Un hoț la nivel înalt. Toată munca din departamentul lui Eckerwald părea legitimă la exterior. Strângeau informații despre oameni de știință eminenți și proiecte de cercetare. Toate companiile high-tech desfășoară activități asemănătoare. Vor să știe ce se mai întâmplă în domeniu și cine pe cine recrutează. Dar Balder a înțeles că grupul acesta mergea mult mai departe. Nu făceau doar liste. Furau – prin atacuri cibernetice, spionaj, informatori și mită.

— De ce nu i-a denunțat nimeni?

— Era dificil să găsești dovezi. Desigur, erau foarte atenți. Dar, într-un final, Frans s-a dus chiar la directorul Nicolas Grant. Grant s-a supărat extrem de tare și, din ce mi-a spus Balder, a cerut o investigație internă. Însă nu au găsit nimic, pentru că Eckerwald șterse toate dovezile, dar și pentru că ancheta fusese doar de ochii lumii. Frans era într-o poziție foarte dificilă. Toată lumea s-a întors împotriva lui. Cred că Eckerwald era unul dintre detractorii lui cei mai puternici și probabil că nu i-a fost atât de greu să-i atragă și pe restul de partea lui. Frans era văzut deja ca un tip paranoic și suspicios și a devenit din ce în ce mai izolat, exclus din toate cercurile. Mi-l și imaginez stând acolo din ce în ce mai jenat și revoltat, refuzând să scoată o vorbă.

— Vrei să spui că nu avea nicio dovadă reală?

— Ba da sau cel puțin avea dovada pe care i-o dăduse hackerița: că Eckerwald îi subtilizase tehnologia și o vânduse mai departe altcuiva.

— Era sigur de asta?

— Se pare că da. Mai mult, își dăduse seama că divizia lui Eckerwald nu lucra pe cont propriu. Grupul avea sprijin din afară, probabil din partea serviciilor secrete americane și de asemenea…

Farah se opri brusc.

— Da?

— Aici a fost mai evaziv. Poate că nu știa prea multe detalii. Dar dăduse peste un nume de cod, mi-a spus, al cuiva care era liderul de facto din afara Solifon. Un anume Thanos.

— Thanos?

— Da. Tuturor părea să le fie frică de personajul acela, mi-a spus. Dar nu a vrut să-mi zică mai multe. Avea nevoie de o asigurare de viață, susținea el, pentru momentul în care avocații ar fi venit după el.

— Ai spus că nu știi care dintre asistenții lui l-a vândut. Dar trebuie să te fi gândit la cineva, spuse Mikael.

— Evident că da, deși uneori, nu știu…

— Ce anume?

— Mă întreb dacă nu s-au vorbit cu toții între ei.

— De ce spui asta?

— Când au început să lucreze pentru Frans, erau tineri, talentați și ambițioși. Când au încheiat, erau sătui de viață și nefericiți. Poate că Frans a stors și ultima picătură de bucurie din ei sau poate că altceva îi chinuie.

— Ai numele lor?

— Evident. Sunt băieții mei, din păcate, trebuie să recunosc. Primul e Linus Brandell, despre care ți-am spus. Are douăzeci și patru de ani și nu face altceva decât să umble creanga prin oraș, să joace jocuri pe computer și să bea mult prea mult. O vreme a lucrat ca developer de jocuri la Crossfire, dar a pierdut postul când a început să-și ia concediu medical peste concediu medical și să se plângă de colegi că-l spionează. Apoi este Arvid Wrange, despre care poate ai auzit. Cândva, era un jucător promițător de șah. Tatăl lui a făcut niște presiuni infernale asupra lui și, când într-un final i-a ajuns, a venit să lucreze pentru mine. Sperasem să continue să participe la concursuri, dar în schimb a început să bată barurile din Stureplan, părând să-și fi pierdut direcția. Odată se ridica la nivelul lui Frans. Dar între băieți era și o concurență prostească, iar Arvid și Basim, cel de-al treilea băiat, au ajuns să se urască. Arvid, cel puțin, îl ura pe Basim. Basim Malik nu e genul care să poarte ură. E un tip sensibil și talentat care s-a angajat la Solifon Norden acum un an. Însă l-a părăsit avântul destul de repede. În prezent e internat la spitalul Ersta din cauza unui episod depresiv și chiar în dimineața asta m-a sunat mama lui, pe care nu o cunosc prea bine, să-mi spună că era sub anestezie. Aflase ce se întâmplase cu Frans și încercase să-și taie venele. Vestea m-a afectat, bineînțeles. Dar în același timp mă întreb: să fi fost doar durere? Sau și vină?

— Cum se mai simte?

— Fizic, e în afara oricărui pericol. Apoi, îl avem pe Niklas Lagerstedt și el… mda, ce să zic? În orice caz, nu seamănă cu ceilalți,

cel puțin nu în aparență. Nu e genul care să-și frângă mâinile sau să se gândească să-și facă rău. Este un tânăr care are obiecții morale la orice, inclusiv la jocuri violente pe computer sau pornografie. Face misionariat. Soția lui e medic pediatru și au un băiețel pe care îl cheamă Jesper. Ba mai mult, e consultant la Departamentul Național de Investigare a Crimelor, unde e responsabil cu sistemele IT care vor fi folosite la anul, ceea ce înseamnă, bineînțeles, că i-au făcut un control de securitate. Însă nu știu cât de detaliat a fost.

— De ce spui asta?

— Pentru că în spatele fațadei respectabile se ascunde de fapt un mic monstru hrăpăreț. Am aflat că a risipit părți din averea socrului și a soției. E un ipocrit.

— Au fost anchetați cu toții?

— Cei de la Säpo au vorbit cu ei, dar n-au aflat nimic. La momentul acela toată lumea credea că Frans chiar fusese victima unui atac cibernetic.

— Presupun că poliția va vrea să-i interogheze din nou acum.

— Probabil.

— Apropo, ai idee dacă Balder desena în timpul liber?

— Să deseneze?

— Dacă îi plăcea să schițeze diverse lucruri în cele mai mici detalii.

— Nu, n-am auzit niciodată de așa ceva.

— Am văzut acasă la el un desen fantastic cu semaforul de aici, de sus, de la intersecția dintre Hornsgatan și Ringvägen. Era absolut perfect, ca un fel de instantaneu.

— Ce ciudat. Frans nu mai fusese niciodată în cartierul ăsta.

— Desenul ăla are ceva care nu-mi dă pace, spuse Mikael și simți cu surprindere cum Farah îl prinde de mână.

O mângâie pe păr. Apoi se ridică, având sentimentul că era pe cale să facă o descoperire. Își luă la revedere și ieși pe alee.

În timp ce mergea în sus, pe strada Zinkens, o sună din nou pe Erika și o rugă să mai scrie ceva în *Căsuța lui Lisbeth.*

14

21 noiembrie

Ove Levin stătea în biroul ce dădea spre Slussen și Riddarfjärden și se căuta febril pe Google, în speranța că va găsi ceva care să-l bucure. În schimb, citi că era un „jegos ahtiat după bani" și că „își trădase idealurile", toate astea pe blogul unei gagici de la Facultatea de Jurnalism. Se înfurie atât de tare, încât nici nu reuși să-i scrie numele în carnețelul negru în care-i nota pe toți cei care n-aveau să fie niciodată angajați în concernul Serner.

Simțea că nu e în stare să-și împovăreze mintea cu idioți care nu știau nimic despre sacrificiile necesare în munca lui și care n-aveau niciodată să facă altceva decât să scrie articole prost plătite și recenzii obscure. În loc să se adâncească în gânduri distructive, intră pe serviciul de internet-banking și își verifică portofoliul, ceea ce îi mai ridică un pic moralul, cel puțin la început. Era o zi bună la bursă. Atât pe NASDAQ, cât și pe Dow Jones, acțiunile lui crescuseră din seara precedentă, iar la bursa din Stockholm rămăseseră la +1.1%. Dolarul se apreciase și portofoliul lui valora, la ultima actualizare a datelor, 12.161.389 de coroane.

Deloc rău pentru un tip care scrisese odată articole despre incendii și înjunghieri în ediția de dimineață a ziarului *Expressen.* Douăsprezece milioane, plus apartamentul din Villastaden și casa din Cannes. N-aveau decât să scrie ce voiau pe bloguri. El era aranjat, așa că mai verifică odată valoarea acțiunilor. 12.149.101. Ce dracu', scăzuse? 12.131.737. Făcu o grimasă, nemulțumit. Nu era niciun motiv ca bursa să cadă, nu-i așa? Numărul de angajați era în regulă. Luă scăderea aproape ca pe un afront și, fără să vrea, începu să se gândească iarăși la *Millennium,* indiferent cât de insignifiantă era publicația în acel context. Cu toate astea, se simți din nou încordat și, oricât de mult încercă să blocheze imaginea, își aminti încă odată ostilitatea de pe chipul frumos al Erikăi Berger din după-amiaza precedentă. Lucrurile nu stăteau cu nimic mai bine în dimineața aceea.

Aproape că făcuse o criză. Mikael Blomkvist apăruse pe toate siteurile și asta îl durea teribil. Nu doar pentru că Levin observase cu satisfacție că generația tânără abia dacă știa cine e Blomkvist. Ura, de asemenea, logica mass-media, conform căreia toți deveneau vedete, jurnaliști-vedetă, actori-vedetă și naiba mai știe ce, doar pentru că intraseră în bucluc. Despre fostul jurnalist Blomkvist, cel care fusese alungat de la propriul ziar – asta ar fi trebuit să scrie presa, nu dacă Ove Levin și Serner Media aveau ceva de-a face cu povestea asta. În schimb, presa scrisese: *De ce tocmai Frans Balder*?

De ce trebuise el să fie omorât în fața lui Mikael Blomkvist? Tipic. Ove era revoltat. Chiar dacă nu toți jurnaliștii imbecili din lume aflaseră încă, Ove știa că Frans Balder era un pește mare. Chiar și ziarul trustului Serner, *Dagens Affärsliv,* publicase cu puțin timp în urmă un supliment special despre evoluția cercetării suedeze și îl evaluase pe Frans Balder la patru miliarde. Oare pe ce se bazaseră? Cu toate astea, Balder era fără doar și poate o vedetă, un Garbo. Nu dădea interviuri, ceea ce îi creștea, evident, faima.

Oare câte cereri nu primise el de la jurnaliștii Serner? La fel de multe câte refuzase sau, mai degrabă, nici măcar nu catadicsise să răspundă. Mulți colegi din breaslă – Levin știa prea bine – credeau că tipul deținea un subiect-bombă. De aceea ura faptul că Balder, conform informațiilor de la ziar, voise să vorbească cu Blomkvist în toiul nopții. Doar nu găsise Mikael un subiect-bombă fix în acel moment? Ar fi fost dezastruos. Ove intră din nou, aproape obsesiv, pe site-ul *Afton Bladet* și dădu cu ochii de titlul:

Ce voia să-i spună cercetătorul suedez lui Mikael Blomkvist?
Discuția misterioasă de dinaintea morții

Articolul înfățișa o fotografie mare a lui Mikael în care nu părea deloc ahtiat după bani. Ai naibii de redactori, aleseseră evident o fotografie cât mai de impact, ceea ce-l făcu pe Ove să mai înjure un pic. Trebuia să-l oprească, se gândi el. Dar cum? Cum să-l oprească pe Mikael fără să pară un cenzor comunist și să agraveze situația? Se uită din nou spre Riddarfjärden și îi veni o idee. *William Borg,* se gândi el. *Dușmanul dușmanului meu îmi poate fi cel mai bun prieten.*

— Sanna, strigă el.

Sanna Lind era tânăra lui secretară.

— Da, Ove?

— Programează-mi imediat un prânz cu William Borg la Sturehof. Dacă zice că-i ocupat, spune-i că e important. Poate chiar să primească o mărire de salariu, spuse el gândind: de ce nu, dacă mă ajută să rezolv încurcătura asta, chiar merită o mărire.

Hanna Balder stătea pe jos în sufrageria din Torsgatan și privea îndurerată la August care scosese din nou hârtiile și creioanele cerate, iar ea, conform indicațiilor, trebuia să-l împiedice, ceea ce nu-i făcea nicio plăcere. Era nehotărâtă, deși nu se îndoia de sfaturile și experiența psihologilor. August își văzuse tatăl ucis și dacă voia să deseneze, ce drept avea ea să-l oprească? Sigur, nu părea să se simtă mai bine, în ciuda faptului că desena.

Începea să tremure și ochii îi luceau intens, plini de suferință. Era adevărat că pătrățelele care semănau cu o tablă de șah ce se înmulțeau și divizau în oglinzi erau o temă stranie în situația dată. Dar ce știa

ea? Poate că era la fel ca seriile lui de numere. Chiar dacă Hanna nu pricepea ce sunt, pentru el însemnau cu siguranță ceva și poate că – cine știe? – acela era modul lui de a procesa evenimentul la care fusese martor. N-ar fi trebuit oare să ignore interdicția? Nimeni nu avea să știe. Citise undeva că o mamă trebuie să-și asculte intuiția. Uneori primul impuls era o alegere mai bună decât toate teoriile psihologice. Se hotărî să-l lase pe August să deseneze.

Însă, deodată, băiatul se încordă ca un arc, iar Hanna se gândi totuși la sfaturile psihologului și făcu un pas înainte, uitându-se în jos la hârtie și tresărind neliniștită. La început nu-și dădu seama de ce reacționase așa.

Erau aceleași pătrățele ca o tablă de șah care se reflectau în două oglinzi de o parte și de alta a desenului, schițate cu multă pricepere. Însă mai era ceva acolo, o umbră care se înălța din pătrate, ca un demon, o fantomă care o sperie îngrozitor pe Hanna. Începu chiar să se gândească la filme despre copii care devin obsedați de spirite rele și îi smulse băiatului desenul, mototolindu-l, fără să priceapă de ce făcea asta. Închise apoi ochii, așteptând să audă țipătul acela sfâșietor și surd.

Dar nu se auzi niciun țipăt, ci doar un mormăit, ca și cum August ar fi încercat să vorbească. Nu era cu putință. Băiatul nu vorbea, așa că Hanna se pregăti în schimb pentru o criză, una violentă, în care August avea să se legene înainte și înapoi pe podeaua din sufragerie, însă nici criza nu veni. În schimb, se lăsă o liniște în care August luă calm și hotărât o nouă coală de hârtie și se apucă să deseneze din nou aceeași tablă de șah. Hanna nu văzu altă soluție decât să-l ia în brațe pe băiat și să-l ducă în camera lui. Mai apoi avea să descrie momentul ca unul terifiant.

August începu să lovească cu mâinile și cu picioarele și să țipe, iar Hanna abia dacă reuși să-l domolească. Rămase o bună bucată de vreme în pat, cu brațele încolăcite în jurul lui, dorindu-și sfârșitul. Se gândi o clipă dacă să-l trezească pe Lasse și să-l roage să-i dea lui August calmantele pe care le primiseră, dar renunță repede la idee. Lasse avea să fie într-o pasă extrem de proastă și, oricât Valium ar fi luat ea însăși, nu suporta să-i dea copilului calmante. Trebuia să existe o altă soluție.

Era pe punctul de a ceda și începu să caute disperată o scăpare. Se gândi la mama ei care locuia în Katrineholm, la agenta ei, Mia, la doamna drăguță care-i sunase noaptea precedentă, Gabriella și din nou la psiholog, Einar Fors și nu mai știa cum, care venise cu August. Nu-i plăcuse în mod special de el. Pe de altă parte, se oferise să aibă grijă de băiat temporar și oricum, era numai vina lui.

El spusese că August nu avea voie să deseneze, așa că tot el trebuia să se descurce, nu-i așa? Într-un final îi dădu drumul băiețelului, căută

cartea de vizită a psihologului și-l sună în timp ce August, evident, se repezi înapoi în sufragerie ca să deseneze din nou tabla aceea tristă de șah.

Einar Forsberg nu-și cunoștea prea bine meseria. Avea patruzeci și opt de ani și, cu ochii lui albaștri adânciți în orbite, perechea nouă de ochelari Dior și sacoul din catifea reiată, trecea ușor drept intelectual. Însă toți cei care încercaseră să aibă o conversație mai serioasă cu el știau că avea un mod rigid și dogmatic de a gândi și că-și ascundea adesea ignoranța în spatele doctrinelor și adevărurilor absolute.

De altfel, își dăduse licența în psihologie cu doar doi ani în urmă. La bază era profesor de sport și venise din Tyresö. Dacă i-ai fi întrebat pe foștii lui elevi ce își aminteau despre el, ar fi urlat cu toții în cor: „Liniște, boilor! Gura, animale ce sunteți!” Lui Einar îi plăcea să țipe așa atunci când voia liniște în clasă, doar pe jumătate în glumă, și, chiar dacă nu fusese neapărat profesorul preferat al cuiva, avea o clasă disciplinată. Tocmai acea abilitate îl convinsese că talentul lui psihologic ar fi fost de mai mult folos în alt context.

De un an lucra la Centrul Oden pentru Copii și Tineri de pe Sveavägen, în Stockholm. Centrul oferea tratament de urgență copiilor și tinerilor atunci când părinții lor nu se mai descurcau cu ei. Nici măcar Einar – care-și apăra cu îndârjire locul de muncă – nu putea să spună că centrul funcționa cu adevărat bine. Se ocupau prea mult de crize și prea puțin de tratament pe termen lung. Copiii ajungeau acolo după ce treceau prin experiențe traumatizante acasă, iar psihologii erau mult prea ocupați să controleze ieșirile agresive ca să mai aibă timp să investigheze cauzele lor. Cu toate acestea, Einar credea că făcea un bine mai ales atunci când își folosea talentul pedagogic pentru a-i convinge pe tinerii isterici să tacă sau când gestiona situații critice pe teren.

Îi plăcea să lucreze cu poliția și iubea tensiunea și calmul din aer de la finalul episoadelor dramatice. Când se dusese la casa din Saltsjöbaden în tura de noapte, fusese surescitat și plin de așteptări. I se părea că toată povestea avea un iz de Hollywood. Un cercetător suedez fusese omorât, iar fiul lui de opt ani fusese martor și nimeni altul decât Einar trebuia să-l facă pe băiat să se deschidă. Pe drum își aranjase încontinuu părul și ochelarii în oglinda retrovizoare.

Voia să-și facă intrarea cu stil, dar, odată ajuns la fața locului, nu avu prea mare succes. Nu știa de unde să-l apuce pe băiat. Totuși se simțea în centrul atenției. Criminaliștii îl întrebaseră cum să procedeze ca să-l interogheze pe băiat și, chiar dacă nu avea nici cea mai vagă idee, răspunsul lui fusese primit cu respect. Se umflă un pic în pene și își dădu toată silința să fie de ajutor. Află că băiatul suferea de autism infantil, că nu vorbise niciodată și că nici nu era din cale-afară de

receptiv la stimulii exteriori.

— Nu-i nimic de făcut în momentul acesta. Intelectul lui este prea sensibil. Ca psiholog, trebuie să pun nevoile lui pe primul loc, spusese, iar polițiștii îl ascultaseră serioși și-l lăsaseră să-l ducă pe băiat acasă, la mama lui. Acesta fusese încă un mic bonus al acelei povești.

Mama era actrița Hanna Balder. Îi plăcuse de ea de când o văzuse în *Răzvrătiții* și-și amintea de șoldurile și de picioarele ei lungi și, chiar dacă îmbătrânise puțin, era în continuare atractivă. Noul ei partener era un nenorocit, așa că Einar încercase să pară fermecător într-un fel competent și discret și reușise aproape imediat să pună piciorul în prag, lucru de care era foarte mândru.

Cu o expresie sălbatică, băiatul începuse să deseneze cuburi sau pătrate albe și negre și Einar înțelese pe loc: era ceva patologic. Era exact tipul de comportament compulsiv și distructiv pe care copiii autiști îl dezvoltau cu atâta ușurință și insistă că băiatul trebuia să înceteze imediat. Sfatul nu fusese primit cu recunoștința la care se așteptase. Cu toate acestea, se simțise puternic, se simțise bărbat și fusese pe punctul de a o lăuda pe Hanna pentru rolul din *Răzvrătiții* cât încă era pe val. Mai apoi se gândise că nu era totuși momentul potrivit. Poate fusese o greșeală.

Acum era unu după-amiaza și tocmai se întorsese acasă la el, în Vällingby. Era în baie cu periuța de dinți electrică în mână, simțindu-se epuizat. Chiar atunci îi sună mobilul și la început se enervă. Apoi zâmbi. Era Hanna Balder.

— Forsberg la telefon, răspunse el politicos.

— Bună ziua, spuse ea.

Părea disperată și furioasă.

— August, spuse ea. August…

— Ce e cu el?

— Nu vrea decât să deseneze pătratele alea. Dar ați spus că nu are voie.

— Nu, categoric nu. Dar calmați-vă.

— Cum naiba să mă calmez?

— Băiatul are nevoie să fiți calmă.

— Dar nu mă descurc deloc. Țipă și lovește totul în jur. Ați spus că ne puteți ajuta.

— Așa e, zise el un pic ezitant. Apoi se lumină la față victorios. Bineînțeles. O să mă asigur că i se va găsi un loc la noi, la Oden.

— Dar n-ar însemna că-l abandonez?

— Dimpotrivă, vă gândiți la nevoile lui și o să mă asigur personal că-l veți putea vizita ori de câte ori vreți.

— Poate că așa e cel mai bine, totuși.

— Sunt convins de asta.

— Puteți veni acum?

— Vin cât de repede pot, spuse el și se gândi că trebuia în primul rând să se aranjeze un pic.

Apoi, ca să fie sigur, adaugă:

— V-am spus că mi-ați plăcut la nebunie în *Răzvrătiții*?

Ove Levin nu era deloc surprins că William Borg îl aștepta deja la Sturehof și nici că ceruse ce era mai scump din meniu, calcan *meunière* și un pahar de Pouilly-Fumé. Jurnaliștii obișnuiau să profite de invitația lui Ove. Îl surprinse însă că William luă inițiativa, ca și cum el era cel care avea banii și puterea, iar asta îl irită pe Ove. Cine îl pusese să vorbească despre măriri de salariu? Ar fi trebuit în schimb să-l lase pe William să se perpelească.

— Mi-a șoptit cineva că aveți probleme cu *Millennium,* spuse William Borg și Ove gândi: *Mi-aș da o mână să-i șterg rânjetul ăla îngâmfat de pe față.*

— Atunci ai fost informat prost, răspunse el sec.

— Chiar așa?

— Situația este sub control.

— În ce sens, dacă pot să întreb?

— Adică dacă redacția este deschisă la nou și ne arată că este conștientă de propriile probleme, vom susține ziarul.

— Și dacă nu…

— Atunci ne retragem, iar *Millennium* abia dacă o să se țină pe linia de plutire mai mult de câteva luni. Ar fi, evident, foarte trist. Dar asta-i piața. Au dat faliment și ziare mai bune decât *Millennium,* iar pentru noi a fost o investiție minoră. Ne descurcăm și fără ei.

— Dă-o dracului, Ove. Știu că este o chestiune de prestigiu pentru tine.

— E doar o afacere.

— Am auzit că vreți să scăpați de Mikael Blomkvist din redacție.

— Ne-am gândit să-l plasăm la Londra.

— Nu e o măsură cam dură, dacă ținem cont de tot ce a făcut pentru ziar?

— I-am făcut o ofertă foarte generoasă, continuă Ove, simțind că era defensiv, în mod inutil.

Aproape că uitase de ce era acolo.

— Nu vă critic, continuă William Borg. Din partea mea puteți să-l trimiteți și-n China. Mă întreb numai dacă n-o să fie un pic dificil pentru voi dacă Mikael Blomkvist își face revenirea în stil mare cu toată povestea asta cu Frans Balder.

— De ce să facă asta? Nu mai are priză la public. Chiar tu ai zis asta, cu destul de mult succes, spuse Ove sarcastic.

— Mda, am avut parte de puțin ajutor de la prieteni.

— Nu de la mine, de asta poți fi sigur. Am urât articolul ăla. Mi s-a

părut prost scris și tendențios. Thorvald Serner e cel care a dat tonul, știi foarte bine.

— Dar așa cum stau lucrurile acum, nu poți fi chiar atât de reticent la idee, nu-i așa?

— Ascultă la mine, William. Am cel mai mare respect pentru Mikael Blomkvist.

— Nu e nevoie să joci teatru cu mine, Ove.

Lui Ove îi venea să-i bage tot teatrul pe gât lui William Borg.

— Eram doar sincer, zise el. Și adevărul este că Mikael mi s-a părut dintotdeauna un reporter fantastic, de un cu totul alt calibru decât restul generației lui.

— Nu mai spune, răspunse William Borg, părând brusc umil.

Ove se simți un pic mai bine.

— Exact, așa este. Trebuie să fim recunoscători pentru toate dezvăluirile pe care le-a făcut Mikael Blomkvist și îi doresc tot binele din lume, zău că da. Dar, din păcate, nu-mi intră în atribuții să mă uit în urmă și să devin nostalgic, iar aici trebuie să-ți dau dreptate: Blomkvist nu mai ține pasul cu vremurile și zădărnicește planurile de a relansa *Millennium*.

— Adevărat, adevărat.

— De aceea cred că ar fi mai bine dacă lumea n-ar mai scrie nimic despre el o vreme.

— Lucruri bune, vrei să spui.

— Poate că da, continuă Ove. De asta te-am și invitat la masă.

— Sunt recunoscător, evident. De fapt, chiar cred că te pot ajuta. Am primit de dimineață un telefon de la partenerul meu de squash, începu William Borg să spună, încercând desigur să-și recapete încrederea în sine.

— Și cine este acest partener?

— Richard Ekström, procuror-șef. El conduce ancheta în cazul morții lui Balder. Și sigur nu e în clubul Blomkvist.

— După afacerea Zalachenko, vrei să zici?

— Exact. Blomkvist l-a tras pe sfoară de-a lungul întregii anchete de atunci și acum e îngrijorat că o să i-o saboteze și pe asta sau, mai bine zis, că deja a făcut-o.

— În ce sens?

— Blomkvist nu spune tot ce știe. A vorbit cu Balder chiar înainte să moară și l-a privit în ochi pe criminal. Cu toate astea, a avut surprinzător de puține de declarat la interogatoriu. Richard Ekström îl suspectează că păstrează cele mai importante detalii pentru propriul lui articol.

— Interesant.

— Nu-i așa? Vorbim despre un tip care, după ce a fost batjocorit în presă, e atât de disperat după un subiect bun că e dispus inclusiv să

lase un criminal să scape. O fostă vedetă a jurnalismului care, atunci când ziarul lui intră într-o criză economică, e dispus să renunțe la orice responsabilitate socială. Și care tocmai a aflat că Serner Media vrea să-l dea afară din redacție. E oare așa ciudat că a luat-o razna?

— Înțeleg ce zici. Ai vrea să scrii așa ceva?

— Nu cred că ar fi o idee bună, ca să fiu sincer. Se știe că Blomkvist îmi stă ca un spin în coastă și eu lui. Ar trebui mai degrabă să-i pasăm subiectul unui reporter și să-l sprijinim cu un editorial. Richard Ekström o să ne dea un citat pe cinste.

— Hm, spuse Ove privind, spre Stureplan.

Zări pe stradă o femeie frumoasă cu păr roșcat îmbrăcată cu o rochie de un roșu-aprins și, pentru prima dată pe ziua aceea, zâmbi larg și sincer.

— Poate că nu e totuși o idee așa proastă, adăugă el, comandând niște vin.

Mikael Blomkvist coborî pe jos de-a lungul Homsgatan, înspre Mariatorget. Ceva mai încolo, lângă biserica Maria Magdalena, era parcată o dubă albă, cu capota îndoită. Lângă ea, doi bărbați gesticulau, urlând unul la celălalt. Deși scena atrăsese câțiva gură-cască, Mikael abia dacă o observă.

Se gândea cum stătuse fiul lui Frans Balder la etajul casei mari din Saltsjöbaden cu mâna întinsă pe covorul persan. Mâna era albă, își aminti el, cu pete pe degete și pe dosul palmei, ca de carioci sau creioane cerate și din felul în care băiatul și-o mișcase pe covor păruse că desena ceva complicat, nu-i așa? Mikael văzu deodată scena într-o cu totul altă lumină și avu același gând ca acasă la Farah Sharif. Poate că nu Frans Balder fusese cel care desenase semaforul.

Poate că băiatul avea un talent neașteptat și, din cine știe ce motiv, gândul nu-l surprinse atât de mult pe cât s-ar fi așteptat. Încă de când îl întâlnise pe August Balder, în dormitorul de la parter, lângă tatăl mort de pe podeaua ca o tablă de șah, intuise că băiatul avea ceva special. În momentul acela, în timp ce traversa Mariatorget, îi veni o idee ciudată, care nu-i dădea pace. Când ajunse pe Götgatsbacken, se opri.

Trebuia măcar să verifice, așa că scoase telefonul și căută numărul Hannei Balder. Nu-l avea în listă și puțin probabil să-l găsească în lista cu contactele de la *Millennium*. Ce să facă? Se gândi la Freja Granliden. Freja se ocupa de secțiunea de divertisment la *Expressen* și poate că ceea ce scria ea nu era chiar onorabil. Scria despre divorțuri, relații amoroase și familia regală. Dar tipa era ageră la minte și spirituală, iar ultimele dăți când se întâlniseră se distraseră împreună. Așadar, formă numărul. Evident, suna ocupat.

Mai nou reporterii ziarelor de scandal vorbeau non-stop la telefon.

Erau atât de presați de timp, încât nu-și părăseau niciodată scaunele ca să arunce un ochi la cum stăteau de fapt lucrurile în viața reală. Produceau doar texte pe bandă rulantă. Mikael reuși totuși să dea de ea și nu fu deloc surprins când Freja îl salută cu un chiot de bucurie.

— Mikael, spuse ea. Ce onoare. Îmi dai în sfârșit un subiect bun? De când aștept unul.

— Îmi pare rău. De data asta *tu* trebuie să mă ajuți pe mine. Am nevoie de o adresă și un număr de telefon.

— Și ce primesc în schimb? Poate un citat senzațional despre întâmplările de azi-noapte?

— Pot să-ți dau niște sfaturi legate de meserie.

— Cum ar fi?

— Să nu mai scrii porcării.

— Și-atunci cine-ar mai afla toate numerele de telefon de care au nevoie reporterii rafinați? Pe cine cauți?

— Pe Hanna Balder.

— Îmi imaginez de ce. Bărbatul ei s-a îmbătat mangă ieri. V-ați întâlnit pe acolo?

— Nu te mai da bine pe lângă mine. Unde locuiește?

— Pe Torsgatan, la numărul 40.

— Ce coincidență să știi tocmai asta.

— Am o memorie sclipitoare când vine vorba de fleacuri. Dar așteaptă un pic, să-ți dau interfonul și numărul de telefon.

— Mulțumesc.

— Dar auzi…

— Da?

— Nu ești singurul care o caută. Reporterii noștri o vânează și ei și, din câte știu, nu a răspuns la telefon toată ziua.

— Deșteaptă femeie.

Mikael rămase apoi în stradă câteva secunde, nesigur încotro să o apuce. Nu se putea spune că-i plăcea situația. Să vâneze mame nefericite laolaltă cu reporterii de scandal nu era chiar ce-și dorise de la ziua aceea. Totuși, făcu semn unui taxi și se îndreptă spre Vasastan.

Hanna Balder îi însoțise pe August și pe Einar Forsberg la Centrul Oden pentru Copii și Tineri de pe Sveavägen, vizavi de parcul Observatorielunden. Centrul consta în două clădiri înalte îmbinate. Deși dădea o senzație de spațiu privat și confortabil în interior și în grădina adiacentă, semăna totuși cu o închisoare, nu neapărat din cauza coridoarelor lungi și a ușilor închise, ci mai degrabă din cauza expresiilor aspre și vigilente ale personalului. Angajații păreau să fi dezvoltat o anume neîncredere față de copiii pentru care erau responsabili.

Directorul Torkel Lindén era un bărbat scund și vanitos care

susținea că avea multă experiență cu copii autiști. Inspira, ce-i drept, încredere, dar Hannei nu-i plăcu felul în care se uita la August și cu atât mai puțin faptul că adolescenții și copiii mici stăteau laolaltă. Dar era prea târziu să-i pară rău și pe drumul spre casă se consolă cu gândul că avea să fie doar ceva temporar. Poate că urma să-l ia înapoi pe August chiar în seara aceea.

Se adânci în gânduri și își aminti de Lasse, de bețiile lui și de faptul că trebuia să-l părăsească și să-și pună viața pe picioare. Când ieși din lift, tresări. Un bărbat chipeș stătea pe trepte și scria într-un carnețel. Când se ridică și o salută, își dădu seama că era Mikael Blomkvist și se îngrozi. Se simțea atât de vinovată, încât își imagină că voia să o demaște. Era, evident, o prostie. Bărbatul zâmbi doar jenat și își ceru de două ori scuze că deranja. Hanna se simți pe dată ușurată. Îl admira de mult timp.

— Nu am nimic de comentat, spuse ea cu o voce care indica, de fapt, contrariul.

— Nici nu-mi doresc asta, zise el, iar Hanna își aminti că jurnalistul și Lasse ajunseseră aproape în același timp la Frans în seara precedentă, chiar dacă nu putea pricepe ce aveau cei doi în comun; dimpotrivă, în momentul respectiv păreau să fie complet diferiți.

— Îl căutați pe Lasse? întrebă ea.

— Aș dori să aflu mai multe despre desenele lui August, spuse el, iar Hanna simți un val de panică.

Cu toate astea, îl invită înăuntru. Nu era o mișcare deloc inteligentă. Lasse ieșise să-și dreagă mahmureala într-o speluncă din apropiere și se putea întoarce în orice moment. Avea să-și iasă din minți dacă vedea un jurnalist atât de cunoscut în casa lor. Dar Hanna nu era doar neliniștită, ci și curioasă. Cum naiba știa Blomkvist despre desene? Îl lăsă să se așeze pe canapeaua gri din sufragerie în timp ce se duse în bucătărie să aducă ceai și biscuiți… Când se întoarse cu tava, Blomkvist spuse:

— Nu vă deranjam dacă nu era absolut necesar.

— Nu mă deranjați, spuse ea.

— Vedeți dumneavoastră, l-am întâlnit pe August noaptea trecută, continuă el și m-am tot gândit la asta.

— Chiar așa? spuse ea mirată.

— La momentul respectiv, nu am înțeles ce era, continuă el. Dar am avut senzația că voia să ne spună ceva și acum, retrospectiv, cred că voia să deseneze. Își mișca mâna foarte hotărât pe covor.

— E obsedat de asta.

— Deci a continuat să deseneze și aici?

— Desigur. S-a apucat să deseneze cum a ajuns acasă. Desena compulsiv, dar, ce-i drept, nespus de frumos. Se înroșise însă la față și respira greu, iar psihologul care venise cu el a spus că August trebuie

să înceteze imediat să deseneze. Voia să spună că e un comportament distructiv.

— Ce a desenat?

— Nimic special. Cred că se inspirase din puzzle-urile lui. Dar erau desenate cu mare grijă, cu umbre și perspectivă și tot restul.

— Dar ce anume a desenat?

— Pătrate.

— Ce fel de pătrate?

— Cred că pătrate ca pe tabla de șah, răspunse Hanna.

Poate că-și imagina ea, dar i se păru că vede o expresie de încordare în ochii lui Mikael Blomkvist.

— Doar pătrate din acelea? întrebă el. Nimic altceva?

— Și oglinzi, răspunse ea. Pătrate care se reflectau în oglinzi.

— Ați fost vreodată acasă la Frans? întrebă el tăios.

— De ce întrebați?

— Pentru că podeaua din dormitorul lui, acolo unde a fost ucis, are un model ca o tablă de șah care se reflectă în oglinzile de pe dulapuri.

— O, nu!

— De ce spuneți asta?

— Pentru că…

Hanna simți un val de rușine.

— Pentru că ultimul desen la care m-am uitat înainte să i-l iau era al unei umbre ridicându-se din pătrate, continuă ea.

— Mai aveți desenul?

— Da. Sau nu.

— Nu?

— L-am aruncat, de teamă.

— Doamne!

— Dar poate că…

— Ce anume?

— Poate că încă e la gunoi.

Mikael Blomkvist avea zaț de cafea și urme de iaurt pe mâini când scoase un desen mototolit din gunoi și îl întinse cu grijă pe marginea chiuvetei. Îl curăță cu dosul palmei și-l privi în lumina spoturilor de dedesubtul dulapurilor din bucătărie. Desenul nu era nici pe departe încheiat și, așa cum spusese Hanna, consta în cea mai mare parte din pătrate albe și negre văzute de sus sau dintr-o parte și, dacă nu cunoșteai dormitorul lui Frans Balder, era dificil să-ți dai seama că reprezentau podeaua. Dar Mikael recunoscu imediat dulapurile cu oglinzi de pe latura dreaptă și întunericul, acea beznă ciudată care-l întâmpinase noaptea precedentă.

Desenul păru că-l transportă înapoi în timp, la clipa în care intrase în casă pe fereastra spartă, dar ignora un singur detaliu. În camera în

care intrase era o beznă aproape totală. În desen se vedea o rază subțire de lumină care venea oblic de undeva de sus și care se întindea peste pătrate, conturând o umbră care nu era nici clară, nici revelatoare, dar care poate tocmai de aceea părea atât de înfiorătoare.

Umbra întindea o mână și lui Mikael, care vedea desenul dintr-o cu totul altă perspectivă decât Hanna, nu-i fu deloc greu să înțeleagă ce era cu ea. Era un braț care voia să ucidă și deasupra pătratelor ca o tablă de șah și a umbrei se vedea conturul unei fețe care nu apucase să fie desenată.

— Unde e August acum? spuse el. Doarme?

— Nu. E…

— Unde?

— L-am lăsat temporar în altă parte. Nu mă descurcam cu el, ca să fiu sinceră.

— Unde e?

— La Centrul Oden pentru Copii și Tineri, pe Sveavägen.

— Cine mai știe că e acolo?

— Nimeni.

— Doar dumneavoastră și personalul de acolo.

— Da.

— Așa și trebuie să rămână. Scuzați-mă o clipă.

Mikael scoase telefonul și îl sună pe Jan Bublanski. În minte, formulase deja o nouă întrebare pentru *Căsuța lui Lisbeth*.

Jan Bublanski se simțea frustrat. Investigația stagna și nici Blackphone-ul lui Frans Balder, nici laptopul lui nu erau de găsit. De aceea, în ciuda discuțiilor detaliate cu operatorul de telefonie, nu reușiseră încă să afle ce contacte avea cu lumea exterioară și nici să aibă o perspectivă clară asupra proceselor juridice în care era implicat.

Până în acel moment, avusese parte doar de perdele de fum și clișee, gândea Bublanski. Doar imaginea unui luptător ninja, rapid și eficient, care apăruse și dispăruse înapoi în noapte. Operațiunea fusese aproape perfectă, ca și cum ar fi fost înfăptuită de cineva lipsit de defectele și contradicțiile obișnuite ale oamenilor care caracterizau de obicei o crimă. Totul fusese prea curat și steril și Bublanski nu putea să scape de impresia că pentru criminal era doar o zi obișnuită la lucru. De aceea, atunci când sună, Mikael Blomkvist îl găsi cufundat în gânduri.

— Salutare, spuse el. Tocmai am vorbit despre tine. Vrem să te interogăm din nou, cât de repede posibil.

— În regulă, evident. Dar am ceva mai urgent să-ți povestesc. Martorul, August Balder, e un savant, spuse Mikael Blomkvist.

— Un ce?

— Un băiat care se poate să aibă afecțiuni psihice, dar care are totuși un talent special. Desenează ca un geniu, cu o exactitate matematică. Ați văzut desenele cu semaforul de pe masa din bucătăria din Saltsjöbaden?

— Da, puțin. Vrei să spui că nu sunt ale lui Frans Balder?

— Nu, nu. Sunt ale băiatului.

— Par făcute de cineva extrem de talentat.

— Dar el e cel care le-a desenat, iar de dimineață a stat și a schițat modelul podelei din dormitorul lui Balder. Și asta nu e tot. A desenat o rază de lumină și o umbră. Eu, unul, cred că sunt umbra criminalului și lanterna pe care o avea fixată pe frunte. Dar nu e nimic sigur. Băiatul a fost întrerupt în timp ce desena.

— Glumești?

— Nu cred că e momentul.

— De unde știi toate astea?

— Sunt acasă la mamă, la Hanna Balder, pe Torsgatan și mă uit la desen. Dar băiatul nu mai e aici. E la…

Jurnalistul păru că ezită.

— Nu vreau să-ți spun mai multe la telefon, adăugă el.

— Zici că băiatul a fost întrerupt din lucru?

— Un psiholog i-a interzis să mai deseneze.

— Cum poate cineva să interzică așa ceva?

— Psihologul nu și-a dat seama ce reprezentau desenele. Le-a văzut doar ca pe ceva compulsiv. V-aș recomanda să trimiteți pe loc o echipă. Avem un martor.

— Venim imediat. Așa avem ocazia să discutăm mai mult și cu tine.

— Tocmai plecam, din păcate. Trebuie să mă întorc la redacție.

— Aș prefera să mai rămâi o vreme, dar înțeleg. Știi…

— Da?

— Mulțumesc!

Jan Bublanski închise telefonul și le spuse tuturor veștile de la Blomkvist, deși mai târziu se întrebă dacă fusese înțelept din partea lui să facă așa ceva.

15

21 noiembrie

Lisbeth Salander se afla la Clubul de Șah Raucher din Hälsingegatan. Îi pierise de tot pofta să joace. O durea capul, dar ieșise la vânătoare și acolo ajunsese să-și petreacă ziua. Încă de când înțelesese că Frans Balder fusese trădat de unul dintre ai lui, îi jurase să-l lase pe trădător în pace. Nu-i plăcuse strategia, dar se ținuse de cuvânt și doar după moartea lui se eliberase de promisiune.

Acum avea să procedeze în felul ei. Însă nu era chiar atât de simplu. Arvid Wrange nu era acasă și nu voia să-l sune, ci mai degrabă să-l ia prin surprindere, așa că se întorsese și stătuse la pândă cu gluga trasă pe cap. Arvid era un trântor. Dar la fel ca mulți alți trântori, se ghida după un set de reguli și, dacă judecai după fotografiile pe care le punea pe Instagram și Facebook, Lisbeth găsise câteva puncte comune: Riche de pe Birger Jarisgatan și Teatergrillen de pe Nybrogatan, Clubul de Șah Raucher și Café Ritorno de pe Odengatan, plus încă vreo câteva: o sală de tir din Fridhelmsgatan și adresele a două iubite.

Arvid Wrange se schimbase de când îl luase pentru prima dată în vizor.

Nu doar că nu mai era nici urmă de tocilar în felul în care arăta, dar îi scăzuse și moralul. Lisbeth nu era mare fană a teoriilor psihologice, dar putuse constata că primul lui exces dusese la o serie de alte excese. Arvid nu mai era studentul ambițios și pasionat de altădată. Acum se uita obsesiv la pornografie și cumpăra sex de pe internet, sex violent. Două sau trei fete amenințaseră chiar că îl reclamă.

În loc de jocuri pe calculator și cercetare în domeniul inteligenței artificiale, îl interesau prostituatele și bețiile în centru. Tipul era, evident, putred de bogat. Avea, de asemenea, la fel de multe probleme. Chiar în dimineața aceea căutase pe Google „protecția martorilor, Suedia”, ceea ce nu fusese deloc înțelept. Chiar dacă nu mai era în contact cu Solifon, cel puțin nu prin computerul personal, era ținut cu siguranță sub supraveghere. Orice altceva ar fi fost lipsit de profesionalism. Poate că în spatele noii înfățișări, Arvid era în pragul colapsului. Lui Lisbeth îi convenea și când sună din nou la clubul de șah – șahul părea că rămăsese singura legătură cu viața lui anterioară – află că Arvid tocmai ajunsese acolo.

Așadar, coborî pe mica scară de pe Hälsingegatan și o luă de-a lungul unui coridor până într-un local vechi și murdar unde un grup de oameni, majoritatea bărbați în vârstă, stăteau aplecați asupra unor

table de șah. Nimeni nu îi dădu atenție și nici nu o luă la întrebări. Fiecare era prins în treaba lui și tot ce se putea auzi era sunetul pieselor de șah și, ocazional, câte o înjurătură. Pe pereți atârnau fotografii cu Kasparov, Magnus Carisen și Bobby Fischer, ba chiar și o fotografie a unui Arvid Wrange adolescent și plin de coșuri, jucând șah cu celebra șahistă Judit Polgár.

Versiunea lui mai matură stătea la o masă în partea dreaptă a dughenei și părea că testează o nouă deschidere. Lângă el erau câteva pungi de cumpărături. Purta un pulover de lână galben cu o cămașă proaspăt călcată, albă și o pereche de pantofi lucioși, englezești. Arăta un pic prea dichisit pentru locul acela. Lisbeth se apropie cu prudență și-l întrebă dacă voia să joace. Arvid îi răspunse măsurând-o din cap până în picioare.

— Bine, spuse apoi.

— Drăguț din partea ta, răspunse ea ca o fetiță bine-crescută și se așeză tăcută, deschizând cu un E4 căruia Arvid îi răspunse cu un B5, apărarea poloneză, după care închise ochii și-l lăsă să joace.

Arvid Wrange încerca să se concentreze la joc, dar nu reușea. Mai bine că punkerița aceea nu era cine știe ce șahistă. Desigur, nu juca prost. Probabil că era pasionată, dar la ce folos. Avea să joace o partidă, ea urma să fie evident impresionată, și, cine știe, poate o ducea acasă după aceea. Totuși, părea prost dispusă, iar lui Arvid nu-i plăceau gagicile irascibile. Însă arăta bine și ar fi putut să-și verse toată frustrarea pe ea. Fusese o dimineață oribilă. Vestea că Frans Balder fusese omorât aproape că-l doborâse.

Cu toate astea, nu se simțea neapărat îndurerat, ci înfricoșat. În sinea lui, Arvid Wrange continua să-și spună că acționase corect. La ce altceva să se aștepte profesorul ăla blestemat când se comporta cu el ca și când nu ar fi existat? Însă nu avea cu siguranță să dea bine dacă se afla că Arvid îl trădase. Îl chinuia gândul că sigur exista o legătură. Nu știa foarte clar cum arăta aceea și încercase să se consoleze spunându-și că un idiot precum Balder își făcuse fără doar și poate mii de dușmani. Dar pe undeva știa; întâmplarea aceea pusese totul în mișcare, iar asta îl îngrozea.

Încă de când Frans se angajase la Solifon, Arvid începuse să se teamă că scandalul avea să ia proporții, iar acum stătea și-și dorea ca totul să dispară. Cu siguranță că de aceea ieșise în oraș de dimineață și cumpărase un maldăr de haine de firmă, ajungând într-un sfârșit la clubul de șah. Șahul îl scotea uneori din ale lui și cert era că începuse deja să se simtă mai bine. I se păru că avea situația sub control și că era, evident, destul de isteț cât să-i păcălească în continuare pe toți. Doar uite cum juca, iar tipa aceea nu era deloc slabă.

Din contră, abordarea ei avea ceva neortodox și creativ și probabil

era în stare să-i pună la respect pe majoritatea celor de acolo. Doar că *el,* Arvid Wrange, avea să o distrugă. Juca atât de inteligent și sofisticat, încât tipa nici nu observase că era pe cale să-i dea mat la regină. Înaintă pe furiș și-i captură regina fără să sacrifice mai mult de un cal, spunând pe un ton care sigur avea să o impresioneze:

— *Sorry, baby. Your Queen is down*![25]

Însă nu primi nicio reacție, niciun zâmbet, niciun cuvânt, nimic. Tipa crescu doar ritmul ca și cum voia să pună punct cât mai repede momentului umilitor și de ce nu? I-ar fi scurtat cu plăcere chinul ca să o scoată la un pahar undeva înainte să și-o pună cu ea. Poate că nu avea să fie prea tandru în pat. Oricum, tipa avea să-i mulțumească probabil după. O asemenea boarfă sigur nu se mai culcase cu nimeni de mult și probabil că nu era obișnuită cu tipi cool ca el – care jucau la nivelul ăla. Se hotărî să se dea în spectacol și să-i explice niște teorii de șah mai avansate. Însă nu mai apucă. Ceva părea în neregulă. Începu să întâmpine o rezistență la joc pe care nu o pricepea, un fel de inerție nouă și încercă să-și repete că era doar în imaginația lui sau poate rezultatul unor mișcări nu foarte inteligente din partea lui. Sigur putea să rezolve situația dacă reușea să se concentreze, așa că își mobiliză întregul instinct criminal, însă lucrurile deveneau din ce în ce mai urâte.

Se simțea încercuit și, oricât de mult ar fi încercat, tipa îi răspundea cu aceeași monedă. Într-un final, fu forțat să accepte că balanța puterii nu mai înclina deloc în favoarea lui. Cât de nasol să fie? Îi capturase regina, dar în loc să-și crească avantajul, ajunsese într-o poziție catastrofală. Ce se întâmplase? Doar nu-și sacrificase intenționat regina. Imposibil. Așa ceva citești doar în cărți, nu vezi la clubul local de șah din Vasastan și cu siguranță că nu e ce fac de obicei punkerițele pline de cercei și probleme de comportament, cu atât mai puțin împotriva unor jucători ca el. Și totuși, nu mai vedea nicio scăpare.

Avea să fie învins în patru, cinci mutări, așa că nu văzu altă soluție decât să-și răstoarne regele cu arătătorul și să mormăie „Felicitări”. Voia să-și găsească scuze, dar ceva îi spuse că nu avea decât să înrăutățească lucrurile. Își dăduse deja seama că nu pierduse fiindcă avusese ghinion și aproape că se sperie din nou. Cine dracu’ mai era și tipa aceea?

O privi atent în ochi. Nu mai părea o proastă acră și nesigură. Acum părea glacială – o fiară care își privea prada. Arvid se neliniști brusc, ca și cum înfrângerea de pe tabla de șah marca începutul a ceva mult mai neplăcut. Aruncă o privire înspre ușă.

— Nu pleci nicăieri, spuse ea.

— Cine ești? întrebă el.

— Nimeni anume.

— Deci nu ne-am mai întâlnit?

— Nu față în față.

— Ne știm, nu?

— Ne-am întâlnit în coșmarurile tale, Arvid.

— Faci mișto? încercă el să zică.

— Nu neapărat.

— Ce vrei să spui atunci?

— Ce crezi că vreau să spun?

Arvid nu reușea să înțeleagă de ce îi era atât de frică.

— Frans Balder a fost ucis noaptea trecută, continuă ea pe un ton neutru.

— Mda… am citit despre asta, se bâlbâi el.

— Nasol, nu?

— Așa e.

— Mai ales pentru tine, nu-i așa?

— De ce să fie nasol pentru mine?

— Pentru că l-ai trădat, Arvid. I-ai dat sărutul lui Iuda.

Arvin înlemni.

— Mănânci rahat, se răsti el.

— Ba deloc. Am intrat în computerul tău și ți-am spart criptarea, așa că e destul de clar. Și știi ce? continuă ea.

Arvid simți că rămâne fără aer.

— Sunt convinsă că te-ai trezit azi-dimineață și te-ai întrebat dacă a murit din vina ta. Aici chiar pot să te ajut. E vina ta. Dacă nu ai fi fost atât de lacom, înverșunat și mizerabil și dacă nu i-ai fi vândut tehnologia celor de la Solifon, Frans Balder ar fi fost acum în viață. Trebuie să te previn că asta mă scoate din minți, Arvid. O să te rănesc teribil de rău. Pentru început, o să-ți aplic același tratament pe care sunt nevoite să-l îndure fetele alea pe care le agăți pe net.

— Ești bolnavă la cap?

— Probabil că da, un pic, răspunse ea. Îmi lipsește empatia și sunt exagerat de violentă, chestii dintr-astea.

Îl apucă de mână cu o forță care îl îngrozi.

— Așa că, fie vorba între noi, Arvid, lucrurile nu arată bine pentru tine și știi la ce mi-e mintea în momentul ăsta? Știi de ce par atât de absentă?

— Nu.

— Stau și mă gândesc ce să fac cu tine. Caut o pedeapsă de proporții biblice. De asta sunt un pic absentă.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să mă răzbun – nu m-am exprimat destul de clar?

— Mănânci rahat.

— Nicidecum și cred că știi foarte bine asta. Dar cert e că există o cale de scăpare.

— Ce trebuie să fac?

Nu pricepu de ce spusese așa ceva. *Ce trebuie să fac?* Aproape că putea fi luată drept o mărturisire, o capitulare. Se întrebă dacă să-și retragă cuvintele imediat și să o strângă cu ușa ca să vadă dacă avea într-adevăr dovezi sau dacă doar blufa. Dar nu fu în stare și imediat după aceea își dădu seama că nu era vorba doar de amenințările pe care i le aruncase, ci și de mâinile ciudat de puternice.

Era o partidă de șah, un atac la regină. Arvid era în stare de șoc și ceva din subconștientul lui îi spunea că o tipă care juca așa de bine probabil îi știa toate secretele.

— Ce trebuie să fac? repetă el.

— Trebuie să mă urmezi afară și să îmi spui totul, Arvid. Să-mi povestești exact cum ai procedat când l-ai înșelat pe Frans Balder.

— E un miracol, spuse Jan Bublanski, stând în bucătăria Hannei Balder și uitându-se la desenul mototolit pe care Mikael Blomkvist îl pescuise din gunoi.

— Să nu exagerăm, zise Sonja Modig de lângă el.

Avea, desigur, dreptate. Nu erau decât niște pătrate ca o tablă de șah desenate pe o foaie de hârtie și, exact cum le spusese Mikael la telefon, desenul avea ceva extrem de matematic, ca și cum băiatul era mai interesat de geometria pătratelor și de felul în care se dublau în oglinzi decât de umbra amenințătoare de deasupra lor. Cu toate astea, Bublanski era surescitat. Auzise de atâtea ori despre cât de înapoiat era August și cât de puțin îi putea ajuta. Iar acum băiatul făcuse o schiță care îi inspira lui Bublanski mai multă speranță decât orice alt detaliu al anchetei. Acea senzație îi confirmă vechea lui teorie cum că nu era bine să-i subestimezi pe oameni sau să ai idei preconcepute.

Evident, nu erau deloc siguri că August capturase tocmai momentul crimei. Umbra putea – cel puțin în teorie – să-și aibă originea într-un cu totul alt moment și nu exista nicio garanție că băiatul zărise fața criminalului sau că o putea desena. Și totuși… în adâncul său, Jan Bublanski era convins de asta și nu doar pentru că desenul era deja, în stadiul acela neterminat, o capodoperă.

Comisarul studiase și celelalte desene, ba chiar le copiase și le adusese cu el. În ele puteau vedea nu doar o trecere de pietoni și un semafor, ci și un bărbat zdrențăros cu buze subțiri care, din punct de vedere strict polițienesc, fusese prins în flagrant. Bărbatul traversa pe roșu, iar chipul lui fusese surprins cu lux de amănunte. Amanda Flod, din echipa lui, îl recunoscuse instantaneu ca fiind actorul șomer Roger Winter, care fusese acuzat că se urcase la volan sub influența alcoolului și că se dedase la acte de agresiune.

Exactitatea fotografică a privirii lui August Balder era un vis pentru orice comisar criminalist. Evident, Bublanski își dădu seama că era, de asemenea, neprofesionist să-și facă prea mari speranțe. Poate că

ucigașul purtase mască sau poate că fața lui se șterse deja din amintirile băiatului. Existau o mulțime de scenarii posibile și Bublanski se uită trist la Sonja Modig.

— Carevasăzică, îmi fac speranțe deșarte, spuse el.

— Pentru cineva care a început să se îndoiască de Dumnezeu, pari să crezi prea ușor în miracole.

— Mda, poate.

— Totuși, merită cu siguranță să investigăm până la capăt. Cu asta sunt de acord, spuse Sonja Modig.

— Bine, atunci să vorbim cu băiatul.

Bublanski ieși din bucătărie și o salută din cap pe Hanna Balder, care stătea cufundată în gânduri pe canapeaua din sufragerie, jucându-se cu niște pastile.

Lisbeth și Arvid Wrange ieșiră pe Vasaparken braț la braț, ca două cunoștințe vechi. Însă priveliștea era, desigur, înșelătoare. Arvid era îngrozit, iar Lisbeth Salander îl dirijă către o bancă. Nu era chiar vreme de stat afară și hrănit porumbeii. Vântul începuse din nou să bată, temperatura să scadă, iar Arvid Wrange să înghețe. Însă Lisbeth era de părere că banca era un loc numai bun și-l apucă strâns de braț, asigurându-se că se așază.

— Așa, spuse ea. Să auzim povestea.

— N-o să mă amesteci în toate astea, da?

— Nu promit nimic, Arvid. Dar șansele tale de a te întoarce la viața ta mizerabilă cresc semnificativ dacă începi să vorbești.

— Bine, spuse el. Știi de Darknet?

— Știu, spuse ea.

Nimeni nu cunoștea mai bine Darknet decât Lisbeth. Darknet era hățișul internetului. Nu avea nimeni acces la el fără un anumit program de criptare. Acolo, anonimatul utilizatorilor era garantat. Nimeni nu te putea căuta pe Google și nici nu îți putea urmări activitatea. De aceea, Darknet era plin de traficanți de heroină, teroriști, escroci, gangsteri, traficanți de arme, producători de bombe, pești și Black hats. Nicăieri în peisajul digital nu se întâmplau lucruri la fel de murdare ca acolo. Dacă ar fi existat un iad al internetului, acela ar fi fost Darknet.

Însă Darknet nu era ceva rău în sine. Lisbeth știa foarte bine asta. Atunci când organizațiile de spionaj și marile companii de software urmăresc mișcările tuturor pe internet, mulți oameni cinstiți au nevoie de un loc în care nu îi vede nimeni. De aceea, Darknet devenise un fief al disidenților, informatorilor și surselor anonime. Pe Darknet opoziția putea vorbi și protesta fără ca administrația să o poată depista. Darknet fusese locul în care Lisbeth efectuase cele mai subtile investigații și atacuri.

Așa că da, Lisbeth Salander știa ce era Darknet. Știa website-urile lor, motoarele de căutare și întregul organism învechit și încet, izolat de internetul obișnuit și accesibil.

— Ai scos la vânzare tehnologia lui Balder pe Darknet? întrebă ea.

— Nu, nu, doar am căutat pe acolo la întâmplare. Eram atât de furios. Știi, Frans abia dacă mă saluta. Se purta de parcă nici nu eram acolo și, sincer să fiu, nu-i păsa nici de tehnologia lui. Voia doar să facă muncă de cercetare, nu să se asigure că avea să fie folosită. Știam cu toții că tehnologia aia ne putea aduce o mulțime de bani și că ne-am fi putut căpătui. Dar lui nu-i păsa, voia doar să se joace și să experimenteze ca un puști, așa că într-o seară, când băusem un pic, am întrebat pe o pagină de pasionați de computere: „Cine e dispus să plătească bine pentru niște tehnologie AI revoluționară?"

— Și? Ți-a răspuns cineva?

— A durat ceva. Chiar uitasem că am întrebat. Dar într-un sfârșit mi-a scris cineva care-și spunea Bogey și mi-a pus întrebări, întrebări de cunoscător. La început i-am răspuns neglijent, ca și cum mă țineam doar de glume. Dar într-una din zile mi-am dat seama că eram deja implicat până peste cap și mi s-a făcut teamă că Bogey urma să fure tehnologia.

— Fără ca tu să-l ajuți.

— Nu mi-am dat seama prea bine în ce afacere mă băgasem. Credeam că e modelul clasic. Eram dispus să povestesc despre tehnologia lui Frans ca să o pot vinde. Dar dacă dădeam prea multe detalii, pierdeam șansa, iar Bogey mă lingușea ceva de speriat. În final, ajunsese să știe exact în ce poziție ne aflam și de ce software ne ocupam.

— Se gândea să vă spargă singur rețeaua.

— Probabil. Încerca să afle cum mă cheamă pe la spatele meu. Asta a fost ultima picătură. Am devenit complet paranoic și i-am explicat că vreau să mă retrag. Dar era deja prea târziu. Nu că Bogey m-ar fi amenințat, cel puțin nu direct. Mai mult mă bătea la cap cum că aveam să facem lucruri măreațe împreună și să câștigăm o groază de bani, așa că, într-un final, m-am dus să mă întâlnesc cu el în Stockholm, la un restaurant chinezesc plutitor pe Söder Mälarstrand. Îmi amintesc că era frig în ziua aia, bătea vântul și că am stat acolo și-am înghețat o bună bucată de vreme. După o jumătate de oră încă nu venise și am început să mă întreb dacă nu pusese pe cineva să mă urmărească.

— Dar a apărut, nu?

— Da și la început am rămas mască. Nu credeam că tipul ăla era el. Arăta ca un drogat sau un cerșetor și, dacă nu i-aș fi văzut ceasul Patek Philippe de la mână, i-aș fi dat o hârtie de douăzeci și cu asta basta. Avea cicatrice dubioase pe brațe, tatuaje de amator, și-i fluturau

mâinile când mergea, iar trenciul de pe el arăta groaznic. Părea că locuiește pe străzi și, ciudat, părea să fie mândru de asta. De fapt, doar ceasul și pantofii făcuți la comandă arătau că urcase pe scara socială. În general, părea să vrea să-și păstreze rădăcinile intacte și, când i-am dat ceva mai târziu toate informațiile și am udat aranjamentul cu un pahar de vin, l-am întrebat care era povestea lui.

— Sper, pentru binele tău, că ți-a oferit câteva detalii.

— Dacă vrei să-i dai de urmă, trebuie să te avertizez…

— N-am nevoie de sfaturi, Arvid. Am nevoie de informații clare.

— Bine. A fost precaut, evident, continuă Arvid. Totuși mi-a spus câte ceva. Probabil că nu s-a putut abține. Totul fusese împotriva lui, mi-a zis. Mama lui era prostituată și toxicomană, taică-su putea fi oricine și încă de mic ajunsese la o casă de copii infernală. Mi-a povestit că era acolo un dement care îl lega de masa de măcelărie din bucătărie și îl bătea cu un baston. La unșpe ani a fugit de la casa de copii și a început să trăiască pe stradă. Fura și intra în subsoluri să se încălzească și se îmbăta criță cu votcă ieftină, trăgea pe nas diluant și lipici și a fost abuzat și bătut. Dar descoperise ceva.

— Ce?

— Că avea un talent. Ce altora le lua multe ore el făcea în câteva secunde. Era un maestru al efracției și cu asta se mândrea cel mai mult. Era prima lui identitate, înainte fusese doar un copil amărât fără casă, pe care toți îl disprețuiau și-l scuipau. Între timp, devenise tipul care intra oriunde și a devenit repede obsedat de asta. Toată ziua visa că e un fel de Houdini, dar pe dos. Nu voia să scape, voia să intre și se antrena ca să fie tot mai bun, uneori zece, doișpe, cinșpe ore pe zi. Într-un final, ajunsese o legendă pe străzi, cel puțin așa mi-a spus. Începuse să dea spargeri din ce în ce mai mari și să se folosească de computere pe care le fura și le reasambla. Spărgea tot felul de rețele și se îmbogățise. Dar totul se ducea pe heroină și alte rahaturi și de multe ori era jefuit și bătut. Când se ocupa de spargeri, era cu mintea limpede, dar după aceea se lăsa cuprins de ceața drogurilor și întotdeauna venea cineva să-l jefuiască. Era în același timp un geniu și un idiot, mi-a zis. Însă, într-o bună zi, totul s-a schimbat.

— Ce s-a întâmplat?

— Intrase pe un șantier și adormise acolo. Arăta mai rău ca oricând. Dar când a deschis ochii și s-a uitat în jur, în lumina gălbuie a văzut un înger în fața lui.

— Un înger?

— Așa a zis, un înger și poate că, pe de o parte, a fost contrastul cu tot ce era acolo, canale de scurgere, resturi de mâncare, gândaci, dracu' știe. A zis că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Abia dacă se putea uita la ea și i-a trecut prin minte că avea să moară. A simțit că e un moment important și solemn. Dar femeia i-

a spus, ca și cum era cel mai natural lucru din lume, că avea să-l facă bogat și fericit și, dacă mi-am dat seama bine, chiar s-a ținut de promisiune. I-a pus dinți noi și l-a internat într-o clinică de dezintoxicare. Apoi s-a asigurat că studiază să devină inginer IT.

— Deci de atunci a început să spargă computere și să fure pentru femeia aia și organizația ei.

— Cam așa ceva. A devenit un om nou sau poate că nu chiar nou. E în continuare un hoț și o haimana din multe puncte de vedere. Dar zice nu mai ia de multă vreme droguri și-și petrece tot timpul liber punându-se la punct cu cele mai noi tehnologii. Stă mult pe Darknet și zice că e putred de bogat.

— Și tipa asta – nu ți-a spus mai multe despre ea?

— Nu, a fost foarte precaut. A fost atât de evaziv și respectuos, încât o vreme m-am întrebat dacă nu era o invenție sau o halucinație. Totuși, cred că e cineva real. I se citea pe față cât de frică îi era de ea. Zicea că mai degrabă ar muri decât să o dezamăgească și mi-a arătat o cruce rusească de aur pe care i-o dăduse tipa. O cruce din aia, știi tu, care are brațe în partea de jos. Ca și cum ar arăta și în sus și în jos. Mi-a spus că are legătură cu Evanghelia lui Luca și cu cei doi hoți crucificați de o parte și de alta a lui Iisus. Unul dintre ei îl crede și urcă în rai. Celălalt îl ia în râs și cade în iad.

— Asta vă așteaptă dacă o dezamăgiți?

— Da, cam așa ceva

— Deci tipa se crede Iisus?

— Crucea nu avea nicio legătură cu creștinismul în contextul ăla. Voia doar să-mi comunice mesajul.

— Credință sau chinurile iadului.

— Ceva de genul ăsta.

— Și totuși, uită-te la tine, Arvid, cum te-a luat gura pe dinainte.

— Nu mi s-a părut că am de ales.

— Sper că te-au plătit bine.

— Mda, destul de bine.

— Pe urmă au vândut tehnologia lui Balder mai departe, către Solifon și Truegames.

— Da, dar nu pricep ceva…

— Ce anume nu pricepi?

— De unde știi toate astea?

— Ai fost destul de bleg încât să-i scrii pe e-mail lui Richard Eckerwald de la Solifon, ai uitat?

— Dar nu i-am scris nimic ce putea indica faptul că eu scosesem la vânzare tehnologia. Am avut mare grijă cum am formulat.

— Mi s-a părut destul de clar din ce-ai scris, spuse ea și se ridică.

Păru că Arvid se dezumflă.

— Hei, cum rămâne? Poți să nu-mi pomenești numele în toată

povestea asta?

— N-ai decât să speri, răspunse ea și urcă cu pași repezi și hotărâți înspre Odenplan.

În timp ce cobora scările din Torsgatan, lui Bublanski începu să-i sune telefonul. Era profesorul Charles Edelman. Bublanski îl căutase după ce își dăduse seama că băiatul era un savant. Pe internet, Bublanski găsise două autorități suedeze în domeniu, profesorul Lena Ek de la Universitatea din Lund și Charles Edelman de la Institutul Karolinska. Cu toate astea, îi fusese greu să îi contacteze, așa că lăsase baltă chestiunea și se dusese acasă la Hanna Balder. Charles Edelman îl suna acum înapoi și părea de-a dreptul șocat. Spunea că se află la Budapesta, la o conferință despre capacitatea sporită de memorare. Tocmai ajunsese acolo și nu văzuse veștile despre asasinat până în acel moment, când se uita la CNN.

— Altfel, v-aș fi contactat direct, explică el.

— Cum adică?

— Frans Balder m-a sunat ieri-seară.

Bublanski tresări.

— De ce?

— Voia să vorbească despre fiul lui și talentul acestuia.

— Vă cunoșteați?

— Nicidecum. Mă contactase pentru că era îngrijorat din cauza băiatului și asta m-a uimit.

— De ce anume?

— Pentru că era vorba de Frans Balder. Pentru noi, neurologii, e un fel de model suprem. Spunem despre el că vrea să înțeleagă creierul la fel de mult ca noi. Singura diferență e că el vrea să și asambleze unul și să-l îmbunătățească.

— Am auzit ceva despre asta.

— Însă în primul și-n primul rând am fost surprins pentru că auzisem că e o persoană foarte introvertită și dificilă. Seamănă un pic cu un computer, glumim noi din când în când: e ca un mănunchi de circuite logice. Dar cu mine a fost incredibil de emoționat, ceea ce m-a șocat, ca să fiu sincer. A fost… nu știu, ca atunci când îl auzi plângând pe cel mai dur polițist și îmi amintesc că m-am gândit că altceva trebuie să se fi întâmplat, pe lângă ce-mi spusese el.

— Se pare că ați evaluat corect situația. Își dăduse seama că era amenințat cu moartea, spuse Bublanski.

— Dar avea totuși motiv să fie tulburat. Desenele fiului lui erau excepționale, ceea ce nu e deloc obișnuit pentru grupa lui de vârstă, nici măcar la savanți și cu atât mai puțin în combinație cu competențele matematice.

— Se pricepe și la matematică?

— Da, din ce mi-a spus Balder, fiul are talent și la matematică. Aș putea vorbi mult și bine despre asta.

— Ce vreți să spuneți?

— Pe de-o parte, m-a surprins extrem de mult și pe de alta aproape deloc. Știm deja că factorul ereditar joacă un rol important în cazul savanților, iar aici avem un tată legendar grație algoritmilor lui. Și totuși…

— Da?

— Talentul artistic și cel numeric nu se combină de obicei la acești copii.

— Poate că frumusețea vieții constă tocmai în aceste momente în care găsim motive să fim uluiți.

— Așa este, comisare. Cu ce vă pot ajuta?

Bublanski își aminti de toate cele întâmplate la Saltsjöbaden și-i trecu prin minte că nu ar fi fost deloc rău să fie cu băgare de seamă.

— Ne-am bucura să ne ajutați cu toate cunoștințele dumneavoastră într-o situație destul de gravă.

— Băiatul a fost martor la crimă, nu-i așa?

— Da.

— Și vreți să încerc să-l fac să deseneze ce a văzut?

— Prefer să nu comentez.

Charles Edelman aștepta la recepția hotelului Boscolo din Budapesta, acolo unde avea loc conferința, nu departe de Dunărea scânteietoare. Arăta precum clădirea unei opere. Era grandios și înalt, cu cupole și coloane clasice. Așteptase cu entuziasm să-și petreacă o săptămână acolo, la dineuri și prelegeri. Cu toate astea, făcu o grimasă și își trecu mâna prin păr. Îl recomandase pe tânărul profesor asociat Martin Wolgers.

— Din păcate, nu vă pot ajuta personal. Am o prelegere importantă mâine-dimineață, îi spusese comisarului Bublanski, ceea ce era fără doar și poate adevărat.

Se pregătise săptămâni întregi pentru conferință și avea să se lanseze în polemici cu mai mulți cercetători din domeniul memoriei. Însă imediat ce încheiase conversația și întâlnise privirea Lenei Ek – aceasta trecu grăbită pe lângă el cu un sendviș în mână –, începu să ezite. Îl invidia pe tânărul Martin, care nici măcar nu împlinise treizeci și cinci de ani și care arăta nerușinat de bine în fotografii, ba chiar începuse să-și facă un nume în domeniu.

Charles Edelman nu pricepuse ce se întâmplase exact. Comisarul fusese destul de vag. Probabil că îi era teamă să nu fie interceptat. Totuși, nu fusese prea greu să priceapă imaginea de ansamblu. Băiatul era talentat la desen și fusese martor la crimă. Nu putea să însemne decât un singur lucru, nu-i așa? și cu cât Edelman stătea mai mult să

se gândească, cu atât mai agitat devenea. Prelegeri importante avea să tot aibă. Dar să facă parte dintr-o investigație criminalistică de un asemenea calibru – o astfel de șansă apare o singură dată. Oricum ar fi privit misiunea pe care i-o pasase cu atâta ușurință lui Martin, era ceva mult mai interesant decât ce putea face acolo, la Budapesta, și, cine știe, poate că avea să-i aducă și faimă într-o anumită măsură.

Își putea imagina deja titlurile: „Neurolog cunoscut ajută poliția să rezolve crima" sau și mai bine: „Munca de cercetare a lui Edelman ajută la prinderea criminalului". Cum de fusese atât de idiot încât să refuze? Ce prostesc din partea lui. Își scoase mobilul și-l sună pe Jan Bublanski.

Jan Bublanski închise telefonul. El și Sonja Modig găsiseră un loc de parcare nu foarte departe de biblioteca de stat din Stockholm și tocmai traversaseră strada. Vremea se înrăutățise din nou și lui Bublanski îi înghețau mâinile.

— Era îngrijorat? întrebă Sonja.

— Da, a renunțat la prelegere.

— Când ajunge?

— O să verifice. Cel târziu mâine-dimineață.

Erau în drum spre Centrul Oden pentru Copii și Tineri de pe Sveavägen, ca să se întâlnească cu Torkel Lindén. De fapt, întâlnirea trebuia să vizeze doar circumstanțele practice legate de mărturia lui August Balder – cel puțin după părerea lui Bublanski. Însă chiar dacă Torkel Lindén nu știa încă despre adevărata lor misiune, fusese foarte categoric la telefon și spusese că băiatul nu trebuie să fie tulburat „cu niciun preț". Bublanski simțise o ostilitate instinctivă la telefon și nu răspunsese prea politicos. Nu era un început promițător.

Se părea că Torkel Lindén nu era tipul mare și puternic la care se așteptase Bublanski. Lindén abia dacă avea 1,50 înălțime și era tuns scurt, cu păr negru, probabil vopsit și buze strânse. Purta un pulover polo negru și o cruciuliță la gât. Avea un aer monahal și nu încăpea dubiu că ostilitatea dintre ei era reală.

Ochii îi luceau plini de aroganță și Bublanski fu deodată conștient de iudaismul lui – i se întâmpla des atunci când întâlnea acel tip special de dușmănie. Probabil că privirea bărbatului era și un fel de demonstrație de superioritate morală. Torkel Lindén voia să arate că era mai bun decât ei pentru că punea sănătatea psihică a băiatului pe primul loc și nu-l exploata în scopuri polițienești, așa încât Bublanski nu văzu nicio altă soluție decât să înceapă discuția pe tonul cel mai binevoitor.

— Încântat, spuse el.

— Mda, spuse Torkel Lindén.

— Chiar apreciem că vă întâlniți cu noi așa, din scurt. N-am fi dat

buzna dacă nu credeam că misiunea noastră e de o importanță vitală.

— Să înțeleg că vreți să-l interogați pe băiat.

— Nu chiar, continuă Bublanski, ceva mai puțin binevoitor. Mai degrabă am vrea… știți, trebuie mai întâi să subliniez faptul că ceea ce vorbim acum rămâne între noi. Este o măsură de securitate extrem de importantă.

— Aici confidențialitatea este garantată. Nu avem niciun fel informator, spuse Torkel Lindén, ca și cum ar fi sugerat că Bublanski avea așa ceva.

— Vreau doar să știu că băiatul este în siguranță, spuse Bublanski sec.

— Prin urmare, aceasta este prioritatea?

— Da, spuse polițistul și mai sec. De aceea, subliniez încă odată: nimic din ceea ce vă voi spune nu trebuie să ajungă la altcineva – cu atât mai puțin pe e-mail sau la telefon. Putem merge undeva să discutăm între patru ochi?

Sonja Modig, în schimb, nu era deloc încântată. Probabil o afecta plânsul. Undeva în apropiere o fetiță plângea neîntrerupt, deznădăjduită. Stăteau într-o cameră ce mirosea a detergent și a încă ceva, probabil un iz de țigară ce persistase. Pe perete atârna o cruce, iar pe podea era un ursuleț de pluș rupt. În rest, nu era mai nimic plăcut sau decorativ. Bublanski, altfel blajin, era pe punctul de a exploda, așa că Sonja preluă comanda și povesti imparțial și calm ce se întâmplase.

— Dar acum am înțeles, continuă ea, că un coleg al dumneavoastră, psihologul Einar Forsberg, a spus că August nu are voie să deseneze.

— Aceasta este părerea lui profesională, pe care se întâmplă să o împărtășesc. Nu îi face bine băiatului, răspunse Torkel Lindén.

— S-ar zice că nici nu are cum să se simtă bine în asemenea condiții. Și-a văzut tatăl ucis.

— Doar n-o să înrăutățim lucrurile, nu-i așa?

— Într-adevăr. Dar desenul acesta pe care August nu l-a terminat ne poate ajuta să facem o descoperire monumentală în anchetă și de aceea trebuie să insistăm. Ne vom asigura că personalul calificat este întotdeauna în apropiere.

— Cu toate acestea, trebuie să vă refuz.

Sonjei nu-i veni să creadă.

— Poftim? făcu ea.

— Cu tot respectul față de munca dumneavoastră, continuă Torkel Lindén cu fermitate. Aici, la Oden, ajutăm copii vulnerabili. Acestea sunt datoria și vocația noastră. Nu suntem o extensie a poliției. Așa stau lucrurile și suntem mândri de asta. Atâta timp cât copii sunt aici, se vor simți în siguranță știind că interesele lor primează.

Sonja Modig puse o mână pe piciorul lui Bublanski pentru a-l împiedica să izbucnească.

— Putem obține imediat o decizie judecătorească, spuse ea. Dar nu ne-am dori să urmăm calea aceea.

— O alegere înțeleaptă.

— Permiteți-mi în schimb să vă întreb ceva, continuă ea. Știți chiar atât de sigur, dumneavoastră și Einar Forsberg, ce este mai bine pentru August sau pentru fetița de acolo care plânge? Oare nu avem nevoie cu toții să ne exprimăm? Noi doi putem vorbi, scrie sau chiar contacta avocați. August Balder nu dispune de aceste modalități de exprimare. Însă poate desena și pare că vrea să ne spună ceva. Ar trebui oare să-l împiedicăm? Nu credeți că este la fel de inuman să-i refuzăm acest drept cum este să le refuzăm altor copii dreptul de a vorbi? Nu ar trebui oare să-l lăsăm pe August să-i dea o formă acelui lucru care-l chinuie mai mult decât orice altceva?

— Evaluarea noastră este…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu vreau să aud de evaluarea dumneavoastră. Am luat legătura cu persoana cea mai în măsură din țara asta să evalueze o asemenea problemă. Îl cheamă Charles Edelman, este profesor de neurologie și se întoarce din Ungaria ca să-l întâlnească pe băiat. Nu ar fi mai rezonabil să-l lăsăm pe dumnealui să decidă?

— Desigur că putem să-i ascultăm părerea, spuse Torkel Lindén fără tragere de inimă.

— N-o să-i ascultăm doar părerea. Dumnealui va decide.

— Vă garantez că vom avea un dialog constructiv, ca între experți.

— Foarte bine. Ce face August acum?

— Doarme. Era epuizat când a ajuns la noi.

Sonja înțelese că nu ar fi dus la nimic bun dacă insista ca băiatul să fie trezit.

— Atunci revenim mâine-dimineață și sperăm că vom putea colabora în această privință.

16

21–22 noiembrie

Gabriella Grane își ascunse fața în palme. Nu dormise de treizeci de ore și o chinuia un sentiment de vinovăție accentuat de lipsa de somn. Cu toate astea, lucrase toată ziua până la epuizare, încă de dimineață se alăturase unui grup din cadrul Säpo – un fel de investigație secretă – care ancheta de asemenea moartea lui Frans Balder. Scopul oficial al grupului era acela de a înțelege mai bine imaginea de ansamblu din punctul de vedere al politicii interne, dar, în secret, era implicat în toate detaliile investigației.

Grupul era format din inspectorul Mårten Nielsen, responsabilul oficial de proiect, care se întorsese recent după un an de studiu la Universitatea din Maryland, SUA. Era fără îndoială inteligent și citit, dar un pic prea de dreapta pentru gusturile Gabriellei. Mårten era un exemplar unic, un suedez bine educat ce susținea din toată inima partidul republican din SUA, ba chiar își exprimase o anume simpatie pentru mișcarea Tea Party[26]. De altfel, era un istoric pasionat de războaie care ținea prelegeri la Școala Militară și care, în ciuda faptului că era tânăr – avea treizeci și nouă de ani –, părea să aibă o rețea întinsă de contacte internaționale.

Cu toate astea, îi era adesea greu să se impună în cadrul grupului, așa încât responsabilitatea de lider îi revenise lui Ragnar Olofsson, care era mai în vârstă și mai înfumurat și care îl putea reduce pe Mårten la tăcere cu un oftat furios sau cu o simplă încruntătură din sprâncenele stufoase. Lucrurile nu se îmbunătățiră deloc pentru Mårten atunci când comisarul Lars Åke Grankvist fusese și el inclus în grup.

Înainte să ajungă la Säpo, Lars Åke fusese un comisar aproape legendar la Departamentul Național de Investigare a Crimelor, cel puțin în sensul în care se spunea că ținea la băutură mai mult decât oricine și că reușise, datorită farmecului său impetuos, să-și găsească o amantă nouă în fiecare oraș. Per ansamblu, nu era un grup în care să te poți afirma, așa încât până și Gabriella rămăsese în umbră toată după-amiaza. Decizia se datora mai puțin bătrâneilor și rivalității dintre ei, cât mai degrabă unei nesiguranțe crescânde. Uneori i se părea chiar că știa mai puține decât înainte.

De exemplu, își dăduse seama că dovezile din ancheta privitoare la atacul cibernetic erau extrem de puține, ba chiar inexistente. De fapt, nu era decât o declarație a lui Ștefan Molde de la FRA, care nu era sigur de nimic. Analiza lui era de doi bani – Gabriella își dădea seama de asta. Frans Balder păruse să aibă mai multă încredere în hackerița

pe care o angajase, persoana fără nume din anchetă, dar cu o descriere foarte colorată făcută de asistentul Linus Brandell. Era foarte probabil ca Balder să-i fi ascuns multe lucruri încă de dinainte să plece în SUA.

Spre exemplu, să fi fost doar o întâmplare că se angajase la Solifon?

O chinuia nesiguranța și era furioasă că nu primea mai mult ajutor de la Fort Meade. Nu mai reușea să dea de Alona Casales și ușa NSA-ului se închisese din nou. De aceea, încetase să mai vină cu vești noi. Gabriella ajunsese și ea, la fel ca Mårten și Lars Åke, în umbra lui Ragnar Olofsson, care primea în continuare informații de la sursa lui din Departamentul de Criminalistică și pe care le transmitea mai departe către directorul Säpo, Helena Kraft.

Gabriellei nu-i plăcea deloc situația și semnalase, fără succes, că traficul de informații creștea riscul unei scurgeri de date. În plus, îi putea face să-și piardă independența, în loc să caute detalii prin propriile canale, urmau supuși informațiile ce le parveneau din grupul lui Bublanski.

— Parcă am trișa la examen în loc să gândim cu mintea noastră, așteptăm să ne sufle cineva răspunsul, spusese ea în fața întregului grup, ceea ce n-o făcu prea populară.

Acum stătea în birou, hotărâtă să lucreze de una singură, încercând să vadă imaginea de ansamblu și să continue ancheta. Poate că nu avea să ducă la nimic. Pe de cealaltă parte, nu strica nimănui dacă mergea pe calea ei și nu îi urma orbește pe ceilalți. Auzi pași pe coridor, zgomot de tocuri înalte pe care Gabriella le recunoscu pe dată. Era Helena Kraft. Aceasta intră în birou în sacoul ei gri Armani, cu părul prins într-un coc strâns și se uită în jur. Erau momente în care Gabriellei îi displăceau astfel de favoritisme.

— Cum merge? zise ea. Mai rezişti?

— Puțin.

— Mă gândesc să te trimit acasă după discuția asta. Trebuie să dormi. Avem nevoie de un analist cu mintea limpede.

— E o mișcare inteligentă.

— Știi ce zicea Erich Maria Remarque?

— Că nu e deloc amuzant în tranșee sau ceva de genul.

— Ha, nu, spunea că mustrări de conștiință au doar oamenii buni. Celor care cauzează cu adevărat suferință în lume nu le pasă. Dar cei care luptă de partea binelui sunt roși de regrete. Nu trebuie să-ți fie rușine, Gabriella. Ai făcut tot ce ai putut.

— Nu sunt convinsă de asta. Dar mulțumesc oricum.

— Ai auzit de fiul lui Balder?

— În fugă, de la Ragnar.

— Mâine-dimineață la ora zece, comisarul Bublanski, inspectorul criminalist Modig și un anume profesor Charles Edelman se întâlnesc cu băiatul la Clinica Oden pentru Copii și Tineri de pe Sveavägen. Vor

încerca să-l facă să deseneze.

— Atunci le țin pumnii. Dar nu-mi place că știu asta.

— Stai, stai, eu sunt cea care trebuie să fie paranoică. Doar cei care știu să-și țină gura au informația asta.

— Atunci mă bazez pe tine.

— Am ceva să-ți arăt.

— Ce anume?

— Fotografii cu tipul care a deconectat alarma antiefracție a lui Balder.

— Le-am văzut deja. Ba chiar le-am studiat în detaliu.

— Da? spuse Helena Kraft și îi dădu o fotografie cu încheietura unei mâini mărite.

— De ce întrebi?

— Uită-te din nou. Ce vezi?

Gabriella se uită și văzu două lucruri: ceasul luxos pe care-l zărise mai devreme și imediat dedesubt, între mănușă și manșeta jachetei, câteva dungi care păreau a fi un tatuaj făcut de un amator:

— Contraste, spuse ea. Niște tatuaje ieftine și un ceas extrem de scump, adăugă apoi.

— E chiar mai mult de atât, zise Helena Kraft. Ceasul e un Patek Philippe din 1951, modelul 2499, prima serie sau poate a doua.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Este unul dintre cele mai frumoase ceasuri de mână din lume. Unul asemănător s-a vândut la licitația Christie's la Geneva, acum câțiva ani, pentru un pic peste două milioane de dolari.

— Glumești?

— Nu și nu l-a cumpărat oricine, ci Jan van der Waal, avocat la Dackstone & Partner. L-a cumpărat în numele unui client.

— Dackstone & Partner care reprezintă Solifon?

— Exact. Nu știm cu siguranță dacă ceasul din imaginea surprinsă de camera de supraveghere este chiar cel vândut la Geneva și nici nu am reușit să aflăm cine a fost clientul. Dar e un început, Gabriella. Avem acum un tip slab care arată ca un drogat și care poartă un ceas de lux. Asta ar trebui să reducă numărul suspecților.

— Bublanski știe despre asta?

— Inginerul lui de IT, Jerker Holmberg, a fost cel care a făcut descoperirea. Dar acum vreau să duci mai departe analiza asta cu mintea odihnită. Du-te acasă, dormi și revino mâine la prima oră.

Bărbatul care-și spunea Jan Holtser era acasă, în apartamentul lui de pe Högbergsgatan, în Helsinki, nu departe de Esplanadă și frunzărea un album cu fotografii ale fiicei lui, Olga, ce avea în prezent douăzeci și doi de ani și studia medicina la Gdansk, în Polonia.

Olga era înaltă, brunetă și sensibilă, iar Holtser obișnuia să spună că e cel mai bun lucru din viața lui. Nu doar pentru că suna bine și îi

crea o imagine de tată responsabil. Chiar voia să creadă asta. Dar probabil că nu mai era adevărat. Olga intuise cu ce se ocupa.

— Protejezi cumva oameni răi? întrebase ea într-una din zile, devenind apoi obsedată de datoria ei față de cei pe care îi numea „slabi și vulnerabili".

Erau doar prostii de stânga după părerea lui Jan și nu se potriveau defel caracterului ei. Așa înțelegea ea emanciparea. În spatele oricărui discurs bombastic despre cerșetori și bolnavi, Holster credea că fiica lui îi seamănă. Olga fusese cândva o bună alergătoare la cursa de o sută de metri. Avea un metru optzeci și șase înălțime, era musculoasă și iute și iubise odinioară filmele de acțiune și amintirile lui din război. La școală toată lumea știa că nu e bine să se ia de ea. Le plătea cu aceeași monedă, ca un luptător. Cu siguranță că Olga nu era făcută să aibă grijă de degenerați și de cei slabi de înger.

Cu toate astea, își exprimase dorința de a lucra pentru Medicii fără Frontiere sau de a pleca la Calcutta ca o Maică Tereza. Jan Holtser nu fusese de acord cu asta. Lumea aparține celor puternici, voise el să spună. Însă își iubea fiica, indiferent de ideile pe care le îmbrățișa, iar în acea dimineață urma să vină acasă câteva zile pentru prima dată într-o jumătate de an, așa că se hotărî solemn să fie mai atent și să nu mai bată câmpii despre Stalin și marii lideri sau orice altceva îi displăcea ei.

Dimpotrivă, ar fi trebuit să o atragă din nou de partea lui. Era convins că avea nevoie de el. Era destul de convins că *el* avea nevoie ea. Era opt seara, așa că se duse în bucătărie și stoarse trei portocale la presa de fructe, turnă Smirnoff într-un pahar și își făcu un Screwdriver. Era al treilea pe ziua aceea. La finalul unei misiuni putea să bea câte șase, șapte pahare și poate că avea să facă la fel și de data aceea. Era obosit și se simțea apăsat de responsabilități. Avea nevoie să se deconecteze, așa că rămase locului câteva minute cu paharul în mână, visând la un cu totul altfel de viață. Însă bărbatul care își spunea Jan Holtser își făcea speranțe deșarte.

Calmul i se risipi imediat ce Jurij Bogdanov îl sună pe mobilul securizat. Jan speră inițial că Jurij voia doar să trăncănească puțin despre adrenalina pe care le-o dădea fiecare operațiune. Însă colegul avea o misiune concretă și părea îngrijorat.

— Am vorbit cu T, spuse el, iar Jan simți mai multe lucruri în același timp, dintre care gelozia era cea mai puternică.

De ce îl suna Kira pe Jurij și nu pe el? Chiar dacă Jurij era cel care aducea banii pentru care primea cadouri elegante și sume frumoase, Jan fusese dintotdeauna convins că el era cel mai apropiat de Kira. Însă Jan Holtser se neliniști. Mersese oare ceva prost?

— E vreo problemă? zise el.

— Treaba nu e terminată.

— Unde ești?
— În oraș.
— Vino aici și explică-mi ce dracu' vrei să zici.
— Am rezervat o masă la Postres.
— Nu le am cu restaurantele luxoase. Vino încoace.
— N-am apucat să mănânc.
— Îți fac eu ceva la grătar.
— Bine. Avem o noapte lungă înainte.

Jan Holtser nu voia să mai aibă încă o noapte lungă și cu atât mai puțin să-i spună fiicei lui că nu va fi acasă de dimineață. Însă nu avea de ales. Știa asta la fel de bine cum știa că o iubește pe Olga. Nu puteai s-o refuzi pe Kira.

Avea o influență incredibilă asupra lui și, chiar dacă și-ar fi dorit, nu s-ar fi putut purta la fel de demn în fața ei pe cât dorea. Îl transforma într-un băiețel și adesea era capabil de orice doar ca s-o facă să zâmbească.

Kira era atât de frumoasă că-ți tăia răsuflarea și știa să se folosească de asta ca nicio altă frumusețe înaintea ei. Era neîntrecută când venea vorba despre jocurile de putere. Putea să pară slabă și rugătoare, dar și nestăpânită, dură și rece ca gheața, uneori chiar diabolică. Nimeni nu putea exploata sadismul din Jan ca ea.

Poate că nu era deosebit de inteligentă în sensul clasic și multă lume subliniase asta, probabil pentru că simțeau nevoia să o pună la zid. Dar aceiași oameni îngenuncheau atunci când ajungeau în fața ei. Kira îi juca oricum pe degete și putea să-i facă și pe cei mai duri bărbați să roșească și să chicotească precum niște copilași.

Era nouă seara, iar Jurij stătea lângă el și hăpăia friptura de miel pregătită de Jan. În mod ciudat, manierele lui la masă erau aproape decente. Se datora cu siguranță influenței Kirei. Din anumite puncte de vedere, făcuse un om din Jurij, iar din altele, aproape deloc. Oricât de mult s-ar fi umflat el în pene, continua să dea impresia de hoț de buzunare și narcoman. În ciuda faptului că fusese de mult la dezintoxicare și că era licențiat în IT, arăta ca vai de el, iar mișcările și mersul lui săltat ascundeau urmele neglijenței și ale vieții petrecute pe stradă.
— Unde e ceasul ăla cu care te lauzi atât? întrebă Jan.
— E pus bine.
— Ai căzut în dizgrație?
— Am căzut amândoi.
— Așa rău e?
— Poate că nu.
— Dar zici că treaba e neterminată?
— Da, ne-a rămas băiatul ăla.

— Care băiat?

Jan se făcu că nu înțelege.

— Ăla pe care ai fost tu milos și l-ai cruțat.

— Ce-i cu el? E doar un idiot.

— Poate, dar a început să deseneze.

— Ce să deseneze?

— E un savant.

— Un ce?

— Ar trebui să mai citești și altceva în afară de revistele tale cu arme.

— Despre ce vorbești?

— Un savant e cineva care suferă de autism sau care are un altfel de handicap mintal, dar care are de asemenea o abilitate specială. Poate că băiatul ăsta nu poate vorbi sau gândi ca o persoană normală, dar din câte se pare are memorie fotografică. Comisarul Bublanski e de părere că puștiul o să-ți poată desena mutra cu un fel de precizie matematică și apoi speră să bage desenul în programul de recunoaștere facială al poliției, și-atunci te-ai ars, nu-i așa? Ești în registrele Interpolului, nu-i așa?

— Sunt, dar Kira n-o să vrea să…

— Ba exact aia vrea. Trebuie să-l eliminăm pe băiat.

Un val de neliniște și confuzie trecu peste Jan și văzu din nou în fața ochilor privirea sticloasă din patul dublu care-l afectase atât de mult.

— Pe dracu', spuse el fără să fie prea convins.

— Știu că ai probleme cu copiii. Nici mie nu-mi place. Dar mă tem că nu avem de ales. De altfel, ar trebui să fii recunoscător. Kira ar fi putut la fel de bine să renunțe la tine.

— Bănuiesc că da.

— Atunci rămâne cum am vorbit! Am biletele de avion în buzunar. Luăm primul zbor mâine la 06:30 către Arlanda și pe urmă mergem într-un loc care se numește Clinica Oden pentru Copii și Tineri, pe Sveavägen.

— Băiatul e într-o clinică, deci.

— Da și de-aia e nevoie să ne facem un plan. Ai răbdare să mănânc și mă apuc imediat.

Bărbatul care-și spunea Jan Holtser închise ochii și încercă să se gândească la ce avea să-i spună Olgăi.

Lisbeth Salander se trezi la cinci dimineața și intră în supercomputerul NSF de la Institutul Tehnologic din New Jersey. Avea nevoie de toată capacitatea matematică de care putea face rost. Imediat după aceea deschise propriul program de factorizare cu curbe eliptice.

Apoi se apucă din nou să spargă fișierul pe care-l descărcase de la NSA. Însă oricât de mult încercă, nu reuși, ceea ce, de fapt, nici nu se aștepta. Era criptat cu un algoritm RSA sofisticat. RSA – botezat după creatorii lui. Rivest, Shamir și Adleman – are două chei, una publică, de criptare și alta secretă, de decriptare și se bazează pe funcția lui Euler și pe principiul lui Fermat, dar cel mai mult pe faptul că e simplu să factorizezi două numere prime mai mari.

Calculatorul dă răspunsul cât ai clipi. Însă e aproape imposibil să faci operația inversă și, plecând de la răspuns, să-ți dai seama ce numere prime au fost folosite. Computerele nu au fost niciodată prea bune la factorizarea numerelor prime, ceea ce îi exasperase de multe ori pe Lisbeth și pe cei din organizațiile de spionaj din lume.

De obicei, algoritmul GNFS era considerat a fi cel mai eficient în acel caz. Însă Lisbeth ajunsese cu câțiva ani în urmă la concluzia că ar fi fost mai bine să folosească ECM. Elliptic Curve Method[27]. De aceea, stătuse nopți în șir să creeze un program de factorizare. Însă pe parcursul dimineții își dădu seama că trebuia să-l perfecționeze în continuare dacă voia să aibă o șansă cât de mică să reușească. După trei ore de muncă luă o pauză, se duse în bucătărie, își turnă suc de portocale din cutie și mâncă două pateuri încălzite la microunde.

Se întoarse apoi la masa de lucru și intră în computerul lui Mikael ca să vadă dacă descoperise ceva nou. Avea două întrebări de la el și își dădu imediat seama că nu era chiar atât de stupid.

Care dintre asistenții lui Frans Balder l-a trădat? scria el, iar Lisbeth avea motiv să fie uimită.

Cu toate astea, nu-i răspunse. Nu pentru că i-ar fi păsat de Arvid Wrange. Însă avansase în căutările ei și înțelesese cine era drogatul cu ochii înfundați în orbite cu care Wrange intrase în legătură. Tipul își spusese Bogey, iar Trinity din Republica Hackerilor își amintise că cineva cu același nume de utilizator figura de câțiva ani pe o serie de site-uri pentru hackeri. Bineînțeles, putea să nu însemne nimic.

Bogey nu era un nume unic sau din cale-afară de original. Dar Lisbeth urmărise și citise contribuțiile lui și simțise că avea dreptate, mai ales când semnătura pe care o lăsase neglijent într-un fragment de text arăta că era inginer IT la Universitatea din Moscova.

Lisbeth nu găsi anul când absolvise, însă dădu peste câteva detalii despre Bogey, care era înnebunit după ceasurile frumoase și după filmele franțuzești din anii 1970 cu Arsene Lupin, gentlemanul hoț, în ciuda faptului că filmele nu se potriveau deloc generației lui.

Lisbeth întrebă pe toate site-urile pentru foștii studenți la Universitatea din Moscova dacă știau un fost dependent de droguri sfrijit și cu ochii afundați în orbite, care fusese copil al străzii și maestru al intrării prin efracție și căruia îi plăceau filmele cu Arsene Lupin. Nu dură mult până ce îi răspunse cineva.

— Pare a fi Jurij Bogdanov, îi scrise o tipă care se prezentă drept Galina.

Potrivit Galinei, Jurij fusese un student legendar. Nu doar pentru că intrase ilegal în computerele profesorilor și le controla pe toate. Întreba mereu oamenii: Pui pariu o sută de ruble că nu pot intra în casa de acolo?

Mulți care nu-l cunoșteau credeau că o să le fie ușor să câștige pariul. Dar Jurij intra peste tot. Deschidea orice ușă și, dacă se întâmpla să nu meargă, se urca pe fațade și pereți. Se știa că e îndrăzneț și violent. Odată, se spunea, omorâse în bătaie un câine pentru că-l întrerupsese din lucru; și fura constant de la oameni, adesea doar ca să-i supere. Galina credea că suferă de cleptomanie. Dar părea de asemenea un hacker genial și avea talent analitic, iar după examen, i se prezentaseră toate posibilitățile din lume. Cu toate astea, nu voia să-și găsească de lucru. Voia să meargă pe calea lui, spusese, iar lui Lisbeth nu-i luă prea mult să-și dea seama cu ce se ocupase după facultate – potrivit versiunii oficiale.

Jurij Bogdanov părea să aibă în prezent treizeci și patru de ani. Părăsise Rusia și locuia pe Budapest Strasse, la numărul 8, în Berlin, nu foarte departe de restaurantul de lux Hugo. Conducea compania *white-hat* Outcast Security cu șapte angajați, care în ultimul an fiscal înregistrase o cifră de afaceri de douăzeci și două de milioane de euro. Era puțin ironic – dar și logic – că paravanul său era o firmă care trebuia să apere concernele industriale împotriva persoanelor precum el însuși. Nu mai fusese acuzat de nicio infracțiune din 2009, de când își luase licența, iar rețeaua de contacte părea întinsă; din consiliul de administrație făcea parte, printre alții, Ivan Gribanov, membru al Dumei rusești și mare acționar la Gazprom, însă Lisbeth nu găsi nimic altceva care ar fi putut-o propulsa mai departe.

Cealaltă întrebare a lui Mikael Blomkvist suna astfel:

Centrul Oden pentru Copii și Tineri de pe Sveavägen. E un loc sigur? Șterge mesajul imediat ce l-ai citit.

Nu-i explica de ce îl interesa locul. Dar îl cunoștea destul de bine pe Mikael cât să știe că nu își punea întrebări inutile. Nu era genul ambiguu.

Dacă era criptic, însemna că așa voia să fie și, din cauză că o rugase să șteargă mesajul, însemna că era o informație delicată. Clar era ceva important cu Centrul Oden pentru Copii și Tineri, iar Lisbeth găsi repede că Oden primise multe plângeri. Unii copii dispăruseră, iar alții fuseseră ignorați și își făcuseră rău. Oden era condus în privat de către directorul Torkel Lindén și firma lui, Care Me și părea – dacă te-ai fi luat după foștii angajați – să fie organizat ca o dictatură, în care cuvântul lui Torkel Lindén era legea. La Oden nu se cumpăra niciodată nimic inutil, marja de profit rămânând mereu ridicată.

Torkel Lindén însuși era un fost gimnast faimos, printre altele campion suedez la bară. În prezent era un vânător pasionat și membru al parohiei Prietenii lui Christos, care ducea o campanie aspră împotriva homosexualilor. Lisbeth intră pe site-ul Asociației Suedeze de Vânători și pe cel al Prietenilor lui Christos, ca să vadă cu ce fel de activități se ocupau în acel moment. Apoi îi trimise lui Torkel Lindén două e-mailuri false, dar foarte prietenoase și care păreau să vină din partea organizațiilor. E-mailurile conțineau un fișier PDF cu un virus-spion sofisticat care avea să se lanseze de la sine când Torkel Lindén deschidea și citea mesajele.

La ora 08:23 intrase pe serverul lui și începuse să lucreze concentrată. Era exact așa cum suspectase. August Balder fusese internat în ziua precedentă la Centrul Oden pentru Copii și Tineri. În raportul medical, sub o prezentare a circumstanțelor tragice care duseseră la internare, scria:

Autism infantil, handicap mental grav. Agitat. Traumatizat după moartea tatălui. Nevoie de supraveghere constantă. Greu de interacționat. A venit cu puzzle-uri. Nu trebuie să deseneze! Compulsiv și distructiv. Decizia psihologului Forsberg, confirmată de TL.

Iar mai jos, adăugate probabil mai târziu:

Profesorul Charles Edelman, comisarul Bublanski și inspectorul criminalist Modig au vizitat băiatul miercuri, 22 noiembrie, ora 10:00. TL a fost prezent. A desenat sub supraveghere.

Și mai jos:

Loc de întâlnire schimbat. Băiatul va fi dus de profesorul Edelman la mama sa, Hanna Balder, pe Torsgatan, unde îi vor aștepta criminaliștii Bublanski și Modig. Se consideră că băiatul desenează mai bine într-un mediu familiar.

Lisbeth verifică rapid cine era profesorul Charles Edelman și, când văzu că domeniul lui de expertiză erau abilitățile savanților, înțelese ce se petrecea. Probabil că pe hârtie se afla un fel de mărturie ce stătea să iasă la iveală. De ce altfel să fie interesați Bublanski și Sonja Modig de desenele băiatului și de ce altceva să fie Mikael Blomkvist atât de grijuliu cu întrebarea?

Prin urmare, totul trebuia să rămână secret. Niciun criminal nu trebuia să afle că băiatul era capabil să-i facă portretul și Lisbeth se hotărî să verifice cât de grijuliu fusese Torkel Lindén cu corespondența lui. Părea să stea destul de bine. Menționase doar în trecere desenele băiatului. Cu toate acestea, primise un e-mail de la Charles Edelman la ora 23:10 în seara precedentă, trimis și Sonjei Modig și lui Jan Bublanski. E-mailul fusese cauza principală pentru care locul de întâlnire fusese schimbat. Charles Edelman scria:

Salut, Torkel, foarte drăguț din partea ta că m-ai preluat de la recepție. Însă mă tem că trebuie să fiu un pic tranșant. Cred am avea șanse mult mai bune să reușim dacă ne asigurăm că băiatul desenează într-un mediu în care se simte protejat. Astea fiind zise, nu am nimic împotriva centrului tău. Am auzit multe lucruri bune despre el.

Pe dracu', gândi Lisbeth și citi mai departe:

De aceea, te-aș ruga să mutăm copilul acasă la mamă, la Hanna Balder, pe Torsgatan, mâine-dimineață. Motivul îl reprezintă accepțiunea generală din literatura de specialitate privind efectul pozitiv pe care îl are apropierea de mamă în cazul savanților. Dacă tu și băiatul ieșiți pe ușa dinspre Sveavägen la ora 09:15, vă pot lua din drum. Atunci am avea șansa să vorbim câteva clipe, ca între colegi.

Toate cele bune.
Charles Edelman

La ora 07:01 și la 07:14, Jan Bublanski, respectiv Sonja Modig răspunseseră la e-mail. Erau motive îndreptățite, scriau ei, să se bazeze pe cunoștințele lui Edelman și să-i urmeze sfatul. Torkel Lindén confirmase din nou, la ora 07:57, că avea să fie în fața porții din Sveavägen împreună cu băiatul, așteptându-l pe Charles Edelman. Lisbeth rămase o clipă pe gânduri. Apoi se duse în bucătărie și scoase câțiva biscuiți din cămară în timp ce privea înspre Slussen și Riddarfjärden. Așadar, întâlnirea fusese modificată.

În loc să deseneze la centru, băiatul avea să fie dus la mama lui. Ar fi trebuit să aibă un **efect pozitiv**, scrisese Edelman, **apropierea mamei are un efect pozitiv.** Propoziția avea ceva care îi displăcea lui Lisbeth. Părea un pic perimată, nu-i așa? Nici introducerea nu era mai bună: „**Motivul îl reprezintă accepțiunea generală din literatura de specialitate**…"

Suna învechit și greoi deși, într-adevăr, mulți academicieni scriau așa. Lisbeth nu știa nimic despre felul de a se exprima al lui Charles Edelman, dar oare un neurolog faimos chiar avea nevoie să se bazeze pe literatura de specialitate? N-ar fi trebuit să fie ceva mai sigur pe el?

Lisbeth se duse la computer și caută câteva articole de-ale lui Edelman pe internet; sigur, exista o urmă de vanitate chiar și în cel mai obiectiv text. Însă nu găsi pe nicăieri nici urmă de exprimare greoaie și exagerată sau naivă din punct de vedere psihologic. Din contră, tipul era brici. Se întoarse apoi la e-mail, verifică serverul SMTP prin care fusese trimis și tresări. Serverul se numea Birdino și îi era necunoscut, ceea ce n-ar fi trebuit să fie posibil, așa că tastă câteva comenzi că să înțeleagă despre ce era vorba. În următoarea secundă văzu negru pe alb. Serverul se baza pe mail relay[28]. Așadar,

expeditorul putea scrie de pe care adresă voia.

Cu alte cuvinte, e-mailul de la Edelman era fals și descoperi că până și copiile trimise lui Bublanski și Modig nu erau decât perdele de fum. Mesajele fuseseră blocate și nu plecaseră de pe server. De aceea, nici nu avu nevoie să verifice, fiindcă știa deja: răspunsul poliției și acordul lor cu privire la planurile modificate erau și ele un fals, ceea ce, își dădu imediat seama, nu era chiar de ici, de colo. Nu însemna doar că cineva se dăduse drept Edelman. Exista de asemenea un informator și mai presus de toate: cineva voia să scoată băiatul pe Sveavägen.

Cineva îl voia pe stradă, vulnerabil, ca să… ce? Să-l răpească sau să-l elimine? Lisbeth se uită la ceas, care arăta deja 9 fără cinci. În doar douăzeci de minute, Torkel Lindén și August Balder aveau să iasă și să aștepte pe cineva care nu era Charles Edelman și care nu era nici pe departe prietenos. Ce să facă?

Să sune oare la poliție? Lisbeth ar fi preferat să nu sune, mai ales dacă exista riscul unei scurgeri de informații. Intră pe site-ul Centrului Oden și luă numărul lui Torkel Lindén, dar nu reuși să treacă de centrală. Torkel Lindén era într-o ședință, așa că îi căută numărul de mobil și sună la acela, dar pe fir intră robotul. Lisbeth înjură și-i scrise un SMS și un e-mail, spunându-i că nu trebuia să iasă sub nicio formă cu băiatul pe stradă. Se semnă Wasp. Nu-i venise nicio idee mai bună.

Apoi își trase pe ea jacheta de piele și ieși. Se întoarse însă pe călcâie și alergă înapoi în apartament, unde puse laptopul cu fișierul criptat și pistolul Beretta 92 în geanta neagră pentru antrenamente. Se grăbi din nou afară, gândindu-se dacă să ia mașina care stătea și aduna praf în garaj, BMW-ul ei M6 decapotabil. Se hotărî în schimb să ia un taxi. Credea că avea să fie mai convenabil. Dar regretă aproape instantaneu. Taxiul întârzie și când veni în sfârșit părea că ora de vârf din trafic încă nu se sfârșise.

Mașinile mergeau bară la bară, iar la Centralbron totul era blocat. Avusese loc vreun accident? Totul mergea foarte greu, totul mai puțin timpul care se grăbea înainte. Se făcu nouă și cinci, apoi și zece. Trebuiau să se miște repede-repede și, în cel mai rău caz, era deja prea târziu. Era foarte probabil ca Torkel Lindén și băiatul să fi ieșit în Sveavägen înainte de ora stabilită și ca ucigașul, cine-o fi fost el, să fi atacat deja.

Formă din nou numărul lui Lindén. Sună, dar nu răspunse nimeni, iar Lisbeth înjură iar și se gândi la Mikael Blomkvist. Nu vorbise cu el de un car de ani. Îl sună totuși, iar acesta răspunse pe un ton supărat, însă atunci când înțelese cine era la telefon, se înveseli și exclamă:

— Lisbeth, tu ești?

— Ține-ți gura și ascultă-mă, zise ea.

Mikael se afla la redacție pe Götgatan și era irascibil, nu doar din cauză că dormise prost din nou, ci mai ales pentru că, dintre toate câte i se puteau întâmpla, era vorba tocmai de TT. Agenția de presă a Suediei, *Tidningarnas Telegram,* de obicei serioasă și corectă, publicase un articol care, pe scurt, susținea că Mikael sabota ancheta criminală ținând pentru el informații vitale pe care plănuia să le publice mai întâi în *Millennium.*

Chipurile, mișcarea urma să rezolve problemele financiare ale publicației, iar lui să-i reabiliteze statutul. Mikael știa că articolul fusese scris la comandă. Cu o seară în urmă, discutase îndelung despre el cu jurnalistul care-l scrisese, Harald Wallin. Însă nu-și imaginase că rezultatul avea să fie atât de devastator, cu atât mai mult cu cât tot articolul consta doar în insinuări idioate și acuzații nefondate.

Cu toate acestea, Harald Wallin reușise să încropească ceva care părea aproape obiectiv și convingător. Tipul avea cu siguranță surse bune, atât în cadrul concernului Serner, cât și în poliție. În fine, articolul nu era mai rău decât „Procuratura îl critică pe Blomkvist" și Mikael găsi destul spațiu acolo cât să se apere. Dar ar fi fost doar articolul, paguba n-ar fi fost prea mare. Însă unul dintre dușmanii lui, cel care plantase povestea, cunoștea logica mass-media. Dacă o agenție de presă atât de serioasă ca TT publica un astfel de articol, nu doar că toți ceilalți aveau să se simtă legitimați să o urmeze, ci simțeau că le era permis de asemenea să lovească și mai aprig. Dacă TT șuiera, tabloidele răcneau și protestau. Era un principiu de bază al jurnalismului și de aceea Mikael se trezise la prima oră cu titluri pe internet precum „Blomkvist sabotează ancheta criminală" și „Blomkvist vrea să-și apere ziarul. Îl lasă pe criminal să scape". Ziarele erau, evident, destul de obișnuite să adauge ghilimele la titlurile articolelor. Însă impresia generală era că prezentau o informație adevărată de ultimă oră și un cronicar pe nume Gustav Lund, care declara că se săturase de ipocrizie, scrisese în introducere: „Mikael Blomkvist, care și-a dorit întotdeauna să pară mai cu moț decât noi, ceilalți, a ajuns să fie cel mai mare cinic".

— Să sperăm că n-o să înceapă să ne fluture pe sub nas vreo măsură juridică de constrângere, spuse designerul și coproprietarul Christer Malm, care stătea chiar lângă Mikael și mesteca nervos gumă.

— Să sperăm că nu cheamă trupele speciale, răspunse Mikael.

— Poftim?

— Glumeam. Era o prostie.

— Asta e clar. Dar nu-mi place senzația pe care mi-o lasă.

— Nimănui nu-i place. Dar cel mai bine ar fi să muncim în continuare, ca de obicei.

— Îți sună telefonul.

— Sună încontinuu.

— N-ar fi mai înțelept să răspunzi ca să nu găsească ceva și mai rău?

— Da, da, mormăi Mikael și răspunse pe un ton deloc prietenos.

— Cine e? zise el.

— Salander, răspunse vocea, iar Mikael zâmbi larg.

— Lisbeth, tu ești?

— Ține-ți gura și ascultă-mă, zise ea, iar reporterul o ascultă.

Traficul se decongestionase, iar Lisbeth și șoferul de taxi, un tânăr irakian pe care îl chema Ahmed, care văzuse războiul de aproape și care își pierduse și mama și doi frați în atacuri armate, ajunseseră pe Sveavägen, trecând prin stânga Operei. Lisbeth, căreia nu-i plăcea să fie plimbată de colo-colo, îi mai trimise un e-mail lui Torkel Lindén și încercă să sune pe altcineva din personalul de la Oden, cineva care putea să alerge până la el și să-l avertizeze. Nu primi niciun fel de răspuns, înjură în gura mare și speră că Mikael avea mai mult noroc.

— E o situație de urgență? întrebă Ahmed de la volan.

— Da, răspunse ea și atunci Ahmed trecu pe roșu, făcând-o pe Lisbeth să zâmbească un pic.

Apoi, aceasta se concentră exclusiv la cei câțiva metri care mai rămâneau de parcurs. Pe latura stângă zări Facultatea de Comerț și Biblioteca de Stat din Stockholm. Nu mai aveau mult, așa că se uită după numerele de pe partea stângă a străzii, identifică adresa și, din fericire, nu zări pe nimeni întins pe jos, mort. Era o zi obișnuită și deprimantă de noiembrie, nimic mai mult, iar oamenii erau în drum spre serviciu. Dar brusc… Lisbeth îi aruncă lui Ahmed câteva hârtii de o sută și se uită înspre zidul lung și verde de cealaltă parte a străzii.

Văzu un bărbat puternic ce purta căciulă și ochelari de soare întunecați și se uita fix la ușa de vizavi de el. Era ceva în neregulă cu poziția lui. Nu i se vedea mâna dreaptă, dar brațul era încordat și pregătit. Atunci, Lisbeth se uită din nou la ușa de vizavi, atât cât vedea din ea din unghiul oblic în care se afla și observă cum ușa se deschide.

Se deschise încet, ca și cum cel care urma să iasă ezita sau găsea că era mult prea grea, și-atunci Lisbeth strigă la Ahmed să se oprească. Sări din mașina încă în mișcare în aceeași clipă în care bărbatul ridică mâna dreaptă și îndreptă un pistol cu lunetă înspre ușa care se deschidea ușor.

17

22 noiembrie

Bărbatului care-și spunea Jan Holtser nu-i plăcea deloc situația. Locul era prea deschis și nu era ora potrivită din zi. Se aflau prea mulți oameni în jur și, chiar dacă se mascase cât de bine putuse, nu se simțea în largul său în lumină, cu atâția oameni care se plimbau prin parcul din spatele lui. Însă cel mai acut simțea că ura să omoare copii.

Totuși, lucrurile stăteau cum stăteau și pe undeva era nevoit să accepte că el era vinovat pentru tot haosul.

Îl subestimase pe băiat și trebuia să-și repare greșeala, dar de data aceea n-avea să mai cadă pradă sentimentelor sau demonilor personali. Avea să se concentreze doar la misiune și să fie profesionistul care era de fapt. Ba mai mult, n-avea să se mai gândească la Olga și, cu atât mai puțin, să-și amintească de privirea opacă ce îl țintuise în dormitorul lui Balder.

Trebuia să se concentreze la ușa de pe cealaltă parte a străzii și la pistolul Remington pe care-l ținea ascuns în jacheta de fâș, dar pe care îl putea scoate în orice clipă. De ce oare nu se întâmpla nimic? Își simțea gura uscată. Vântul era tăios, umed și rece. Zăpada se troienise de-a lungul străzii și pe trotuar și peste tot erau oameni care se grăbeau la și de la serviciu în timp ce el apucă mai strâns pistolul și aruncă o privire la ceasul de la mână.

Era 09:16 și se făcu 09:17. Nimeni nu ieșise încă pe ușa aceea, iar Holtser înjură în sinea lui: se întâmplase oare ceva? Nu avea nicio altă garanție decât cuvântul lui Jurij. Dar în mod normal, era mai mult decât suficient. Jurij era un magician când venea vorba de computere și seara precedentă muncise concentrat, scriind e-mailuri false și cerând ajutorul cunoștințelor din Suedia pentru conținutul acelora, în timp ce Jan se ocupase de tot restul; de fotografiile locației de care făcuseră rost, de alegerea armei și mai ales, de modul în care aveau să scape de acolo cu o mașină închiriată pe care Dennis Wilton de la Clubul Motocicliștilor din Svavelsjö o comandase pentru ei sub un nume fals. Mașina era parcată în acel moment cu motorul pornit la câteva blocuri distanță, cu Jurij la volan.

Jan simți o mișcare chiar în spatele lui și tresări. Însă nu era nimic, doar doi tineri care treceau prea aproape de el. Strada părea să se aglomereze, ceea ce nu-i plăcea deloc. Ura de-a dreptul situația. Undeva, mai departe, lătra un câine și mirosea a ceva, probabil a prăjeală de la McDonald's. Dar iată că… în spatele ușii de pe partea cealaltă a străzii apăruse într-un final un bărbat scund într-o haină gri și lângă el, un băiat cu o jachetă roșie matlasată și păr ciufulit. Jan se

închină, ca de obicei, cu mâna stângă și puse un deget pe trăgaci. Dar ce se întâmpla oare?

Ușa nu se deschidea. Bărbatul din spatele ei ezita și se uita la telefon. *Haide odată,* gândi Jan, *deschide*! Într-un sfârșit, ușa se deschise încet și cei doi ieșiră, iar Jan ridică pistolul și privi chipul băiatului prin lunetă, zărind din nou acei ochi sticloși și simțind un val neașteptat de fierbințeală. Deodată, voia cu adevărat să-l omoare pe puști. Brusc își dorea să stingă cu totul acea privire înfricoșătoare. Dar ceva se întâmplă în acel moment.

O femeie tânără apăru în fugă de nicăieri și se aruncă asupra băiatului, iar Jan trase și lovi ceva, așa că trase încă odată și încă odată. Dar băiatul și tânăra se rostogoliseră fulgerător în spatele unei mașini, iar Jan Holtser icni și se uită la dreapta și la stânga. Apoi traversă rapid strada cu ceea ce considera o mișcare de comando.

Torkel Lindén nu se înțelegea deloc bine cu telefoanele. Spre deosebire de soția lui, Saga, care tresărea întotdeauna plină de speranță la fiecare apel, gândindu-se că putea fi un nou loc de muncă sau o nouă ofertă, el se simțea doar stânjenit când îi suna telefonul, ceea ce avea, desigur, legătură cu toate acuzațiile pe care le primise.

El și Centrul erau întotdeauna învinuiți de ceva. Bineînțeles, era firesc să se întâmple așa. Oden era un centru pentru situații de criză și de aceea spiritele se aprindeau repede. Dar într-un fel știa și el că plângerile erau fondate. Mersese prea departe cu austeritatea și uneori fugea de toate și-i lăsa pe ceilalți să se descurce singuri. Totuși, fusese și lăudat, mai nou de nimeni altul decât Charles Edelman.

Inițial, profesorul îl iritase. Nu-i plăcuse felul în care străinul se băgase în treburile lor. Dar după complimentul din e-mailul primit în dimineața aceea, se simțea mai conciliant și, cine știe, poate reușea să-l convingă pe profesor să recomande ca băiatul să rămână la Oden o vreme. Asta avea să aducă puțină lumină în viața lui, chiar dacă nu înțelegea prea bine de ce. De regulă, se ținea departe de copii.

Însă August Balder avea un aer misterios care îl atrăgea, iar poliția și cerințele lor îl iritaseră din prima clipă. Voia să-l aibă pe August doar pentru sine, ca să împrumute un pic din misterul lui sau cel puțin să afle ce însemnau acele șiruri nesfârșite de cifre pe care le scrisese pe numărul revistei *Bamse* din camera de joacă. Însă nu era simplu. August Balder părea să urască orice formă de contact fizic, iar acum refuza să-l urmeze afară, în stradă. Devenise din nou teribil de încăpățânat, iar Torkel fu nevoit să-l tragă după el.

— Haide odată, mormăi.

Deodată începu să-i sune telefonul. Cineva încerca să dea de el cu o încăpățânare incredibilă.

Însă nu se obosi să răspundă. Sigur era vreo prostie, o nouă

reclamație. Cu toate acestea, verifică telefonul chiar de lângă ușă. Primise mai multe mesaje de la un număr ascuns, întâmplare bizară pe care o luă ca pe o glumă sau o amenințare; nu trebuia să iasă, scria acolo. Nu trebuia cu niciun chip să iasă în stradă.

Nu înțelegea și chiar atunci August păru să vrea s-o ia la goană. Torkel îl apucă din nou strâns de braț și deschise ușa ezitant, trăgându-l afară pe băiat. Pentru o clipă, totul păru normal. Oamenii treceau pe stradă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat sau ar fi fost pe cale să se întâmple și se gândi din nou la mesaj. Însă înainte să apuce să-și ducă la capăt gândul, cineva veni în goană din stânga și se aruncă asupra băiatului. În aceeași clipă auzi focuri de armă.

Înțelese că se afla în pericol și privi îngrozit vizavi unde văzu un bărbat, un bărbat în toată firea și bine antrenat, care traversa în fugă Sveavägen fix spre el. Ce naiba avea în mână? Nu era cumva o armă?

Fără să se gândească măcar o clipă la August, Torkel încercă să intre înapoi pe ușă și o secundă crezu că avea să reușească. Dar Torkel Lindén nu mai ajunse niciodată la adăpost.

*

Lisbeth reacționase instinctiv și se aruncase asupra băiatului ca să-l apere. Se lovi rău când se izbi de trotuar sau, cel puțin, așa avu impresia. Umărul și pieptul o dureau. Dar nu putea să se gândească la asta. Lipi copilul de ea și se ascunseră la adăpostul unei mașini. Stăteau și respirau greu în timp ce bărbatul trăgea spre ei. Apoi se lăsă liniștea, o liniște îngrijorătoare și, când Lisbeth se uită spre stradă pe sub mașină, văzu picioarele trăgătorului; picioare puternice care traversau strada în viteză, și-atunci Lisbeth se gândi să scoată pistolul din geantă și să-l împuște la rândul ei.

Dar înțelese că nu avea să reușească – pe de altă parte… un Volvo mare trecea încet pe lângă ei și atunci se ridică în picioare. Trase băiatul de mână și alergă spre mașină, deschise portiera din spate și se aruncă înăuntru cu o forță dementă.

— Pornește! urlă ea și descoperi în aceeași secundă că bancheta era plină de sânge.

Jacob Charro avea douăzeci și doi de ani și un Volvo XC60 de care era tare mândru și pe care îl cumpărase în rate cu tatăl lui pe post de garant. Era în drum spre Uppsala ca să ia prânzul cu verii și unchiul lui și cu soția acestuia. De abia aștepta momentul. Voia să le povestească cum ajunsese în divizia A la Syrianska.

La radio, Avicii cântau *Wake me up,* iar Jacob bătea tactul pe volan în timp ce trecea pe lângă Operă și Facultatea de Comerț. Ceva mai sus, pe stradă, se întâmpla ceva. Oamenii alergau care încotro. Un bărbat țipase, iar mașinile se mișcau smucit, așa că încetini fără să se

îngrijoreze prea mult. Dacă se întâmplase vreun accident, poate că putea da o mână de ajutor. Jacob Charro visase dintotdeauna să fie un erou.

Cu toate astea, se sperie teribil, probabil din cauza bărbatului de pe partea stângă a străzii, care tocmai traversa și arăta ca un soldat în toiul unui atac. Mișcările îi erau de o brutalitate incredibilă, iar Jacob se pregătea să apese pe accelerație, când simți cum ceva smucește violent ușa din spate. Cineva se pregătea să intre și Jacob îi urlă ceva. Nu-și amintea ce. Poate că nu vorbise în suedeză. Dar acea persoană – o fată tânără cu un copil – doar îi urlă înapoi:

— Pornește!

Ezită o secundă. Cine erau oamenii ăia? Poate că voiau să-l jefuiască și să-i fure mașina. Nu putea gândi limpede. Era o nebunie totală. Apoi fu nevoit să reacționeze. Luneta explodă. Cineva trăgea în ei și atunci apăsă accelerația până la podea și goni cu inima zbătându-i-se în piept, trecând pe roșu la intersecția cu Odengatan.

— Ce e asta? strigă el. Ce se întâmplă?

— Gura! îl repezi tipa și în oglinda retrovizoare o văzu examinând cu mâini sigure de asistentă medicală un băiețel cu ochi mari și îngroziți și atunci observă nu doar că erau cioburi peste tot. Mai era și sânge.

— E rănit?

— Nu știu. Tu mergi înainte. Sau nu, ia-o la stânga aici… Acum!

— Bine, bine, spuse el înfricoșat și întoarse brusc la stânga de-a lungul Vanadinsvägen, gonind înspre Vasastan și întrebându-se dacă-i urmărea cineva și dacă avea să tragă din nou în ei.

Se aplecă spre volan și simți curentul care intra pe geamul spart. În ce dracu' fusese amestecat și cine era gagica? Se uită la ea în oglinda retrovizoare. Avea părul negru, mulți cercei și privirea întunecată. Pentru o secundă avu senzația că nici nu exista pentru ea. Tipa murmură ceva aproape fericită.

— Vești bune? întrebă el.

Tipa nu-i răspunse. Își scoase în schimb jacheta, apucă tricoul și… ce dracu'? Îl sfâșie dintr-o mișcare și rămase goală de la brâu în sus. Jacob se uită câteva secunde la sânii ei foarte fermi și mai ales la sângele care șiroia pe ei ca un râu în miniatură.

Tipa fusese împușcată sub umăr, nu departe de inimă, sângera abundent și intenționa – înțelese el – să folosească tricoul pe post de bandaj. Îl înfășură strâns în jurul rănii ca să oprească sângerarea, apoi își puse din nou jacheta, cu un aer ridicol de îngâmfat, mai ales în condițiile în care avea sânge pe obraz și pe frunte, ca o războinică.

— Deci vestea bună e că tu ești rănită și nu băiatul, zise el.

— Ceva de genul, răspunse ea.

— Vă duc la Karolinska?

— Nu, răspunse ea.

Lisbeth găsise atât gaura de intrare, cât și cea de ieșire a glonțului. Probabil că acesta trecuse drept prin umăr. Rana sângera violent și Lisbeth își simțea tâmplele pulsând. Dar nu credea că îi fusese tăiată vreo arteră sau măcar așa spera. Se uită din nou în spate. Probabil că ucigașul avea o mașină prin apropiere. Însă nimeni nu părea să-i urmărească. Din fericire, plecaseră destul de repede de acolo. Se uită imediat la băiat – la August.

August stătea cu mâinile încrucișate pe piept și se legăna înainte și înapoi. Lisbeth se gândi că trebuia să facă ceva. Se decise să-i scoată cioburile din păr și de pe picioare, iar August înlemni pentru o secundă. Lisbeth nu era convinsă că era un semn bun. Privirea lui August era împietrită și goală, așa că Lisbeth încuviință din cap și încercă să pară că avea totul sub control. Probabil că nu putea face nimic mai mult. Se simțea rău, amețită și bandajul făcut din tricou era deja sângeriu. Oare avea să-și piardă cunoștința? I se făcu frică și încercă să încropească la repezeală un plan din care cel mai clar lucru era că poliția nu era o alternativă. Poliția îl dăduse pe băiat pe mâna criminalilor și părea că nu controla deloc situația. Așadar, ce-ar fi trebuit să facă?

Nu putea continua să meargă cu acea mașină. Fusese văzută la locul faptei și luneta spartă avea să atragă atenția. Trebuia să se asigure că tipul o ducea acasă, pe Fiskargatan ca să poată lua BMW-ul trecut pe cealaltă identitate a ei, Irine Nesser. Dar oare cum avea să conducă?

Se simțea ca dracu'.

— Du-te spre Västerbron! îi ordonă.

— Bine, bine, spuse tipul de la volan.

— Ai ceva de băut?

— Am o sticlă de whisky pe care voiam să i-o dau unchiului meu.

— Dă-mi-o, zise ea și primi o sticlă de Grant's pe care o deschise cu greu.

Scoase bandajul provizoriu și turnă whisky pe rană, sorbind apoi lung de două, trei ori. Aproape că îi oferi și lui August o picătură când își dădu seama că nu era o idee bună. Copii nu beau whisky. Nici măcar cei în stare de șoc. Devenea confuză, nu-i așa?

— Scoate-ți cămașa, îi spuse tipului din față.

— Poftim?

— Trebuie să-mi pansez umărul cu ceva curat.

— Bine, dar…

— Niciun dar.

— Dacă trebuie să vă ajut, ar trebui cel puțin să știu de ce trăgea în voi. Sunteți infractori?

— Încerc să-l păzesc pe băiatul ăsta, nimic mai mult. Îl urmăresc niște nenorociți.

— De ce?

— Nu-i treaba ta.

— Deci nu e fiul tău.

— Nici nu-l cunosc.

— Și-atunci de ce-l ajuți?

Lisbeth ezită.

— Avem dușmani comuni, spuse ea și tipul începu să-și scoată fără tragere de inimă și destul de greu puloverul cu guler în V în timp ce conducea mașina cu mâna stângă.

Desfăcu apoi nasturii cămășii, și-o scoase și i-o dădu lui Lisbeth, care începu s-o înfășoare cu grijă în jurul umărului în timp ce se uita din nou la August. August rămăsese ciudat de nemișcat, uitându-se în jos la picioarele lui mici cu o privire rece, iar Lisbeth se întrebă din nou ce să facă.

Evident, se puteau ascunde acasă la ea, pe Fiskargatan. Nimeni în afară de Mikael Blomkvist nu știa adresa, iar apartamentul nu putea să apară pe numele ei prin niciun registru public. Însă nu voia să-și asume niciun risc. Fusese o vreme când era o nebună faimoasă, iar dușmanii de acum erau extrem de pricepuți să găsească informații.

Cineva de pe Sveavägen ar fi putut s-o recunoască și poliția poate că începuse deja să caute peste tot după ea. Avea nevoie de o ascunzătoare nouă, ceva fără legătură cu niciuna dintre identitățile ei și de aceea avea nevoie de ajutorul cuiva. Dar al cui? Al lui Holger?

Fostul ei tutore, Holger Palmgren, se refăcuse aproape complet după atacul cerebral și locuia într-un apartament cu patru camere din Liljeholmstorget. Holger era singurul care o cunoștea cu adevărat. Avea să-i fie loial până la capăt și să facă tot ce-i stătea în putință să o ajute. Însă era bătrân și anxios și nu voia să-l implice inutil.

Apoi mai era, evident, Mikael Blomkvist. De fapt, nu era nimic în neregulă cu el. Cu toate astea, ezita să ia din nou legătura cu el – poate tocmai de aceea. Era întotdeauna atât de enervant de bun și corect și așa mai departe. Dar ce dracu'… nu-l puteai învinui de asta. Îl sună. Acesta răspunse imediat, cu o voce hăituită.

— Salut, mă bucur să-ți aud vocea. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să povestesc acum.

— Am înțeles că ești rănită. Am găsit urme de sânge.

— Băiatul se simte bine.

— Și tu?

— Sunt bine.

— Deci ești lovită.

— Așteaptă, Blomkvist.

Lisbeth se uită pe geam și observă că erau deja aproape de

Västerbron. Îi spuse tipului de la volan:

— Oprește acolo, în stația de autobuz.

— Coborâți așa, pur și simplu?

— *Tu* o să cobori. O să-mi dai telefonul și o să aștepți afară până termin de vorbit. Ai priceput?

— Da, da.

Tipul se uită speriat la ea și-i dădu telefonul, apoi opri mașina și se dădu jos. Lisbeth reluă conversația.

— Ce se întâmplă? întrebă Mikael.

— Nu-i treaba ta, zise ea. Vreau să ai de acum încolo un telefon cu sistemul de operare Android, un Samsung, de exemplu. Aveți așa ceva la redacție?

— Da, cred că sunt câteva.

— Bine, pe urmă trebuie să intri în Google Play și să descarci o aplicație care se numește Headphone și una Threema, pentru mesaje. Trebuie să putem comunica în siguranță.

— În regulă.

— Și dacă ești la fel de idiot pe cât cred că ești, persoana care te ajută trebuie să rămână anonimă. Nu vreau să avem breșe.

— Evident.

— Pe lângă asta…

— Da?

— Nu folosi telefonul decât dacă e neapărat nevoie. În majoritatea timpului vom comunica printr-o conexiune specială din computerul tău. De aia vreau ca ori tu, ori persoana care nu e la fel de idioată ca tine să intre pe www.pgpi.org și să descarce un program de criptare pentru e-mail. Vreau să faceți asta imediat și pe urmă să găsiți o ascunzătoare bună și sigură pentru băiat și pentru mine, care să nu aibă legătură cu *Millennium* sau cu tine. Trimite-mi adresa într-un e-mail criptat.

— Lisbeth, nu e datoria ta să-l protejezi pe băiat.

— Nu am încredere în poliție.

— Atunci trebuie să găsim pe altcineva în care ai încredere. Puștiul e autist și are nevoi speciale, nu cred că trebuie să-ți asumi responsabilitatea lui, mai ales dacă ești rănită.

— Mai stai mult și vorbești prostii sau mă ajuți?

— Te ajut, evident.

— Bun. Deschide *Căsuța lui Lisbeth* în cinci minute. O să-ți dau mai multe detalii acolo. Șterge tot după aceea.

— Lisbeth, ascultă-mă, trebuie să te duci la spital. Trebuie să te tratezi. Se simte din vocea ta…

Lisbeth închise telefonul și strigă la tipul din stația de autobuz, apoi luă laptopul și intră prin intermediul telefonului mobil în computerul lui Mikael. După aceea, scrise instrucțiunile de descărcare și instalare

a programului de criptare.

Îi spuse apoi tipului să o ducă la piața Mosebacke. Își asuma un risc. Însă nu vedea nicio altă soluție. Afară începea să se întunece.

Mikael Blomkvist înjură în barbă. Era pe Sveavägen, nu departe de cadavru și de bariera ce tocmai fusese ridicată de poliția locală, care ajunsese prima la fața locului. Se pusese în mișcare de când îl sunase Lisbeth prima dată. Sărise într-un taxi și pe drum încercase să-i împiedice pe băiat și pe director să iasă în stradă. Nu reușise decât să dea de un alt angajat al Centrului Oden pentru Copii și Tineri, o femeie pe nume Birgitta Lindgren, care se grăbise pe scări doar să-și vadă colegul prăbușindu-se lângă ușă, împușcat în cap. Când Mikael ajunse acolo zece minute mai târziu, Birgitta Lindgren aproape că delira. Totuși, atât ea, cât și o altă angajată, Ulrika Franzén, care avusese intenția să meargă la Editura Albert Bonnier situată ceva mai sus pe aceeași stradă, îi făcuseră lui Mikael o descriere destul de fidelă a celor întâmplate.

Chiar înainte să-i sune din nou telefonul, Mikael înțelesese că Lisbeth îi salvase viața lui August Balder. Își dăduse seama că ea și băiatul se aflau într-o mașină al cărui șofer nu era probabil prea dispus să-i ajute, nu după ce se trăsese și asupra lui. Dar mai presus de orice, Mikael văzu picăturile de sânge de pe trotuar și carosabil și, chiar dacă se liniștise un pic în urma discuției cu ea, continua să fie de fapt profund nefericit. Lisbeth păruse epuizată la telefon și totuși – nu că l-ar fi surprins cu adevărat – fusese încăpățânată ca un catâr.

În ciuda faptului că era probabil rănită, voia să-l ascundă ea însăși pe băiat, ceea ce era de înțeles dacă te gândeai la experiențele ei trecute, dar oare ar fi trebuit el și ziarul s-o ajute cu acea operațiune? Oricât de eroic ar fi reacționat pe Sveavägen, în termeni strict juridici așa ceva se numea cu siguranță răpire. Nu o putea ajuta în privința aceea. Intrase deja în bucluc cu media și procuratura.

Însă era totuși vorba de Lisbeth și își dăduse cuvântul. La dracu', evident că trebuia s-o ajute, chiar dacă Erika ar fi făcut o scenă și cine știe ce mai avea să se întâmple. De aceea, inspiră adânc și luă telefonul. Dar nu apucă să tasteze numărul. Auzi o voce cunoscută strigându-l. Era Jan Bublanski. Jan se grăbi spre el pe trotuar, părând disperat, iar lângă el se aflau inspectorul criminalist Sonja Modig și un bărbat înalt și bine făcut, pe la vreo cincizeci de ani, care era probabil profesorul pe care-l pomenise Lisbeth la telefon.

— Unde e băiatul? zise Bublanski gâfâind.

— A dispărut spre nord într-un Volvo roșu. Îl păzea cineva.

— Cine?

— Îți povestesc doar ce am auzit, spuse Mikael, nesigur de ce putea sau trebuia să povestească. Dar înainte de asta trebuie să dau un

telefon.

— Nu, nu, mai întâi vorbești cu noi. Trebuie să decretăm alertă națională.

— Vorbește cu fata de acolo. O cheamă Ulrika Franzén. Ea știe mai multe. A fost martoră la tot și are chiar și o descriere a ucigașului. Mă întorc în zece minute.

— Și cel care l-a apărat pe băiat?

— *Cea* care l-a apărat. Ulrika Franzen are și o descriere a ei. Dar acum trebuie să mă scuzi…

— Cum de ai știut că ceva urma să se întâmple aici? îl repezi Sonja Modig cu o răutate neașteptată.

— La radio au spus că ai sunat la poliție înainte să se audă focuri de armă.

— Am primit un pont.

— De la cine?

Mikael inspiră din nou, adânc și se uită direct în ochii Sonjei cu toată solemnitatea de care era capabil.

— Indiferent de ce rahaturi apar în ziare, azi chiar vreau să colaborez cu voi pe cât posibil, sper că știți asta.

— Am avut dintotdeauna încredere în tine, Mikael. Dar pentru prima dată încep să mă îndoiesc de tine, răspunse Sonja.

— În regulă, îți respect opinia. Dar și voi trebuie să respectați faptul că nici *eu* nu mai am încredere în *voi.* A avut loc o scurgere gravă de informații, de asta sigur v-ați seama, nu-i așa? Altfel toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse el și arătă cu degetul spre corpul neînsuflețit al lui Torkel Lindén.

— E adevărat, încuviință Bublanski.

— Bine atunci, mă duc să dau un telefon, zise Mikael și se îndepărtă puțin ca să poată vorbi netulburat.

Însă nu sună pe nimeni. Se gândi că era timpul să fie cu adevărat precaut și de aceea le spuse lui Bublanski și Modig că, din păcate, trebuia să se ducă imediat la redacție, dar că, evident, le stătea la dispoziție oricând aveau nevoie de el. Spre surprinderea lui, Sonja îl apucă de braț.

— Înainte să pleci trebuie să ne povestești cum de știai că avea să se întâmple ceva, spuse ea tăios.

— Din păcate, sunt nevoit să respect politica de confidențialitate a surselor, răspunse Mikael zâmbind chinuit.

Opri apoi un taxi și se duse gânditor la redacție. Pentru probleme de IT mai complexe, *Millennium* angajase cu ceva timp în urmă firma de consultanță Tech Support, o gașcă de tinerele care-i ajutau pe membrii redacției rapid și eficient. Dar de data aceasta, nu voia să le implice. Nu voia să apeleze nici la Christer Malm, în ciuda faptului că era cel mai bun la IT din redacție. În schimb, se gândi la Andrei.

Andrei era deja amestecat în poveste și pe deasupra mai era și incredibil de priceput la computere. Mikael se hotărî să-l roage pe acesta și jură să-l sprijine dacă el și Erika rezolvau odată întregul calabalâc.

Dimineața Erikăi fusese un adevărat coșmar încă dinaintea împușcăturilor de pe Sveavägen și evident totul era din cauza articolului aceluia blestemat de la TT; într-un anume sens, era continuarea primului atac împotriva lui Mikael. Toate mințile invidioase și diabolice scoseseră din nou capetele și-și scuipau fierea pe Twitter, e-mail și în secțiunile de comentarii ale site-urilor. De data aceea fusese atrasă și gloata rasistă, fără îndoială pentru că *Millennium* se declarase de mai mulți ani împotriva xenofobiei și rasismului.

Cel mai rău era că devenise extrem de dificil pentru cei din redacție să-și mai desfășoare activitatea. Publicul ezita să mai ofere ziarului informații. Pe lângă asta, apăru zvonul că procurorul-șef Richard Ekström pregătea o percheziție la redacție. Erika Berger nu-i dădu crezare. Perchezițiile la ziare erau ceva grav, mai ales din punctul de vedere al confidențialității.

Dar fu de acord cu Christer Malm că atmosfera devenise atât de apăsătoare, încât până și juriștilor le putea trece prin minte să inventeze prostii. Tocmai se gândea ce fel de reacție să aibă, când Mikael intră în redacție. Spre surprinderea ei, nu veni să vorbească cu ea. În schimb, se duse direct la Andrei Zander și împreună intrară în biroul ei.

După o vreme veni și Erika.

Andrei era încordat și concentrat și auzi cuvântul „PGP”. Știa ce era de la un curs de securitate IT. Apoi observă cum Andrei lua notițe într-un carnet. După aceea, fără să se uite măcar la ea, tânărul ieși și se duse la laptopul lui Mikael de afară, din redacție.

— Ce-au fost toate astea? zise ea.

Mikael îi povesti în șoaptă, dar Erika nu primi deloc vestea cu calm. Nu putea procesa așa ceva. Mikael trebui să repete de mai multe ori.

— Așadar, vrei să le găsesc eu o ascunzătoare? întrebă ea.

— Îmi pare rău că te implic și pe tine în asta, Erika, răspunse el. Dar nu știu pe nimeni care să cunoască atâția oameni cu case de vară ca tine.

— Nu știu ce să zic, Mikael. Chiar nu știu.

— Nu-i putem abandona, Erika. Lisbeth a fost împușcată. E o situație disperată.

— Dacă e rănită, atunci să se ducă la spital.

— Dar refuză. Vrea să apere cu orice preț băiatul.

— Ca să poată desena ucigașul în liniște.

— Da.

— E o responsabilitate mult prea mare, Mikael și un risc enorm. Dacă se întâmplă ceva, toată vina cade pe noi. Așa ceva ar distruge revista. Să nu ne amestecăm în problema protecției martorilor, nu e treaba noastră. E afacerea poliției – gândește-te numai la câte probleme tehnice și psihologice ar putea da naștere desenele alea. Situația trebuie rezolvată în alt mod.

— Așa ar trebui, cu siguranță – dacă ar fi vorba despre oricine altcineva în afară de Lisbeth Salander.

— E așa obositor uneori să te aud cum o aperi.

— Încerc doar să văd situația într-un mod realist. Autoritățile l-au dezamăgit grav pe August Balder, l-au expus unui pericol mortal și știu că asta o înfurie la culme pe Lisbeth.

— Vasăzică atunci trebuie să ne băgăm și noi?

— Suntem nevoiți. E furioasă și cine știe pe unde o fi. Nu are încotro să se ducă.

— Du-i atunci la Sandhamn.

— Lisbeth și cu mine avem o legătură prea apropiată. Dacă se află că ea are copilul, o să-mi percheziționeze imediat toate casele.

— Bine, atunci.

— Bine ce?

— Găsesc eu ceva.

Erika nu putea crede că spusese așa ceva. Dar așa stăteau lucrurile cu Mikael – dacă o ruga ceva, nu putea să-l refuze și știa că la fel ar fi făcut și el. Ar fi făcut orice pentru ea.

— Minunat, Ricky. Unde?

Încercă să se gândească, dar nu-i veni nicio idee. Parcă uitase tot. Niciun nume, nicio persoană nu-i veni în minte, ca și cum, deodată, ar fi încetat să mai aibă o rețea de cunoștințe.

— Trebuie să mă gândesc, zise ea.

— Gândește-te repede și dă-i apoi adresa și informații legate de drum lui Andrei. Știe el ce are de făcut.

Erika simți că trebuia să ia o gură de aer, așa încât coborî treptele și ieși pe Götgatan. Se plimbă până în Medborgarsplatsen în timp ce nume după nume se perindau prin mintea ei, fără ca niciunul să pară potrivit. Erau prea multe în joc și le găsea cusururi tuturor celor la care se gândea. Nu voia să-i expună vreunui risc sau să-i deranjeze cu întrebări, probabil pentru că și ea fusese dintotdeauna deranjată de alții. Pe de altă parte… era vorba despre un băiețel asupra căruia trăsese cineva, iar ea făcuse o promisiune. Trebuia să găsească ceva.

Puțin mai departe răsună sirena unei mașini de poliție, iar Erika privi spre parc și stația de metrou și în sus, la moscheea de pe deal. Un tânăr trecu pe lângă ea, uitându-se pe furiș la niște hârtii, ca și cum luase cu el ceva secret și deodată îi veni în minte – Gabriella Grane. La

început, numele o surprinse. Gabriella nu era o prietenă apropiată și lucra într-un loc unde nu era bine să încâlci regulile. Așa că nu, era o idee idioată. Gabriella și-ar fi compromis munca doar ascultându-i propunerea și totuși… gândul nu-i dădea pace.

Gabriella nu era doar o persoană extrem de pricepută și responsabilă. Își aminti de o întâmplare. Avusese loc vara precedentă, în zorii zilei de după sărbătoarea racilor[29], departe, la casa Gabriellei din Ingarö. Ea și Gabriella stătuseră într-un hamac afară, pe mica terasă, privind marea printre copaci.

— Aici aș vrea să fug atunci când mă vânează hienele, spusese Erika fără să știe neapărat la ce fel de hiene se referea. Probabil că se simțea obosită și vulnerabilă la serviciu, iar casa aceea îi părea un refugiu minunat.

Era așezată sus, pe munte și ascunsă de toate privirile de copaci și povârniș, iar Gabriella, își amintea ea, îi răspunsese că putea s-o ia drept invitație:

— Când hienele încep să atace, ești bine-venită aici, Erika.

Se gândi la acele vorbe, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să ia legătura oricum cu ea.

Poate că ar fi fost nepoliticos din partea ei să întrebe. Dar se hotărî să încerce, așa că-i căută numărul și urcă din nou în redacție, unde o sună de pe aplicația criptată Redphone pe care tot Andrei i-o instalase.

18

22 noiembrie

Gabriella Grane tocmai se îndrepta către o ședință-fulger cu Helena Kraft și echipa Säpo despre incidentul de pe Sveavägen, când începu să-i sune telefonul personal și, deși era furioasă sau poate tocmai de aceea, răspunse repede:

— Da?

— Erika la telefon.

— Salut. Nu pot vorbi acum. Ne auzim mai târziu.

— Dar voiam să… continuă Erika.

Însă Gabriella închisese deja. Nu avea timp de discuții amicale. Intră în sala de conferințe cu o expresie de parcă era gata să înceapă un mic război. Cineva lăsase să se scurgă informații decisive din cauza cărora murise încă o persoană și probabil o alta era grav traumatizată, așa că își dorea mai mult decât orice să le spună tuturor de acolo să se ducă naibii. Fuseseră atât de neglijenți și atât de dornici să afle noi informații, încât își pierduseră complet simțul judecății. Preț de vreo jumătate de minut, nu auzi nimic din ce se discuta în grup. Furia o copleșea. Dar deodată începu să fie atentă.

Cineva spusese că Mikael Blomkvist sunase la urgențe înainte să se audă focuri de armă pe Sveavägen. Era destul de bizar. Pe lângă faptul că o contactase și Erika Berger, care nu suna de obicei fără motiv, cel puțin nu în timpul programului. Oare știa ceva important? Gabriella se ridică și se scuză.

— Gabriella, cred că e foarte important să asculți ce se spune aici, zise Helena Kraft neobișnuit de tăios.

— Trebuie să răspund la un apel, răspunse ea, dorindu-și brusc să nu-i mai facă pe plac directoarei Säpo.

— Ce fel de apel?

— Un apel, spuse ea ieșind.

Se duse în birou și o sună imediat înapoi pe Erika Berger.

Erika o rugă instantaneu pe Gabriella să închidă și să o sune pe telefonul Samsung. Când o prinse din nou pe prietena ei pe fir, își dădu imediat seama că se întâmplase ceva. Vocea ei nu mai avea nimic din entuziasmul prietenos de dinainte. Din contră, Gabriella părea neliniștită, ca și cum își dăduse de la început seama că Erika avea ceva foarte important de transmis.

— Bună, spuse ea. Sunt în continuare al naibii de presată cu timpul. E vorba cumva de August Balder?

Erika avu o senzație foarte neplăcută.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă ea.

— Mă ocup de anchetă și tocmai am auzit că Mikael a primit un pont despre ce avea să se întâmple pe Sveavägen.

— Ați fost informați deja despre asta?

— Da și suntem, evident, foarte interesați să aflăm cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

— Îmi pare rău. Trebuie să respect confidențialitatea sursei.

— Bine. Atunci ce voiai? De ce m-ai sunat?

Erika închise ochii și trase aer în piept.

— Mă tem că trebuie să apelez la altcineva, spuse ea. Nu vreau să te implic într-un conflict de interese.

— Accept cu plăcere orice fel de conflict de interese, Erika. Dar nu și să-mi ascunzi lucruri. Investigația asta e mai importantă pentru mine decât îți poți imagina.

— Așa să fie?

— Da și întâmplarea face să fi primit și eu un pont. Am aflat că fusese trimisă o amenințare cu moartea la adresa lui Balder. Însă n-am reușit să împiedic asasinatul. Voi trăi cu gândul acesta tot restul vieții mele. Așa că haide, nu-mi ascunde nimic.

— Și totuși, trebuie, Gabriella. Îmi pare rău. Nu vreau să ai probleme din cauza noastră.

— L-am întâlnit pe Mikael la Saltsjöbaden în noaptea crimei.

— Nu mi-a spus.

— Mi-am dat seama că nu aveam nimic de câștigat dacă mă prezentam.

— Poate că a fost o decizie înțeleaptă.

— Ar trebui să ne ajutăm unii pe alții în toată nebunia asta.

— Cred că e o idee bună. O să-l rog pe Mikael să te sune puțin mai târziu. Dar înainte trebuie să mă ocup de chestia asta.

— Știu la fel de bine ca voi că există un informator la secția de poliție. În asemenea cazuri e nevoie de alianțe neobișnuite.

— Cu siguranță. Dar îmi pare rău. Trebuie să continui căutarea.

— Bine, spuse Gabriella dezamăgită. O să mă prefac că n-am avut niciodată discuția asta. Mult succes.

— Mulțumesc, spuse Erika și continuă să caute prin lista de contacte.

Gabriella Grane se întoarse îngândurată în sala de ședințe. Oare ce voise Erika? Nu înțelegea și totuși credea că intuiește ceva, însă gândurile nu păreau să i se limpezească nicicum. În clipa în care intră din nou în sală, se lăsă liniștea și toți se întoarseră către ea.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Helena Kraft.

— Ceva personal.

— Un apel pe care ai fost nevoită să-l preiei chiar acum.

— Unul pe care am fost nevoită să-l preiau, da. Unde s-a ajuns cu discuția?

— La ce s-a întâmplat pe Sveavägen, dar, așa cum am subliniat, pentru moment nu avem informații suficiente, spuse șeful biroului, Ragnar Olofsson. Situația e haotică în momentul acesta. Se pare că am dat greș cu sursa din grupul lui Bublanski. Comisarul a devenit complet paranoic după acest episod.

— Nu-l poți învinovăți, spuse Gabriella tăios.

— Mda, am vorbit și despre asta. Nu ne vom da bătuți până ce nu vom înțelege cum știa trăgătorul că băiatul se afla la Oden și că avea să iasă pe ușă tocmai în acel moment. Nici nu trebuie să mai spun că nu ne vom da în lături de la nimic. Dar trebuie să subliniez că nu avem certitudinea că informatorul vine din interiorul poliției. Se pare că mai multe persoane știau despre asta – cei de la centrul Oden, bineînțeles, mama și logodnicul ei neserios Lasse Westman, dar și redacția *Millennium*. Ba mai mult, n-ar trebui să eliminăm posibilitatea unui atac cibernetic. O să revin la asta. Aș putea să-mi continui raportul?

— Desigur.

— Tocmai am vorbit despre rolul lui Mikael Blomkvist, iar în privința asta suntem cu adevărat îngrijorați. De unde să fi știut el despre atacul armat înainte ca acesta să aibă loc? Așa cum văd eu lucrurile, trebuie că a avut o sursă apropiată organizației criminale. Așadar, nu există niciun motiv pentru care să mai fie valabilă politica de protecție a surselor. Trebuie să aflăm de unde a primit informația.

— Probabil că e disperat și face orice ca să găsească un subiect bun, interveni și inspectorul Mårten Nielsen.

— Și Mårten are surse de încredere. Doar citește ziarele, spuse Gabriella pe un ton acid.

— Nu ziarele, scumpete. TT. O autoritate în care chiar și noi, ăștia de la Säpo, avem încredere uneori.

— Articolul ăla defăimător e o făcătură și o știi la fel de bine ca mine, ripostă Gabriella.

— Nu știam că-l simpatizezi chiar așa mult pe Blomkvist.

— Idiotule.

— Încetați imediat, interveni Helena. Ce sunt copilăriile astea? Continuă, Ragnar. Ce știm despre eveniment în sine?

— Primii la fața locului au fost Erik Sandström și Tord Landgren de la Ordine Publică, continuă Ragnar Olofsson. De la ei am primit informațiile. Au ajuns acolo la ora 09:24, când totul se sfârșise. Torkel Lindén era mort, împușcat în ceafă, iar băiatul… despre el nu știm nimic. Avem mărturii cum că și el ar fi fost împușcat. Sunt picături de sânge pe trotuar și pe carosabil. Însă nu știm nimic sigur. Băiatul a dispărut într-un Volvo roșu – avem o parte din numărul de înregistrare

și marca mașinii. Presupun că vom afla destul de repede a cui este.

Gabriella observă că Helena Kraft își nota grijulie totul, la fel cum făcuse și la ședința precedentă.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Potrivit mărturiilor a doi studenți de la Facultatea de Comerț de pe partea opusă a Sveavägen, a părut o reglare de conturi între două bande criminale care vânau amândouă băiatul, pe August Balder.

— Pare exagerat.

— Nu sunt chiar atât de sigur, continuă Ragnar Olofsson.

— Ce te faci să spui asta? îl întrebă Helena Kraft.

— De ambele părți păreau să fie profesioniști. Trăgătorul se pare că a stat și a păzit poarta de lângă zidul jos și verde de cealaltă parte a Sveavägen, exact în fața parcului. Avem multe detalii care indică faptul că e același bărbat care a tras în Frans Balder. Nu pentru că cineva i-ar fi văzut clar fața, desigur; probabil că purta o mască sau ceva asemănător. Dar a părut că se mișcă cu aceeași eficiență și viteză. Iar de cealaltă parte o avem pe femeia aceea.

— Ce știm despre ea?

— Nu prea multe. Credem că purta o jachetă neagră de piele și o pereche de jeanși închiși la culoare. Cineva a descris-o ca fiind tânără, cu părul negru și mulți cercei, cu o alură de rockeriță sau punkeriță, scundă, dar fioroasă. A apărut de nicăieri și s-a aruncat asupra băiatului, apărându-l. Toți martorii au fost de acord că nu putea fi doar un simplu trecător. Femeia alerga ca și cum se antrenase sau ca și cum mai fusese cândva în situații asemănătoare. Reacționase foarte hotărât. Apoi avem mașina, Volvo-ul, iar în privința asta avem informații contradictorii. Unii spun că doar s-a întâmplat să treacă pe acolo și că femeia și copilul i s-au aruncat mai mult sau mai puțin în cale. Alții – mai ales studenții – cred că mașina făcea parte din operațiune. În orice caz, mă tem că ne-am procopsit cu o răpire.

— Așadar, femeia asta nu doar l-a salvat pe băiat, ci l-a și răpit, spuse Gabriella.

— Așa pare, nu? Altfel ne-ar fi contactat deja.

— Dincotro a venit?

— Nu știm încă. Însă un martor, un redactor-șef de la ziarul unui sindicat, a spus că îi păruse familiară, ba chiar cunoscută, continuă Ragnar Olofsson, adăugând încă ceva.

Însă Gabriella încetase deja să-l asculte. Înmărmurise de-a dreptul, spunându-și în sinea ei: *Fiica lui Zalachenko, sigur e fiica lui Zalachenko.* Desigur, știa că era nedrept să-i spună așa. Fiica nu avea nimic în comun cu tatăl. Dimpotrivă, îl urâse. Însă Gabriella ajunsese să se gândească la ea ca la fiica lui Zalachenko încă de când citise tot ce putuse despre afacerea aceea cu câțiva ani în urmă. În timp ce Ragnar Olofsson își prezenta speculațiile, Gabriellei i se păru că totul începe

să se așeze. Văzuse încă din ziua precedentă un punct comun între vechea rețea a tatălui și organizația criminală care își spunea Spiders. Însă renunțase la idee, deoarece își dăduse seama că răufăcătorii nu se puteau dezvolta profesional la infinit.

Să pornești de la tipi soioși cu veste de piele care citesc reviste porno în baruri de motocicliști și să ajungi să furi tehnologie de vârf era cale lungă. Totuși, îi trecuse prin minte și chiar se întrebase dacă nu cumva tipa care-l ajutase pe Linus să detecteze atacul asupra computerelor lui Balder nu era cumva fiica lui Zalachenko. Într-un document al Säpo despre tânără scria „Hacker? priceputǎ la computere?" și, deși părea să fie mai mult o întrebare întâmplătoare izvorâtă din faptul că tânăra primise recomandări uimitor de bune de pe urma colaborării ei cu Milton Security, era clar că petrecea mult timp investigând sindicatul criminal al tatălui ei.

Însă cel mai ostentativ detaliu în toată chestiunea asta era totuși faptul că exista o legătură între femeie și Mikael Blomkvist. Nu era clar ce fel de legătură și Gabriella nu credea nici pe departe în speculațiile malițioase cum că era vorba de o obsesie și de sadomasochism. Însă legătura exista și atât Mikael Blomkvist, cât și femeia care părea să corespundă semnalmentelor fiicei lui Zalachenko și care, potrivit unui martor, arăta familiar păreau să fi știut ceva despre atacul armat de pe Sveavägen. Erika Berger o sunase imediat după aceea și voise să-i spună ceva important despre acel episod. Oare nu duceau toate spre aceeași concluzie?

— Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Gabriella, poate un pic prea tare, întrerupându-l pe Ragnar Olofsson.

— Da, spuse el iritat.

— Mă întrebam… continuă ea, pe punctul de a-și expune teoria, când observă ceva care o făcu să ezite.

Nu era nimic ieșit din comun. Era doar vorba de Helena Kraft, care începuse din nou să-și noteze sârguincioasă ce spusese Ragnar Olofsson și poate că așa ceva ar fi fost potrivit în cazul unui director foarte interesat de subiect. Însă era ceva exagerat de entuziast în felul în care mișca pixul pe hârtie, care o făcu pe Gabriella să se întrebe dacă un director a cărui datorie era să analizeze situația în ansamblu chiar trebuia să fie atât de grijuliu cu fiecare detaliu minor. Fără să priceapă de ce, simți o neliniște adâncă.

Poate că avea, desigur, legătură cu faptul că ea însăși era pe cale să acuze pe cineva fără dovezi concludente, dar probabil că avea mai degrabă de-a face cu faptul că Helena Kraft își dăduse seama că era privită și întorsese rușinată privirea, ba chiar roșise, iar Gabriella decise să nu-și termine propoziția.

— Mai bine zis…

— Da, Gabriella?

— Nu era nimic important, spuse ea și simți brusc nevoia de a pleca de acolo.

Deși știa că decizia ei n-avea să dea bine, părăsi încăperea din nou și se duse la toaletă.

Își aminti mai târziu cum stătuse privindu-se în oglindă și încercase să înțeleagă ce văzuse. Roșise oare Helena Kraft? Dacă da, ce însemna asta? Cu siguranță nimic, conchise ea, absolut nimic. Și chiar dacă Gabriella îl interpretase ca un semn de rușine sau vină, ar fi putut însemna orice. Se gândi că nu o cunoștea prea bine pe Helena Kraft. Însă știa bine că Helena n-ar fi condamnat un copil la moarte fără un motiv întemeiat, nu, așa ceva nu era cu putință.

Gabriella era doar paranoică, un spion suspicios tipic, care vedea informatori peste tot, inclusiv în propria reflexie din oglindă. „Ești o idioată", mormăi ea, zâmbind resemnată și alungând ideea prostească în favoarea realității. Însă lucrurile nu se încheiaseră. În acea clipă i se păru că vede un nou adevăr în propria privire.

Își dădu seama că semăna cu Helena Kraft. Îi semăna în sensul în care voia să fie deșteaptă și ambițioasă și să fie bătută pe umăr de superiorii ei, ceea ce nu era doar o trăsătură pozitivă. Atunci când mediul în care lucrezi e nesănătos, riști să devii una cu el și, cine știe, poate că tocmai dorința de a plăcea este cea care-i face pe oameni să comită crime și să întreacă limita moralității.

Oamenii vor să fie acceptați, să fie competenți și ajung să facă prostii inimaginabile din cauza asta. Brusc, se întrebă: oare asta se întâmplase aici? Atunci Hans Faste – care sigur era sursa lor de informații din cadrul echipei lui Bublanski – le dăduse informații secrete pentru că era misiunea lui și pentru că voia să câștige niște puncte în plus la Serviciul de Securitate. Poate că și Ragnar Olofsson îi dăduse acces Helenei Kraft la orice detaliu pentru că era șefa lui și pentru că voia să doarmă bine noaptea și apoi… da, apoi poate că Helena Kraft dăduse informațiile mai departe fiindcă și ea era capabilă și avea inițiativă. Însă cui i le dăduse? Comisarului Poliției Naționale, guvernului sau vreunui serviciu de spionaj străin, american sau britanic, care poate că la rândul lui…

Gabriella se opri și se întrebă din nou dacă n-o luase cumva razna. Dar chiar și așa, nu putea avea încredere în echipa ei. Simțea totuși nevoia să demonstreze că e capabilă, deși nu în accepțiunea Säpo. Voia doar ca August Balder să fie în siguranță și, în loc de chipul Helenei Kraft, îl văzu pe cel al Erikăi Berger. Intră grăbită în birou și scoase Blackphone-ul, același telefon la care obișnuia să vorbească cu Frans Balder.

Erika ieșise din nou din redacție pentru a putea vorbi nestingherită și stătea în fața Librăriei Hansson Bruce de pe Götgatan, întrebându-se

dacă nu cumva făcuse o prostie. Însă Gabriella Grane pusese problema în așa fel încât Erika nici nu apucase să se apere – acesta era probabil dezavantajul de a avea prietene foarte inteligente. O citise la perfecție.

Gabriella nu numai că-și dăduse seama de misiunea Erikăi, ci o și convinsese că simțea că are o datorie morală și că n-avea să divulge ascunzătoarea pentru nimic în lume, indiferent cât de grav ar fi încălcat asta codul etic și profesional.

Se simțea vinovată, spusese ea și de aceea voia să-i ajute. Avea să-i trimită cheile de la cabana ei din Ingarö și avea să se asigure că instrucțiunile îi vor parveni lui Andrei Zander prin canalul criptat.

Puțin mai sus pe Götgatan, un cerșetor căzu și două sacoșe cu sticle de plastic se deșertară pe trotuar. Erika se grăbi să-l ajute. Însă bărbatul, care se ridicase rapid în picioare, nu voia niciun fel de ajutor. Erika îi zâmbi gânditoare și continuă să urce spre redacție.

Mikael părea zdruncinat și epuizat. Avea părul vraiște și cămașa îi ieșise din pantaloni. Nu-l mai văzuse de mult atât de neglijent. Cu toate astea, nu se îngrijoră. Când îi străluceau ochii așa, nu mai putea fi oprit. Intrase deja în starea aceea de concentrare care n-avea să se încheie decât atunci când dădea de cap poveștii.

— Ai găsit o ascunzătoare? o întrebă el.

Erika dădu din cap.

— Poate că n-ar trebui să vorbim despre asta. E nevoie să păstrăm informația într-un cerc cât mai restrâns, continuă el.

— O idee înțeleaptă. Să sperăm că va fi doar o soluție pe termen scurt. Nu-mi place că Lisbeth răspunde pentru băiat.

— Cine știe, poate că o să le fie de folos amândurora.

— Ce le-ai zis polițiștilor?

— Mai nimic.

— Nu e bine să ascundem totul.

— Nu neapărat.

— Poate că Lisbeth o să fie dispusă să facă o declarație, ca să te poți liniști și tu un pic.

— Nu vreau să o presez cu nimic acum. Sunt îngrijorat. Ai putea să-l rogi pe Andrei să o întrebe dacă ar trebui să o ducem la un doctor?

— Așa o să fac. Dar ascultă…

— Da…

— Încep să cred că a procedat corect, spuse Erika.

— Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— Pentru că și eu am sursele mele. Se pare că secția de poliție nu e un loc sigur în momentul ăsta, spuse ea și se duse cu pași hotărâți spre Andrei Zander.

19

22 noiembrie seara

Jan Bublanski era singur în birou. Până la urmă, Hans Faste recunoscuse că-i informase de la bun început pe cei de la Säpo, iar Bublanski îl scosese din investigație fără să-i mai asculte explicațiile. În ciuda faptului că avea încă o dovadă că Hans Faste era un carierist în care nu se putea avea încredere, îi fusese greu să-și închipuie că tipul îi informa și pe criminali. Existau, desigur, persoane corupte și rău intenționate chiar și în rândurile poliției. Dar să dea un băiețel cu probleme psihice pe mâna unor ucigași cu sânge-rece, asta era cu totul altceva și refuza să creadă că cineva din forțele poliției putea fi capabil de așa ceva. Poate că informația ieșise la iveală pe altă cale. Poate că fuseseră interceptați sau poate le fusese spart sistemul IT. Deși nu-i prea venea să creadă că ar fi scris în vreun computer că August Balder putea să-i facă portretul criminalului și cu atât mai puțin că se afla la Centrul Oden pentru Copii și Tineri. O căutase pe șefa Säpo, Helena Kraft, ca să discute problema. Însă deși sublimase că era ceva important, aceasta încă nu-l sunase înapoi.

Avuse de asemenea o discuție cu Consiliul de Export și cu Ministerul Economiei, ceea ce era îngrijorător. Chiar dacă nimeni nu o spusese pe șleau, nu erau interesați nici de băiat, nici de continuarea anchetei cu privire la incidentul din Sveavägen, ci de programul pe care-l dezvoltase Frans Balder, despre care se credea că fusese într-adevăr furat în noaptea crimei.

În ciuda faptului că mai mulți tehnicieni IT ai poliției, împreună cu trei oameni de știință de la Universitatea din Linköping și Politehnica din Stockholm fuseseră în locuința din Saltsjöbaden, nu găsiseră nici urmă de proiect de cercetare, nici în computere, nici prin hârtiile lăsate în urmă.

— Carevasăzică, inteligența artificială a dispărut și ea, mormăi Bublanski pentru sine și asta îi aminti de o ghicitoare pe care obișnuia să o spună vărul lui răutăcios, Samuel, ca să-și uimească prietenii la sinagogă.

Era un paradox – dacă Dumnezeu era atotputernic, putea oare să creeze ceva mai inteligent decât El? Gluma, își aminti el, era considerată jignitoare sau de-a dreptul o blasfemie, pentru că funcționa în așa fel încât orice răspuns ai fi dat era greșit. Însă Bublanski nu reuși să analizeze problema până la capăt. Se auzi o bătaie în ușă. Era Sonja Modig care-i dădu solemn încă o bucățică de ciocolată elvețiană cu portocale.

— Mulțumesc, spuse el. Ai noutăți?

— Credem că știm cum i-au făcut criminalii pe Torkel Lindén și pe

băiat să iasă în stradă. Au trimis e-mailuri false în numele tău și al lui Charles Edelman și au stabilit astfel o întâlnire.

— Se pot face și lucruri din astea?

— Da. Și nu e deloc greu.

— Înspăimântător.

— Așa e, dar nu ne spune nimic despre cum au aflat că trebuiau să spargă tocmai computerul de la Oden sau de unde știau că profesorul Edelman era implicat.

— Presupun că trebuie să cercetăm și computerele noastre.

— Am început deja ancheta.

— Oare așa trebuia să se întâmple, Sonja?

— Cum adică?

— Să nu mai îndrăznim să scriem sau să spunem nimic de teamă că suntem interceptați?

— Nu știu. Sper că nu. E un anume Jacob Charro afară care așteaptă să fie interogat.

— Cine e?

— Un fotbalist de la FC Syrianska. El a fost cel care i-a luat cu mașina pe femeie și pe August Balder de pe Sveavägen.

Sonja Modig se afla în sala de interogatorii cu un tânăr musculos, brunet, cu părul scurt și pomeți pronunțați. Purta un pulover galben ocru cu guler în V fără nimic pe dedesubt și avea un aer tulburat și, totodată, mândru.

— Interogatoriul începe la ora 18:35, pe 22 noiembrie, cu martorul Jacob Charro, douăzeci și doi de ani, originar din Norsborg. Povestește-ne ce s-a întâmplat în dimineața aceasta, începu Sonja.

— Da, deci… zise Jacob Charro. Mergeam cu mașina pe Sveavägen și am observat că se întâmplă ceva neobișnuit pe stradă. Am crezut că e un accident. Din cauza asta am încetinit. Dar apoi am văzut un bărbat care a traversat strada venind din stânga. S-a repezit fără să se uite la mașini și-mi amintesc că m-am gândit că e un terorist.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Părea mânat de un fanatism religios.

— L-ai văzut la față?

— N-aș putea spune cu siguranță, dar m-am gândit mai târziu că arăta un pic ciudat.

— Cum adică?

— Arăta ca și cum aceea nu era fața lui adevărată. Avea ochelari de soare rotunzi pe care probabil că și-i prinsese cu ceva în jurul urechilor. Apoi, obrajii. Părea că are ceva în gură, nu știu sigur. Pe urmă mustața și sprâncenele și culoarea tenului.

— Crezi că purta o mască?

— Ceva sigur purta, dar n-am apucat să mă gândesc prea mult la

asta. În secunda următoare, portiera din spate s-a deschis și… cum să vă spun? A fost una din clipele acelea în care se întâmplă mult prea multe lucruri în același timp – ca și cum îți cade cerul în cap. Deodată aveam străini în mașină și cineva îmi spărsese luneta.
Eram în stare de șoc.

— Ce-ai făcut?

— Am accelerat ca nebunul. Cred că tipa care sărise în mașină mi-a urlat să conduc și eram atât de îngrozit, încât abia dacă știam ce făceam. Am urmat doar ordinul.

— Ordinul?

— Așa a părut. Credeam că suntem urmăriți și n-am văzut altă soluție decât să mă conformez. Am virat la stânga și la dreapta, exact cum mi-a zis tipa…

— Da?

— Avea o voce ciudată. Era atât de rece și concentrată, că m-am agățat cu totul de ea. Ca și cum vocea ei era singurul lucru stabil din toată nebunia aia.

— Ziceai că femeia ți-a părut cunoscută?

— Da, dar nu la momentul respectiv. Atunci eram speriat de moarte. Ba mai începuse să curgă și sânge pe bancheta din spate.

— Al băiatului sau al femeii?

— Nu mi-am dat seama inițial și nici ei nu păreau să știe. Dar deodată am auzit un „Yes!”, un mic strigăt, ca și cum se întâmplase ceva bun.

— Despre ce era vorba?

— Tipa înțelesese că ea și nu băiatul, fusese împușcată, și-mi amintesc că m-am gândit un pic la asta. Era ca un fel de „ura, eu sunt aia împușcată” și să știți că nu era o rană minoră. Oricât s-a chinuit să o bandajeze, n-a reușit să oprească sângerarea. Sângele continua să curgă și tipa era din ce în ce mai palidă. Se simțea ca naiba.

— Și totuși se bucura că ea fusese rănită și nu băiatul.

— Exact. Ca o mamă.

— Dar nu era mama copilului.

— Nicidecum. Nu se cunoșteau, așa mi-a zis și asta a devenit din ce în ce mai evident. Nu părea să stea cu ochii pe băiat. Nici vorbă să-l îmbrățișeze sau să-i spună ceva care să-l liniștească. Se purta cu el mai degrabă ca și cum ar fi fost un adult, și-i vorbea pe același ton ca mie. La un moment dat a vrut să-i dea whisky puștiului.

— Whisky? întrebă Bublanski.

— Aveam o sticlă în mașină pe care ar fi trebuit să i-o dau unchiului meu, dar i-am dat-o ei ca să-și dezinfecteze rana și să bea o dușcă. Ba chiar a băut vârtos.

— Cum ți s-a părut că se poartă cu băiatul în general? întrebă Sonja Modig.

— Ca să fiu sincer, nu știu ce să vă răspund. Nu prea era bună la interacțiunile sociale. S-a purtat cu mine ca și cum eram servitorul ei și, cum ziceam, habar n-avea cum ar fi trebuit să se poarte cu copiii. Și totuși…

— Da?

— Cred că era un om bun. N-aș lua-o ca bonă pentru copii mei, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dar era în regulă.

— Crezi, așadar, că cel mic e în siguranță cu ea?

— Aș zice că tipa poate fi cu siguranță periculoasă și dusă cu pluta. Dar pe băiețelul acela – August îl cheamă, nu-i așa?

— Exact.

— Pe August o să-l apere cu prețul vieții ei, dacă e nevoie. Asta a fost impresia mea.

— Unde i-ai lăsat?

— M-a rugat să-i duc până în piața Mosebacke.

— Acolo locuia femeia?

— Nu știu. Nu mi-a dat prea multe explicații. Voia doar să ajungă acolo – am avut senzația că pe undeva pe acolo își parcase mașina. Dar altfel, nu mi-a zis niciun detaliu în plus. M-a pus să-mi scriu datele de contact. Urma să mă despăgubească pentru mașină, mi-a zis și să-mi mai dea ceva pe lângă.

— Părea că are bani?

— De fapt… dacă m-aș fi luat după înfățișarea ei, aș fi spus că trăiește într-o cocină. Dar felul în care se purta… Nu știu. Nu m-ar mira dacă ar fi bogată. Mi-a părut genul de persoană care face întotdeauna ce vrea.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— I-a zis băiatului să coboare.

— Și a ascultat-o?

— Era complet paralizat. Se legăna înainte și înapoi și nu s-a clintit din mașină. Atunci tipa i-a vorbit mai aspru. I-a spus că e o chestiune de viață și de moarte sau așa ceva și atunci băiatul a ieșit clătinându-se, cu mâinile întinse, ca un somnambul.

— Ai văzut încotro au luat-o?

— Știu doar că au luat-o la stânga – spre Slussen. Dar tipa…

— Da?

— Se simțea extrem de rău. A făcut un pas într-o parte și arăta de parcă putea să cadă în orice clipă.

— Nu sună bine. Și băiatul?

— Nici el nu se simțea mai bine. Arăta foarte ciudat și tot timpul cât a stat în mașină mi-a fost frică să nu facă vreo criză. Dar când a coborât, părea că acceptă situația. În orice caz, a întrebat de mai multe ori „unde, unde”.

Sonja Modig și Bublanski se uitară unul la altul.

— Ești sigur? întrebă Sonja.

— De ce n-aș fi?

— Adică poate ți s-a părut că l-ai auzit spunând asta pentru că avea o expresie întrebătoare, de exemplu.

— De ce să mi se fi părut?

— Pentru că mama lui August Balder spune că băiatul nu vorbește, continuă Sonja Modig.

— Glumești?

— Nu. Și pare extrem de ciudat să fi spus primul lui cuvânt în asemenea condiții.

— Știu foarte bine ce am auzit.

— Bine și femeia ce a răspuns?

— ”Departe”, cred. „Departe de aici.” Ceva de genul. Apoi aproape s-a prăbușit, cum ziceam. Oricum, mi-a spus să plec de acolo.

— Și ai plecat?

— Ca din pușcă.

— Și apoi ți-ai dat seama pe cine ai dus cu mașina?

— Îmi dădusem deja seama că puștiul era fiul geniului aceluia care a fost omorât. Dar tipa… ea părea doar vag cunoscută. Îmi amintea de cineva și într-un final nu am mai putut sa conduc. Începusem să tremur ca toate alea și m-am oprit pe Ringvägen, lângă Skanstull și am dat o fugă la hotelul Clarion unde am cerut o bere și am încercat să mă liniștesc un pic. Atunci mi-am dat seama. Era tipa aia căutată pentru crimă acum câțiva ani, dar care a fost achitată și despre care s-a descoperit în schimb că a trăit niște chestii cumplite când era mică. Îmi amintesc bine de asta, pentru că tatăl unui prieten de-al meu a fost torturat în Siria și s-a aflat aproape în aceeași situație. A fost supus unui tratament cu electroșocuri și porcării doar pentru că nu putea face față amintirilor din Siria. Era ca și cum l-ar fi torturat iar.

— Ești sigur de asta?

— Că a fost torturat…

— Nu, că era ea, Lisbeth Salander.

— M-am uitat la poze cu ea pe net și nu încape niciun dubiu. Plus că mai e ceva care se potrivește…

Jacob ezită, ca și cum s-ar fi rușinat.

— S-a dezbrăcat până la talie pentru că avea nevoie de tricou pentru bandaj și când s-a întors un pic ca să-și panseze umărul, am văzut că avea un tatuaj mare cu un dragon pe spate, până sus, spre omoplați. Tatuajul era menționat în articolele acelea vechi.

Erika Berger ajunse la cabana Gabriellei Grane din Ingarö cu două sacoșe cu mâncare, creioane și hârtie, cu vreo două puzzle-uri de nivel avansat și alte câteva lucruri. Însă nu era nici urmă de August și Lisbeth și nu puteau fi nicicum contactați. Lisbeth nu răspundea nici

pe aplicația Redphone, nici pe linia criptată, iar Erika era extrem de îngrijorată.

Oricum ar fi întors situația, vedea asta ca pe un semn rău. Era adevărat că Lisbeth Salander nu dădea prea mulți bani pe vorbe inutile sau cuvinte de alinare. Dar ea singură ceruse o ascunzătoare sigură. Ba mai mult, era răspunzătoare pentru un copil și atunci, dacă nu le răspundea la telefon, probabil că situația era foarte gravă. În cel mai rău caz, Lisbeth zăcea în agonie pe undeva.

Erika trase o înjurătură și ieși pe terasă, aceeași terasă unde ea și Gabriella stătuseră și vorbiseră despre cum ar fi fost să se ascundă de întreaga lume. Asta se întâmplase cu doar câteva luni în urmă. Totuși, momentul părea extrem de îndepărtat. Nu mai era nicio masă afară, niciun scaun și nicio sticlă, nu se mai auzeau râsete, erau doar zăpadă, crengi și gunoi adus de furtună. Era ca și cum viața părăsise locul acela, iar amintirea petrecerii adâncea atmosfera dezolantă din casă. Acea zi îndepărtată plutea ca o fantomă prin încăperi.

Erika se duse din nou în bucătărie și puse în frigider mâncarea ce putea fi gătită la microunde – chifteluțe, cutii cu spaghete, mușchi Stroganoff, pește gratinat, bulete de cartofi și niște mâncare, de fast-food, pe care Mikael o sfătuise să cumpere: Billys Pan Pizza, pateuri, cartofi prăjiți, coca-cola, o sticlă de Tullamore Dew, un cartuș de țigări, trei pungi de chipsuri, bomboane, trei prăjituri cu ciocolată și bastonașe cu aromă de lemn-dulce. Pe masa mare și rotundă puse hârtie de desenat, creioane, carioci, gume de șters, o riglă și un compas. Pe foaia cea mai de sus desenă un soare și o floare și scrise *Bine ați venit* în patru culori calde.

Cum era situată pe promontoriul stâncos, nu departe de Ingaröstrand, casa nu putea fi zărită din cauza unei pădurici de conifere. Avea patru camere care dădeau în bucătăria mare de lângă terasa cu uși de sticlă. În afară de masa rotundă se mai găseau un balansoar vechi și două canapele rupte și uzate care, împreună cu două covoare roșii, noi, continuau să-i dea un aer proaspăt și confortabil.

Probabil că era și o ascunzătoare bună. Erika lăsă ușa deschisă, puse cheile, așa cum fusese înțelegerea, în sertarul cel mai de sus al dulapului de la intrare și coborî pe treptele de lemn ce flancau panta – singura cale de acces la casă pentru cei care veneau cu mașina.

Cerul era întunecat și amenințător, iar vântul începuse din nou să bată cu putere. Erika nu se simțea în apele ei și nu o ajută cu nimic faptul că pe drumul spre casă începu să se gândească la mama băiatului, Hanna. Erika nu o întâlnise niciodată pe Hanna Balder și, cu un an înainte, nu se prea numărase printre fanii ei. La vremea aceea, Hanna juca adesea roluri de femei sexy și prostuțe, iar Erikăi i se păru că promovarea unor astfel de roluri era un gest tipic pentru industria

filmului. Însă niciunul dintre aceste lucruri nu mai era adevărat și Erikăi i se făcu rușine de vechea ostilitate. O judecase prea aspru pe Hanna Balder; era foarte ușor să critici o fată drăguță care ajunge rapid faimoasă.

Mai nou – în puținele rânduri când Hanna apăruse în filme mai importante – ochii îi luceau cu un fel de durere stăpânită și poate că durerea era adevărată. Hannei Balder nu-i fusese, evident, ușor. Cu atât mai puțin în ziua aceea, încă de dimineață Erika insistase ca Hanna să fie informată și adusă lângă August. I se părea că era o situație în care un copil avea nevoie de mama lui.

Însă Lisbeth, care încă vorbea cu ei, nu fusese de acord cu ideea. Nimeni nu știa încă cine era informatorul, scrisese Lisbeth și nu era imposibil ca acesta să facă parte din cercul de cunoștințe al mamei sau al lui Lasse Westman, care se închisese în casă, încercând să scape de jurnaliști. Era o situație fără ieșire și Erika spera ca jurnaliștii de la *Millennium* să reușească să descrie situația cu demnitate și seriozitate, fără ca ziarul sau altcineva să aibă de suferit.

Se îndoia totuși de abilitatea lui Mikael, mai ales atunci când arăta în halul ăla. De altminteri, avea ajutorul lui Andrei Zander. Erika îl îndrăgea pe Andrei Zander. Era un tânăr chipeș, pe care mulți îl credeau gay. Cu puțin timp înainte fusese invitatul ei și al lui Greger la un prânz în Saltsjöbaden și le spusese povestea vieții lui, ceea ce nu făcuse decât să o înduioșeze și mai mult.

Andrei își pierduse părinții la unsprezece ani, într-o explozie cu bombă la Sarajevo și locuise cu o mătușă la Tensta, în afara Stockholmului, mătușă care nu avea nicio idee despre mintea lui iscoditoare sau despre rănile sufletești. Andrei nu fusese de față la moartea părinților săi. Cu toate astea, corpul lui reacționase ca și cum ar fi suferit de sindrom de stres posttraumatic. Ura chiar și acum zgomotele puternice și mișcările bruște. Nu-i plăceau gențile care rămâneau nesupravegheate în restaurante sau locurile publice și disprețuia violența și războiul cu o patimă pe care Erika nu o mai întâlnise niciodată.

În copilărie obișnuia să evadeze în alte lumi. Citea cu nesaț literatură fantasy, poezie și biografii, îi plăceau Sylvia Plath, Borges și Tolkien și învățase totul despre computere. Visa să devină un scriitor de romane de dragoste și tragedii sfâșietoare. Era un romantic incurabil care spera să-și poată vindeca rănile cu mari pasiuni și nu-l interesa câtuși de puțin ce se întâmpla în societate și în lume. Într-una din seri, pe când era adolescent, se dusese totuși la una dintre prelegerile cu intrare liberă ale lui Mikael Blomkvist, la Facultatea de Jurnalism din Stockholm și viața i se schimbase.

Patosul lui Mikael îi deschisese ochii și-l făcuse să vadă o lume sângerândă, plină de nedreptăți, intoleranță și ilegalități și, în loc să

mai viseze la romane siropoase, începu să se gândească la reportaje critice pe teme sociale. La puțin timp după aceea bătuse la ușa *Millennium* și ceruse să facă ceva, orice, să prepare cafele, să verifice corecturi, să facă pe curierul. Voia să fi se alăture cu orice preț. Voia să facă parte din redacție și, după ce văzuse flacăra din ochii lui, Erika îl însărcinase cu o serie de treburi mai mărunte: comunicate de presă, muncă de cercetare și scurte prezentări. Însă mai presus de orice, îi spusese să învețe, ceea ce Andrei făcu întocmai, cu aceeași energie pe care o investea în orice altceva. Învățase despre științe politice, comunicare mass-media, economie, politici de pace și război și cu timpul deveni angajat temporar la *Millennium,* unde, evident, voia să devină un reporter de investigație cu greutate, la fel ca Mikael Blomkvist.

Dar spre deosebire de mulți alți reporteri de investigație, nu era dur. Andrei rămăsese un romantic. Visa în continuare la marea iubire și atât Mikael, cât și Erika dedicaseră mult timp problemelor lui sentimentale. Fetele erau adesea atrase de Andrei, dar ajungeau la fel de des să-l părăsească. Poate că avea ceva mult prea disperat în felul lui de a iubi și poate că intensitatea sentimentelor lui le speria pe multe dintre ele. De altfel, probabil că povestea prea ușor despre lipsurile și greutățile lui. Era prea deschis și prea sincer. Prea bun, după cum spunea Mikael.

Însă Erika spunea că Andrei era pe cale să lase în urmă acea vulnerabilitate copilărească. Cel puțin asta observase din articolele lui. Acea ambiție îndârjită, care-i îngreuna stilul, fusese înlocuită de o imparțialitate eficientă și știa că urma să se implice total, acum că avea șansa de a-l ajuta pe Mikael cu articolul despre Balder.

Conform înțelegerii, Mikael urma să scrie reportajul cel mare. Andrei avea să-l ajute cu munca de cercetare, dar și să scrie o serie de articole și prezentări ce aveau să clarifice subiectul, ceea ce Erikăi i se părea promițător.

Parcă pe strada Hökens și intră în redacție, unde Mikael și Andrei erau exact așa cum și-i imaginase, extrem de concentrați.

Mikael mormăia din când în când pentru sine, iar Erika nu văzu strălucind în ochii lui doar hotărâre, ci și îngrijorare, dar nu se miră câtuși de puțin. Mikael dormise teribil de prost. Mass-media îl vâna intens și stătuse la interogatoriu unde fusese forțat să facă exact lucrul de care îl acuza presa, anume să ascundă adevărul, ceva ce nu-i făcea nicio plăcere.

Mikael Blomkvist se supunea întotdeauna legii. Era un cetățean model din anumite puncte de vedere. Însă dacă era cineva care-l făcea să încalce regulile, aceea era Lisbeth Salander. Mikael ar fi căzut mai degrabă în dizgrație decât să o trădeze și de aceea, la poliție, stătuse și spusese doar: „Am dreptul de a-mi proteja sursele jurnalistice” și nu

era de mirare că asta îl supăra și îl umplea de teama consecințelor. Și totuși… se concentra în principal la subiect și, la fel ca Erika și el era mai îngrijorat pentru Lisbeth și băiat decât pentru propria lor situație. După ce îl privi câteva clipe, Erika se apropie de el.

— Cum merge? îl întrebă.

— Ăă… bine. Cum a fost?

— Am făcut patul și am pus mâncarea în frigider.

— Grozav. Nu te-a văzut niciun vecin?

— N-am văzut nici țipenie de om.

— De ce întârzie atât de mult? întrebă el.

— N-am idee. O să mă îmbolnăvesc de grijă.

— Să sperăm că se odihnesc acasă la Lisbeth.

— Să sperăm. Ce-ai mai descoperit?

— Destul de multe.

— Sună bine.

— Dar…

— Da?

— Chestia e că… Mă simt de parcă m-am întors în timp sau că mă apropii de un loc în care am mai fost cândva.

— Cred că ar trebui să-mi explici mai clar, spuse ea.

— Trebuie să…

Mikael aruncă un ochi la ecranul computerului.

— Întâi trebuie să mai caut. Vorbim mai târziu, spuse el.

Erika îl lăsă în pace și se pregăti să plece acasă, chiar dacă era, bineînțeles, gata să se mobilizeze în orice moment.

20

23 noiembrie

Noapte se dovedi a fi liniștită, îngrijorător de liniștită, iar la ora opt dimineața, Jan Bublanski stătea îmbufnat în fața echipei lui în sala de ședințe. După ce-l dăduse afară pe Hans
Faste, se simțea rezonabil de sigur că putea vorbi liber din nou. Măcar acolo, cu colegii lui, se simțea mai în siguranță decât în fața computerului sau a telefonului mobil.

— Cred că înțelegeți gravitatea situației, începu el. Au fost divulgate informații secrete. A murit un om din cauza asta. Un băiețel se află în pericol de moarte. În ciuda faptului că am lucrat intens, încă nu știm cum s-a putut întâmpla. Informatorul putea fi cineva de la noi ori de la Säpo, sau de la Centrul Oden, ba chiar cineva din cercurile în care se învârte profesorul Edelman; mama băiatului ori logodnicul ei, Lasse Westman. Nu știm nimic sigur și de aceea trebuie să fim extrem de precauți, paranoici dacă trebuie.

— De asemenea, e posibil să fi fost atacați cibernetic sau interceptați, completă Sonja Modig. Credem că avem de-a face cu niște criminali care controlează tehnologia modernă într-un mod cu totul neobișnuit pentru noi.

— Exact, aprobă Bublanski. Trebuie să fim atenți la tot, să nu spunem nimic important la telefon, oricât de mult ar lăuda superiorii noștri noul sistem telefonic.

— Îl laudă pentru că a costat mult să-l instaleze, spuse Jerker Holmberg.

— Poate că ar trebui de asemenea să ne gândim un pic la rolul nostru, continuă Bublanski. Am vorbit cu o tânără analistă foarte talentată de la Säpo, Gabriella Grane, dacă vă sună cunoscut numele. Mi-a arătat că ideea noastră de loialitate, a polițiștilor, nu e atât de simplă pe cât am crede. Avem multe feluri de loialitate, nu-i așa? Există una evidentă, față de lege. E o loialitate față de cetățeni, una față de colegi, dar și una pentru superiori, iar alta față de noi înșine și cariera noastră. Uneori, cum bine știți, intră în conflict una cu cealaltă. Se întâmplă să protejăm un coleg, să ne încălcăm principiile față de public sau să primim ordine de sus, ca Hans Faste, și-atunci acea loialitate intră în conflict cu cea pe care ar fi trebuit să o avem față de echipă. Așa că în continuare – și vorbesc foarte serios – vreau să aud vorbindu-se doar de o singură loialitate, față de investigația propriu-zisă. O să-i prindem pe vinovați și o să ne asigurăm că nimeni altcineva nu mai cade pradă criminalilor. Suntem de acord cu asta? Indiferent dacă ne sună prim-ministrul sau directorul CIA și ne

vorbește despre patriotism și posibilități uriașe de a avansa în carieră, nu scoatem o vorbă, nu-i așa?

— Așa e, răspunseră cu toții la unison.

— Minunat! După cum știți cu toții, persoana care a intervenit pe Sveavägen nu e nimeni alta decât Lisbeth Salander și momentan muncim intens să o localizăm, continuă Jan Bublanski.

— De aceea, trebuie să-i facem public numele în presă! strigă Curt Svensson, cuprins de entuziasm. Avem nevoie de ajutor de la cetățeni.

— Știu că există păreri diferite în legătură cu asta, așa că vreau să discutăm din nou problema. Pentru început, aș vrea să vă reamintesc că, în trecut, Salander a fost tratată extrem de rău și de noi și de mass-media.

— Nu mai contează, spuse Curt Svensson.

— Nu e imposibil ca mai multe persoane să o fi recunoscut pe Sveavägen, iar în cazul ăsta numele ei se va afla oricum, și-atunci nu va mai fi o problemă. Dar înainte să ajungem acolo, aș vrea să vă reamintesc că Lisbeth Salander i-a salvat viața băiatului și merită tot respectul nostru.

— Nimeni nu se îndoiește de asta, continuă Curt Svensson. Dar apoi l-a răpit, mai mult sau mai puțin.

— Mai degrabă avem informații care indică faptul că vrea cu orice preț să-l protejeze pe băiat, interveni Sonja Modig. Lisbeth Salander e o persoană care a avut experiențe foarte neplăcute cu autoritățile. Întreaga ei copilărie a însemnat un abuz continuu al serviciilor sociale suedeze. Iar dacă suspectează, la fel ca noi, că există un informator în poliție, nu ne va contacta de bunăvoie, de asta puteți fi siguri.

— Asta are și mai puțin de-a face cu situația, se încăpățână Curt Svensson.

— Ai dreptate dintr-un anumit punct de vedere, continuă Sonja. Atât Jan, cât și eu suntem perfect de acord cu tine că singurul lucru esențial în toată situația aceasta este să ne dăm seama dacă investigația ne oferă un motiv destul de bun să-i facem public numele sau nu. Siguranța băiatului este o problemă prioritară și nici aici nu suntem cu adevărat stăpâni pe situație.

— Înțeleg unde bateți, spuse Jerker Holmberg încet și gânditor, făcându-i pe toți ceilalți să ciulească urechile. Dacă oamenii o zăresc pe Salander, băiatul e și el expus. Totuși rămân o mulțime de întrebări – în primul și-n primul rând, întrebarea cea mai severă: Cine are dreptate? Iar aici trebuie să atrag atenția că, indiferent dacă avem sau nu un informator, nu putem accepta ca Salander să-l ascundă pe August Balder. Băiatul e o parte importantă a investigației și, cu sau fără informator, noi ne pricepem mai bine să protejăm un copil decât o poate face o tânără cu probleme emoționale.

— Absolut, mormăi Bublanski.

— Exact, continuă Jerker. Și chiar dacă nu e vorba de o răpire în sensul obișnuit, da, chiar dacă totul s-a făcut cu bună-credință, efectele pe care le poate avea așa ceva asupra copilului pot fi la fel de grave. Psihologic vorbind, trebuie să fie extrem de traumatizant pentru băiat să tot fie pe fugă după ceea ce tocmai i s-a întâmplat.

— Just, bombăni Bublanski. Dar întrebarea este totuși cum să prelucrăm informația.

— În privința asta sunt de acord cu ce spune Curt. Trebuie să-i facem imediat publice numele și fotografia. Ne-ar putea aduce ponturi valoroase.

— Se prea poate, continuă Bublanski. Dar le poate servi ponturi valoroase și criminalilor. Trebuie să pornim de la ideea că ucigașii n-au renunțat să-l vâneze pe băiat, ba din contră și pentru că nu cunoaștem legătura dintre băiat și Salander, nu știm nici ce indicii le-ar putea da numele ei criminalilor. Nu sunt deloc sigur că este în beneficiul băiatului să ieșim la rampă cu aceste informații.

— Dar nu știm nici dacă îl protejăm nefăcând asta, replică Jerker. Sunt prea multe piese în joc ca să tragem asemenea concluzii. De exemplu, oare Salander lucrează pentru cineva și are propriile planuri cu băiatul care nu au nicio legătură cu siguranța lui?

— Și de unde știa că băiatul și Torkel Lindén urmau să iasă pe ușa dinspre Sveavägen tocmai atunci? interveni și Curt Svensson.

— Putea să fi fost acolo din întâmplare.

— Nu sună plauzibil.

— Adevărul e adesea neplauzibil, continuă Bublanski. Dar ai dreptate, nu pare să fie o coincidență că era acolo, nu dacă analizăm circumstanțele.

— Cum ar fi că Mikael Blomkvist știa și el că urma să se întâmple ceva, spuse Amanda Flod.

— Sau că există un fel de legătură între Blomkvist și Salander, continuă Jerker Holmberg.

— Așa e.

— Mikael Blomkvist știa că băiatul era la Centrul Oden pentru Copii și Tineri, nu-i așa?

— Mama, Hanna Balder, îi povestise, spuse Bublanski. Mamă care, înțelegeți desigur, nu se simte prea bine. Tocmai am avut o lungă discuție cu ea. Dar Blomkvist nu ar fi avut de unde să știe că băiatul și Torkel Lindén aveau să fie atrași în stradă.

— Oare să fi avut vreo legătură cu computerele de la Oden? întrebă Amanda Flod gânditoare.

— Nu mi-l pot imagina pe Blomkvist dedându-se la atacuri digitale, spuse Sonja Modig.

— Dar Salander? se întrebă Jerker Homberg. Ce știm despre ea, de fapt? Avem un dosar imens despre tipa asta. Ultima oară când am avut

de-a face cu ea, ne-a surprins din toate punctele de vedere. Poate că aparențele sunt și acum înșelătoare.

— Exact, încuviință Curt Svensson. Avem prea multe semne de întrebare.

— Întrebările sunt cam tot ce avem. Și tocmai de aceea trebuie să acționăm ca la carte, continuă Jerker Homberg.

— Nu știam că avem o carte atât de cuprinzătoare, spuse Bublanski cu un sarcasm pe care îl regretă.

— Vreau doar să spun că trebuie să luăm situația așa cum este: răpirea unui copil. Abia dacă a trecut o zi de când au dispărut și nu am auzit nimic de la ei. Ieșim la rampă cu numele și fotografia lui Salander și apoi analizăm cu atenție toate ponturile pe care le primim, spuse Jerker Holmberg pe un ton autoritar, părând să aibă de partea lui întregul grup, iar Bublanski închise ochii și se gândi cât de mult ținea la echipa lui.

Se simțea mai atașat de ei decât de frații, surorile și părinții lui. Dar acum se vedea nevoit să se împotrivească.

— Vom încerca să-i găsim prin toate mijloacele posibile. Dar nu facem încă publice numele și fotografia. N-ar face decât să tensioneze atmosfera și nu vreau să le dau ucigașilor niciun fel de indiciu.

— Și te simți și vinovat, spuse Jerker cu răceală.

— Și mă simt și foarte vinovat, spuse Bublanski gândindu-se din nou la rabinul lui.

Mikael Blomkvist era extrem de îngrijorat pentru băiat și Lisbeth și nu reușise să doarmă decât foarte puțin. Încercase de nenumărate ori să o sune pe Lisbeth pe aplicația Redphone. Dar Lisbeth nu-i răspunsese. Nu mai auzise nimic de la ea din după-amiaza precedentă. Se afla la redacție, încercând să se refugieze în muncă și să priceapă ce detaliu îi scăpase. Avea de ceva vreme senzația că-i lipsea o informație fundamentală în toată povestea, ceva ce putea pune lucrurile într-o lumină nouă. Dar poate că doar se amăgea singur, făcându-și speranțe deșarte și vrând să vadă ceva mai mult decât ce era acolo. Ultimul mesaj trimis de Lisbeth prin conexiunea criptată fusese:

Jurij Bogdanov, Blomkvist. Investighează-l. El a vândut tehnologia lui Balder către Eckerwald de la Solifon.

Găsise pe internet câteva poze cu Bogdanov. Purta costume dungate, dar oricât de perfecte ar fi fost, nu păreau să fie din același film. Ai fi zis că le furase în drum spre eveniment. Bogdanov avea părul lung, lins, urme de vărsat pe față, cearcăne vinețiii și tatuaje stângace făcute în casă care se zăreau de sub manșete. Avea o privire întunecată și intensă și părea să te citească imediat. Era înalt și cu siguranță nu avea mai mult de șaizeci de kilograme.

Arăta ca un pușcăriaș, dar era ceva în atitudinea lui pe care Mikael

îl recunoscu din imaginile capturate de camerele de supraveghere aflate în afara casei lui Balder din Saltsjöbaden. Bărbatul avea aceeași înfățișare aspră, sărăcăcioasă. În puținele interviuri pe care le dăduse în legătură cu succesul de care se bucurase ca om de afaceri în Berlin, sugerase că se născuse mai mult sau mai puțin pe stradă.

— Eram condamnat s-o mierlesc pe o alee, cu un ac în venă. Dar m-am ridicat din mizerie. Îmi merge mintea și sunt un luptător dat naibii, se lăudase el.

Pe de altă parte, nimic din viața lui nu părea să indice contrariul, mai puțin senzația că nu reușise să se ridice chiar de unul singur. Existau câteva indicii că fusese ajutat de persoane puternice care-i intuiseră talentul. Într-o revistă de IT germană, un șef al departamentului de securitate de la Institutul de Control Intern Horst spusese că „Bogdanov are un ochi magic. Vede vulnerabilitățile ca nimeni altul. E un geniu".

Bogdanov era, evident, o vedetă a hackerilor, chiar dacă, potrivit imaginii oficiale, lucra doar ca *white hat,* o persoană care acționa pozitiv și legal și care, în schimbul unei sume potrivite, ajuta firmele să identifice breșe în sistemele lor de securitate IT. Nici la firma lui, Outcast Security, nu era, evident, nimic suspect și nu dădea nicidecum impresia că era doar o fațadă. Consiliul director era format doar din persoane cinstite și cu educație bună. Dar Mikael nu se mulțumi cu atât. El și Andrei verificară fiecare persoană care trecuse vreodată prin firmă, prieteni ai prietenilor și găsiră pe cineva cu numele de Orlov care înlocuise pentru scurtă vreme un membru al consiliului. Vladimir Orlov nu era specialist IT, ci un mic comerciant în construcții. Odată, demult, fusese un boxer promițător de categorie grea din Crimeea și, conform puținelor fotografii pe care le găsi Mikael pe internet, arăta cam rablagit și brutal.

Existau rapoarte neconfirmate cum că fusese închis pentru atac deosebit de grav și proxenetism. Fusese căsătorit de două ori – ambele soții erau moarte, fără ca Mikael să poată descoperi cauza morții. Însă cel mai interesant detaliu era că fusese angajat temporar la insignifianta și de mult falimentara firmă Bodin Bygg & Export, care se ocupa cu „comerțul cu materiale de construcții".

Proprietarul aceleia fusese Karl Axel Bodin, alias Alexander Zalachenko, iar numele nu doar că readuse la viață o întreagă conspirație diabolică, ci îl și făcu pe Mikael să-și amintească de celebrul lui reportaj. Zalachenko era, de asemenea, tatăl lui Lisbeth, bărbatul care-i omorâse mama și-i distrusese copilăria. Zalachenko era umbra întunecată din viața ei, inima neagră ce alimenta dorința ei de răzbunare.

Era oare o coincidență că apăruse în căutări? Mikael știa mai bine decât oricine că, dacă săpa destul de adânc în orice subiect, găsea tot

felul de legături. Viața oferea constant corespondențe iluzorii. Doar că… atunci când venea vorba de Lisbeth Salander, nu credea prea mult în noroc.

Dacă îi rupea degetele unui chirurg sau se implica într-un furt de tehnologie AI avansată, nu doar că analizase îndeaproape situația. Avea, de asemenea, un motiv, o justificare. Lisbeth nu uita niciodată o nedreptate sau un afront. Se răzbuna și făcea dreptate. Oare reacția ei în toată povestea aceea avea vreo legătură cu trecutul? În orice caz, nu era deloc imposibil.

Mikael ridică privirea din computer și se uită la Andrei. Andrei îl salută din cap. Afară, pe coridor, mirosea vag a mâncare. De pe Götgatan se auzea muzică rock. Furtuna urla, iar cerul continua să fie întunecat. Mikael intră pe conexiunea criptată mai mult din obișnuință, fără să se aștepte la nimic. Dar se lumină imediat la față. Ba chiar scoase un chiot scurt de bucurie.

Mesajul era:

În regulă. Plecăm în scurt timp spre ascunzătoare.

Îi răspunse pe loc.

Mă bucur să aud asta. Condu cu grijă.

Apoi, nu se putu abține să nu adauge:

Lisbeth, pe cine urmărim de fapt?

Răspunsul veni imediat:

Te prinzi tu repede, istețule!

„În regulă” era mult spus. Lisbeth se simțea ceva mai bine. Însă era în continuare într-o stare teribil de proastă. Jumătate de zi abia dacă fusese conștientă de ce era în jurul ei și reușise doar cu mari eforturi să se ridice și să-i dea lui August de mâncare și de băut și să se asigure că are creioane și hârtie A4 ca să-l poată desena pe criminal. Dar când se apropie din nou de el, văzu că nu desenase nimic.

Desigur, erau hârtii peste tot pe măsuța de cafea din fața lui. Dar nu era niciun desen, ci mai degrabă rânduri de mâzgăleli la care se uită mai mult obosită decât curioasă. Erau cifre, serii interminabile de cifre și chiar dacă nu înțelese inițial nimic din ele, deveni din ce în ce mai interesată și scoase deodată un fluierat.

— Nu-i deloc rău, mormăi ea.

Tocmai se uitase la câteva numere foarte mari, care, evident, nu-i spuneau nimic special, dar care totuși, în combinație cu cifrele de lângă ele, formau un model cunoscut. Frunzărind mai departe dădu inclusiv peste seria simplă 641, 647, 653 și 659 – nu mai încăpea vorbă; erau *sexy prime quadruplets*[30], cum le spunea în engleză, numere *sexy* în sensul în care erau serii de patru numere prime consecutive care erau cu șase poziții mai mari unul decât celălalt.

Mai erau, de asemenea, numere prime gemene și toate combinațiile

de numere prime posibile, încât Lisbeth nu se putu abține să nu zâmbească.

— Tare, zise ea. Mișto.

Dar August nici nu-i răspunse, nici nu se uită la ea. Stătea doar îngenuncheat lângă măsuța de cafea, ca și cum nu voia nimic decât să continue să scrie cifre, iar Lisbeth își aminti ca prin vis că citise ceva despre savanți și numerele prime. Însă abandonă gândul. Se simțea mult prea rău ca să se gândească la lucruri complicate, așa că se duse în schimb în baie și luă două pastile de Vibramycin.

Se doftoricise singură încă de când ajunseseră acasă. Apoi își împachetă pistolul, computerul și niște bani, și-i spuse băiatului să se ridice. Acesta nu voia. Ținea doar încordat creionul și pentru o secundă Lisbeth rămase perplexă, uitându-se la el. Apoi spuse pe un ton sever:

— Ridică-te!

Iar băiatul reacționă, în timp ce Lisbeth își puse o perucă, pentru a fi sigură și o pereche de ochelari de soare.

Se îmbrăcară apoi cu jachetele și coborâră cu liftul până în garaj, luând-o spre Ingarö în BMW-ul ei. Lisbeth conducea cu mâna dreaptă. Umărul stâng era bandajat strâns și o durea. O durea și pieptul. Avea în continuare febră și de vreo două ori se văzu nevoită să oprească pe marginea drumului ca să se odihnească puțin. Când ajunseră într-un sfârșit la plaja și debarcaderul de lângă Stora Barnvik, la Ingarö și urmară instrucțiunile urcând scara lungă de lemn de-a lungul costișei, intrând imediat în casă, se prăbuși epuizată în primul pat pe care-l văzu. Tremura și-i era frig.

Cu toate astea, se ridică și se așeză în fața laptopului la masa din bucătărie, respirând din greu și încercând din nou să spargă fișierul pe care-l descărcase de la NSA. Evident, nici de data asta nu reuși. August stătea lângă ea, privind sever toate hârtiile și mănunchiul de creioane cerate pe care Erika Berger le pusese acolo. Însă nu fu în stare să mai scrie nicio serie de numere prime, cu atât mai puțin să deseneze vreun criminal. Poate că era în stare de șoc.

Cel care își spunea Jan Holtser stătea în camera de la Clarion Hotel Arlanda și vorbea la telefon cu fiica lui, Olga. Așa cum se așteptase, fata nu-l credea.

— Ți-e frică de mine? zise ea. Ți-e frică să nu te iau la întrebări?

— Nu, nu, chiar deloc, încercă el să spună. Am fost doar nevoit să…

Îi era greu să-și găsească cuvintele. Știa că Olga își dăduse seama că-i ascundea ceva, așa că încheie discuția mai rapid decât și-ar fi dorit de fapt. Lângă el, pe patul de hotel, stătea Jurij și înjura. Luase la verificat de cel puțin o sută de ori computerul lui Frans Balder fără

să găsească „dracului”, nimic cum spunea el. „Nimic, fir-ar al dracului!”

— Deci am furat un computer care nu are nimic din ce ne trebuie, zise Jan Holtser.

— Exact.

— Și-atunci, de ce-l ținea profesorul?

— Pentru ceva foarte special, asta-i clar. Pot să văd că un fișier mare, care era probabil conectat la alte computere, a fost șters de curând. Dar orice aș face, nu pot să-l recreez. Știa meserie tipul.

— N-avem nicio șansă, spuse Jan Holtser.

— Nicio șansă, fir-ar al dracului, adăugă Jurij.

— Și telefonul ăla Blackphone?

— Acolo sunt mai multe conversații cărora nu am reușit să le dau de urmă, probabil de la serviciul secret suedez sau FRA. Dar altceva mă îngrijorează pe mine.

— Ce anume?

— O conversație lungă pe care a avut-o fix înainte să dai tu buzna în casă. A vorbit cu un coleg de muncă de la MIRI[31], Machine Intelligence Research Institute.

— Și de ce te îngrijorează asta?

— Sincronizarea – am senzația că a fost un fel de atenționare. De asemenea, institutul lucrează să se asigure că viitoarele computere nu vor deveni periculoase pentru oameni sau așa ceva și nu știu, ceva nu-mi miroase a bine. Mi se pare că Balder ori le-a dat celor de la MIRI ceva din cercetarea lui, ori…

— Ori ce?

— Ori le-a spus totul despre noi, cel puțin câte știa el.

— N-ar fi deloc bine.

Jurij încuviință și Jan Holtser înjură în sinea lui. Nimic nu mersese conform planului și niciunul dintre ei nu era obișnuit cu eșecul. Dăduseră greș deja de două ori la rând și asta din cauza unui copil, un copil retardat, ceea ce era în sine mai mult decât de ajuns. Dar ăsta nu era cel mai rău lucru.

Kira era se îndrepta spre ei și era furioasă. Niciunul dintre ei nu era obișnuit cu așa ceva. Dimpotrivă, erau flatați de eleganța ei glacială care dădea activității lor un aer invincibil. Dar de data aceea își pierduse cu totul cumpătul și urlase la ei că erau niște idioți inutili și incompetenți. Însă cauza nu era de fapt eșecul lor, glonțul care poate că-l lovise sau nu-l lovise pe băiețelul retardat. Era femeia care apăruse de nicăieri și-l apărase pe August Balder. Ea era cea care o făcuse pe Kira să se piardă cu firea.

Când Jan începuse să o descrie – atâta cât putuse vedea –, Kira îi pusese o avalanșă de întrebări. Atunci când primise răspunsul prost sau bun, în funcție de cum priveai situația, se înfuriase, urlase și

făcuse scandal că ar fi trebuit s-o omoare, că n-avea minte și că se așteptase la asta din partea lor. Nici Jan, nici Jurij nu înțeleseseră de ce reacționase atât de violent. Niciunul din ei nu o auzise vreodată țipând atât de tare.

Pe de altă parte, nu știau multe despre ea. Jan Holtser n-avea să uite niciodată cum făcuse sex cu ea de vreo trei sau patru ori în hotelul D'Angleterre din Copenhaga și cum, după, când stăteau întinși în patul dublu și beau șampanie, vorbiseră ca de obicei verzi și uscate despre războaiele și victimele lui. O mângâiase apoi pe umăr și pe braț și dăduse peste trei cicatrici paralele pe încheietura mâinii.

— Cum le-ai căpătat pe astea, frumoasa mea? întrebase el și primise drept răspuns o privire plină de ură.

Nu se mai culcase niciodată cu ea după aceea. O luase ca pe o pedeapsă pentru că-i pusese acea întrebare. Kira avea grijă de ei și le dădea o grămadă de bani. Dar nici el, nici Jurij și nimeni altcineva din cercul lor nu puteau s-o întrebe despre trecutul ei. Era una dintre legile nescrise și niciunul dintre ei nu-și mai dorea să încerce. Era binefăcătoarea lor la bine și la rău, mai mult la bine, gândeau ei și trebuiau să-i respecte capriciile și să trăiască întrebându-se constant dacă avea să se poarte tandru cu ei sau rece, ori să le facă morală, ba chiar să le tragă brusc o palmă usturătoare.

În fața lui, Jurij închise laptopul și luă o dușcă din pahar. Încercau amândoi să se abțină cât de mult posibil de la alcool, așa încât Kira să nu le poată imputa și acel detaliu. Dar era aproape imposibil. Mult prea multă frustrare și adrenalină îi împingeau să bea. Jan se juca neliniștit cu telefonul.

— Te-a crezut Olga? întrebă Jurij.

— Deloc și în curând o să vadă portretul meu făcut de un copil în toate ziarele.

— Nu mi-aș pune bazele în desenul ăla. Pare mai de grabă o iluzie de-a polițiștilor.

— Deci încercăm să omorâm un copil fără să fie neapărat nevoie.

— Nu m-ar mira. N-ar fi trebuit să ajungă deja Kira?

— În orice moment.

— Cine crezi că e?

— La cine te referi?

— La tipa care a apărut de nicăieri.

— N-am idee, zise Jan. Nu sunt sigur că știe nici Kira. Mi se pare că se agită din nimic.

— Cred că o să-i omorâm pe amândoi.

— Mi-e teamă că o să facem chiar mai mult de-atât.

August nu se simțea bine. Era clar. Îi apăruseră pete roșii pe gât și ținea pumnii încleștați. Lui Lisbeth Salander, care stătea lângă el la

masa rotundă și lucra la algoritmul ei de criptare RSA, îi era teamă că băiatul urma să facă o criză. Însă August nu făcu decât să ia un creion, unul negru.

În aceeași clipă, o rafală de vânt făcu geamurile din fața lor să se clatine, iar August tremură și începu să-și miște mâna înainte și înapoi pe masă. Iată că începuse să deseneze, o linie aici, una acolo, niște cercuri, nasturi gândi Lisbeth, apoi o mână, o bărbie, o cămașă descheiată. Desena din ce în ce mai repede și în cele din urmă spatele și umerii băiatului se relaxară. Era ca o bubă care se spărsese și începea să se vindece.

Ochii îi luceau chinuiți și, din când în când, îl trecea câte un fior. Dar ceva dinăuntrul lui părea că fusese eliberat. Schimbă creioanele și desenă o podea, o podea de culoarea lemnului de stejar, iar pe podea desenă o grămadă de piese de puzzle care probabil înfățișau un oraș strălucitor, pe timp de noapte. Și totuși era clar că nu avea să fie un desen plăcut.

Mâna și cămașa descheiată păreau să aparțină unui bărbat puternic și burtos. Acesta stătea aplecat în față și lovea o persoană mică ce stătea pe jos, persoană ce nu se afla în câmpul vizual din simplul motiv că ea era cea care privea scena și primea loviturile. Era ceva hidos, fără doar și poate.

Dar nu părea să aibă nimic de-a face cu asasinatul, chiar dacă și acest desen demasca un infractor. De altfel, în centrul lui apăruse un chip furios și asudat, iar fiecare cută adâncă provocată de furie fusese surprinsă la perfecție. Lisbeth recunoscu fața. Și nu pentru că se uitase prea mult la filme la televizor sau la cinema.

Înțelese însă că aparținea actorului Lasse Westman, tatăl vitreg al lui August, așa că se aplecă spre băiat și spuse cu o furie solemnă și fremătătoare:

— N-o să-ți mai facă așa ceva niciodată. Niciodată.

21

23 noiembrie

Alona Casales înțelese că ceva mersese al naibii de prost atunci când silueta uscățivă +a comandantului Jonny Ingram se apropie de Ed the Ned. Se vedea din ținuta lui ezitantă că aducea vești proaste, ceea ce nu îl afecta de obicei.

Jonny Ingram părea să se bucure de necazul altuia atunci când lovea oamenii pe la spate. Dar cu Ed era altfel. Chiar și superiorilor lui le era frică de el. Ed te trimitea la naiba dacă îi făceai porcării, iar lui Jonny Ingram nu-i plăceau scenele și cu atât mai puțin să fie pus în posturi umilitoare, dar se gândi că trebuia să se aștepte la o ceartă cu Ed.

Trebuia să pară calm. În timp ce Ed era puternic și iute la mânie, Jonny Ingram era un băiat suplu din lumea bună, cu picioare subțiri și un aer afectat. Ingram era un manipulator și nu-i lipsea influența din anumite cercuri importante, fie la Washington, fie în industrie. În conducere se afla chiar sub directorul NSA, Charles O'Connor și, chiar dacă zâmbea des și împărțea complimente în dreapta și în stânga, privirea lui nu era binevoitoare. Tuturor le era teamă de el.

Îi domina pe ceilalți și era responsabil printre altele cu „supravegherea tehnologiilor strategice" sau mai pe șleau, cu spionajul industrial – acea partea a NSA-ului care ajuta industria high-tech americană în competiția globală.

Însă când ajunse în fața lui Ed în costumul lui dichisit, începu să se micșoreze și, chiar dacă Alona stătea la vreo treizeci de metri depărtare, își dădu seama exact ce era pe cale să se întâmple: Ed avea să explodeze. Chipul lui palid și epuizat luase o tentă roșiatică și deodată se ridică cu spatele lui strâmb și încovoiat și cu burta lui mare și urlă furios:

— Nenorocit prefăcut ce ești!

Nimeni în afară de Ed nu avea curajul să-i spună lui Jonny Ingram „nenorocit prefăcut", iar Alona simți că-l iubea nespus pentru asta.

August începu un nou desen.

Trasă câteva linii grăbite pe hârtie. Apăsă atât de tare, încât vârful creionului cerat negru se rupse și, la fel ca data trecută, desenă repede, surprinzând un detaliu aici, altul acolo, bucăți disparate care începură să se lege și să formeze un tot. Era aceeași cameră. Dar puzzle-ul de pe podea era altul, mai ușor de înțeles. Înfățișa o mașină roșie de curse care se deplasa în viteză și o mare de oameni în tribună. Deasupra scenei stăteau doi oameni.

Unul dintre ei era, din nou, Lasse Westman. Era îmbrăcat cu un tricou negru și pantaloni scurți și avea o privire injectată și un pic crucișă. Părea nesigur pe picioare și beat criță. Dar asta nu-l făcea mai puțin furios. Un fir de salivă i se prelingea din gură. Cu toate astea, nu el era cel mai înfricoșător personaj din desen. Mai era un bărbat acolo. Ochii lui tulburi luceau sadic. Era nebărbierit, la fel de beat și avea buze mici, aproape inexistente. Părea să-l pocnească pe August, deși băiatul, la fel ca în desenul precedent, nu se vedea în imagine, fiind cu atât mai pregnant tocmai prin absența lui.

— Cine e celălalt? întrebă Lisbeth.

August nu-i răspunse. Însă îi tremurau umerii și își strânsese picioarele sub masă.

— Cine e celălalt? repetă Lisbeth mai sever.

August notă atunci pe desen cu un scris de copil puțin tremurat:

ROGER

Roger – numele nu-i spunea nimic lui Lisbeth.

Câteva ore mai târziu, la Fort Meade, după ce hackerii curățaseră în urma lor și se căraseră de acolo, Ed se îndreptă spre Alona. Remarcabil era că Ed nu mai părea deloc furios sau ofensat. Mai degrabă avea un aer sfidător și nu-l mai chinuiau nici durerile de spate. Ținea în mână un carnețel. Una din bretele îi căzuse.

— Salut, prietene, zise ea. Acum chiar că sunt curioasă. Ce s-a întâmplat?

— Plec în vacanță, răspunse el. Mă duc la Stockholm.

— Din toate locurile posibile. Nu e cam frig în perioada asta a anului?

— Mai rău ca niciodată, evident.

— Dar de fapt nu te duci acolo în vacanță.

— Între noi fie vorba, nu.

— Acum m-ai făcut și mai curioasă.

— Jonny Ingram ne-a ordonat să lăsăm baltă ancheta. Hackerul o să scape și trebuie să ne mulțumim cu faptul că astupăm câteva găuri în sistemul de securitate. Apoi toată treaba va fi dată uitării.

— Cum dracu' poate ordona așa ceva?

— Ca să nu trezească dușmanul, zice el și să riște să se afle despre atac. Ar fi un dezastru dacă s-ar afla că ne-a fost spart sistemul, ca să nu mai vorbim de comentariile răutăcioase care se vor face și la faptul că toți, cu mine în frunte, vor trebui dați afară ca să salveze aparențele.

— Deci te-a și amenințat?

— Și-ncă cum. A zis că voi fi umilit public, ba chiar dat în judecată.

— Nu pari îngrijorat.

— O să-l distrug.

— Cum o să reușești? Snobul ăla are relații peste tot.

— Și eu am câteva. Ingram nu e singurul care poate să domine oamenii. Hackerul ăla afurisit a fost destul de amabil cât să ne verifice registrele și să ne arate câte ceva din lenjeria noastră murdară.

— Un pic ironic, nu-i așa?

— Mda, o mână spală pe alta. Dar la început informațiile n-au părut atât de spectaculoase, nu în comparație cu toate celelalte lucruri cu care ne ocupăm. Dar când am început să investigăm mai îndeaproape…

— Da?

— S-au dovedit a fi niște informații-bombă.

— În ce sens?

— Apropiații lui Jonny Ingram nu doar *adună* informații despre secretele companiilor care să ajute marile noastre concerne. Uneori le *și vând* pe bani grei, iar banii ăia, Alona, nu ajung întotdeauna în trezoreria organizației…

— Ci în buzunarele lor.

— Exact. Și am deja destule dovezi ca să-i trimit la pușcărie pe Joacim Barclay și Brian Abbot, capii spionajului industrial.

— Dumnezeule!

— Enervant e că treburile sunt un pic mai complicate în cazul lui Jonny Ingram. Sunt convins că el e creierul din spatele întregii afaceri. Altfel povestea nu are sens. Dar încă n-am o dovadă decisivă și asta face întreaga operațiune să fie riscantă. Desigur, nu e imposibil să existe dovezi concrete despre el în fișierul descărcat de hacker. Dar nu-l vom putea deschide. E criptat cu un nenorocit de algoritm RSA.

— Și ce ai de gând să faci?

— Să strâng lațul în jurul lui. Să arăt odată și pentru totdeauna că propriii lui colegi au legături cu marii criminali.

— Cum ar fi Spiders.

— Cum ar fi Spiders. Stau în aceeași luntre cu o grămadă de dubioși. Nu m-ar mira deloc dacă ar fi implicați în moartea profesorului tău de la Stockholm. Cel puțin au avut un interes clar să-l vadă mort.

— Tu glumești.

— Nicidecum. Profesorul tău deținea niște informații care-i puteau distruge.

— La dracu'! Și-acum te duci la Stockholm ca un detectiv privat și investighezi totul?

— Nu ca un detectiv privat, Alona. Voi avea sprijin total și, dacă tot sunt acolo, o să-i trag o săpuneală și hackeriței noastre de abia o s-o poată duce.

— Cred că am auzit greșit. Ai zis hackeriță?

— Da, hackeriță am zis. Hackeriță!

Desenele lui August o transportară pe Lisbeth înapoi în trecut și își aminti din nou de pumnul care lovea ritmic și continuu salteaua. Își aminti bufniturile, gemetele și plânsul din dormitor. Își aminti de timpul petrecut pe Lundagatan când nu avea nicio altă scăpare decât benzile desenate și planurile ei de răzbunare. Dar alungă acele gânduri. Se ocupă de rană și-și schimbă bandajul, apoi verifică pistolul și se asigură că e încărcat. Intră pe conexiunea PGP.

Andrei Zander o întrebase cum erau și îi răspunse scurt. Afară vuia furtuna. Bău puțin whisky și mâncă niște ciocolată, apoi merse pe terasă și mai departe, pe povârniș, unde studie un pic terenul, în special o despicătură în piatră, sus pe coama muntelui. Numără chiar pașii până acolo și memoră fiecare detaliu al peisajului.

Când se întoarse, August îi schițase din nou pe Lasse Westman și Roger. Lisbeth se gândi că avea nevoie să și-i scoată din minte. Însă nu desenase încă nimic din noaptea crimei. Oare mintea lui bloca episodul?

Lisbeth simți că o cuprinde senzația neplăcută că aveau să intre în criză de timp și se uită îngrijorată la August, la noile lui desene și la numerele tremurate pe care le scrisese alături. Câteva minute se concentră asupra lor și le studie structura când, deodată, văzu o serie care nu părea să nu se potrivească cu celelalte.

Era destul de scurtă. 2305843008139952128. Își dădu imediat seama ce era. Nu era un număr prim, ci mai degrabă – se înveseli brusc – un număr alcătuit, într-o perfectă armonie, din suma tuturor divizorilor săi pozitivi. Cu alte cuvinte, era un număr perfect, la fel cum este cifra 6, deoarece 6 poate fi divizat cu 3, 2 și 1, iar 3 2 1 dau 6. Lisbeth zâmbi și îi trecu prin minte un gând înviorător.

— Trebuie să-mi explici totul, spuse Alona.

— Așa o să fac, răspunse Ed. Dar chiar dacă știu că nu e nevoie, vreau să-mi promiți solemn că nu spui nimănui despre asta.

— Promit, nesuferitule.

— Bine, uite care e faza: după ce i-am urlat lui Jonny Ingram tot ce mi-a trecut prin minte, mai mult de dragul spectacolului, i-am dat dreptate. M-am prefăcut chiar recunoscător că a oprit investigația. Oricum n-aveam cum să ajungem prea departe, i-am zis și într-un anume sens era adevărat. Din punct de vedere tehnic, epuizaserăm toate opțiunile. Făcuserăm totul, ba chiar un pic în plus. Dar nu ne aleseserăm cu nimic. Hackerul ne trimisese la vânătoare de cai morți una după alta și ne vârâse pe căi întortocheate și labirintice. Unul dintre puștii mei a zis că și, dacă i-am fi dat de capăt, în ciuda tuturor așteptărilor, tot nu am fi fost convinși c-am reușit. Am fi crezut că e o nouă capcană. Ne așteptam la orice de la hackerul ăsta, mai puțin la dezvăluiri și slăbiciuni. Așa că da, nu ajunseserăm nicăieri pe calea

obișnuită.

— Dar ție nu-ți place de obicei să o iei pe calea obișnuită.

— Nu, îmi place să o iau mai cotit. În orice caz, nu ne dăduserăm bătuți. Vorbiserăm cu toate contactele noastre din lumea hackerilor și cu prietenii noștri din firmele de software. Lansaserăm căutări avansate, interceptări și atacuri cibernetice. Vezi tu, în cazul unui atac atât de complicat, se face întotdeauna muncă de cercetare. Ce întrebări a pus hackerul, ce pagini web a vizitat – inevitabil, câte ceva din toate astea ajunge și la noi. Dar cel mai important, Alona, e că există un factor care ne avantajează. Talentul hackerului. E atât de priceput, încât a restrâns numărul suspecților. E ca și cum un criminal face suta de metri în 9,7 secunde la locul crimei. Atunci știi destul de bine că Bolt sau vreunul dintre rivalii lui e vinovatul, nu-i așa?

— Înseamnă că e foarte bună.

— Sunt bucăți din atacul ăsta cibernetic care m-au lăsat cu gura căscată, deși am văzut multe la viața mea. De aia am muncit extrem de mult să vorbim cu hackeri și oameni inițiați din branșă și i-am întrebat: Cine e în stare de ceva atât de complex? Care mai sunt vedetele din ziua de azi? Bineînțeles, am fost nevoiți să formulăm inteligent întrebările ca nimeni să nu-și dea seama ce se întâmplase cu adevărat. Nici așa nu am ajuns prea departe. Era ca și cum căutam acul în carul cu fân. Nimeni nu știa nimic sau mă rog: am aflat o groază de nume, dar niciunul nu părea să se potrivească. O vreme l-am suspectat pe un rus, Jurij Bogdanov. E un fost dependent de droguri și un abil hoț. Poate intra oriunde. Poate sparge orice computer. Încă de când era cerșetor în Sankt Petersburg unde știa mașini și avea patruzeci de kile îmbrăcat, poliția sau serviciile secrete voiau să-l atragă de partea lor înaintea organizațiilor criminale. Dar evident, au pierdut bătălia, iar acum Bogdanov e curat și de succes, ba chiar a ajuns la cincizeci de kile îmbrăcat. Suntem destul de siguri că e unul dintre escrocii din gruparea ta, Alona și ăsta a fost un alt motiv pentru care ne-a interesat tipul ăsta. Am priceput că are o legătură cu Spiders și cu ancheta ta, dar apoi…

— N-ați înțeles de ce unul dintre ei ne-ar da nouă indicii și conexiuni.

— Exact. Am continuat să căutăm și după un timp a mai apărut un grup în discuție.

— Care anume?

— Își spun Republica Hackerilor. Au un statut foarte înalt pe net. E formată doar din genii care sunt foarte vigilente cu criptările lor. Au tot dreptul, s-ar putea zice. Și noi și alții încercăm necontenit să ne infiltrăm în grupurile astea, nu doar ca să aflăm cu ce se ocupă. Vrem să-i și recrutăm. În ziua de azi ne certăm pe hackerii cei mai pricepuți.

— Acum când am devenit cu toții niște criminali.

— Da, poate că ai dreptate. Oricum, Republica Hackerilor ascunde un mare talent. Avem multe mărturii în sensul ăsta. Dar nu e doar asta. Umbla vorba că aveau ceva mare pe țeavă, că un utilizator pe nume Bob the Dog, care credem că are legături cu banda, părea să fi făcut cercetări și să fi pus întrebări despre un tip de la noi pe care-l cheamă Richard Fuller. Îl știi?

— Nu.

— Un tip maniaco-depresiv și leneș pentru care mi-am făcut multe griji. E tipul clasic de risc de securitate care devine arogant și neglijent când are câte o criză maniacală. E persoana perfectă de care să se lege o bandă de hackeri și e nevoie de informații clasificate ca să afli așa ceva. Sănătatea lui mentală nu e chiar publică. Nici maică-sa nu știe de ea. Acum sunt destul de convins că nu au pătruns totuși prin Fuller. Am periat fiecare fișier pe care l-a descărcat Fuller în ultimul timp și nu am găsit nimic. L-am inspectat pe toate părțile. Dar cred că Richard Fuller era un element din planul inițial al Republicii Hackerilor. Nu că aș avea vreo dovadă împotriva grupului, nici vorbă, dar am senzația că ei se află în spatele atacului, mai ales că, mai nou, credem că putem elimina ipoteza unei puteri străine.

— Ziceai că e o tipă.

— Exact, după ce am identificat grupul ăsta, am încercat să aflăm cât mai multe despre hacker, chiar dacă nu a fost foarte ușor să deosebim zvonurile și miturile de faptele reale. Dar un detaliu a apărut în mod constant, încât într-un sfârșit n-am mai văzut nicio altă opțiune decât să investighez.

— Ce detaliu?

— Că vedeta Republicii Hackerilor e cineva care-și spune Wasp.

— Wasp?

— Exact. N-o să te obosesc cu vreun detaliu tehnic, dar Wasp e un fel de legendă în unele cercuri, printre altele pentru că are talentul de a răsturna metodele consacrate. Cineva a zis că o poți simți pe Wasp într-un atac cibernetic la fel cum îl auzi pe Mozart într-o compoziție. Wasp are stilul ei inconfundabil, iar asta este exact ce a zis unul dintre tovarășii mei după ce a studiat atacul: chestia asta e diferită de tot ce am întâlnit până acum, e la un cu totul alt nivel, parcă e făcută în același timp pe dos, surprinzător, dar totuși corect și eficient.

— Încă un geniu.

— Fără dubiu, de aceea am început să căutăm tot ce se putea găsi pe internet despre această Wasp ca să-i putem identifica semnătura. Nimeni n-a fost prea surprins când n-am reușit. Nu era genul de persoană care să ne ofere asemenea portițe. Așa că știi ce am făcut? zise Ed mândru.

— Nu.

— Am început să caut definiția cuvântului.

— În afară de sensul propriu, de viespe.

— Da, exact, nu că eu sau altcineva am fi crezut că avea să ne ajute. Dar cum ziceam, când nu răzbești pe drumul principal, o iei pe căi lăturalnice. Nu știi niciodată ce găsești și s-a dovedit, evident, că Wasp poate însemna orice. Wasp e un model de avion englezesc de luptă din al Doilea Război Mondial. E o comedie a lui Aristofan, un scurtmetraj cunoscut din 1915, o revistă satirică din San Francisco-ul anilor 1800 și, evident, o abreviere a conceptului de White Anglo-Saxon Protestant, plus multe altele. Toate astea păreau să fie niște referințe mult prea rafinate pentru un geniu al hackerilor; nu se potriveau. Dar știi ce se potrivea?

— Nu.

— Personajul la care făcea adesea referire Wasp pe internet, supereroina din benzile desenate Marvel, care înființează grupul Răzbunătorilor.

— Cel despre care au făcut un film.

— Exact, grupul cu Thor, Iron Man, Captain America și toți ceilalți. În prima serie de benzi desenate ea era liderul. Wasp e un personaj cu adevărat cool, trebuie să recunosc. Are un stil rock și e rebelă, se îmbracă în negru și auriu, are aripi de insectă, păr scurt, negru și o atitudine arogantă; o tipă care își învinge condiția și are abilitatea de a se mări și micșora. Toate sursele cu care am corespondat cred că hackerița s-a inspirat din benzile desenate cu Wasp. Acum, evident că persoana din spatele semnăturii nu trebuie să fie neapărat o fană Marvel, cel puțin nu în prezent. Semnătura aceea există de mult timp. Poate că nu e nimic mai mult decât un detaliu din copilărie care a persistat sau o glumiță ironică, ceva ce înseamnă la fel de mult ca faptul că odată, demult, mi-am botezat pisica Peter Pan fără să-mi placă vreun pic de personajul ăla plin de el care refuză să se maturizeze. Și totuși…

— Da?

— N-am putut să nu observ că până și rețeaua aceasta criminală pe care o cerceta Wasp folosește nume de cod din benzile desenate Marvel, ba chiar mai mult de-atât. Uneori își spun chiar *The Spider Society,* nu-i așa?

— Ba da, dar e doar un joc din câte văd, ca să râdă de noi, cei care-i interceptăm.

— Sigur, sigur, sunt de acord, dar chiar și jocurile oferă indicii sau ascund ceva serios. Știi ce-i face speciali pe cei din The Spider Society din benzile desenate Marvel?

— Nu.

— Faptul că se luptă cu Sisterhood of the Wasp[32].

— Bine, pricep, e un detaliu de care ar trebui să ținem cont, dar nu înțeleg cum te ajută toate astea.

— Dacă ai puțină răbdare, îți spun. Ce zici, ai chef să mă însoțești până la mașină? Trebuie să plec la aeroport destul de curând.

Lui Mikael Blomkvist începuseră să i se închidă ochii. Nu era chiar atât de târziu, dar simțea în tot corpul că n-avea să mai reziste mult. Trebuia să se ducă acasă, să doarmă câteva ore și să se întoarcă la lucru în noaptea aceea sau devreme a doua zi. Poate că avea să-l ajute dacă bea câteva beri pe drum. Îl durea capul din cauza lipsei de somn și avea nevoie să-și alunge unele amintiri și temeri și se gândea să-l ia cu el pe Andrei. Se uită spre colegul lui.

Andrei arăta atât de tânăr și plin de energie, încât Mikael își zise că și dacă ar fi avut jumătate din energia lui, i-ar fi fost de ajuns. Stătea așezat și scria la computer ca și cum tocmai ajunsese și, din când în când, frunzărea repede printre notițe. Totuși, venise la redacție de la cinci dimineața. Acum era șase fără un sfert seara și sigur nu-și luase prea multe pauze.

— Ce zici, Andrei? Mergem la o bere și să mâncăm ceva și-apoi să vorbim despre povestea asta?

Andrei păru că nu înțelege întrebarea. Dar apoi ridică privirea și deodată încetă să mai pară la fel de energic. Își masă un umăr făcând o grimasă.

— Da… sigur… poate, spuse el într-un final.

— O s-o iau ca pe un da, spuse Mikael. Ce zici de Folkoperan?

Folkoperan era un bar și restaurant de pe Hornsgatan, nu departe de redacție, care atrăgea jurnaliști și artiști.

— Da, doar că… răspunse Andrei.

— Ce anume?

— Am portretul acesta al comerciantului de artă de la Bukowski, cel care s-a urcat într-un tren la Malmö Central și nu s-a mai întors niciodată. Erika e de părere că se potrivește cu restul.

— Dumnezeule, dar știu că te muncește femeia aia.

— De fapt, nu mi se pare. Dar mi-e greu să pun cap la cap toate informațiile. Am senzația că stilul e forțat și lax.

— Vrei să mă uit peste el?

— Cu plăcere, dar aș vrea să mai lucrez la el întâi. Aș intra în pământ de rușine dacă l-ai vedea în forma în care e acum.

— Atunci așteptăm. Dar haide, Andrei, să mergem măcar să mâncăm ceva. Te poți întoarce și lucra la el după aceea, dacă e neapărat, spuse Mikael, privindu-l pe tânărul lui coleg.

Avea să-și amintească pentru totdeauna de acel moment. Andrei purta un sacou în carouri închis la culoare și o cămașă albă încheiată până la gât. Aducea a star de cinema sau oricum arăta ca un Antonio Banderas tânăr.

— Cred că o să rămân aici să pun lucrurile în ordine, zise el

nesigur. Am niște mâncare în frigider, o s-o încălzesc la microunde.

Mikael stătu să se gândească dacă ar fi trebuit, grație poziției lui superioare, să-i ordone lui Andrei să meargă cu el la o bere. În schimb, spuse:

— Bine, ne vedem mâine-dimineață. Ce se mai întâmplă? N-a apărut încă niciun portret al criminalului?

— Așa pare.

— De dimineață trebuie să găsim o altă soluție. Ai grijă de tine, spuse Mikael ridicându-se și punându-și paltonul.

Lisbeth își amintise de ceva ce citise despre savanți cu mult timp în urmă, în revista *Science.* Matematicianul teoretician Enrico Bombieri scrisese într-un articol despre un episod din cartea lui Oliver Sacks, *Omul care își confunda soția cu o pălărie,* în care doi gemeni autiști cu un grav handicap cognitiv stăteau culcați și își spuneau unul altuia numere prime năucitor de mari, ca și cum le vedeau în fața ochilor, într-un tablou matematic mental sau ca și cum găsiseră o scurtătură misterioasă către secretul numerelor.

Cu toate astea, ceea ce puteau face gemenii și ceea ce voia Lisbeth să realizeze erau două lucruri total diferite. Însă credea că exista o legătură, așa că se hotărî să o demonstreze, oricât de puțin ar fi crezut în ea. Luă, așadar, fișierul criptat de la NSA și programul ei de factorizare cu curbe eliptice. Apoi se întoarse din nou spre August. August răspunse începând să se legene înainte și înapoi.

— Numere prime. Îți plac numerele prime, zise Lisbeth.

August nu se uită la ea și nici nu se opri din legănat.

— Și mie îmi plac, continuă ea. Dar e ceva care mă interesează în mod special acum. Se numește factorizare.

Știi ce e aia?

August se uită în jos, legănându-se și nepărând că înțelege ceva.

— Factorizăm numere prime atunci când scriem un număr ca un produs de numere prime. Prin produs vreau să spun un rezultat al multiplicării. Pricepi ce zic?

August nici nu se clinti, iar Lisbeth se întrebă dacă nu cumva ar trebui să-și țină gura.

— Conform teoremelor fundamentale ale aritmeticii, fiecare număr întreg are un model unic de factorizare cu numere prime, ceea ce e, de fapt, chiar tare. Un număr atât de simplu precum 24 poate fi descompus într-o mulțime de feluri, multiplicând, de exemplu 12 și 2 sau 3 și 8 sau 4
și 6. Cu toate astea, există un singur mod de a-l factoriza cu numere prime și anume 2 x 2 x 2 x 3. Pricepi? Toate numerele au o factorizare unică. Problema e că e simplu să multiplici numere prime și să-ți dea numere mari. Dar e adesea imposibil să faci opusul și de la rezultat să

ajungi la numerele prime. O persoană foarte rea s-a folosit de asta ca să ascundă un mesaj. Înțelegi? E ca și cum ai amesteca o băutură ușor de combinat, dar greu de separat.

August nu încuviință și nici nu scoase vreun sunet. Însă măcar încetase să se mai legene.

— Hai să vedem dacă te pricepi la factorizare cu numere prime, August. Vrei?

August nu se clinti.

— O s-o iau ca pe un da. Să începem cu numărul 456.

Privirea lui August se tulbură și deveni absentă, iar Lisbeth fu convinsă că fusese o idee ridicolă.

Vremea era rece și vântoasă. Dar Mikael simțea totuși că frigul îi făcea bine și că îl trezea un pic. Erau relativ puțini oameni afară și începu să se gândească la fiica lui, Pernilla, la ce spusese despre a scrie „de-adevăratelea”, dar și la Lisbeth, desigur și la băiat. Oare ce făceau? Pe drum în sus, înspre Hornsgatspuckeln, se holbă o vreme la un tablou într-o vitrină.

Tabloul înfățișa niște oameni veseli și relaxați, la o petrecere. Cu siguranță că era o deducție greșită, însă în acel moment i se păru că trecuse o eternitate de când stătuse ultima dată la fel de relaxat cu o băutură în mână. Își dori pentru o clipă să fie undeva departe. Apoi se cutremură, lovit de senzația că era urmărit. Însă atunci când se întoarse, își dădu seama că nu era decât o alarmă falsă, poate un efect a tot ceea ce i se întâmplase în ultimele zile.

Singura persoană din spatele lui era o femeie uluitor de frumoasă într-o rochie de un roșu-aprins și păr blond-închis care-i zâmbi un pic nesigur și timid. Îi zâmbi și el politicos și se pregăti să o ia din nou la pas. Însă continuă să se uite la ea, poate chiar uimit, ca și cum se aștepta ca femeia să se transforme în orice clipă în ceva mai banal. Însă nu făcu decât să devină din ce în ce mai strălucitoare cu fiecare secundă, ca și când ar fi fost de viță nobilă, o stea care se abătuse din greșeală printre oamenii obișnuiți. De fapt, Mikael n-ar fi putut-o descrie în acel prim moment, atât de uluit era, n-ar fi putut oferi niciun detaliu semnificativ, oricât de mic, despre înfățișarea ei. Părea un clișeu, o imagine frumoasă dintr-o revistă de modă.

— Vă pot ajuta cu ceva? zise el.

— Nu, nu, răspunse ea și păru jenată din nou, dar de o nesiguranță fermecătoare.

Nu era genul de persoană despre care să crezi că e timidă. Arăta ca și cum avea lumea la picioare.

— Bine atunci, o seară plăcută, spuse el și se întoarse, dar femeia îl întrerupse, dregându-și glasul încordată.

— Nu sunteți cumva Mikael Blomkvist? continuă ea și mai

nesigură, cu ochii în pământ.

— Eu sunt, zise el și zâmbi politicos.

Făcu un efort să zâmbească la fel cum ar fi făcut cu oricine altcineva.

— Vreau doar să spun că v-am admirat dintotdeauna, continuă ea și ridică încet capul, uitându-se în ochii lui cu privirea ei întunecată.

— Mă bucur. Dar a trecut ceva timp de când am scris ceva inteligent. Dumneavoastră cine sunteți?

— Mă numesc Rebecka Svensson, zise ea. În prezent, locuiesc în Elveția.

— Iar acum sunteți acasă, în vizită.

— Doar pentru scurt timp, din păcate. Îmi lipsește Suedia. Îmi lipsește până și luna noiembrie în Stockholm.

— Atunci a trecut ceva timp de la ultima vizită.

— Da, da… Așa e cu dorul de casă, nu?

— Ce vreți să spuneți?

— Ei bine, ajunge să-ți fie dor și de părțile rele.

— Adevărat.

— Dar știți cum mă lecuiesc de toate? Urmăresc jurnaliștii suedezi. Nu cred că am ratat niciun articol din *Millennium* în ultimul an, continuă ea, iar Mikael o privi din nou și remarcă fiecare piesă vestimentară, de la pantofii negri cu toc înalt, până la șalul albastru de cașmir, scump și elegant.

Rebecka Svensson nu părea chiar o cititoare tipică a ziarului *Millennium*. Dar nu exista niciun motiv să aibă idei preconcepute despre suedezii bogați din străinătate.

— Lucrați aici? zise el.

— Sunt văduvă.

— Înțeleg.

— Uneori mă plictisesc teribil. Vă îndreptați undeva anume?

— Plănuiam să beau ceva și să iau o gustare, zise el și simți pe dată că nu-i plăcea replica. Suna prea mult a invitație, prea facil, deși era totuși adevărată. Chiar asta urma să facă, să bea ceva și să ia o gustare.

— Aș putea să vă țin companie? îl întrebă ea.

— Cu multă plăcere, spuse Mikael ezitant, iar ea îi atinse ușor mâna – probabil întâmplător sau cel puțin așa vru Mikael să creadă.

Părea să fie în continuare timidă. Urcară încet, pe Homsgatspuckeln, pe lângă mai multe galerii.

— Ce plăcut e să mă plimb pe aici cu dumneavoastră, zise ea.

— A fost un pic neașteptat.

— Nici eu nu mă așteptam la așa ceva de dimineață, când m-am trezit.

— Atunci la ce vă așteptați?

— La o zi la fel de tristă ca de obicei.

— Nu știu dacă sunt chiar o companie atât de plăcută azi, spuse el. Sunt prins într-un reportaj.

— Nu lucrați prea mult?

— Probabil.

— Atunci poate că aveți nevoie de o mică pauză, spuse ea zâmbind fermecător.

În acea clipă lui Mikael i se păru că are un aer cunoscut, ca și cum mai văzuse acel zâmbet undeva, dar sub o altă formă, ca o oglindă care deformează.

— Ne-am mai întâlnit cumva? zise el.

— Nu cred. Dar v-am văzut de mii de ori în fotografii și la televizor, bineînțeles.

— Deci nu ați locuit niciodată în Stockholm?

— Când eram mică.

— Unde locuiați?

Femeia arătă cu degetul vag înspre Homsgatan.

— Erau vremuri frumoase, spuse ea. Tatăl nostru avea grijă de noi. Mă gândesc uneori la asta. Îmi lipsește.

— Nu mai este în viață?

— A murit de tânăr.

— Îmi pare rău.

— Da, îmi e dor de el uneori. Încotro mergem?

— Nu prea știu, spuse el. E o cârciumă chiar aici, un pic mai sus, pe Bellmansgatan – Bishop's Arms. Îl cunosc pe proprietar. E un loc frumos.

— Sigur că da…

Chipul ei căpătă din nou o expresie jenată și rezervată și încă odată se întâmplă ca mâna ei să-i atingă degetele; de data aceea nu mai fu atât de sigur că era ceva involuntar.

— Sau poate că nu e destul de elegant?

— Ba da, cu siguranță că e, spuse ea, încercând să se scuze. Doar că mă simt un pic prea în centrul atenției în baruri. Am dat peste atâția nenorociți.

— Îmi imaginez.

— N-ați vrea…?

— Ce anume?

Femeia se uită din nou în pământ și roși – da, Mikael crezu inițial că nu vede bine. Cu siguranță că adulții nu roșesc așa, nu? Dar Rebecka Svensson din Elveția, care arăta splendid, se înroșise ca o școlăriță.

— N-ați vrea mai degrabă să mă invitați la dumneavoastră la un pahar de vin sau două? continuă ea. Ar fi mai plăcut.

— Mda…

Mikael ezită.

Avea nevoie să doarmă și să fie în formă a doua zi în zori. Cu toate astea, întârzie să dea un răspuns.

— Da, sigur, spuse în cele din urmă. Am o sticlă de Barolo în dulap.

I se păru pentru o clipă că avea să se simtă curând în culmea fericirii, ca și cum se pregătea de o nouă aventură palpitantă.

Dar sentimentul de nesiguranță nu dispăru. Inițial nu înțelese de ce. În general nu avea probleme să gestioneze asemenea situații, și, ca să fie sincer, era obișnuit ca femeile să-l curteze. Într-adevăr, totul se întâmplase uluitor de rapid. Dar era destul de familiarizat și cu așa ceva. Așa că nu, nu era vorba de viteza cu care evoluaseră lucrurile. Era ceva neobișnuit la Rebecka Svensson, nu-i așa?

Nu doar faptul că era tânără și incredibil de frumoasă și că ar fi trebuit să aibă ceva mai bun de făcut decât să vâneze jurnaliști între două vârste, transpirați și epuizați. Era ceva în privirea ei și în pendularea între cutezanță și timiditate, dar și în atingerile întâmplătoare. Tot ceea ce i se păruse irezistibil la început îi păru în acel moment extrem de calculat.

— Ar fi frumos și nu voi sta mult. Nu vreau să dai greș cu reportajul din cauza mea, spuse ea.

— Îmi asum responsabilitatea pentru toate reportajele ratate, răspunse el și încercă să-i zâmbească înapoi.

Însă fu un zâmbet forțat și în acea clipă observă ceva bizar în privirea ei, o răceală bruscă, ce se preschimbă pe dată în opusul ei, în tandrețe și căldură, ca și cum ar fi fost o mare actriță care își etala competențele, iar Mikael deveni și mai convins că era ceva în neregulă. Tocmai asta era problema; nu înțelegea ce anume și nu voia să alunge suspiciunile, cel puțin nu încă. Voia să înțeleagă. Ce se întâmpla? Simțea că era important să priceapă.

Continuară în sus, pe Bellmansgatan, nu pentru că se mai gândea să o invite la el. Dar avea nevoie de timp să priceapă, așa că se uită din nou la ea. Era, într-adevăr, remarcabil de frumoasă. Însă își dădu brusc seama că nu frumusețea ei îl atrăsese la început, ci mai degrabă alt detaliu, ceva mai evaziv care-l dusese cu gândul la cu totul altceva decât la revistele glossy. Rebecka Svensson îi păru în acel moment ca o enigmă al cărei răspuns ar fi trebuit să-l cunoască.

— Ce cartier frumos, zise ea.

— Nu-i rău, răspunse el gânditor și se uită înspre Bishop's Arms.

Chiar vizavi de cârciumă, la colțul dinspre Tavastgatan, aștepta un bărbat slab și deșirat, cu o șapcă neagră și ochelari de soare întunecați, studiind o hartă. Ar fi trecut ușor drept turist. Avea o geantă maro de voiaj în mână, pantofi sport albi și o jachetă neagră de piele cu guler de blană mare și răsfrânt. În mod normal, Mikael nici nu l-ar fi observat.

Însă în acel moment nu mai era un observator inocent și de aceea se gândi că bărbatul se mișca neliniștit și încordat. Poate că se datora, bineînțeles, faptului că Mikael era deja suspicios. Dar simți că felul în care se uita distrat la hartă părea artificial, ba, mai mult, tipul ridică tocmai atunci privirea spre Mikael și femeie.

Îi studie cu atenție pentru o secundă. Apoi se uită din nou la hartă, deloc convingător. Părea rușinat și încerca să-și ascundă fața sub cozorocul șepcii. Acel gest – capul plecat, atitudinea aproape temătoare – îi aminti lui Mikael de ceva și se uită din nou în ochii întunecați ai Rebeckăi Svensson.

Se uită îndelung și intens, iar ea îi răspunse cu o privire tandră. Însă Mikael nu-i răspunse deloc, ci continuă să o privească dur și concentrat, moment în care chipul femeii îngheță, iar Mikael zâmbi instantaneu.

Zâmbi pentru că înțelese deodată întreaga poveste.

22

23 noiembrie, seara

Lizbeth se ridică de la masă. Nu voia să-l mai deranjeze pe August. Era destulă presiune pe umerii lui și ideea ei fusese țicnită de la bun început.

Oamenii așteptau mult prea multe de la săracii savanți. Ceea ce făcuse August era deja impresionant. Lisbeth ieși pe terasă și verifică grijulie rana care continua să o doară. Auzi ceva în spatele ei, un fâsâit pe hârtie și se întoarse înapoi la masă. În clipa următoare începu să zâmbească. August scrisese:

2^3x3x19

Lisbeth se așeză și îi spuse băiatului fără să se uite la el:

— Bun! Sunt impresionată. Dar hai să complicăm un pic lucrurile. Să luăm numărul 18.206.927.

August se aplecă peste masă și Lisbeth se gândi că era destul de neobrăzat din partea ei să-i trântească un număr cu opt cifre. Dar dacă voiau să aibă o șansă cât de mică să reușească, trebuiau să facă mult mai mult de-atât, așa încât nu o surprinse că August începu să se legene din nou, neliniștit. Cu toate astea, se aplecă în față după câteva secunde și scrise pe hârtie: 9419 x 1933.

— Frumos, dar ce zici de 971.230.541?

983 x 991 x 997, scrise August.

— Frumos, spuse Lisbeth și continuară tot așa.

Undeva în afara sediului central plin de cubicule de la Fort Meade cu pereții lui de sticlă, în parcarea aglomerată, nu departe de marile cupole pentru radar cu toate antenele lor parabolice, stăteau Alona și Ed. Ed se juca neliniștit cu cheile de la mașină și se uita dincolo de gardul electrificat, înspre pădurea din jur. Ed era în drum spre aeroport și vedea bine că deja întârziase. Dar Alona nu voia să-l lase să plece. Își pusese o mână pe umărul lui și scutura din cap.

— E nebunie curată.

— Într-adevăr, admise el.

— Așadar, toate acele nume de cod pe care le-am reperat din grupul Spiders, Thanos, Enchantress, Zemo, Alkhema, Cyclone și restul, pe toți îi caracterizează faptul că sunt…

— Dușmanii lui Wasp în seria originală de benzi desenate, da.

— Nu are nicio noimă.

— Un psiholog ar putea cu siguranță să vină cu niște teorii interesante.

— Trebuie să fie o obsesie veche.

— Fără doar și poate. Am senzația că e vorba de ură.

— Să ai grijă de tine.

— Nu uita că am făcut parte dintr-o bandă periculoasă.

— Asta a fost demult, Ed, acum multe kilograme.

— Nu greutatea dă diferența. Cum era vorba aia: Poți să scoți puștiul din ghetou…

— Dar niciodată ghetoul din puști.

— Nu scapi niciodată de așa ceva. O să primesc și ajutorul FRA la Stockholm. Au același interes ca mine, să neutralizăm odată pentru totdeauna hackerul ăsta.

— Dar dacă află Jonny Ingram?

— N-o să fie bine. Dar după cum îți imaginezi, am tatonat un pic terenul. Am schimbat câteva cuvinte până și cu O'Connor.

— Mi-am dat seama. Te pot ajuta cu ceva?

— Da.

— Spune.

— Banda lui Jonny Ingram pare să știe tot ce mișcă în ancheta poliției suedeze.

— Suspectezi că îi interceptează cumva?

— Sau poate că au un informator pe undeva, de exemplu în Serviciul Secret Suedez. Dacă îți fac legătura cu doi dintre hackerii mei cei mai buni, ar trebui să poți investiga.

— Sună riscant.

— Bine, atunci uită de asta.

— Nu, îmi place.

— Mulțumesc, Alona. O să te țin la curent.

— Călătorie frumoasă, spuse ea și Ed zâmbi un pic obosit, apoi urcă în mașină și plecă.

Mai târziu, Mikael nu-și putu explica de unde știuse. Dar probabil că fusese ceva pe chipul Rebeckăi Svensson, ceva pe dată străin și cunoscut și care, tocmai din cauza trăsăturilor armonioase, îi amintise de opusul lor. Ceva care, împreună cu alte senzații și suspiciuni pe care le căpătase de-a lungul lucrului la articol îi dăduseră răspunsul, într-adevăr, până în acel moment nu fusese deloc sigur. Dar nu încăpea îndoială că ceva era cu adevărat putred.

Bărbatul de sus, de lângă intersecție, care se îndepărta cu harta și cu geanta lui închisă la culoare, era fără doar și poate aceeași persoană pe care o văzuse pe înregistrarea camerei de supraveghere de la Saltsjöbaden. Coincidența era mult prea mare ca să nu însemne ceva, așa încât Mikael rămase pe loc pentru câteva secunde, gândindu-se. Apoi se întoarse spre femeia care își spunea Rebecka Svensson și încercă să pară sigur pe el:

— Prietenul dumneavoastră se îndepărtează.

— Prietenul meu? spuse ea sincer mirată. Ce vreți să spuneți?

— Acolo sus, continuă el și arătă spre spinarea scheletică a bărbatului care dispăru de-a lungul Tavastgatan.

— Glumiți? Nu cunosc pe nimeni în Stockholm.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau doar să te cunosc, Mikael, spuse ea și făcu un gest înspre bluza de pe ea, ca și cum voia să-și descheie un nasture.

— Încetează! zise Mikael tăios și se gândi să-i povestească exact ce-i trecea prin minte, când femeia se uită deodată la el atât de rănită și tristă, încât aproape că-și pierdu șirul ideilor.

— Ești supărat pe mine? spuse ea îndurerată.

— Nu, dar…

— Dar ce?

— Nu am încredere în tine, spuse el mai apăsat decât și-ar fi dorit, iar ea zâmbi gânditoare și zise:

— Nu pari în apele tale astăzi, nu-i așa, Mikael? Atunci o să ne vedem cu altă ocazie.

Îl sărută pe obraz atât de discret și rapid încât Mikael nu reuși s-o împiedice. Flutură apoi cochet din degete și dispăru în sus pe deal cu tocurile ei înalte, cu un aer încrezător atât de studiat, ca și cum nu avea nicio grijă pe pământ. Mikael se întrebă pentru o secundă dacă nu ar fi trebuit să o împiedice să plece și să o supună unui interogatoriu încrucișat. Dar nu știa dacă asta ar fi dus la ceva constructiv. În schimb, se decise să o urmărească.

Știa că era un gest nebunesc. Încă nu văzu altă soluție, așa că o lăsă să dispară după creasta dealului. Porni apoi după ea. Se grăbi spre intersecție, convins că nu putea fi prea departe. Însă nu zări nici urmă de ea acolo sus. Nu-l văzu nici pe bărbat. Era ca și cum îi înghițise pământul. Strada era aproape pustie, în afară de un BMW negru care tocmai parca lateral ceva mai departe și de un bărbat cu barbișon și cu o haină de velur căptușită cu blană care venea înspre el pe cealaltă parte a străzii.

Încotro o luaseră? Nu existau alei lăturalnice în care să se ascundă, nimic mai retras. Intraseră oare undeva? Continuă în jos, pe Torkel Knutssonsgatan, întorcându-se în stânga și în dreapta. Nu văzu absolut nimic. Trecu pe lângă ceea ce fusese odată Ceaunul lui Samir, vechiul loc de întâlnire al lui și al Erikăi Berger, care se numea mai nou Tabbouli. Poate că erau acolo. Dar nu-i văzu.

Nu putea pricepe cum femeia reușise să scape. Fusese pe urmele ei. Unde naiba era? Oare stătea undeva împreună cu bărbatul acela și îl urmăreau? Se întoarse de două ori fulgerător, convins că apăruseră în spatele lui și mai tresări apoi odată, având senzația că cineva îl privea printr-o lunetă. Însă nu era decât o alarmă falsă, cel puțin din câte

putea observa.

Bărbatul și femeia nu erau de găsit și când se dădu într-un final păgubaș și se întoarse acasă, i se păru că scăpase dintr-un mare pericol. Nu avea nicio dovadă, însă inima îi bătea să-i sară din piept și i se uscase gâtul. De obicei, nu se speria ușor. Dar de data aceea fusese îngrozit de nimic mai mult decât o stradă pustie. Pur și simplu nu putea pricepe.

Știa doar că trebuia să stea de vorbă cu cineva. Trebuia să intre în legătură cu Holger Palmgren, fostul tutore al lui Lisbeth. Însă mai întâi trebuia să-și îndeplinească datoria de cetățean. Dacă bărbatul păruse într-adevăr aceeași persoană care fusese văzută pe camera de supraveghere a lui Frans Balder și dacă exista și cea mai mică șansă să fie descoperit, poliția trebuia să știe despre el, așa că îl sună pe Jan Bublanski. Nu-i fu prea ușor să-l convingă pe comisar.

Nu-i fu cu mult mai ușor să se convingă pe sine. Dar probabil că avea un capital de încredere la care putea recurge, oricât de mult ar fi ocolit adevărul în ultima vreme. Bublanski îi spuse că avea să trimită o echipă.

— De ce să fie tocmai în cartierul acela?

— Nu știu, dar cred că n-ar strica să o căutăm, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Atunci vă urez succes.

— E în continuare al naibii de neplăcut că August Balder se află acolo, undeva, adăugă Bublanski pe un ton dojenitor.

— E în continuare al naibii de neplăcut că informațiile au fost subtilizate de cineva de la voi, răspunse Mikael.

— Permite-mi să-ți spun că am identificat informatorul *nostru*.

— Chiar așa? E de-a dreptul fantastic.

— Mă tem că nu e atât de fantastic. Credem că e posibil să fi fost mai mulți, majoritatea dintre ei fiind relativ nevinovați, mai puțin ultimul, probabil.

— Atunci ar fi bine să-l găsiți.

— Facem tot ce ne stă în putință. Dar începem să suspectăm…

— Ce anume?

— Nimic.

— Bine, nu e nevoie să-mi povestești.

— Trăim într-o lume bolnavă, Mikael.

— Așa să fie?

— O lume în care cei paranoici sunt cei sănătoși la minte.

— E posibil să ai dreptate. Seară bună, comisare.

— Seară bună, Mikael. Vezi să nu mai faci vreo prostie.

— O să încerc, răspunse acesta.

Mikael traversă Ringvägen și intră la metrou. Luă linia roșie înspre

Norsborg și coborî la Liljeholmen, unde Holger Palmgren locuia deja de câțiva ani într-un apartament mic și modern. Holger Palmgren păruse speriat să audă vocea lui Mikael la telefon. Dar imediat ce Mikael îl asigură că Lisbeth era bine – spera să nu spună vreo minciună din punctul acela de vedere – se simțise mai bine-venit.

Holger Palmgren era un avocat pensionat care fusese timp de mulți ani tutorele lui Lisbeth, de când fata avea treisprezece ani și era internată la clinica psihiatrică Sf. Ștefan din Uppsala. Holger îmbătrânise și rămăsese cu o sănătate șubredă în urma a două sau trei atacuri cerebrale. De o vreme se deplasa în scaunul cu rotile, dar uneori abia dacă mergea și cu acela.

Partea stângă a feței îi atârna, iar mâna stângă era aproape imobilă. Însă mintea îi era limpede și memoria intactă atâta timp cât era vorba de lucruri care se întâmplaseră cu mult timp înainte și mai ales dacă era vorba de Lisbeth Salander. Nimeni nu o cunoștea pe Lisbeth mai bine decât el.

Holger Palmgren avusese succes acolo unde toți psihiatrii și psihologii eșuaseră sau poate că nici nu doriseră să reușească. După o copilărie de coșmar, în care fata ajunsese să-și piardă toată încrederea în adulți și în reprezentanții autorităților, Holger Palmgren o făcuse să se deschidă și să înceapă să vorbească. Lui Mikael i se păruse un mic miracol. Lisbeth era coșmarul oricărui terapeut. Dar lui Holger îi povestise cele mai dureroase aspecte ale copilăriei sale, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Mikael formă codul de acces al intrării din Liljeholmstorget numărul 96, luă liftul până la etajul cinci și sună la ușă.

— Vechiul meu prieten, spuse Holger din pragul ușii. E o plăcere să te văd. Dar ce palid ești.

— Am dormit cam prost.

— Nu e de mirare când ești atacat. Am citit despre asta în ziar. O poveste înfricoșătoare.

— Adevărat.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Lasă-mă să-ți povestesc, spuse Mikael așezându-se pe o canapea galbenă, aflată cu spatele spre balcon.

Îl așteptă pe Holger, care se așeză cu mare greutate în scaunul cu rotile.

Apoi, Mikael îi descrise situația în linii mari. Dar atunci când ajunse în sfârșit la impresia sau suspiciunea pe care o avuse pe Bellmansgatan, fu întrerupt brusc:

— Ce vrei să zici?

— Cred că era Camilla.

Holger păru complet paralizat.

— Acea Camilla?

— Întocmai.

— Dumnezeule, spuse Holger. Ce s-a întâmplat?

— A dispărut. Dar apoi parcă mi-a luat foc creierul.

— Te înțeleg perfect. Credeam că pe fata asta a înghiți-o pământul odată pentru totdeauna.

— Și eu aproape că uitasem că sunt două.

— Ba chiar două complet diferite, niște surori gemene care se urăsc.

— Știam asta, desigur, continuă Mikael. Dar aveam nevoie să mi se amintească înainte să încep să mă gândesc serios la asta. M-am tot plâns că Lisbeth s-a amestecat în toată povestea asta. De ce să fie ea, superhackerul, interesată de un simplu atac cibernetic?

— Iar acum vrei să te ajut să înțelegi.

— Cam așa ceva.

— Bine, începu Holger. Știi deja povestea, nu? Mama, Agneta Salander, era casieriță la Konsum Zinken și locuia singură cu cele două fiice ale ei pe Lundagatan. Poate că ar fi avut o viață frumoasă împreună. N-aveau prea mulți bani, iar Agneta era foarte tânără și nu avusese posibilitatea să meargă la școală. Dar era iubitoare și specială. Voia să le dea fetelor ei o educație aleasă. Doar că…

— Tatăl venea uneori în vizită.

— Da, uneori trecea pe acolo tatăl, Alexander Zalachenko și vizita se sfârșea aproape întotdeauna la fel. O viola și o bătea pe Agneta în timp ce fiicele stăteau în camera de lângă și auzeau tot. Într-una din zile, Lisbeth și-a găsit mama leșinată pe jos.

— Atunci s-a răzbunat pentru prima oară.

— Pentru a doua – prima dată îl înjunghiase pe Zalachenko în umăr.

— Așa e, data următoare i-a aruncat o cutie de lapte plină cu benzină în mașină și i-a dat foc.

— Exact. Zalachenko a ars ca o făclie și a avut răni grave. Au fost nevoiți să-i amputeze un picior. Cât o privește pe Lisbeth, a fost încuiată într-un centru de psihiatrie pentru copii.

— Iar mama a ajuns la azilul Äppelviken.

— Da, acesta a fost cel mai dureros lucru pentru Lisbeth. Mama avea doar douăzeci și nouă de ani. Dar nu s-a recuperat niciodată. Timp de paisprezece ani a trăit la azil cu leziuni grave pe creier și foarte chinuită. Uneori nu putea comunica deloc cu lumea din jur. Lisbeth o vizita cât de des putea și știu că visa că mama ei avea să se facă bine într-o bună zi, ca să poată vorbi și să aibă grijă din nou una de cealaltă. Dar nu s-a întâmplat niciodată. Asta este marea durere a lui Lisbeth. Și-a văzut mama ofilindu-se și murind încetul cu încetul.

— Știu, e teribil, dar n-am înțeles niciodată rolul Camillei în toată povestea asta.

— E mai complicat și, într-un anumit sens, cred că trebuie s-o iertăm. Și ea era doar un copil și, înainte să fie conștientă de asta, a devenit un pion în jocul acela.

— Ce s-a întâmplat?

— S-ar zice că au ales tabere diferite. Fiicele sunt într-adevăr gemeni dizigoți și nu au semănat niciodată, nici la înfățișare, nici la fire. Lisbeth s-a născut prima. Camilla a venit pe lume douăzeci de minute mai târziu și de la bun început era o plăcere să te uiți la ea. În timp ce Lisbeth era o creatură furioasă, Camilla îi făcea pe toți să exclame: „O, ce fetiță dulce!" și desigur, nu a fost nicio coincidență că Zalachenko i-a arătat din prima mai multă înțelegere. Înțelegere, zic eu, căci nu putea fi vorba de nimic altceva în primii ani. Agneta era doar o prostituată pentru el, așa încât copiii ei nu erau, evident, decât niște bastarzi, niște nenorociți care-i stăteau în cale. Și totuși…

— Da?

— Totuși, Zalachenko a ajuns la concluzia că una dintre fete era extrem de frumoasă. Lisbeth spunea uneori că în familia ei există un defect genetic și, chiar dacă ideea e ciudată din punct de vedere strict clinic, trebuie să recunoaștem că Zala a lăsat în urmă niște copii neobișnuiți. L-ai întâlnit pe fratele vitreg al lui Lisbeth, Ronald, nu-i așa? Era blond și gigantic și suferea de analgezie congenitală, imposibilitatea de a simți durere, ceea ce îl făcea ucigașul ideal. Camilla în schimb… mda, în cazul ei defectul genetic era că era incredibil, absolut ridicol de frumoasă, iar lucrurile nu făceau decât să se înrăutățească pe măsură ce creștea. Spun că se înrăutățeau, pentru că sunt destul de convins că era un fel de nenorocire și totul devenea și mai evident atunci când sora ei geamănă părea întotdeauna supărată și nervoasă. Adulții se strâmbau când o vedeau pe Lisbeth. Dar apoi se uitau la Camilla, se luminau la față și erau vrăjiți de ea. Îți imaginezi cum a putut să o afecteze?

— Trebuie să fi fost neplăcut.

— Nu mă refeream la Lisbeth și nu cred să fi văzut vreodată o urmă de invidie la ea. Dacă era vorba doar de frumusețe, i-ar fi cedat-o cu drag surorii ei. Nu, mă refeream la Camilla. Îți poți închipui cât de afectat e un copil care nu e din cale-afară de empatic să audă tot timpul cât de frumos și divin este?

— I se urcă la cap.

— Îi dă o senzație de putere. Când zâmbește, ne topim. Când nu zâmbește, ne simțim respinși și facem orice să o vedem radiind din nou. Camilla a învățat de mică să exploateze asta. A devenit o maestră în așa ceva, o maestră în manipulare. Avea niște ochi expresivi de căprioară.

— Încă îi are.

— Lisbeth mi-a povestit cum stătea Camilla cu orele în fața oglinzii

doar ca să-și antreneze privirea. Ochii ei erau o armă redutabilă. Putea să farmece cu ei, dar și să pună la punct – să-i facă pe copii și pe adulți să se simtă aleși și speciali într-o zi și total respinși și repudiați în următoarea. Era un talent malefic și, după cum îți poți imagina, fata a devenit incredibil de populară la școală. Toți voiau să stea cu ea și exploata asta în toate chipurile posibile. În fiecare zi făcea în așa fel încât colegii de clasă să-i dea mici cadouri: bile de sticlă pentru jocuri, bomboane, monede, perle, broșe – iar pe cei care nu făceau asta sau pe cei care pur și simplu nu se comportau cum dorea ea nu-i saluta și nici nu se uita la ei a doua zi. Toți cei care fuseseră la un moment dat în centrul atenției ei știau cât de dureros putea fi. Colegii de clasă făceau tot posibilul să se dea bine pe lângă ea. Se târau în genunchi după ea – toți, mai puțin cineva.

— Sora ei.

— Întocmai și de aceea Camilla îi întorcea pe colegi împotriva lui Lisbeth. Punea la cale pedepse groaznice, cum ar fi să-i vâre capul lui Lisbeth în toaletă și să-i spună avorton, ciudată și tot așa. Au continuat cu asta până au aflat cu cine se puneau. Dar asta e o altă poveste, pe care o știi deja.

— Lisbeth nu prea întoarce celălalt obraz.

— Nu direct, dar ce e interesant la povestea asta din punct de vedere strict psihologic este faptul că sora mai mică a învățat să controleze și să manipuleze mediul în care trăia. A învățat să controleze pe toată lumea, mai puțin pe două persoane importante din viața ei, Lisbeth și tatăl său, iar asta o irita. A depus o energie enormă să-i câștige de partea ei pe bătăuși, iar pentru asta a fost, evident, nevoie de strategii diferite. Lisbeth n-avea să-i câștige niciodată de partea ei și cred că nici nu era interesată de asta. În ochii ei, Lisbeth era pur și simplu ciudată, doar un copil ursuz și supărat. Tatăl ei, pe de altă parte…

— Era diabolic.

— Într-adevăr, dar era și centrul de gravitație al familiei. Despre el era de fapt vorba, în ciuda faptului că nu trecea decât rareori pe acolo. Era tatăl absent, iar asta poate să-i creeze copilului o imagine misterioasă chiar și în cazurile normale. Dar aici era mai mult de atât.

— Ce vrei să spui?

— Vreau doar să spun că Zalachenko și Camilla făceau o combinație nefericită. Fără ca ea să înțeleagă asta, cred că era de fapt interesată de un singur lucru: de putere. Iar tatăl ei… Într-adevăr, se pot spune multe despre el, dar nu că ducea lipsă de putere. Mulți oameni fuseseră martori la asta, inclusiv amărâții aceia de la Serviciul Secret. Puteau să fie cât de hotărâți voiau, să-i spună clar cum stăteau lucrurile și să aibă tot felul de pretenții. Cu toate astea, se transformau în niște mielușei speriați când dădeau ochii cu el. Zalachenko avea un

aer teribil de impunător și de sigur pe sine, accentuat, bineînțeles, de faptul că era intangibil. Nu conta de câte ori fusese reclamat la serviciile sociale. Säpo îi ținea întotdeauna spatele, iar Lisbeth știa asta și era convinsă că trebuia să ia situația în mâinile ei. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel pentru Camilla.

— Voia și ea să fie la fel.

— Da, așa cred. Tatăl era idealul – fata voia să aibă și ea aceeași imunitate și putere. Dar poate că mai presus de orice voia să fie recunoscută. Să fie privită ca o fiică adevărată.

— Trebuie să fi știut cât de rău se purta tatăl ei cu mama.

— Bineînțeles că știa. Cu toate astea, ținea partea tatălui. Ținea partea forței și a influenței, am putea spune. De mică spusese de câteva ori că îi disprețuiește pe oamenii slabi.

— Vrei să spui că o disprețuia și pe mama ei?

— Cred că da, din păcate. Lisbeth mi-a povestit odată ceva ce nu am putut uita.

— Ce anume?

— N-am mai spus asta nimănui.

— Nu crezi că a venit timpul?

— Poate că da, dar am nevoie de un păhărel de ceva tare înainte. Ce zici de un coniac fin?

— Nu e o idee deloc proastă. Dar așază-te, aduc eu paharele și sticla, spuse Mikael și se duse la dulapul barului de mahon din colțul bucătăriei.

Tocmai începuse să caute printre sticle, când îi sună iPhone-ul. Era Andrei Zander sau cel puțin acela era numele care îi apărea pe ecran. Însă atunci când Mikael răspunse, nu auzi pe nimeni la capătul liniei. Poate că fusese doar un apel accidental, gândi el și turnă Remy Martin în două pahare, așezându-se apoi din nou lângă Holger Palmgren.

— Să auzim, spuse el.

— Nu știu cum să încep. Însă era o zi frumoasă de vară din câte am înțeles, iar Camilla și Lisbeth stăteau închise în camera lor.

23

23 noiembrie, seara

August înlemni din nou. Nu mai putea răspunde. Numărul devenise prea mare și în loc să apuce creionul, încleștă pumnii până ce i se albiră. Ba chiar începu să se dea cu capul de masă, iar Lisbeth ar fi trebuit, evident, să încerce să-l consoleze sau măcar să se asigure că nu se rănește.

Însă nu era chiar conștientă de ce se întâmplă. Se concentra la fișierul ei criptat și simțea că nu avea să reușească nici pe acea cale, ceea ce nu o surprindea deloc. De ce să poată rezolva August ceea ce supercomputerele nu reușeau? Își făcuse iluzii idioate de la bun început și ceea ce băiatul realizase era și așa destul de impresionant. Se simțea totuși dezamăgită, așa că ieși în curte și se uită la peisajul arid și sălbatic de acolo. Dedesubtul costișei abrupte se întindeau plaja și un câmp acoperit de zăpadă cu un pavilion pentru petreceri, acum pustiu.

În zilele frumoase de vară, oamenii forfoteau cu siguranță pe acolo, dar acum bărcile fuseseră scoase din apă și nu se zărea nici țipenie de om. Nicio lampă nu lumina în casele de pe ambele maluri ale lacului, iar vântul se întețise din nou. Îi plăcea locul. Cel puțin, îi plăcea ca ascunzătoare la sfârșitul lui noiembrie.

Într-adevăr, abia dacă avea să audă vreun zgomot de motor în cazul în care ar fi venit cineva cu mașina. Singura parcare era jos, lângă plajă și ca să ajungă la casă, ar fi trebuit să urce treptele de lemn de-a lungul costișei. Aveau cu siguranță să se furișeze peste ei la adăpostul întunericului. Însă fu de părere că putea dormi liniștită în acea noapte. Avea nevoie de somn. O durea încă rana pricinuită de glonț și de aceea reacționă atât de violent la ceva ce nu crezuse niciodată posibil. Însă atunci când intră din nou în casă, își dădu seama că se întâmplase ceva.

— În mod normal, lui Lisbeth nu-i pasă de vreme sau de ce se întâmplă în afara persoanei ei, continuă Holger Palmgren. Privirea ei înlătură orice detaliu inutil. Dar de data aceea, mi-a spus, soarele strălucea pe Lundagatan și în Skinnarviksparken. Putea auzi copii râzând. De cealaltă parte a ferestrei oamenii erau fericiți – poate că asta voia să spună. Voia să sublinieze contrastul. Oamenii obișnuiți mâncau înghețată și se jucau cu zmeie și mingi. Camilla și Lisbeth stăteau închise în camera lor și auzeau cum tatăl lor o viola și o bătea pe mama lor. Cred că asta s-a întâmplat chiar înainte ca Lisbeth să se răzbune pentru prima oară serios pe Zalachenko. Dar ordinea

cronologică nu-mi este prea clară. Au fost multe violuri și toate urmau același model. Zala apărea după-amiaza sau seara, beat turtă și uneori îi ciufulea părul Camillei și spunea: „Oare cum poate o fetiță așa frumoasă să aibă o soră atât de rea?" Apoi le încuia pe fiice în camera lor și se așeza în bucătărie să mai bea ceva. Bea votcă curată și adesea stătea tăcut și plescăia din buze ca un animal înfometat. Apoi murmura ceva de genul: „Cum se mai simte mica mea curvă azi?" și suna aproape drăgăstos. Dar apoi Agneta făcea vreo greșeală sau, mai bine zis, Zalachenko hotăra că făcuse o greșeală și o lovea, la început o palmă și câteva vorbe: „Credeam că mica mea curvă trebuia să fie drăguță azi". Apoi o împingea în dormitor și acolo continua să dea în ea, iar după o vreme palmele se transformau în pumni. Lisbeth își dădea seama după sunete. Auzea clar ce fel de lovitură era și unde era aplicată. Simțea totul ca și cum ea ar fi fost cea agresată. După lovituri începeau șuturile. Zala îi dădea șuturi și o arunca pe mama fetelor pe podea, urlând „târâtură", „târfă" și „curvă" și începea să se excite. Suferința ei îl aținea. Când era vânătă de tot și începea să sângereze, o viola și în momentul culminant urla lucruri și mai urâte, apoi se lăsa liniștea pentru câteva clipe. Nu se auzea nimic în afară de sughițurile înăbușite ale Agnetei și respirația lui adâncă. Apoi se ridica, mai lua o duș că de votcă, mormăia, înjura și scuipa pe jos. Uneori descuia ușa camerei fetelor și spunea ceva de genul: „Mama e drăguță din nou". După aceea o lua la pas și trântea din nou ușa în urma lui. Acesta era modelul obișnuit. Dar în acea zi s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— Camera fetelor era destul de mică. Oricât de mult încercau ele să stea departe una de alta, paturile erau apropiate și, cât țineau bătăile și violul, stăteau pe saltele lor, una în fața celeilalte. Doar rareori își vorbeau și adesea evitau contactul vizual. În acea zi, Lisbeth se uita mai mult pe fereastră, spre Lundagatan și de aceea mi-a putut povesti despre vară și despre copiii veseli de afară. Dar la un moment dat s-a întors înspre sora ei și atunci a văzut.

— Ce a văzut?

— Mâna dreaptă a Camillei. Lovea hotărât salteaua și, evident, nu însemna neapărat ceva. Poate că nu era nimic mai mult decât o reacție nervoasă sau compulsivă. Așa s-a gândit și Lisbeth la început. Dar apoi a observat că mâna lovea în ritmul bufniturilor din dormitor și atunci s-a uitat la chipul Camillei. Ochii surorii ei luceau extaziați și, cel mai sinistru: Camilla semăna în acel moment cu Zala însuși. Chiar dacă Lisbeth n-a vrut inițial să creadă asta, nu încăpea vorbă că sora ei zâmbea. Încerca să-și ascundă un rânjet disprețuitor și, în acea clipă, Lisbeth și-a dat seama că sora ei nu încerca doar să se dea bine pe lângă tată copiindu-i stilul, ci îi și susținea violența. Îl încuraja.

— E o nebunie.

— Dar așa a fost și știi ce a făcut Lisbeth?

— Nu.

— S-a așezat foarte tăcută lângă Camilla și i-a apucat mâna aproape tandru. Presupun că sora nici nu și-a dat seama ce se întâmplă. Poate credea că Lisbeth căuta doar puțină alinare sau apropiere. Dar Lisbeth i-a ridicat mâneca și în clipa următoare…

— Da?

— Și-a împlântat unghiile în încheietura ei până la os și i-a făcut o zgârietură oribilă. Sângele a început să curgă pe pat și Lisbeth a trântit-o pe Camilla la pământ și a jurat să-i omoare și pe ea și pe tatăl lor dacă bătăile și violurile nu încetează. După aceea, părea că sora ei fusese sfâșiată de un tigru.

— Dumnezeule!

— Îți poți imagina ura dintre surori. Atât Agneta, cât și serviciile sociale erau îngrijorate că avea să se întâmple ceva cu adevărat grav. Le țineau separat. Au aranjat chiar un cămin temporar pentru Camilla. Dar, evident, nu era de ajuns. Mai devreme sau mai târziu aveau să se întâlnească din nou. Însă după cum știi, momentul acela n-a mai venit. În schimb, s-a întâmplat altceva. Agneta a suferit leziuni cerebrale, Zalachenko s-a ales cu arsuri grave și Lisbeth a fost internată. Dacă am priceput eu bine, surorile nu s-au mai văzut decât odată după aceea, câțiva ani mai târziu și atunci a fost foarte rău, chiar dacă nu mai știu detalii. Camilla a dispărut acum mult timp. Ultima dată a fost văzută la familia ei adoptivă, la Uppsala – Dahlgren îi cheamă. Pot să-ți dau numărul lor, dacă vrei. Dar de când Camilla avea optsprezece sau nouăsprezece ani și și-a pus lucrurile într-o geantă, părăsind țara, nu a mai auzit nimeni de ea. De aceea era să fac un atac de cord când mi-ai spus că ai întâlnit-o. Nici măcar Lisbeth, cu talentul ei de a da de urma oamenilor, n-a reușit să afle unde e.

— Așadar, *a încercat*?

— O, da, ultima dată când s-a împărțit averea tatălui.

— Nu știam.

— Lisbeth a menționat asta doar în trecere. Nu voia, evident, niciun ban din moștenire. O considera pătată de sânge. Dar își dăduse imediat seama că era ceva ciudat. Se ridica în total la vreo patru milioane de coroane; era ferma de la Gosseberga, niște acțiuni, un complex industrial dărăpănat la Norrtälje și o casă de vară. Nu era chiar de ici, de colo și totuși…

— Ar fi trebuit să aibă mult mai mult.

— Da, Lisbeth știa că tatăl ei controlase un întreg imperiu criminal. Patru milioane ar fi trebuit să fie mărunțiș pentru el.

— Carevasăzică s-a întrebat dacă nu cumva Camilla a moștenit averea adevărată, consistentă.

— Cred că asta a încercat să afle. O chinuia gândul că banii tatălui

continuau să-i răneasc pe ceilalți și după moartea lui. Însă n-a ajuns prea departe.

— Camilla și-a ascuns probabil identitatea foarte bine.

— Presupun că da.

— Crezi că sora lui Lisbeth a preluat afacerile murdare cu trafic de persoane ale tatălui?

— Poate că da, poate că nu. Sau poate că s-a apucat de ceva cu totul nou.

— Cum ar fi?

Holger Plamgren închise ochii și luă o duș mare de coniac.

— Chiar nu știu, Mikael. Dar când mi-ai povestit de Frans Balder, mi-a trecut un gând prin minte. Ai idee de ce e Lisbeth așa de bună la computere? Știi cum a început totul?

— Nu, deloc.

— Atunci o să-ți povestesc și mă întreb dacă nu cumva cheia poveștii tale nu se află undeva în trecut.

Ceea ce Lisbeth observă când intră de pe terasă în casă și-l văzu pe August încremenit într-o poziție chinuită și nefirească la masa din bucătărie fu că băiatul îi amintea de ea însăși, când era copil.

Și ea se simțise la fel pe Lundagatan, până când, într-o zi, își dăduse seama că era nevoită să se maturizeze mult prea devreme și să se răzbune pe tatăl ei. Gândul acela nu făcuse neapărat ca lucrurile să fie mai simple. Era o povară pe care niciun copil n-ar fi trebuit să o ducă. Totuși fusese începutul unei vieți corecte și demne. Nicio brută afurisită nu mai avea să facă ce făcuseră Zalachenko sau ucigașul lui Frans Balder fără să fie pedepsită. Nimeni atât de diabolic n-avea să mai scape și de aceea se apropie de August și-i spuse solemn ca și cum ar fi dat un ordin important:

— Du-te și culcă-te acum. Când te trezești, îl desenezi pe ucigașul tatălui tău. Bagă bine la cap!

Băiatul încuviință și merse târșâit în dormitor, în timp ce Lisbeth deschise laptopul și începu să caute informații despre actorul Lasse Westman și prietenul lui.

— Nu cred că Zalachenko era prea priceput la computere, continuă Holger Palmgren. Nu aparținea generației potrivite. Dar poate că organizația lui murdară crescuse într-atât încât a fost nevoit să introducă informațiile într-un program pe calculator și poate că simțea nevoia să țină întreaga contabilitate departe de tovarășii lui. A venit într-o zi pe Lundagatan cu un computer IBM pe care l-a pus pe biroul de lângă fereastră. Pe vremea aceea, nu cred că vreun alt membru al familiei văzuse vreodată un computer. Zalachenko le-a promis că avea să jupoaie de viu pe oricine se apropia prea mult de computer. Din punct de vedere strict pedagogic, a fost o idee bună, zic eu. A sporit

tentația.

— A devenit fructul oprit.

— Cred că Lisbeth avea vreo unsprezece ani la momentul acela. Era înainte să-i sfâșie Camillei mâna dreaptă și înainte să-l atace pe tatăl ei cu cuțite și bombe cu benzină. Am putea spune că s-a întâmplat chiar înainte ca Lisbeth să devină cea pe care o știm azi. Pe vremea aceea, nu se întreba doar cum să-l anihileze pe Zalachenko. Îi lipsea, de asemenea, stimularea intelectuală. Nu avea prieteni cu care să vorbească, în parte pentru că sora ei o bârfea și se asigura că nimeni nu se apropie de ea la școală, dar și pentru că era diferită. Nu cred că a înțeles vreodată asta. Profesorul ei și cei din jur nu au înțeles cu siguranță. Însă era un copil extrem de înzestrat. Școala era teribil de plictisitoare pentru ea. Totul era evident și simplu. Trebuia doar să-și arunce privirea peste ceva și înțelegea imediat, așa că la majoritatea orelor stătea în bancă și se visa departe. Cred, desigur, că deja găsise niște lucruri cu care să-și ocupe timpul liber – cărți de matematică pentru anii mai mari și altele. Dar în mare se plictisea. Cel mai mult stătea și citea benzi desenate Marvel, lucruri care erau, evident, sub nivelul ei, dar care poate că îndeplineau o altă funcție, posibil terapeutică.

— Cum adică?

— Îmi displace să o analizez pe Lisbeth din punct de vedere psihologic. M-ar urî dacă ar auzi așa ceva. Însă în benzile acelea desenate sunt o mulțime de supereroi care se luptă cu niște dușmani diabolici și care iau totul în mâinile lor, se răzbună și îndreaptă lucrurile. Pe undeva poate că era o etapă trecătoare, nu știu. Poate că acele povești, cu exagerările lor, o ajutau să se înțeleagă.

— Cu alte cuvinte, așa a înțeles că trebuia să se maturizeze și să devină ea însăși o supereroină.

— Poate că da, într-un anume sens, în lumea ei mică. La vremea aceea nu știa, evident, că Zalachenko era un fost superspion sovietic și că secretele lui îi confereau un statut unic în societatea suedeză. Cu siguranță nu avea nicio idee că exista un departament special în Säpo care-l apăra. Însă, precum Camilla și ea intuise că tatăl se bucura de o anume imunitate. Un bărbat într-un palton gri apăruse la ușa lor într-o zi și spusese ceva despre tatăl care nu putea intra în bucluc, că așa ceva era pur și simplu imposibil. Lisbeth își dăduse de mult seama că n-avea rost să-l reclame pe Zalachenko la poliție sau la serviciile sociale. Nimic n-avea să se întâmple decât că urma să apară un alt individ în palton gri la ușa lor. Nu, Lisbeth nu știa întreaga poveste. Nu știa nici despre serviciile secrete sau despre mușamalizări. Dar simțea acut cât de lipsită de putere îi era familia, ceea ce o durea teribil de mult. Lipsa puterii, Mikael, poate fi o forță de neînvins și, înainte ca Lisbeth să fie destul de mare încât să facă ceva în sensul

acela, avea nevoie de un refugiu și de locuri de unde să extragă putere. Un asemenea loc era universul supereroilor. Mulți din generația mea disprețuiesc genul acesta de lucruri. Dar eu unul știu că literatura, indiferent că e vorba de benzi desenate sau romane clasice, poate avea un impact foarte puternic și știu că Lisbeth s-a atașat de o tânără eroină pe care o chema Janet van Dyne.

— Van Dyne?

— Exact, o puștoaică al cărei tată e un om de știință bogat. Tatăl este omorât – de extratereștri, dacă îmi amintesc bine, și, ca să se răzbune, Janet van Dyne îl caută pe unul dintre colegii tatălui ei și își creează superputeri în laboratorul acestuia. Se înzestrează cu aripi și cu abilitatea de a se micșora și a crește în înălțime și multe altele. Se transformă într-o tipă tare ca piatra, îmbrăcată în negru și auriu, ca o viespe și de aceea își spune Wasp, cineva cu care nimeni nu se poate pune, nici la propriu, nici la figurat.

— Nu știam asta. De acolo vine semnătura ei?

— Nu doar semnătura. Nu știam nimic despre toate astea – eram doar un moș învechit care îl confunda pe Phantom cu Mandrake Magicianul. Prima dată când am văzut o ilustrație cu Wasp am tresărit. Semăna foarte mult cu Lisbeth. Încă seamănă. Cred că Lisbeth a preluat o parte din stilul lui Wasp, chiar dacă nu vreau să fac prea mare caz de asta. E doar un personaj de benzi desenate, iar Lisbeth era extrem de conectată la realitate. Însă știu că s-a gândit mult la transformarea pe care a suferit-o Janet van Dyne atunci când a devenit Wasp. Cumva a înțeles că era nevoită să se transforme și ea la fel de dramatic. Dintr-un copil și o victimă, trebuia să se transforme în cineva care putea pedepsi un spion bine antrenat și nemilos.

Se gândea la asta zi și noapte și de aceea Wasp a devenit o persoană atât de importantă pentru ea în acea etapă de tranziție, o sursă fictivă de inspirație. Camilla a descoperit asta. Puștoaica aia mirosea imediat slăbiciunile oamenilor cu o exactitate înspăimântătoare. Pipăia cu tentaculele ei toate punctele slabe ale oamenilor și lovea acolo unde durea mai tare, așa că a început să o ridiculizeze pe Wasp în toate felurile posibile, ba chiar mai multe de atât. A aflat care erau dușmanii ei din benzile desenate și a început să-și spună pe numele lor, Thanos și care mai erau ei.

— Ai spus cumva Thanos? zise Mikael, deodată foarte atent.

— Așa cred că îl chema, un personaj masculin, un tip malefic care se îndrăgostise odată de moartea însăși. Moartea îi apăruse sub înfățișarea unei femei și Thanos voise apoi să-i demonstreze că e demn de ea sau ceva de genul ăsta. Camilla a devenit o fană a lui ca s-o provoace pe Lisbeth. Ba chiar le-a spus prietenilor ei The Spider Society, pentru că în benzile desenate acel grup este dușmanul de moarte al Sisterhood of the Wasp.

— Chiar așa? zise Mikael gânditor.

— Da, era ceva copilăresc, desigur, dar deloc inocent. Dușmănia dintre surori era deja destul de mare, astfel că acele nume au primit o încărcătură periculoasă.

— Oare mai au vreo însemnătate?

— Numele?

— Da, presupun.

Mikael nu știa foarte bine ce voia să spună. Avea doar o senzație vagă că descoperise ceva important.

— Nu știu, continuă Holger Palmgren. Sunt oameni în toată firea acum, dar să nu uităm că acesta a fost un moment de răscruce în viața lor, când totul s-a transformat.

Retrospectiv, desigur că până și micile detalii s-ar putea dovedi însemnate. Nu doar Lisbeth și-a pierdut mama și apoi a fost internată la un ospiciu pentru copii. Și viața Camillei a fost distrusă. Își pierduse căminul, iar tatăl pe care-l admira atât de mult suferise arsuri grave. După cum știi, Zalachenko n-a mai fost niciodată același om după atacul lui Lisbeth în care a folosit bomba cu benzină și a plasat-o cu mâna lui pe Camilla într-un cămin adoptiv departe de lumea al cărui centru fusese odată. Trebuie să fi fost extrem de dureros pentru ea și nu am niciun dubiu că a început s-o urască pe Lisbeth din tot sufletul după acel episod.

— Indiscutabil, spuse Mikael.

Holger Palmgren mai luă o duș că de coniac.

— Cum spuneam, n-ar trebui să subestimăm acea perioadă din viețile lor. Surorile erau implicate într-un război de proporții și pe undeva știau amândouă că totul era pe punctul să explodeze. Cred chiar că se pregăteau pentru asta.

— Dar în feluri diferite.

— O, da, Lisbeth era iute la minte și creierul ei născocea constant planuri și strategii infernale. Însă era de una singură. Camilla nu era chiar isteață, nu în sensul tradițional. Nu-i stătea deloc mintea la carte și nu înțelegea raționamentele abstracte. Însă putea manipula. Putea exploata și fermeca oamenii ca nimeni alta și de aceea, spre deosebire de Lisbeth, nu era niciodată singură. Avea întotdeauna oameni în jurul ei care făceau orice spunea. Atunci când descoperea că Lisbeth se pricepea la ceva, nu încerca niciodată să fie și ea bună la acel lucru, din simplul motiv că știa că nu avea nicio șansă să concureze cu sora ei.

— Și atunci ce făcea?

— Căuta în schimb pe altcineva, preferabil mai multe persoane, care știau să facă acel lucru, oricare ar fi fost el și lovea înapoi cu ajutorul lor. Avea întotdeauna acoliți, colegi care făceau orice pentru ea. Dar iartă-mă, am divagat de la subiect.

— Așa e. Ce s-a întâmplat cu computerul lui Zalachenko?

— După cum ziceam, Lisbeth nu era îndeajuns de stimulată intelectual. Mai mult, dormea prost. Stătea trează cu nopțile, făcându-și griji pentru mama ei. Agneta sângera mult după violuri și totuși nu se ducea la doctor. Probabil că îi era rușine, și, periodic, se afunda într-o depresie adâncă. Nu reușea nici să meargă la lucru, nici să aibă grijă de fete, iar Camilla o disprețuia și mai mult. Mami e slabă, zicea ea. În lumea ei, a fi slab era cea mai rea trăsătură posibilă, după cum singură declara. Lisbeth, pe de altă parte…

— Da?

— Ea vedea un om pe care-l iubea, singurul om pe care l-a iubit vreodată și o nedreptate teribilă, așa că stătea trează cu nopțile și se gândea la asta. Era doar un copil, adevărat. Dar era din ce în ce mai convinsă că ea era singura persoană din lume care-și putea proteja mama. La asta se gândea, dar și la multe alte lucruri, până ce într-o noapte s-a ridicat din pat – cu grijă, evident, ca să n-o trezească pe Camilla. Oare să caute ceva de citit? Poate că nu mai suporta să se gândească la aceleași lucruri. Nu prea contează. Important e că a zărit computerul de lângă fereastra dinspre Lundagatan. Pe vremea aceea abia dacă știa cum să pornească un computer. Dar și-a dat seama, evident și a cuprins-o un fel de febră. Computerul părea să-i șoptească: „Descoperă-mi secretele”. Dar desigur… Nu a reușit, nu din prima. Era nevoie de parolă, așa că a încercat o parolă după alta. Tatălui i se spunea Zala, așa că a încercat cu numele simplu și cu Zala666 și alte combinații asemănătoare, tot ce i-a trecut prin minte. Dar nimic nu se potrivea și cred că asta a ținut vreo două, trei nopți, iar ziua dormea ba la școală, în bancă, ori după-amiaza, acasă.

Însă într-o noapte și-a amintit de niște cuvinte pe care tatăl său le scrisese în germană pe un bilețel în bucătărie – Was *mich nicht umbringt macht mich stärker. Ce nu mă omoară mă face mai puternic.* La momentul respectiv nu însemna nimic pentru ea. Dar înțelegea că fraza era importantă pentru tatăl ei, așa că și-a încercat norocul cu ea. Însă nici aceea nu a funcționat. Erau prea multe litere și atunci a încercat să scrie Nietzsche, autorul citatului, și, deodată, a intrat în computer și o lume nouă și secretă i s-a deschis înaintea ochilor. Mai târziu avea să o descrie ca pe o clipă care a schimbat-o pentru totdeauna. S-a maturizat în momentul în care a rupt bariera din calea ei și a putut explora ceva ce era menit să rămână ascuns. Totuși…

— Da?

— La început, nu a înțeles nimic. Totul era în rusă. Erau diverse cuvinte și cifre. Presupun că erau însemnări despre cât de mulți bani îi aducea lui Zalachenko traficul de ființe umane. Însă nu știu nici în ziua de azi cât de multe a înțeles atunci și de câte și-a dat seama mai târziu. Dar atâta lucru a priceput și ea, că Zalachenko nu-i făcea rău

doar mamei ei. Distrugea și viețile altor femei, iar asta a înfuriat-o, bineînțeles și a transformat-o în Lisbeth pe care o știm noi, cea care urăște bărbații care…

— … urăsc femeile.

— Exact. Asta a făcut-o mai puternică și și-a dat seama că nu mai exista cale de întoarcere. Era nevoită să-l oprească pe tatăl ei. Astfel, a început să caute și prin alte computere, cum ar fi cele de la școală. Se furișa în cancelarie și de câteva ori a mințit spunând că se duce să doarmă la prietenii pe care nu-i avea, când de fapt rămânea la școală peste noapte și stătea la computer până dimineața. A început să învețe tot ce putea despre hackeri și programare și cred că a fost ca atunci când alți copii-minune își găsesc locul în lume. Era fermecată. Simțea că pentru așa ceva se născuse și multora dintre cei cu care luase legătura în lumea digitală le-a trezit interesul, la fel cum generațiile mai vechi se alătură tinerelor talente, fie ca să le încurajeze, fie să le oprească. Pe mulți îi irita că făcea lucrurile de la coadă la cap ori într-un mod cu totul nou. Alții însă erau impresionați și s-a împrietenit cu persoane cum ar fi tipul acela, Plague. Și-a făcut primul prieten adevărat prin intermediul computerului și, mai presus de orice, s-a simțit pentru prima dată liberă. În universul virtual putea să zboare, la fel ca Wasp. Nimic nu-i stătea în cale.

— Oare Camilla a înțeles cât de pricepută devenise?

— Sigur avea bănuielile ei. Dar nu știu, n-aș vrea să fac speculații. Însă uneori mă gândesc la Camilla ca la echivalentul negativ al lui Lisbeth, latura ei întunecată.

— Geamănul cel rău.

— Cam așa ceva! Nu-mi place să spun despre oameni că sunt răi, cu atât mai puțin despre femei tinere. Cu toate astea, mă gândesc des la ea. Dar n-am reușit niciodată să cercetez subiectul, nu în profunzime, în orice caz, iar dacă vrei să faci săpături, ți-aș recomanda să o suni pe Margareta Dahlgren, mama adoptivă a Camillei după catastrofa din Lundagatan. Margareta locuiește acum la Stockholm, în Solna, cred. E văduvă și a avut o viață cu adevărat tragică.

— În ce sens?

— Și acesta e un subiect interesant. Soțul ei, Kjell, care era programator la Ericsson, s-a spânzurat la puțin timp după ce Camilla i-a părăsit. Un an mai târziu, fiica lor de nouăsprezece ani și-a luat și ea viața, sărind de pe un vas de croazieră în Marea Baltică. Cel puțin asta e concluzia la care s-a ajuns. Fata avea probleme personale și se simțea urâtă și supraponderală. Dar Margareta nu a crezut niciodată concluzia poliției și într-o vreme a angajat chiar un detectiv particular. Margareta e obsedată de Camilla și, dacă e să fiu sincer, nu m-am înțeles niciodată cu ea. Mi-e puțin rușine de asta. Margareta m-a contactat imediat după ce ai publicat reportajul despre Zalachenko și

atunci eram, după cum bine știi, proaspăt externat de la clinica Ersta. Eram epuizat, iar Margareta mi-a împuiat capul. Era absolut posedată. Oboseam doar văzându-i numărul pe ecranul telefonului și am evitat-o mult timp. Dar acum, că stau să mă gândesc, o înțeleg din ce în ce mai mult. Cred că s-ar bucura să vorbească cu tine, Mikael.

— Ai datele ei?

— Ți le trimit. Dar așteaptă o clipă. Chiar ești sigur că Lisbeth și băiatul sunt în siguranță?

— Da, sunt, spuse Mikael.

Cel puțin așa sper, gândi el, ridicându-se și îmbrățișându-l pe Holger.

Afară, în Liljeholmstorget, îl izbi din nou furtuna. Își strânse paltonul în jurul lui și se gândi la Camilla și la Lisbeth și din cine știe ce motiv, la Andrei Zander.

Se hotărî să-l sune și să afle cum mai mergea lucrul la povestea cu dealerul de artă care dispăruse. Dar Andrei nu-i mai răspunse niciodată.

24

23 noiembrie, seara

Andrei Zander îl sunase pe Mikael pentru că se răzgândise. Sigur că voia să bea o bere cu el. Nu putea pricepe cum de refuzase. Mikael Blomkvist era idolul lui și singurul motiv pentru care se apucase de jurnalism. Dar când începu să-l sune, se rușină și închise. Poate că Mikael găsise altceva mai bun de făcut. Andrei nu era genul care să deranjeze oamenii inutil, cu atât mai puțin pe Mikael Blomkvist.

Continuă în schimb să lucreze. Însă oricât de mult se chinui, nu reuși să se concentreze. Cuvintele refuzau să vină și, după o vreme, se decise să ia o pauză și să iasă, așa că făcu ordine pe birou și verifică din nou că toate mesajele de pe conexiunea virtuală fuseseră șterse până la ultimul. Apoi îl salută pe Emil Grandén, singurul în afară de Andrei care mai rămăsese în redacție.

Emil Grandén avea douăzeci și șase de ani și lucrase atât la emisiunea Kalla Fakta de pe TV4, cât și la ziarul *Svenska Morgonposten* și primise Marele Premiu pentru Jurnalism la categoria Reporterul Anului. Cu toate astea, Andrei credea – chiar dacă încerca să-și înăbușe sentimentul – că Emil era înfumurat și poruncitor, cel puțin cu tinerii angajați temporar precum Andrei.

— Ies un pic, îi spuse.

Emil se uită la el ca și cum voia să-i spună ceva, dar nu-și amintea ce. Într-un târziu spuse:

— În regulă.

Andrei se simți lamentabil. Poate că din cauza atitudinii superioare a lui Emil, dar probabil că era mai mult din cauza articolului despre dealerul de artă. De ce oare îi era atât de greu să-l scrie? Probabil pentru că voia mai degrabă să-l ajute pe Mikael Blomkvist cu reportajul despre Balder. Orice altceva părea să pălească. Dar era și un fricos, nu-i așa? De ce nu-l lăsase pe Mikael să citească ce scrisese?

Nimeni nu știa mai bine decât Mikael să îmbunătățească un reportaj din câteva trăsături de condei sau corecturi. Oricum, de dimineață avea să recitească articolul cu mintea limpede și atunci Mikael avea să-l citească, oricât de slab era. Andrei închise ușa redacției și se îndreptă către lift. Deodată tresări. Mai jos, pe scări, avea loc un incident, îi fu greu să-și dea seama din prima ce se întâmpla. Dar văzu un tip slab, cu ochii înfundați în orbite, care agresa o tânără frumoasă și înmărmuri. Nu-i plăcuse niciodată violența. Încă de când părinții lui fuseseră uciși la Sarajevo, se speria ridicol de ușor și ura certurile. Dar acum își dădu seama: era în joc respectul lui de sine. Una era să fugă dacă era singur, dar cu totul

altceva să abandoneze o ființă umană aflată în pericol. De aceea coborî vijelios și strigă: „Oprește-te, las-o în pace!”

La început, păru o greșeală fatală – tipul cu ochii înfundați în orbite scoase un cuțit și mormăi ceva amenințător în engleză, încât lui Andrei aproape că i se tăiară picioarele. Cu toate astea, își adună ultimele forțe și i-o trânti ca în filmele de acțiune proaste:

— Dispari! Dacă nu, o să regreți și într-adevăr, după câteva secunde, bărbatul se retrase cu coada între picioare, iar Andrei și femeia rămaseră singuri; și asta păru o scenă de film.

La început, femeia era în stare de șoc și era timidă. Vorbea atât de încet, încât Andrei trebui să se apropie de ea ca să audă ce spune, așa că îi luă ceva timp să înțeleagă ce se întâmplase. Se părea că femeia trecuse printr-o căsnicie infernală și, chiar dacă era divorțată și trăia sub o identitate falsă, fostul ei soț o găsise și trimisese un acolit să o hărțuiască.

— E a doua oară pe ziua de azi când individul ăla mă acostează, spuse ea.

— Cum de ai ajuns aici, sus?

— Am încercat să fug și am intrat aici, dar nu mi-a fost de folos. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Pentru puțin.

— Așa m-am săturat de bărbați răi.

— Eu sunt unul dintre ăia buni, zise el repede, simțindu-se apoi jalnic.

Nu-l surprinse câtuși de puțin că femeia nu răspunse, ci privi jenată în jos, pe scări.

Se rușină că încercase să-și facă reclamă cu o asemenea replică ieftină. Dar deodată – chiar când credea că avea să fie refuzat – femeia ridică privirea și-i zâmbi timid.

— Și eu cred la fel. Mă cheamă Linda.

— Eu sunt Andrei.

— Mă bucur să te cunosc, Andrei și îți mulțumesc încă odată.

— Și eu.

— Pentru ce?

— Pentru că…

Nu-și termină propoziția. Își simți inima bătând și gura uscată. Se uită în jos, pe scări.

— Da, Andrei? zise ea.

— Vrei să te conduc acasă?

Regretă și acea frază.

Îi fu teamă ca femeia să n-o interpreteze greșit. Dar ea îi aruncă același zâmbet adorabil și nesigur și spuse că s-ar fi simțit mai în siguranță lângă el, așa că ieșiră în stradă și o luară în jos, spre Slussen, iar ea îi povesti cum locuise închisă într-o casă mare din Djursholm.

Andrei răspunse că înțelegea sau măcar pricepea o parte. Scrisese mai multe articole despre agresiunea împotriva femeilor.

— Ești jurnalist? întrebă ea.

— Lucrez la *Millennium*.

— O, spuse ea. E adevărat? Sunt o mare admiratoare a acelui ziar.

— A publicat și lucruri bune, zise el timid.

— Așa e, spuse ea. Acum ceva timp am citit un articol minunat despre un irakian rănit în război care a fost dat afară de la o cârciumă din centru, unde lucra ca om de serviciu. Era de-a dreptul falit, dar astăzi are un întreg lanț de restaurante. Am plâns când l-am citit. Era așa de frumos scris. Mi-a dat speranța că întotdeauna te poți redresa.

— Eu l-am scris, spuse Andrei.

— Glumești? făcu ea. A fost fantastic.

Andrei nu era obișnuit să primească laude pentru articolele lui, cu atât mai puțin de la femei necunoscute. Ori de câte ori venea vorba de *Millennium,* toată lumea voia să comenteze despre Mikael Blomkvist, iar Andrei nu avea, de fapt, nimic împotrivă. Dar în secret visa să fie și el remarcat, iar acum frumoasa Linda îl lăudase fără să știe că el semnase acel articol.

Se simți atât de fericit și mândru că îndrăzni să-i propună să bea un pahar de vin la restaurantul Papagallo, pe lângă care tocmai treceau, invitație la care ea îi răspunse încântată:
„Ce idee bună!” Intrară, așadar, în local în timp ce inima lui Andrei bubuia. Tânărul evita să se uite în ochii femeii.

Privirea ei îl făcea să se piardă cu firea și nu-i veni să creadă când se așezară la o masă aproape de bar, iar Linda întinse nesigură o mână pe care el o prinse zâmbind, murmurând ceva ce îi scăpa și lui.

Văzu pe ecranul telefonului că Emil Grandén suna și, spre marea sa uimire, ignoră apelul și puse telefonul pe modul silențios. Odată în viață putea aștepta și ziarul.

Voia doar să o privească pe Linda, să se îmbete cu frumusețea ei. Era atât de frumoasă că te lovea în plex și totuși părea atât de fragilă, ca un pui de pasăre rănit.

— Nu înțeleg cum de a putut cineva să vrea să-ți facă rău, spuse el.

— Și totuși, așa se întâmplă tot timpul, răspunse ea, iar Andrei se gândi că putea înțelege oarecum motivul.

Se gândi că o femeie ca ea sigur atrage psihopați. Nimeni altcineva n-ar avea curajul să se apropie de ea și să o invite în oraș. Majoritatea bărbaților s-ar retrage, simțindu-se inferiori.

— Ce plăcut e să stau aici cu tine, spuse el.

— Ce plăcut e să stau aici cu *tine,* repetă ea și îi mângâie ușor mâna.

Comandară apoi două pahare de vin roșu și începură să vorbească, așa încât Andrei nu observă că telefonul sună din nou, odată, apoi de

două ori. Așa ajunse ca, pentru prima dată în viața lui, să ignore un apel de la Mikael Blomkvist.

Curând după aceea, Linda se ridică, îl luă de mână și îl conduse afară. Tânărul nu întrebă încotro mergeau. Simțea că ar fi urmat-o oriunde. Era cea mai minunată ființă pe care o întâlnise vreodată și, din când în când îi zâmbea nesigur și seducător în același timp. Fiecare piatră de pavaj, fiecare respirație îi trimiteau semnale că ceva extraordinar era pe cale să se întâmple. Merita să aștepte o viață întreagă pentru o asemenea plimbare, gândi el și abia dacă remarcă frigul sau orașul din jurul lui.

Apropierea ei și a ceea ce urma să se întâmple erau îmbătătoare. Dar poate că – nu știa sigur – tocmai asta îl făcea să fie neîncrezător, chiar dacă la început respinsese gândul drept obișnuita lui suspiciune față de orice fel de noroc. Și totuși, întrebarea își făcu loc printre gândurile lui: Oare nu e prea frumos ca să fie adevărat?

O studie pe Linda cu atenție reînnoită și își dădu seama că nu totul la ea era atrăgător. Când trecură pe lângă Katarinahissen, i se păru că vede ceva glacial în privirea ei și se uită neliniștit în jos, la valurile agitate.

— Încotro mergem? întrebă el.

— Am o prietenă, răspunse ea. Are un mic apartament pe Mårten Trotzig, pe care mă lasă uneori să-l folosesc. Poate bem și acolo un pahar? continuă, iar el zâmbi ca și cum era cea mai bună idee pe care o auzise vreodată.

Cu toate astea, se simțea din ce în ce mai confuz. El avusese grijă de ea primul. Acum ea preluase inițiativa. Se uită la telefon, văzu că Mikael Blomkvist îl sunase de două ori și simți că trebuie să-l sune înapoi. Indiferent ce se întâmpla, nu putea abandona ziarul.

— Cu mare plăcere, zise el. Dar trebuie mai întâi să sun la ziar. Lucrez la un articol important.

— Nu, Andrei, spuse ea surprinzător de hotărâtă. Nu suni pe nimeni. În seara asta suntem doar tu și cu mine.

— Bine, spuse el, simțind că-i piere un pic cheful.

Ieșiră pe Järntorget. Erau destul de mulți oameni afară, în ciuda furtunii, iar Linda își ținea privirea în pământ, ca și cum nu voia să fie observată. Andrei se uită la dreapta, spre Österlånggatan și la statuia lui Evert Taube. Bardul stătea nemișcat cu o pagină cu portative în mâna dreaptă, uitându-se în sus, spre cer, prin ochelarii de soare. Să sugereze oare să se întâlnească a doua zi?

— Poate că… începu el.

Dar nu apucă să spună mai multe pentru că femeia îl trase înspre ea și-l sărută. Îl sărută cu așa o forță, încât îl făcu să uite de tot ce avea în minte, apoi grăbi pasul din nou. Îl ținea de mână și îl trase la stânga, pe Västerlånggatan, apoi făcură brusc dreapta pe o alee întunecată. Îi

urmărea cumva cineva? Nu, nu, pașii și vocile se auzeau în depărtare. Erau doar el și Linda, nu-i așa? Trecură pe lângă o fereastră cu rame roșii și obloane negre și ajunseră la o ușă pe care Linda o deschise cu greu cu o cheie pe care o scoase din geantă. Andrei observă că-i tremurau mâinile și se întrebă de ce. Oare îi era în continuare frică de fostul soț sau de acolitul aceluia?

Continuară să urce pe scara neluminată. Pașii lor reverberau și mirosea a ceva putred. Pe o treaptă de la etajul trei zăcea o carte de joc, o damă de pică – detaliul nu-i plăcu lui Andrei, dar nu știa de ce. Era cu siguranță vreo superstiție idioată. Încercă să alunge senzația și să se gândească în schimb cât de frumos era că se întâlniseră. Linda respira greu. Mâna ei dreaptă era încleștată. Afară, pe alee, se auzi râzând un bărbat. Doar nu râdea de el, nu? Ce prostie! Era doar agitat. Însă avea senzația că mergeau și tot mergeau, fără să ajungă nicăieri. Chiar atât de înaltă să fi fost casa? Prietena locuia la ultimul etaj.

Pe ușă scria *Orlov,* iar Linda scoase din nou mănunchiul de chei. Însă de data aceasta nu-i mai tremură mâna.

Mikael Blomkvist intrase într-un apartament cu mobilă veche de pe Prostvägen, în Solna, chiar vizavi de cimitir. Exact așa cum prevăzuse Holger Palmgren, Margareta Dahlgren îl primise imediat la ea și, chiar dacă păruse furibundă la telefon, de fapt era o doamnă elegantă, pe la vreo șaizeci de ani. Purta un pulover frumos, galben și pantaloni negri călcați cu dungă. Poate că se îmbrăcase așa doar din respect pentru el. Purta pantofi cu toc înalt și, dacă nu i-ar fi fugit constant privirea, ar fi luat-o drept o femeie sănătoasă, în ciuda situației.

— Vreți să vă povestesc despre Camilla, spuse ea.

— Mai ales despre ultimii ei ani – dacă știți ceva despre asta, zise Mikael.

— Îmi amintesc de ziua când am primit-o, spuse ea ca și cum nu îl auzise. Soțul meu, Kjell, credea că puteam face în același timp un bine societății și ne puteam extinde familia. Aveam doar un copil, pe sărmana Moa. Avea paisprezece ani pe atunci și era destul de singuratică. Ne gândeam că i-ar fi prins bine să înfiem o fată de vârsta ei.

— Știați ce se întâmplase în familia Salander?

— Nu știam totul, bineînțeles, ci doar că se întâmplase ceva oribil și traumatizant și că mama era bolnavă, iar tatăl suferise arsuri grave. Am fost foarte impresionați de asta și ne așteptam să întâlnim o fetiță dărâmată, cineva care să aibă nevoie de incredibil de multă grijă și iubire din partea noastră. Dar știți ce am primit?

— Spuneți-mi?

— Cea mai fermecătoare fată pe care am văzut-o vreodată. Nu era doar foarte frumoasă. O, trebuia să o fi văzut pe vremea aceea. Era

atât de isteață și matură și ne spunea atâtea povești sfâșietoare despre sora ei bolnavă mintal care-și teroriza familia. Da, da, acum știu că erau foarte departe de adevăr. Dar cum să ne fi putut îndoi de ea? Ochii îi străluceau plini de convingere și, când spuneam „Groaznic, săraca de tine", răspundea: „Nu a fost ușor, dar eu îmi iubesc totuși sora, doar că e bolnavă și acum se tratează". Părea atât de plină de empatie, încât uneori mi se părea că ea era cea care avea grijă de noi. Familia noastră se însuflețise, ca și cum ceva fermecător intrase în viețile noastre și făcea totul să pară mai frumos. Înfloriserăm cu toții, mai ales Moa. Începuse să-i pese de cum arăta și devenise un pic mai populară la școală. Aș fi fost în stare să fac orice pentru Camilla, iar Kjell, soțul meu, ce să zic? Parcă devenise un alt om. Începuse să zâmbească și să râdă constant și să facă din nou dragoste cu mine, iertați-mi franchețea. Poate că ar fi trebuit să mă îngrijorez încă de pe atunci. Dar credeam că era vorba doar de bucuria că familia noastră părea în sfârșit completă. O vreme am fost fericiți, la fel ca toți cei care o întâlnesc pe Camilla. Cu toții se bucură la început. Apoi… nu vor decât să moară. După ce stai o vreme cu ea, nu mai vrei să trăiești.

— Chiar atât de rău este?

— Chiar atât de rău.

— Ce s-a întâmplat?

— După un timp, un fel de otravă s-a răspândit între noi. Camilla a preluat încetul cu încetul controlul asupra familiei noastre. După aceea, ne-a fost greu să ne dăm seama când se încheiase petrecerea și când începuse coșmarul. Se întâmplase atât de imperceptibil, încât ne-am trezit brusc și am înțeles că totul era distrus: încrederea, siguranța, întreaga temelie a familiei noastre. Moa își pierduse respectul de sine. Stătea trează noaptea, plângând și spunea că e urâtă și oribilă și că nu vrea să mai trăiască. Imediat după aceea am descoperit că-și golise contul de economii. Tot nu știu ce s-a întâmplat. Dar sunt convinsă că a șantajat-o Camilla. Șantaja oamenii cu la fel multă ușurință cu cât respira. Îi juca pe degete. Am crezut mult timp că ține un jurnal. Însă nu erau decât porcării pe care le aflase despre oamenii din jurul ei și pe care le nota. Iar Kjell… nenorocitul de Kjell… vedeți dumneavoastră, l-am crezut când mi-a spus că are probleme cu somnul și că trebuia să doarmă în camera de oaspeți de la subsol. Dar asta era, evident, doar ca să poată să se culce cu Camilla. De la șaisprezece ani, Camilla a început să-i facă vizite noaptea și să facă sex cu perversiuni cu el. Spun sex cu perversiuni, pentru că am descoperit niște indicii când l-am întrebat pe Kjell de unde avea tăieturi pe piept. Nu mi-a spus nimic, bineînțeles. A venit doar cu o explicație prostească și dubioasă și am reușit cumva să-mi alung suspiciunile. Dar știți ce s-a întâmplat? Kjell a recunoscut până la urmă: Camilla îl legase și-l tăiase cu cuțitul. Mi-a spus că asta îi plăcea să facă. Uneori

mă întreb dacă era adevărat. Știu că sună ciudat. Dar uneori chiar sper să fi făcut-o de plăcere și nu doar ca să-l rănească și să-i distrugă viața.

— Îl șantaja și pe el?

— O, da, dar și aici am niște semne de întrebare. Camilla îl umilise atât de tare, încât nici măcar atunci când pierduserăm totul nu mi-a putut spune adevărul. Kjell era sprijinul familiei noastre. Dacă ne rătăceam când eram cu mașina sau aveam o inundație ori vreunul dintre noi se îmbolnăvea, el era cel calm și descurcăreț. Se rezolvă, spunea el cu vocea lui grozavă pe care încă o mai visez. Dar după câțiva ani în compania Camillei, ajunsese o epavă. Abia dacă îndrăznea să traverseze strada. Se uita în jurul lui de zece ori, iar la serviciu își pierduse orice fel de motivație. Stătea tot timpul cu capul plecat. Unul dintre colegii lui cei mai apropiați, Mats Hedlund, m-a sunat și mi-a mărturisit că urma să înceapă o investigație prin care să afle dacă Kjell vânduse informații confidențiale din companie. Părea o nebunie curată. Kjell era cel mai onest om pe care îl știam. Iar dacă vânduse vreun secret, unde erau toți banii? Aveam mai puțin ca niciodată. Era falit, amândoi eram.

— Cum a murit?

— S-a spânzurat fără nicio explicație. L-am găsit atârnând de tavan în camera de oaspeți de la subsol – da, în aceeași cameră în care Camilla se distrase cu el – într-o zi, când mă întorceam de la serviciu. Eram director financiar-contabil bine plătit la vremea aceea și presupun că aveam o carieră frumoasă înaintea mea. Dar totul s-a năruit pentru mine și pentru Moa după aceea. N-o să intru în mai multe detalii. Voiați să știți ce s-a întâmplat cu Camilla. Dar chinul nu se încheiase. Moa a început să se taie și aproape că nu mai mânca deloc. Într-o zi m-a întrebat ce părere am despre ea, dacă e un gunoi. Dumnezeule, draga mea, i-am zis. Cum poți gândi așa ceva? Atunci mi-a zis că așa spusese Camilla. Camilla spusese că toți credeau despre Moa că e o lepădătură. Am luat toate măsurile posibile ca s-o ajut, am apelat la psihologi, medici, prietene binevoitoare, Prozac. Dar nimic n-a fost de folos. Într-o zi frumoasă de primăvară, când întreaga Suedie sărbătorea o victorie ridicolă la Eurovision, Moa s-a aruncat de pe un vas de croazieră din Marea Baltică, iar viața mea s-a sfârșit odată cu ea. Așa am simțit. Dar apoi… nu știu… într-un fel, amorțirea și durerea s-au transformat în răutate și am simțit că trebuie să înțeleg. Ce se întâmplase, de fapt, cu familia noastră? Ce fel de putere malefică se abătuse asupra ei? Am început să fac cercetări despre Camilla, nu pentru că voiam s-o întâlnesc din nou, nici gând. Dar voiam s-o înțeleg, poate la fel cum părintele victimei încearcă într-un sfârșit să înțeleagă ucigașul și motivul lui.

— Ce ați descoperit?

— Inițial, nimic. Își șterse toate urmele. Era ca și cum vânam o

umbră, o fantomă și nici nu știu câți bani le-am dat detectivilor privați și altor persoane în care nu aveam încredere, dar care promiseseră să mă ajute. Nu ajunsesem nicăieri și asta mă irita la culme. Nu mai puteam să dorm și niciunul dintre prietenii mei nu se mai înțelegea cu mine. A fost o perioadă groaznică. Păream obsedată și încăpățânată, poate că încă par așa, nu știu ce ți-a spus Holger Palmgren. Dar apoi…

— Continuați, vă rog.

— Ați publicat reportajul dumneavoastră despre Zalachenko și, bineînțeles, numele nu mi-a spus nimic. Dar am început să pun cap la cap unele detalii. Am citit despre identitatea lui suedeză, Karl Axel Bodin și despre legătura cu clubul de motocicliști din Svavelsjö și atunci mi-am amintit de toate acele seri dinspre final, când Camilla ne întorsese deja spatele. Pe vremea aceea mă trezeam deseori din cauza zgomotului de motocicletă și de la fereastra dormitorului puteam să văd veste de piele cu emblema aceea groaznică. Nu mă surprindea că se înhăitase cu asemenea oameni. Nu-mi mai făceam iluzii în privința ei. Dar habar n-aveam că asta era lumea din care venea ea – că visa să preia afacerea tatălui ei.

— Asta își dorea?

— O, da, în lumea ei murdară susținea drepturile femeilor sau cel puțin drepturile ei și știu că asta însemna mult pentru fetele din club, mai ales pentru Kajsa Falk.

— Cine?

— O tipă frumoasă și plină de ea care avea o relație cu unul dintre lideri. A stat mult pe la noi în ultimul an cu Camilla și îmi amintesc că-mi plăcea. Avea ochi mari și albaștri și se uita un pic cruciș. În spatele aspectului ei dur, era vulnerabilă, plină de compasiune și, după ce am citit reportajul dumneavoastră, am căutat-o din nou. Evident, nu mi-a zis nimic de Camilla. Nu era nepoliticoasă, chiar deloc, dar mi-am dat seama că-și schimbase stilul. Motociclista devenise femeie de afaceri. Dar a păstrat tăcerea și am crezut că era încă o fundătură.

— Dar nu a fost așa?

— Nu, după câțiva ani, Kajsa m-a căutat din proprie inițiativă și era din nou schimbată. Nu mai avea nimic din aerul rece și obraznic. Mai degrabă era hăituită și neliniștită. La puțin timp după aceea a fost găsită moartă, împușcată pe terenul de sport Stora Mossen, în Bromma. Dar când ne-am întâlnit, mi-a povestit că după moartea lui Zalachenko avusese loc o dispută pe tema averii. Sora geamănă a Camillei, Lisbeth, fusese mai mult sau mai puțin scoasă de pe listă – da, se părea că nu voia nici puținul pe care-l primise. Adevărata avere le revenea celor doi fii în viață ai lui Zalachenko de la Berlin și o parte Camillei. Camilla moștenise o bucată din afacerea de trafic de persoane despre care ați scris în reportaj și mi s-a strâns inima. Nu

cred să-i fi păsat Camillei prea mult de acele fete sau că suferise vreodată gândindu-se la ele. Dar voia totuși să aibă ceva de-a face cu firma. Doar ratații se ocupă cu așa ceva, îi spusese Kajsei. Ea avea cu totul altă viziune, una modernă, și, după negocieri intense, partea ei fusese răscumpărată de unul dintre frați. După aceea a dispărut la Moscova cu capitalul și cu o serie de colegi pe care îi atrăsese de partea ei, printre care și Kajsa Falk.

— Aveți idee despre ce voia să facă?

— Kajsa nu a prins niciodată suficiente detalii cât să înțeleagă situația de ansamblu, dar avea câteva suspiciuni. Cred că avea de-a face cu secretele comerciale de la Ericsson. În prezent sunt destul de sigură că fata l-a făcut pe Kjell să-i vândă ceva înfiorător, probabil prin șantaj. Am aflat de asemenea că încă din primul an când s-a mutat la noi a luat legătura cu niște băieți pasionați de calculatoare de la școală și i-a pus să îmi între în computer. Din ce mi-a spus Kajsa, era mai mult sau mai puțin obsedată cu computere, dar nu să învețe ea însăși despre ele, da' de unde. Însă vorbea constant despre cât ar putea câștiga dacă ar putea prăda conturi bancare și sparge servere ca să fure informații și tot felul de astfel de lucruri. De aceea cred că a continuat cu ceva asemănător.

— Se potrivește profilului.

— Nu. Camilla nu se mulțumea cu puțin. Din ce mi-a spus Kajsa, s-a infiltrat rapid în cele mai influente cercuri din Moscova și a devenit amanta unui membru al Dumei, cineva bogat și puternic, iar cu ajutorul lui a început să adune o trupă de ingineri de top și de criminali. Camilla îi avea pe toți la degetul mic și știa exact care erau punctele slabe ale economiei rusești.

— Există așa ceva?

— În sensul că Rusia nu e nimic mai mult decât o benzinărie cu un steag național. Se exportă petrol și gaze naturale, dar nimic cu adevărat impresionant. Rusia are nevoie de tehnologie avansată.

— Și asta e ce vrea ea să le dea?

— Cel puțin asta se prefăcea că vrea. Dar avea cu siguranță propriul ei plan, iar Kajsa era incredibil de impresionată de felul în care aduna oameni în jurul ei și făcea rost de sprijin politic. I-ar fi fost pentru totdeauna loială dacă nu s-ar fi speriat.

— Ce s-a întâmplat?

— Kajsa întâlnise un fost soldat de elită, un maior cred și după aceea a fost ca și cum îi fugise pământul de sub picioare. Se știa din surse confidențiale la care avea acces amantul Camillei că bărbatul acela îndeplinise o serie de misiuni dubioase pentru guvernul rus – asasinate. Omorâse printre altele o jurnalistă cunoscută, presupun că ați auzit de ea, Irina Azarova. Criticase regimul în mai multe cărți și articole.

— O, da, o adevărată eroină. A fost o poveste îngrozitoare.

— Exact. Ceva a mers prost. Irina Azarova trebuia să se întâlnească cu un critic al regimului într-un apartament pe o străduță izolată într-o suburbie din sud-estul Moscovei, iar conform planului, maiorul trebuia s-o împuște când ieșea. Însă fără ca nimeni să știe, sora jurnalistei se îmbolnăvise de pneumonie și Irina devenise brusc responsabilă pentru două nepoate de opt și zece ani. Când ea și fetele au ieșit din clădire, maiorul le-a împușcat pe toate trei. Le-a împușcat în față și pe urmă a căzut în dizgrație, nu pentru i-ar fi păsat cuiva de copii, cred eu. Dar opinia generală nu mai putea fi controlată și întreaga operațiune risca să se întoarcă împotriva guvernului. Cred că maiorului i s-a făcut frică să nu fie spânzurat. Ba cred chiar că a avut o serie de probleme personale la momentul respectiv. Soția l-a părăsit și a rămas singur cu o fiică adolescentă și cred că risca să fie dat afară din casă. Din perspectiva Camillei, era, evident, situația perfectă: o persoană disperată de care se putea folosi și care era într-o poziție vulnerabilă.

— Așadar, l-a atras și pe el de partea ei.

— Da, s-au întâlnit. Kajsa era și ea acolo și, surprinzător lucru, s-a atașat imediat de el. Nu era nicidecum persoana la care se așteptase ea, nu semăna nici pe departe cu cei pe care-i cunoscuse în clubul de motocicliști din Svavelsjö, care omorau oameni. Era bine antrenat, desigur și părea brutal. Dar era de asemenea cultivat și politicos, mi-a spus ea și într-un anume fel chiar vulnerabil și sensibil. Kajsa credea că bărbatului chiar îi părea rău că fusese nevoit să-i împuște pe acei copii. Era în mod cert un criminal, un bărbat care se specializase în tortură în timpul războiului din Cecenia, dar care avea totuși limitele lui morale, spunea ea și de aceea a suferit atunci când Camilla a pus gheara pe el. Da, aproape la propriu. Se pare că își trecuse unghiile peste pieptul și vesta lui ca o pisică: „Vreau să omori pentru mine”. Și-a întărit cuvintele folosindu-se de sex, de puterea erotismului. Cu o pricepere extraordinară a trezit sadicul din el și, cu cât îi povestea mai multe detalii scabroase despre asasinatele lui, cu atât era mai excitată, nici nu știu dacă am înțeles cum trebuie. Dar pe Kajsa n-a îngrozit-o criminalul în sine, ci Camilla; cum reușise, cu frumusețea și farmecul ei, să scoată animalul din el și să-i facă ochii să lucească precum ai unei fiare turbate.

— Nu v-ați dus niciodată la poliție cu aceste informații.

— Am întrebat-o de mai multe ori pe Kajsa despre asta. I-am spus că părea terorizată și că trebuia să se păzească. Mi-a spus că era deja păzită. Ba mai mult, mi-a interzis să vorbesc cu poliția, iar eu am fost destul de proastă s-o ascult. După moartea ei, am povestit investigatorilor tot ce auzisem, dar n-am idee dacă m-au crezut sau nu, probabil că nu aveam decât niște zvonuri despre un bărbat fără

nume dintr-o țară străină, Camilla nu mai era de găsit prin niciun registru și nu am aflat niciodată noua ei identitate. În orice caz, povestea mea nu a avut niciun rezultat. Misterul morții Kajsei este în continuare nerezolvat.

— Vă înțeleg, spuse Mikael.

— Oare?

— Cred că da, spuse el și dădu să-și lase mâna pe brațul Margaretei Dahlgren pentru a-și arăta solidaritatea.

Fu întrerupt însă de telefonul care-i vibra în buzunar. Spera să fie Andrei. Însă era Stefan Molde. Mikael îl identifică abia după câteva secunde ca fiind persoana de la FRA care luase legătura cu Linus Brandell.

— Despre ce e vorba? zise el.

— Despre o întâlnire cu un ofițer important care se află în drum spre Suedia și care dorește să vă întâlnească mâine dimineață, cât mai devreme posibil, la Grand Hôtel.

Mikael se scuză cu un gest față de Margareta Dahlgren.

— Am un program încărcat, zise el, și, dacă e să mă întâlnesc cu cineva, aș dori măcar să-i știu numele și scopul întâlnirii.

— Persoana se numește Edwin Needham, iar întâlnirea are ca scop o discuție despre numele de utilizator Wasp, suspectat de infracțiuni deosebit de grave.

Mikael simți un val de panică.

— Bine, spuse el. La ce oră?

— La ora cinci dimineața ar fi cel mai bine.

— Cred că glumești!

— Din păcate, nu e nicio glumă în povestea aceasta. V-aș recomanda să fiți punctual. Domnul Needham vă va primi în camera lui. Trebuie să vă lăsați telefonul mobil la recepție. Veți fi percheziționat.

— Înțeleg, spuse el, din ce în ce mai agitat.

Apoi se ridică și își luă la revedere de la Margareta Dahlgren.

PARTEA A TREIA
PROBLEME ASIMETRICE

24 noiembrie-3 decembrie

Uneori e mai ușor să unești decât să desparți, în zilele noastre, computerele pot multiplica ușor numere prime cu milioane de cifre. Totuși este extrem de complicat să facă operația inversă. Până și numerele cu doar o sută de cifre ridică mari probleme.

Greutățile ridicate de factorizarea numerelor prime sunt exploatate de algoritmi de criptare precum RSA. Numerele prime au devenit prietenele secretelor.

25

24 Noiembrie, dimineața devreme

Lui Lisbeth nu i-a luat mult să-l identifice pe acel Roger căruia August îi făcuse portretul. Găsise o poză din tinerețe pe pagina de internet cu foștii actori ai așa-numitului Revolutionsteatern din Vasastan. Îl chema Roger Winter și se spunea că este violent și invidios. În tinerețe, interpretase câteva roluri importante pe marele ecran. Dar în ultimul timp nu se mai afla în lumina reflectoarelor și era mult mai puțin cunoscut decât fratele lui, Tobias, un profesor de biologie țintuit în scaunul cu rotile, care se distanțase de Roger. Lisbeth își notă adresa lui Roger Winter și pătrunse în supercomputerul NSF MRI. Încărcă programul propriu cu care încerca să construiască un sistem dinamic pentru a găsi curbe eliptice care să se potrivească funcției, evident, cu cât mai puține iterații. Dar orice ar fi făcut, documentul NSA rămânea impenetrabil și, într-un final, Lisbeth se ridică de pe scaun și aruncă un ochi în dormitor unde se afla August. Începu să înjure. Băiatul era treaz și stătea în pat, scriind ceva pe o foaie de hârtie așezată pe noptieră. Când se apropie de el, văzu că factoriza numere prime, așa că mormăi ceva greu de înțeles, apoi spuse dur cu vocea ei monotonă:

— Nu e o idee bună. N-o să ajungem nicăieri în felul ăsta.

Când August începu să se legene din nou isteric, îi spuse să se potolească și să se întoarcă la culcare. Era mult prea târziu. Lisbeth se hotărî să se odihnească și ea un pic, așa că se întinse în pat și încercă să se liniștească. Însă era aproape imposibil. August se întorcea de pe o parte pe alta și se smiorcăia și într-un final Lisbeth se hotărî să spună totuși ceva. Tot ce-i veni în minte fu:

— Știi ceva despre curbele eliptice?

Evident, nu primi niciun răspuns.

— Pricepi ce te întreb? zise ea.

August nu răspunse.

— Mda, continuă ea. Să luăm, de exemplu, numărul 3.034.267. Știu că poți să-i afli ușor factorii primi. Dar îi putem afla și cu ajutorul curbelor eliptice. De exemplu, să alegem curba $y^2 = x^3 - x + 4$ și punctul $P = (1,2)$ de pe curbă.

Lisbeth scrise ecuațiile pe o foaie de hârtie de pe noptieră. Însă August nu părea să asculte, amintindu-i din nou de gemenii autiști despre care citise. Aceia puteau, într-un fel misterios, să găsească numere prime mari. Cu toate astea, erau incapabili să rezolve cele mai simple ecuații. Poate că la fel se întâmpla și cu August. Poate că era mai degrabă o mașină de socotit decât un talent la matematică.

Oricum ar fi fost, nu conta prea mult în acel moment. Rana începuse să o doară și avea nevoie să doarmă. Trebuia să alunge toți demonii copilăriei pe care băiatul îi trezise înăuntrul ei.

Mikael Blomkvist ajunse acasă după miezul nopții și, deși era epuizat și trebuia să se trezească dis-de-dimineață, se așeză imediat la calculator și-l căută pe Edwin Needham pe Google. Erau o mulțime de Edwin Needham în lume, printre care și un jucător de rugby faimos care avusese o revenire fantastică după ce suferise de leucemie.

Găsi un Edwin Needham care părea să fie expert în sisteme de purificare a apei și un altul care apărea în tot felul de poze de grup și avea o moacă de prost. Însă niciunul dintre ei nu părea să fie cineva care ar fi putut să-i descopere identitatea lui Wasp și să o acuze de infracțiuni cibernetice. Pe de altă parte, exista un Edwin Needham care era inginer IT cu doctorat de la MIT, care era măcar din branșa corectă. Dar nici el nu părea să se potrivească profilului. Într-adevăr, în prezent era mare manager la Safeline, o companie de top specializată în programe antivirus pentru computere și o astfel de firmă era interesată cu siguranță de hackeri. Însă acel Ed declara în interviuri că se ocupa doar cu acțiuni și produse noi. Nu devia niciodată de la discursul obișnuit și plin de clișee al agenților de vânzări, nici măcar atunci când era întrebat despre activitățile lui din timpul liber, jocul de popice și pescuitul la muscă. Îi plăcea natura, zicea el, iubea competiția… Cel mai periculos lucru pe care părea să-l poată face era să-i plictisească îngrozitor pe oameni.

Era și o poză cu el, în care rânjea și ținea în mână un somon mare, genul de fotografie tipică în comunitățile de pescari. Era de-a dreptul jalnic. Și totuși, încetul cu încetul, Mikael începu să se întrebe dacă nu cumva discursul tern și golit de conținut era cumva tot șpilul. Reciti materialul și i se păru brusc artificial, ca o fațadă și încet, dar sigur, se convinse de asta: el era tipul. Mirosea a făcătură, nu-i așa? Părea mâna celor de la NSA sau CIA și privi din nou fotografia cu somonul, părându-i-se că vede cu totul altceva.

Și anume, un tip dur. Puteai citi un fel de hotărâre în felul în care stătea țeapăn și rânjea ridicol spre aparatul foto sau poate doar i se părea lui Mikael și se gândi din nou la Lisbeth. Se întrebă dacă ar fi trebuit să o atenționeze. Însă nu avea niciun motiv s-o facă să se îngrijoreze acum, mai ales că nu știa de fapt nimic sigur, așa că se hotărî să se bage în pat. Avea nevoie să doarmă câteva ore și să aibă mintea cât de cât limpede la întâlnirea de dimineață cu Ed Needham. Se spălă pe dinți gânditor, se dezbrăcă și se așeză în pat, dându-și seama că era epuizat. Adormi pe loc și visă că era tras în jos, pe punctul de a se îneca în râul în care stătea Ed Needham. Rămase apoi cu o amintire vagă că se târâse pe fundul apei printre somoni care se

zbăteau și plesneau din coadă. Nu putea să fi dormit prea mult. Se trezi cu un tresărit și i se păru că i-a scăpat ceva. Se uită la telefonul de pe noptieră și se gândi la Andrei. Inconștient, se gândise tot timpul la Andrei.

Linda încuie ușa de două ori – dar nu părea să fie nimic ciudat în asta. O fată cu trecutul ei trebuia să fie atentă. Cu toate astea, Andrei nu se simțea în apele lui. Probabil din cauza apartamentului, își spuse el. Nu arăta deloc cum se așteptase. Oare chiar era casa unei prietene?

Patul era lat, dar nu foarte lung, cu tăblii simple cu bare de oțel atât la cap, cât și la picioare. Cuvertura era neagră și îi amintea de o targă sau de un cavou. Nu-i plăceau nici fotografiile înrămate de pe pereți. Cele mai multe înfățișau bărbați înarmați și întregul apartament avea un aer steril și rece. Nu părea locuința unei persoane prea vesele.

Pe de altă parte, era și neliniștit și surescitat. Poate doar căuta un motiv să plece. Fugim de ceea ce ne e drag – nu spusese Oscar Wilde ceva de genul ăsta? Se uită la Linda. Nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă. Linda se apropie de el în rochia albastră mulată care-i accentua formele și spuse ca și cum i-ar fi citit gândurile:

— Vrei să pleci acasă, Andrei?

— Am destul de multe treburi.

— Înțeleg, spuse ea, și-l sărută. Și trebuie să te duci imediat acasă și să te ocupi de ele.

— Poate că așa ar fi cel mai bine, mormăi el în timp ce femeia se lipi de el și-l sărută atât de înfocat încât nu se mai putu abține.

Începu și el să o sărute, o prinse de șolduri, dar brusc Linda îl împinse atât de tare, încât se dezechilibră și căzu pe spate, pe pat. I se făcu teamă pentru o clipă, apoi se uită la ea. Linda zâmbea cu aceeași afecțiune ca înainte și Andrei își dădu seama că nu era nimic mai mult decât agresivitatea jucăușă a dragostei. Chiar voia să se culce cu el, nu-i așa? Voia să facă dragoste cu el acolo și atunci. O lăsă să-l încalece, să-i descheie cămașa și să-și treacă unghiile peste abdomenul lui în timp ce ochii îi luceau intens și pieptul îi sălta sub rochie. Avea gura deschisă. Un firicel de salivă i se scurgea pe bărbie și îi șoptea ceva. La început nu înțelese ce.

— Acum, Andrei! șopti ea din nou.

— Acum, repetă el nesigur și simți cum Linda îi smulge pantalonii de pe el.

Era mult mai dornică decât se așteptase, mai pricepută și sălbatică în mișcări decât oricine altcineva cu care fusese vreodată.

— Închide ochii și stai nemișcat, zise ea.

Andrei închise ochii, rămânând nemișcat și o auzi făcând ceva, dar nu înțelese ce. Auzi un clic și simți ceva metalic în jurul încheieturilor.

Uitându-se în sus, își dădu seama că avea cătușe și dădu să protesteze. Nu-i plăceau astfel de lucruri. Dar totul se precipită. Ca și cum știa foarte bine ce face, femeia îi prinse mâinile de tăblia patului.
Apoi îi legă picioarele cu o funie și trase tare.

— Ușurel, spuse el.

— O, da.

— Bine atunci, răspunse el și i se păru că femeia se uită la el cu o expresie nouă, o privire deloc prietenoasă.

Apoi îi spuse ceva pe un ton solemn. Dar poate înțelesese el greșit.

— Poftim? zise el.

— Acum o să te crestez cu cuțitul, Andrei, spuse ea și-i lipi o bucată de scotch peste gură.

Mikael încercă să se calmeze. De ce trebuia neapărat să se fi întâmplat ceva cu Andrei? Nimeni – în afară de el sau Erika – nu știa că Andrei era amestecat în operațiunea de protecție a lui Lisbeth și a băiatului. Fuseseră extrem de atenți cu informația, mai atenți ca niciodată. Și totuși… de ce nu putea da de el?

Andrei nu era genul de om care să-și ignore telefonul. Dimpotrivă, răspundea la primul apel atunci când îl suna Mikael. Însă acum era de-a dreptul imposibil să dea de el. Era ciudat, nu-i așa? Sau poate că… Mikael încercă încă odată să-și spună că Andrei era probabil prins cu munca și uitase de toate și că, în cel mai rău caz, își rătăcise mobilul. Dar la naiba… Camilla apăruse de nicăieri după atâția ani. Punea cu siguranță ceva la cale. Cum se exprimase comisarul Bublanski?

Trăim într-o lume în care cei paranoici sunt cei sănătoși la minte.

Mikael se întinse după telefonul de pe noptieră și-l sună din nou pe Andrei. Tânărul nu-i răspunse nici de data aceasta, așa că se hotărî să-l trezească pe angajatul cel nou, Emil Grandén, care locuia lângă Andrei, în Röda bergen, Vasastan. Emil păru un pic îngrijorat, dar promise să se ducă imediat până la Andrei și să vadă dacă era acasă. Douăzeci de minute mai târziu, Emil sună înapoi. Bătuse îndelung la ușa lui Andrei, zise el.

— Sigur nu e acasă.

Mikael încheie conversația, se îmbrăcă și trecu printr-un Söder pustiu și lovit de furtună, în sus, înspre redacție, pe Götgatan. Cu puțin noroc, Andrei se întinsese și adormise pe canapeaua din redacție. N-ar fi fost prima dată când adormea la birou și nu auzea telefonul. Poate că asta era explicația. Totuși, Mikael deveni din ce în ce mai agitat și, când deschise ușa și dezactivă alarma, tresări ca și cum s-ar fi așteptat să vadă cine știe ce grozăvie. Se plimbă prin redacție, dar nu zări nimic neobișnuit, iar în programul criptat de e-mail al lui Andrei toate mesajele fuseseră șterse cu grijă, așa cum se înțeleseseră. Totul părea să fie în regulă, doar că nu era nici urmă de

Andrei pe canapeaua din redacție.

Canapeaua arăta la fel de jerpelită și goală ca de obicei. Mikael căzu pe gânduri câteva clipe, apoi îl sună din nou pe Emil Grandén.

— Emil, spuse el. Îmi pare rău că te înnebunesc așa în toiul nopții. Toată povestea asta m-a făcut paranoic.

— Te înțeleg.

— De asta n-am putut să nu observ că ai părut îngrijorat când ți-am povestit de Andrei. E ceva ce nu mi-ai spus?

— Nimic din ceea ce nu știi deja, răspunse Emil.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am vorbit deja cu inspectorii IT.

— Cum adică?

— Vrei să spui că…

— Da! i-o reteză Mikael și auzi cum Emil începe să respire mai repede la capătul celălalt al firului.

Își dădu seama că se produsese o eroare teribilă.

— Spune-mi tot, Emil, repede, zise el.

— Deci…

— Da?

— O doamnă foarte drăguță și profesionistă de la IT pe care o cheamă Lina Robertsson a sunat și a spus că tu ai contactat-o și că ați căzut de acord, în urma tuturor celor întâmplate până acum, să creșteți nivelul de securitate al computerului tău. Era vorba de date cu caracter personal.

— Și…

— Și evident, îți dăduse niște informații inexacte și se simțea prost. A zis că-i e rușine de ignoranța ei și că era îngrijorată că nu aveai să fii protejat, așa că voia să intre imediat în legătură cu cel care se ocupase de criptarea computerului tău.

— Și ce i-ai spus?

— Că nu știu nimic despre asta, dar că l-am văzut pe Andrei stând la computerul tău.

— I-ai recomandat să-l contacteze pe Andrei.

— Ieșisem un pic în momentul ăla așa că i-am spus că Andrei e cu siguranță încă la redacție. Îl putea suna, asta i-am zis. Atât.

— La dracu', Emil.

— Dar părea chiar…

— Nu mă interesează cum părea. Sper că i-ai spus lui Andrei despre discuția pe care ai avut-o.

— Poate nu imediat. Și eu sunt la fel de stresat ca toți ceilalți.

— Dar i-ai povestit.

— De fapt, a ieșit înainte să apuc să-i spun.

— Așa că l-ai sunat.

— Normal, chiar de mai multe ori. Dar…

— Da?
— Nu mi-a răspuns.
— În regulă, zise Mikael pe un ton glacial.

Închise și apelă apoi numărul lui Jan Bublanski. Telefonul sună de două ori înainte ca Bublanski, tocmai trezit din somn, să răspundă. Mikael nu văzu nicio altă soluție decât să-i povestească totul de-a fir a păr, mai puțin locul unde se aflau Lisbeth și August.

Apoi o anunță și pe Erika.

Lisbeth Salander reușise să adoarmă. Cu toate astea, era pregătită pentru orice. Dormea îmbrăcată cu jacheta de piele și cu bocanci în picioare. Se tot trezea, ba din cauza furtunii, ba din cauza lui August care gemea și se smiorcăia chiar și în somn. Dar mare parte din noapte reuși să doarmă sau căzu într-un fel de amorțeală, visând din când în când scene scurte și extrem de realiste.

Acum visa cum tatăl ei o lovea pe mamă și simți chiar și în vis acea furie sălbatică din copilărie. O simți atât de clar, încât se trezi din nou. Ceasul arăta ora patru fără un sfert dimineața, iar pe noptieră stăteau aceleași hârtii pe care August scrisese numere. Afară ningea. Furtuna părea să se fi liniștit un pic. Nu se auzea nimic neobișnuit, doar vântul care urla și făcea să freamăte copacii.

Cu toate astea, se simți cuprinsă de neliniște și inițial crezu că era din cauza visului care atârna ca un văl în cameră. Apoi începu să tremure. Locul de lângă ea era gol. August dispăruse. Lisbeth se ridică rapid și, fără niciun sunet, scoase pistolul Beretta din geanta de pe jos și se furișă în camera mare cu ieșire la terasă.

În clipa următoare, putu din nou să respire. August stătea la masa rotundă și mâzgălea ceva. Lisbeth se aplecă discret peste umărul lui ca să nu-l deranjeze și descoperi că August nu scria nici factori primi și nici nu desena vreo scenă nouă din chinurile la care îl supuseseră Lasse Westman și Roger Winter. Băiatul desena o tablă de șah care se reflecta în oglinzile unor dulapuri de haine. Din mijlocul lor se înălța o figură amenințătoare cu brațul întins. Suspectul prindea în sfârșit contur, iar Lisbeth zâmbi și se îndepărtă.

Se întoarse în dormitor și se așeză pe pat, își scoase puloverul și bandajul și inspectă rana. Continua să arate rău, iar Lisbeth se simțea încă slăbită și amețită. Luă două pastile și încercă să se odihnească un pic. Ațipi. Avu apoi senzația că-i visase pe Zala și pe Camilla. În momentul următor avu un sentiment ciudat. Nu știa prea bine ce anume. Nimic mai mult decât senzația unei prezențe. O pasăre bătu din aripi afară. Din camera mare îl putea auzi pe August respirând greu. Lisbeth tocmai se pregătea să se ridice, când un țipăt înfiorător sfâșie tăcerea.

Când ieși din redacție la primele ore ale dimineții ca să ia un taxi

până la Grand Hôtel, Mikael tot n-avea nicio veste de la Andrei și încercă din nou să se calmeze spunându-și că reacționase exagerat și că, cel mai probabil, colegul lui avea să sune din casa vreunei tipe sau a vreunui prieten. Cu toate astea, îngrijorarea nu-l părăsi. Observă că începuse din nou să ningă și că cineva pierduse un pantof de damă pe trotuar, apoi scoase telefonul Samsung și o sună pe Lisbeth prin aplicația Redphone.

Lisbeth nu răspunse, ceea ce îl neliniști și mai mult. Încercă să sune din nou și îi trimise într-un final un mesaj prin aplicația Threema: **Camilla e pe urmele voastre. Trebuie să părăsiți ascunzătoarea!** Apoi zări taxiul care venea dinspre strada Hokens și văzu cum șoferul tresări când dădu cu ochii de el. În acel moment, Mikael arăta extrem de hotărât și nu-i răspunse șoferului care încerca să facă conversație, ci rămase pe bancheta din spate, în întuneric, cu ochii sticlindu-i îngrijorați. Stockholmul părea pustiu.

Furtuna se mai potolise. Încă puteai vedea gâștele pe apă și Mikael privi înspre Grand Hôtel, așezat pe partea opusă a golfului, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să lase baltă întâlnirea cu Needham și să se ducă în schimb la Lisbeth sau măcar să se asigure că o patrulă a poliției trecea pe acolo. Nu, nu putea face așa ceva fără să o anunțe. Dacă era vreun informator în poliție, s-ar fi putut transforma într-o catastrofă. Deschise aplicația Threema din nou și scrise:

Ai nevoie de ajutor?

Nu primi niciun răspuns, evident și în scurt timp îi plăti taximetristului și se dădu jos gânditor din mașină, intrând în hotel. Ceasul era patru și douăzeci dimineața. Avea patruzeci de minute avans. Nu mai ajunsese niciodată cu patruzeci de minute mai devreme la o întâlnire. Dar stătea ca pe ace și, înainte să meargă, așa cum stabiliseră, la recepție și să-și lase acolo telefonul, o sună din nou pe Erika și-i spuse să încerce să ia legătura cu Lisbeth și cu poliția și să decidă ce credea de cuviință.

— Imediat ce auzi ceva nou, suni la Grand Hôtel și întrebi de domnul Needham.

— Cine mai e și ăsta?

— Cineva care vrea să mă întâlnească.

— La ora asta?

— La ora asta, repetă el îndreptându-se spre recepție.

Edwin Needham stătea la camera 654. Mikael bătu la ușă. Aceasta se deschise și în prag apăru un bărbat care mirosea a transpirație și părea furios. Semăna un pic cu tipul cu peștele din fotografia de pe internet, la fel cum un dictator mahmur seamănă cu statuia lui stilizată. Ed Needham avea un pahar cu băutură în mână și arăta fioros și neîngrijit, amintindu-i lui Mikael de un buldog.

— Domnule Needham, spuse Mikael.

— Ed, spuse Needham. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta inumană, dar am o misiune importantă.

— Așa se pare, spuse Mikael sec.

— Ai vreo idee despre ce vreau să-ți vorbesc?

Mikael scutură din cap și se prăbuși într-un fotoliu chiar în fața biroului pe care se aflau o sticlă cu gin și una de tonic Schweppes.

— Nu, de ce ai avea? continuă Ed. Pe de altă parte, nu poți ști niciodată cu siguranță când vine vorba de tipi ca tine. Te-am verificat, desigur și să știi că-mi displace să flatez oamenii. Îmi lasă un gust amar în gură. Dar tu ești chiar unic în branșă, nu-i așa?

Mikael zâmbi forțat.

— Mă bucur că treci direct la subiect, spuse el.

— Stai calm, o să spun lucrurilor pe nume. Presupun că știi unde lucrez.

— Nu sunt sigur, răspunse Mikael sincer.

— La Puzzle Palace, în orașul Interceptarea informațiilor electronice. Lucrez în cel mai hulit loc din lume.

— NSA.

— Exact, și-ți poți imagina ce greșeală fatală e să te ții de porcării cu noi, nu-i așa, Mikael Blomkvist?

— Cred că îmi pot imagina, spuse el.

— Și știi unde cred că ar trebui să fie prietena ta?

— Nu.

— La pușcărie. Pe viață!

Mikael zâmbi cu ceea ce spera că era un calm stăpânit. Dar în același timp, gândurile începură să-l chinuie și, deși își dădu seama că putea fi vorba de orice și că nu trebuia să tragă concluzii pripite, se gândi instantaneu: Să fi spart Lisbeth computerele NSA? Oare toate serviciile secrete americane aveau să pornească pe urmele ei? Părea… Chiar, oare cum părea? Părea complet aiurea.

Dacă era ceva ce o caracteriza pe Lisbeth, faptul că nu făcea niciodată nimic fără să analizeze atent consecințele. Nu acționa niciodată impulsiv sau în pripă, așa că Mikael nu-și putea imagina că ar fi putut face ceva atât de prostesc încât să spargă serverul NSA dacă exista și cel mai mic risc să fie descoperită. Uneori făcea lucruri periculoase, era adevărat. Dar în acele cazuri, riscurile erau direct proporționale cu binele făcut și Mikael refuza să creadă că intrase pur și simplu în sistemul NSA ca să se lase păcălită de buldogul turbat din fața lui.

— Cred că ai tras niște concluzii pripite, spuse el.

— Asta să crezi tu, amice. Dar cred că m-ai auzit când am spus „de fapt”.

— Am auzit.

— Ce cuvânt nenorocit, nu-i așa? Poate fi folosit cum te taie capul. De fapt, nu beau alcool dimineața și totuși iată-mă cu băutura în mână, he-he! Ce vreau să spun e că-ți poți proteja prietena dacă promiți să mă ajuți cu ceva.

— Te ascult, spuse Mikael.

— Drăguț din partea ta. Aș vrea pentru început să mă asigur că voi rămâne o sursă anonimă.

Mikael îl privi uimit. Nu se așteptase la asta.

— Ești un informator cumva?

— Doamne ferește. Sunt un copoi loial.

— Dar nu acționezi la ordinul NSA.

— Să zicem că pentru moment sunt în propria misiune, că mă dezic un pic de ei. Deci, cum rămâne?

— Tot ce spui e protejat de legea confidențialității surselor.

— Bun și mai vreau să mă asigur că ceea ce îți povestesc rămâne între noi. Te întrebi poate de ce îi spun o poveste senzațională unui jurnalist de investigație doar ca să-i spun apoi să-și țină fleanca.

— Bună întrebare.

— Am motivele mele, dar nu cred că e nevoie să-ți cer asta. Sunt sigur că-ți vei apăra prietena și că, din punctul tău de vedere, povestea asta nu e deloc interesantă. E posibil să te pot ajuta la capitolul ăsta dacă ești pregătit să cooperezi.

— Rămâne de văzut, spuse Mikael sec.

— Prea bine. Acum câteva zile cineva a intrat în intranetul nostru, căruia i se spune informal NSANet, știi, nu?

— Oarecum.

— NSANet a fost creat după evenimentele din 11 Septembrie ca să se coordoneze mai bine cu serviciile noastre secrete, pe de-o parte și cu organizațiile de spionaj din țările anglo-saxone, așa-numitele Five Eyes, pe cealaltă parte. E un sistem închis, cu propriile routere, portaluri și punți, separat de celălalt internet. De acolo ne administrăm semnalul de urmărire, prin satelit și fibră optică și tot acolo ne stocăm bazele de date și, evident, orice analize și rapoarte clasificate ca secrete – indiferent că se numesc Moray, unele dintre cele mai puțin secrete sau Umbra Ultra Top Secret, la care nici președintele nu are acces. Sistemul este administrat din Texas, ceea ce, sigur, e o mare idioțenie. Însă după actualizări și analize, văd sistemul aproape ca pe propriul meu copil. Trebuie să știi, Mikael, că am muncit din greu la el. Am muncit până am căzut lat pentru ca nicio jigodie să nu mai poată să abuzeze vreodată de el, cu atât mai puțin să-l spargă. În ziua de azi, orice mică anomalie, orice infracțiune din intranet declanșează alarmele puse de mine și să nu crezi vreo clipă că sunt singurul. Avem o întreagă echipă de specialiști independenți care păzesc sistemul, așa încât e imposibil să faci și cea mai mică mișcare

pe internet fără să-ți lași amprenta. Cel puțin așa ar trebui să fie. Totul se înregistrează și se analizează. Ești tot timpul sub observație. Și totuși…

— Cineva a reușit.

— Da. Și poate m-aș fi împăcat cu asta. Întotdeauna se găsește câte o breșă. Breșele există ca să le descoperim și să ne îmbunătățim performanța. Breșele ne țin treji și alerți. Dar n-a fost doar faptul că a intrat. A fost felul în care a făcut-o. Ne-a intrat pe server online și a creat o legătură avansată, intrând în intranet prin administratorii noștri de sistem. Doar partea aia din operațiune a fost o lovitură de maestru. Dar nu s-a oprit acolo, nicidecum. Nenorocita s-a transformat într-un ghost-user.

— Un ce?

— O fantomă care s-a plimbat de colo-colo fără să observăm.

— Fără să vă declanșeze alarmele.

— Afurisita de hackeriță genială a introdus un virus-spion care trebuie să fi fost diferit de orice altceva știam noi, pentru că altfel sistemul l-ar fi identificat imediat. Virusul ăsta i-a reînnoit constant statusul. A crescut și a tot crescut, a căutat cuvinte și coduri secrete, a dat iama prin registre și baze de date și deodată, bingo!

— Bingo ce?

— A găsit ce căuta și în clipa aceea n-a mai vrut să fie ghost-user. A vrut în schimb să ne arate ce găsise și atunci au sunat pentru prima oară alarmele. Au sunat atunci când a vrut ea să sune.

— Și ce a găsit?

— A găsit jocul nostru la dublu, înșelătoria noastră, iar ăsta este unul dintre motivele pentru care stau azi, aici, cu tine și nu la biroul meu din Maryland trimițând trupele speciale după ea. A fost ca un fel de hoț care a spart fereastra doar ca să descopere că în casă erau deja lucruri de furat. În momentul în care am descoperit asta, tipa a devenit cu adevărat periculoasă. Atât de periculoasă, încât unii dintre mai-marii noștri au vrut s-o lase să scape.

— Nu și tu.

— Nu, nu eu. Eu, unul, vreau s-o leg de un stâlp și s-o jupoi. Însă a trebuit să renunț la scopul meu și asta m-a făcut să mă înfurii, Mikael. Poate că acum par calm, dar trebuia să mă fi văzut… Dumnezeule!

— Ai luat-o razna.

— Exact. Și de aceea te-am sunat pe tine cu noaptea-n cap. Vreau să pun mâna pe Wasp a ta înainte să fugă din țară.

— De ce să fugă?

— Pentru că a căzut din bucluc în bucluc, nu-i așa?

— Nu știu.

— Ba știi foarte bine.

— Și, în primul rând, ce te face să crezi că ea e hackerul tău?

— Tocmai asta vreau să-ți povestesc, Mikael.

Dar nu mai apucă.

Telefonul din camera de hotel sună și Ed răspunse imediat. Recepționerul îl căuta pe Mikael și Ed îi pasă receptorul. Pricepu destul de repede că jurnalistul primise o veste alarmantă, așa că nu fu uimit atunci când suedezul mormăi niște scuze și se grăbi să iasă din cameră. Nu era deloc surprins. Dar nici nu acceptă situația, așa că-și luă haina și fugi după el.

Ceva mai departe, pe coridor, Blomkvist alerga ca un atlet și, chiar dacă Ed nu știa ce se întâmplase, își imagina că avea legătură cu aceeași poveste și se hotărî să-l urmeze. Dacă era vorba de Wasp și de Balder, avea de gând să fie acolo. Dar pentru că jurnalistul nu avu răbdare să ia liftul, ci se grăbi în jos pe scări, îi fu greu să se țină după el. Când Ed ajunse gâfâind la parter, Mikael Blomkvist tocmai își scosese telefonul și era prins într-o altă conversație în timp ce se grăbea înspre ușile batante, ieșind din hotel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ed în timp ce reporterul încerca să prindă un taxi de-a lungul apei.

— Probleme! răspunse Mikael.

— Pot să te duc eu unde ai nevoie.

— Nu poți să mă duci nicăieri. Ai băut.

— Dar putem lua mașina mea.

Mikael încetini o clipă și se uită fix la Ed.

— Ce vrei de la mine? întrebă Mikael.

— Vreau să ne ajutăm reciproc.

— Îți prinzi singur hackerul.

— Nu mai am mandat să prind pe nimeni.

— În regulă, atunci, unde ți-e mașina?

O luară apoi la fugă spre mașina închiriată de Ed și parcată ceva mai departe, lângă Muzeul Național. Mikael Blomkvist îi explică pe scurt că aveau să se ducă într-o zonă a arhipelagului numită Ingarö. Urma să primească indicații pe drum, spuse el și nu avea de gând să țină cont de limitele de viteză.

26

noiembrie, dimineața

August țipă și, în același moment, Lisbeth auzi pași grăbiți pe lângă zidul casei, așa că luă pistolul și se ridică imediat. Se simțea ca dracu', dar nu-și permitea să se gândească la asta. Se grăbi să iasă pe ușă, văzând un bărbat solid pe verandă și crezu pentru o clipă că avea un mic avantaj, o secundă în plus. Dar răsturnarea de situație era dramatică.

Personajul nu se opri și nici nu se împiedică de ușile de sticlă. Se aruncă direct prin ele cu arma scoasă și încercă să-l împuște pe băiat cu o precizie milimetrică. Lisbeth trase și ea spre bărbat sau poate că doar i se păru.

Nu era prea sigură. Nu pricepea ce se întâmplase în momentul în care o luase la goană înspre bărbat. Înțelese doar că intrase în el cu o forță incredibilă chiar lângă masa rotundă de bucătărie la care stătuse până în acel moment băiatul. Fără să stea pe gânduri, îi dădu bărbatului un cap în gură.

Îl lovi cu atâta violență, încât începu să o doară țeasta și se ridică în picioare clătinându-se. Camera se mișca odată cu ea. Avea sânge pe bluză. O împușcase din nou? N-avea timp să se gândească la asta. Unde era August? Pe masă stăteau împrăștiate stilouri și desene, creioane cerate și calcule cu numere prime. Unde dracului era? Auzi un scâncet venind de undeva de lângă frigider și, într-adevăr, acolo era băiatul, stând pe vine și tremurând. Poate că avusese timp să se arunce pe podea.

Lisbeth tocmai se îndrepta spre el când auzi alte sunete îngrijorătoare din depărtare, voci înăbușite și zgomote de crengi. Aveau musafiri și înțelese că era nevoie să se grăbească. Trebuiau să plece de acolo. Dacă era sora ei, atunci nu venea neînsoțită. Așa fusese dintotdeauna. Lisbeth era de una singură, pe când Camilla își aduna toată gașca și de aceea totul era la fel ca în copilărie, când era mai isteață și mai iute. Aruncă o privire spre ceea ce se zărea dincolo de fereastră și în secunda următoare se grăbi spre August.

— Vino! îi spuse.

August nu se clinti. Stătea ca o stană de piatră pe dușumea și-atunci Lisbeth îl smuci de acolo, strâmbându-se. O durea fiecare mișcare. Dar nu aveau timp de pierdut și August păru să priceapă și el. Îi făcu semn că putea să alerge și singur, apoi Lisbeth se duse în grabă la masa de bucătărie și luă computerul, îndreptându-se apoi spre terasă, pe lângă bărbatul de pe podea care se ridică ametit și încercă să-l prindă pe August de picior.

Lisbeth se întrebă dacă să-l omoare. În schimb, îi trase un șut puternic în gât și altul în stomac, și-i aruncă arma. Apoi fugi împreună cu August pe terasă, în direcția stâncilor și a dealului. Însă deodată se opri. Se gândi la desen. Nu verificase dacă August apucase să-l termine. Să se întoarcă oare? Nu, criminalii puteau să ajungă acolo dintr-un moment într-altul. Și totuși… desenul era și el o armă, nu-i așa, motivul din spatele întregii nebunii. Îl așeză pe August lângă laptop pe o piatră mare pe care o identificase din ajun. Apoi alergă din nou în sus, pe povârniș și intră în casă, căutând desenul. Peste tot erau doar schițe cu nenorocitul de Lasse Westman și numere prime.

Până la urmă îl găsi. Deasupra podelei ca o tablă de șah și a oglinzilor se distingea acum un individ palid cu o cicatrice mare pe frunte, pe care Lisbeth îl recunoscu imediat. Era același bărbat care stătea întins pe jos la picioarele ei și gemea. Lisbeth apucă rapid telefonul, scană desenul și-l trimise pe e-mail lui Jan Bublanski și Soniei Modig, la poliție. Ba chiar mâzgăli câteva cuvinte la capătul de sus al foii. În secunda următoare își dădu seama că fusese o greșeală.

Era pe punctul de a fi încercuită.

Telefonul Samsung al lui Mikael primi același mesaj de la Lisbeth care ajunsese și la Erika. Un singur cuvânt – CRIZĂ. Nu putea fi vorba de nicio greșeală. Mikael întoarse cuvântul pe toate părțile, ajungând de fiecare dată la aceeași concluzie: criminalii descoperiseră ascunzătoarea și, în cel mai rău caz, atacaseră în același moment în care Lisbeth scria mesajul, așa că Mikael călcă accelerația până la podea pe Stadsgårdskajen și ieși pe Värmdöleden.

Era la volanul unui Audi A8 argintiu și îl avea în dreapta lui pe Ed Needham. Expresia lui Ed era îndârjită. Din când în când, scria ceva pe telefon. De ce îl luase Mikael cu el era un mister – poate că voia să afle ce informații avea tipul despre Lisbeth sau poate că nu, poate că motivul era cu totul altul. Poate avea să le fie de ajutor. În orice caz, nu putea complica lucrurile mai mult decât erau deja. Poliția dăduse și ea alarma, însă nu putea să se mobilizeze destul de repede – cu atât mai puțin cei care fuseseră sceptici în legătură cu informațiile limitate. Erika era cea care dădea indicațiile. Ea știa drumul și Mikael avea nevoie de ajutorul ei. Avea nevoie de tot ajutorul din lume.

Ajunse la Danviksbron. Ed Needham spuse ceva. Mikael nu-l auzi. Se gândea la cu totul altceva. La Andrei – ce făcuseră oare cu el? Mikael îl văzu înaintea ochilor așa cum stătuse gânditor și ezitant la redacție, o versiune mai tânără a lui Antonio Banderas. De ce naiba nu ieșise cu el la o bere? Îl sună din nou. Încercă să o sune și pe Lisbeth. Însă niciunul din ei nu-i răspunse și atunci îl auzi din nou pe Ed:

— Vrei să-ți spun ce informații avem?

— Da… spune-mi, zise Mikael.

Însă nu apucară să vorbească nici de data aceasta. Telefonul lui Mikael începu să sune. Era Jan Bublanski.

— Tu și cu mine o să avem o discuție lungă la un moment dat, înțelegi, nu-i așa? Și poți să te aștepți încă de pe acum la niște repercusiuni legale.

— Am priceput.

— Dar acum te-am sunat ca să-ți spun ceva. Știm că Lisbeth Salander era încă în viață la ora 04:22. Asta a fost înainte sau după ce ți-a dat mesajul?

— Înainte, trebuie să fi fost înainte.

— În regulă.

— Cum puteți ști ora cu atâta exactitate?

— Salander ne-a trimis ceva interesant, teribil de interesant.

— Ce anume?

— Un desen și, trebuie să-ți spun, Mikael, că ne-a depășit toate așteptările.

— Deci a reușit să-l facă pe băiat să deseneze.

— O, da. Nu știu sigur ce fel de întrebări tehnice ar putea isca desenul sau ce obiecții ar putea avea un avocat talentat al apărării. Dar din punctul meu de vedere, acela e fără doar și poate ucigașul. L-a desenat cu multă grijă și cu precizia aceea matematică a lui. Da, de fapt sub desen e și o ecuație matematică cu x și y. Am trimis desenul la Interpol ca să-l caute pe individ în baza lor de date cu infractori. Dacă există în listele lor, s-a zis cu el.

— Facem publică informația?

— Ne mai gândim.

— Când puteți ajunge la fața locului?

— Cât de repede posibil… stai un pic!

Mikael auzi un alt telefon sunând pe fundal și, preț de câteva minute, Bublanski dispăru să preia apelul. Când se întoarse la receptor, spuse scurt:

— Am informații că s-au auzit focuri de armă. Mă tem că nu e de bine.

Mikael trase aer adânc în piept.

— Nimic nou despre Andrei?

— I-am localizat telefonul la centrala din Gamla Stan, dar nimic mai mult. După o vreme n-am mai primit semnale, ca și cum aparatul ar fi fost spart sau ar fi încetat să funcționeze.

Mikael închise telefonul și acceleră din nou. Merse o vreme cu o sută optzeci de kilometri la oră și nu vorbi decât foarte puțin. Îi povesti pe scurt lui Ed Needham care era situația, dar în final nu mai rezistă. Avea nevoie să se gândească la altceva.

— Bun și ce ați descoperit?

— Despre Wasp?

— Da.

— Multă vreme n-am găsit nimic. Eram convinși că ajunseserăm la capătul investigației, continuă Needham. Făcuserăm tot ce ne stătuse în putere. Verificaserăm totul fără să ajungem nicăieri și oarecum mi se părea normal.

— Cum adică?

— Un hacker care e capabil de un asemenea atac ar trebui să știe să-și șteargă urmele. Am înțeles imediat că n-aveam să găsim nimic dacă foloseam metodele obișnuite. Dar nu m-am dat bătut și într-un final am ignorat toată investigația noastră criminală. M-am întrebat direct: Cine e capabil de o asemenea operațiune? Știam deja că întrebarea asta era singura noastră șansă. Atacul fusese la un nivel atât de înalt, încât nu puteau să existe prea mulți vinovați. În sensul ăsta, talentul lucrează uneori împotriva hackerului. Am analizat inclusiv virusul-spion și…

Ed Needham se uită din nou la telefon.

— Da?

— Avea părțile lui neobișnuite, ceea ce, din punctul nostru de vedere, e ceva bun. Aveam, așadar, un produs superior cu un stil personal și trebuia doar să-i găsim autorul. Am început să întrebăm prin comunitatea de hackeri și încă de la început am auzit de un nume de utilizator care a continuat să apară de-a lungul anchetei. Poți să ghicești care era?

— Încerc.

— Era Wasp! Au fost, evident, multe alte nume, dar Wasp devenea din ce în ce mai interesant… da, e o poveste lungă cu care nu vreau să te plictisesc. Însă numele în sine…

— … vine din același univers al benzilor desenate din care vine și numele organizației care stă în spatele asasinatului lui Frans Balder.

— Exact. Știi, deci, despre ce e vorba?

— Da. Și mai știu că legăturile pot fi iluzorii. Dacă ești destul de perseverent, găsești conexiuni între orice.

— Așa e, cunoaștem. Ne entuziasmăm de cine știe ce legătură neînsemnată și ratăm ceva cu adevărat relevant. Așa că nu, nu mi-a păsat prea mult de conexiunea aia. Wasp putea să însemne o groază de lucruri. Dar, la momentul respectiv, nu aveam prea multe alte piste. Pe lângă faptul că auziserăm o groază de lucruri misterioase despre persoana asta. Voiam oricum să-i aflăm identitatea, așa că ne-am dus cu mult în urmă. Am reconstruit dialoguri de pe pagini de hackeri, am citit fiecare cuvințel pe care Wasp l-a scris pe internet și am studiat fiecare operațiune despre care știam că-i poartă semnătura. Încetul cu încetul, am început să aflăm câte ceva despre ea. Ne-am convins că e femeie, chiar dacă nu avea un comportament clasic feminin și am aflat că e din Suedia. Câteva mesaje vechi fuseseră

scrise în suedeză, ceea ce nu era un detaliu prea util. Dar pentru că exista o legătură cu Suedia în organizația pe care o cerceta și pentru că Frans Balder era și el suedez, am simțit că ne apropiem. I-am contactat pe cei de la FRA, care au început să caute prin registre și…

— Ce?

— Au găsit ceva care ne-a ajutat să facem o descoperire. Cu mulți ani înainte, anchetaseră un caz de infracțiune cibernetică purtând aceeași semnătură, Wasp. A fost acum atât de mult timp, încât pe vremea aia Wasp nu era atât de pricepută la criptare.

— Și ce s-a întâmplat?

— FRA și-a dat seama că cineva cu numele de Wasp a încercat să afle informații despre persoane care au dezertat din serviciile secrete ale altor țări. A fost destul cât să declanșeze alarma FRA. Organizația a făcut o investigație care i-a dus la computerul unei clinici psihiatrice pentru copii din Uppsala, un computer care-i aparținea unui supraveghetor de acolo, un anume Teleborian. Din cine știe ce motiv – probabil pentru că Teleborian era pe statul de plată al poliției secrete suedeze – a fost deasupra oricăror bănuieli. În schimb, FRA s-a concentrat asupra a doi asistenți psihiatri care păreau suspecți pentru că erau imigranți… da, chiar așa. A fost un gest stupid, prin care s-a dat dovadă de obtuzitate și care n-a dus nicăieri.

— Pot să-mi imaginez.

— Da, dar cu puțin timp în urmă l-am rugat pe un tip de la FRA să se mai uite odată peste material și l-am analizat dintr-un cu totul alt unghi. Vezi tu, ca să fii bun la atacuri cibernetice nu e nevoie să fii înalt și solid și să te bărbierești în fiecare dimineață. Am întâlnit copii de doisprezece, treisprezece ani incredibil de buni la asta, așadar, era clar că trebuia să mă uit la fiecare copil internat în clinică în perioada aceea. Întreaga listă se afla printre documente și i-am pus pe trei dintre puștii mei să-i cerceteze pe toți de-a fir a păr. Știi ce au descoperit? Unul dintre copii era fiica unui fost spion și mare escroc, Zalachenko, care-i interesase extrem de mult pe colegii noștri din CIA la vremea respectivă. Iată că lucrurile deveneau brusc interesante. După cum știi, există o serie de legături între organizația pe care hackerița o ancheta și vechea grupare criminală a lui Zalachenko.

— Nu înseamnă că de asta v-a atacat Wasp.

— Absolut deloc. Dar ne-am uitat mai atent la fata asta și ce-am descoperit? Are o poveste captivantă, nu-i așa? Evident, o groază de informații despre ea au dispărut misterios de pe canalele publice. Cu toate astea, tot am găsit destule… însă am senzația că totul a pornit de la ceva, de la o traumă inițială. Se dă un mic apartament din Stockholm și o mamă singură care lucrează la casierie într-un supermarket și care se luptă să le întrețină pe gemenele ei. Pe de-o parte, sunt rupte de lumea reală. Și totuși…

— … lumea reală e chiar acolo.

— Da, chestiuni de politică la nivel înalt se strecoară în casă de fiecare dată când tatăl vine în vizită. Mikael, nu știi nimic despre mine.

— Nu.

— Dar eu știu destul de bine cum e să crești într-o atmosferă violentă.

— Nu mai spune.

— Da. Și mai știu cum e și când societatea nu face nimic ca să-i pedepsească pe cei vinovați. Doare, amice, doare al naibii de mult și nu mă miră câtuși de puțin că cei mai mulți copii care trăiesc așa ajung rău. Cresc și se transformă în niște nenorociți la rândul lor.

— Da, din păcate.

— Dar, Mikael, unii dintre ei devin foarte puternici, își depășesc condiția și se răzbună. Așa e și Wasp, nu-i așa?

Mikael dădu gânditor din cap și acceleră puțin.

— S-au tot chinuit s-o oprească, au închis-o la nebuni și au încercat s-o îngenuncheze iar și iar. Dar și-a revenit de fiecare dată și știi ce cred eu? continuă Ed.

— Nu.

— Cred că a devenit mai puternică de fiecare dată. Că s-a întărit și a evoluat. Și mai cred că nu a uitat nimic din ce i s-a întâmplat. Totul i s-a întipărit adânc în suflet, nu-i așa? Poate că acea copilărie de coșmar a pus totul în mișcare.

— Posibil.

— Avem două surori care au fost afectate în mod cu totul diferit de ceva înfricoșător și au devenit dușmani de temut. Și mai presus de orice: avem o moștenire de pe urma unui mare imperiu criminal.

— Lisbeth nu are nimic de-a face cu asta. Urăște tot ce are legătură cu tatăl ei.

— Îmi dau seama, Mikael. Dar ce s-a ales de moștenire? Oare nu asta caută? Oare nu asta vrea să distrugă la fel cum voia să distrugă originea ei?

— Ce vrei de fapt? spuse Mikael tăios.

— Poate că același lucru pe care-l vrea și Wasp. Vreau să îndrept lucrurile.

— Și să capturezi hackerul.

— Vreau să o întâlnesc și s-o pun la punct, și-apoi să astup toate nenorocitele de breșe de securitate, oricât de mici ar fi ele. Dar mai presus de orice, vreau să pedepsesc câteva persoane care nu m-au lăsat să-mi fac treaba doar pentru că Wasp i-a prins cu pantalonii în vine. Am motive să cred că mă vei ajuta cu asta.

— De ce aș face-o?

— Pentru că ești un reporter bun. Reporterii buni nu vor ca

secretele murdare să rămână ascunse.

— Și Wasp?

— Wasp o să spună totul – mult mai mult decât a făcut-o vreodată în viața ei și tu o să mă ajuți cu asta.

— Și dacă refuz?

— Dacă refuzi, o să găsesc eu o cale să o trimit după gratii și să-i fac viața un calvar din nou, îți jur.

— Dar deocamdată vrei doar să vorbești cu ea.

— Niciun nenorocit n-o să-mi mai spargă sistemul, Mikael, așa că am nevoie să înțeleg exact cum a procedat. Asta vreau să faci. Sunt pregătit să-ți las prietena în libertate doar dacă stă de vorbă cu mine și-mi povestește cum a pus totul la cale.

— O să-i transmit. Să sperăm că… începu Mikael să spună.

— Să sperăm că supraviețuiește, îi continuă Ed gândul.

O luară în viteză la stânga, spre Ingaröstrand.

Era 04:48. Trecuseră douăzeci de minute de când Lisbeth dăduse alarma.

Rareori mai făcuse Jan Holtser o asemenea greșeală.

Jan Holtser credea în noțiunea fantezistă cum că puteai să-ți dai seama din înfățișarea cuiva dacă avea să se descurce într-o luptă serioasă. De aceea, spre deosebire de Orlov și Bogdanov, nu fusese surprins când planul care-l viza pe Mikael Blomkvist eșuase. Fuseseră mult prea convinși că nu exista bărbat căruia să nu-i pice Kira cu tronc. Însă Holtser – care îl văzuse pe Mikael doar de la depărtare preț de o clipă la Saltsjöbaden – avea dubiile lui. Mikael Blomkvist părea un tip problematic, nu unul pe care să-l poți păcăli sau distruge atât de ușor și nimic din ceea ce văzuse sau auzise Jan după aceea nu-l făcuse să-și schimbe părerea.

Altfel stăteau lucrurile cu jurnalistul cel tânăr. Păruse genul de bărbat de cârpă, un tip slab. Totuși, nimic nu fusese mai departe de adevăr. Andrei Zander opusese mai multă rezistență decât orice victimă pe care-o torturase Jan vreodată. În ciuda durerii insuportabile, reușise să se stăpânească. Ochii îi luceau cu un fel de fermitate izvorâtă din principii nobile și Jan crezuse mult timp că ar trebui să se dea bătuți, că Andrei Zander ar fi îndurat orice suferință mai degrabă decât să vorbească. Abia când Kira îi jură solemn că și Erika și Mikael aveau să fie chinuiți la fel de tare, se dăduse bătut.

Era ora trei și jumătate dimineața. Holster știa că-și va aminti momentul toată viața. Fulgii de zăpadă cădeau pe luminator. Fața tânărului era suptă și ochii îi erau înfundați în orbite. Sângele care-i țâșnise din piept îl stropise pe gură și obraji. Buzele, care stătuseră mult timp acoperite cu scotch, erau crăpate și pline de răni. Era un cadavru ambulant. Și totuși, se vedea că era un tânăr chipeș. Jan se

gândi la Olga. Ce părere ar fi avut despre el?

Oare nu era genul de persoană pe gustul ei, un tip educat care se lupta împotriva nedreptăților și lua partea cerșetorilor și refugiaților? Se gândi la asta și în același timp la propria lui viață. Apoi făcu semnul crucii, cel rusesc, unde mâna se mișcă de sus, dinspre Rai, în jos, spre Iad, apoi se uită pieziș la Kira. Era mai frumoasă ca niciodată.

Ochii îi luceau orbitor. Stătea pe un scăunel lângă pat, îmbrăcată cu o rochie scumpă, albastră, care aproape că nu avea nicio picătură de sânge pe ea și-i spunea ceva lui Andrei în suedeză, ceva ce părea chiar tandru. Apoi îi strânse mâna. I-o strânse și el. Nu putea spera la nicio altă mângâiere. Afară, pe alee, șuiera vântul. Kira dădu din cap și-i zâmbi lui Jan. Alți fulgi de zăpadă începură să se aștearnă pe pervazul ferestrei.

Mai târziu stăteau cu toții într-un Land Rover în drum spre Ingarö. Jan se simțea pustiit și nu-i plăcea cum evoluaseră lucrurile. Dar nu putea uita că propria lui greșeală îi adusese acolo, așa că rămase tăcut, ascultând-o pe Kira, care era teribil de aprinsă și vorbea cu ochi sclipitori despre femeia către care se îndreptau. Lui Jan nu i se părea deloc un semn bun și, dacă ar fi putut, ar fi sfătuit-o să se întoarcă din drum și să plece din țară.

Dar nu spuse nimic, în timp ce afară ningea și ei continuau să meargă înainte prin întuneric. Uneori, când o privea pe Kira, cu ochii ei strălucitori și reci, se speria. Dar refuză să se gândească la asta și își dădu seama că trebuia totuși să-i dea dreptate într-o anumită privință. Kira ghicise incredibil de repede despre cine era vorba.

Nu doar că-și dăduse seama cine era persoana care-l salvase pe August Balder. Intuise de asemenea și cine ar fi putut ști unde se aflau băiatul și femeia, iar acela nu era nimeni altul decât Mikael Blomkvist. Niciunul dintre ei nu înțelegea logica după care se ghida Kira. De ce să ascundă un jurnalist suedez renumit pe cineva care apăruse de nicăieri și fugise cu un copil de la locul unei crime? Dar cu cât analizau mai mult teoria, cu atât părea că avea în ea un sâmbure de adevăr. Se dovedise nu doar că femeia – al cărei nume era Lisbeth Salander – era foarte apropiată de reporter, ci și că ceva se întâmplase la redacția *Millennium*.

În dimineața de după crima din Saltsjöbaden, Jurij intrase în computerul lui Mikael Blomkvist, în încercarea de a înțelege de ce-l sunase Frans Balder în toiul nopții și nu întâmpinase nicio problemă. Două zile mai târziu, nu mai putuse accesa mesajele jurnalistului – și care când se întâmplase asta vreodată? Când îi fusese imposibil lui Jurij să citească e-mailurile unui reporter? Niciodată, din câte știa Jan. Mikael Blomkvist devenise brusc mult mai grijuliu și asta avea o legătură cu momentul în care femeia și băiatul dispăruseră de pe

Sveavägen.

Detaliul în sine nu era o garanție că jurnalistul știa unde se aflau Salander și copilul. Dar cu cât trecea mai mult timp, cu atât apăreau mai multe semne cum că teoria era corectă. Oricum, Kira nu părea să aibă nevoie de dovezi absolute. Voia doar să pună mâna pe Blomkvist sau pe oricine altcineva de la ziar și, mai presus decât orice, voia să dea de urma femeii și a copilului cu o ambiție obsesivă, iar asta în sine ar fi trebuit să le dea de gândit. Dar, într-adevăr, Jan trebuia să fie recunoscător.

Poate că nu înțelegea întotdeauna motivele Kirei. Însă era în avantajul lui că mergeau să-l omoare pe băiat. Kira alesese să-și asume riscuri semnificative pentru a-l păstra pe Holster, iar pentru asta era recunoscător, chiar dacă, în acel moment, în mașină, nu se simțea în apele lui.

Încercă să-și dea curaj gândindu-se la Olga. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea să se trezească și să vadă un portret desenat al tatălui ei pe prima pagină a ziarelor. Jan continuă să-și repete că ceea ce era mai greu trecuse. Dacă Andrei Zander le dăduse adresa corectă, misiunea avea să fie simplă. Erau trei bărbați bine înarmați, patru dacă-l punea la socoteală pe Jurij, care, evident, stătea mai mult la computer.

Erau Jan, Jurij, Orlov și Dennis Wilton, un gangster care înainte făcuse parte din clubul de motocicliști Svavelsjö, dar care lucra acum regulat pentru Kira și care-i ajuta cu planificarea activităților din Suedia. Patru bărbați împotriva unei sigure femei care probabil dormea și care mai trebuia să apere și un copil. N-ar fi trebuit să fie nicio problemă, absolut niciuna. Aveau să lovească fulgerător, să încheie afacerea și să părăsească țara. Dar Kira continua să vorbească. Parcă o luase razna:

— Nu trebuie să o subestimați pe Salander!

Spusese asta de atâtea ori încât până și Jurij, care altfel făcea cum zicea ea, începuse să se enerveze. Bineînțeles, Jan văzuse și el pe Sveavägen că tipa era bine antrenată, rapidă și neînfricată. Dar, după câte zicea Kira, ar fi trebuit să fie un fel de superfemeie. Era ridicol. Jan nu mai întâlnise nicio tipă care putea să se măsoare cu el sau cu Orlov în luptă. Totuși promise să fie atent. Promise să meargă prima dată și să cerceteze împrejurimile ca să-și facă o strategie, un plan. Apoi avea să se grăbească, să nu fie tentat să deraieze. Dăduse garanție peste garanție și, când în sfârșit parcară lângă un golf mic în apropierea unui deal și a unui ponton abandonat, preluă imediat comanda. Le ordonă celorlalți să se pregătească la adăpostul mașinii în timp ce el o luă înainte ca să identifice casa.

*

Lui Jan Holtser îi plăceau zorile. Îi plăceau liniștea și senzația de

prospețime din aer. Mergea ușor aplecat de spate, ascultând. Se mișca la adăpostul întunericului și nu văzu nici picior de om, nici lumina vreunei lămpi. Trecu de ponton și de deal și ajunse lângă un gard de lemn și o poartă șubredă, chiar lângă un tufiș de mărăcini. Deschise poarta și urcă pe o scară de lemn abruptă cu o balustradă pe stânga și văzu curând casa de pe deal.

Era ascunsă în spatele pinilor și plopilor tremurători și se afla complet în întuneric, cu o terasă pe latura sudică și dinaintea terasei două uși de sticlă care ar fi trebuit să fie simplu de forțat. La prima vedere nu părea să fie o operațiune foarte dificilă. Ar fi trebuit să poată să dea buzna pe ușa de sticlă și să imobilizeze dușmanul. Se mișca silențios și se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi trebuit să facă singur toată treaba. Poate că era responsabilitatea lui morală. El îi adusese în situația aceea încâlcită și tot el ar fi trebuit s-o descurce. Misiunea nu putea fi mult mai dificilă decât altele pe care le dusese la capăt, dimpotrivă.

Aici nu erau polițiști ca acasă la Balder, nici paznici, nici sistem de alarmă. Într-adevăr, nu avea la el arma automată. Dar nici nu avea nevoie de ea. Arma aceea era în plus, rezultatul imaginației febrile a Kirei. Avea pistolul lui, un Remington și era de-ajuns. Deodată – fără să mai planifice nimic meticulos – se puse în mișcare cu aceeași eficiență dintotdeauna.

Se mișcă extrem de rapid de-a lungul casei, înspre terasă și ușile de sticlă. Brusc, înlemni. Nu înțelese de ce. Putea fi vorba de orice, un zgomot, o mișcare, un pericol de care era doar parțial conștient. Se uită repede în sus, la fereastra dreptunghiulară de la etaj. Nu văzu nimic. Cu toate astea, rămase nemișcat, din ce în ce mai nesigur. Dacă nu aceea era casa?

Se decise să se apropie și să arunce o privire înăuntru și atunci… rămase pironit în întuneric. Cineva îl urmărea. Ochii care îl țintuiseră cu ceva timp în urmă se holbau goi în direcția lui de la o masă din casă. Ar fi trebuit să acționeze instantaneu. Ar fi trebuit să dea buzna pe terasă, să intre fulgerător și să tragă cu pistolul. Ar fi trebuit să-și controleze pe deplin instinctul criminal. Însă ezită din nou. Nu putu să scoată arma. Părea că se pierduse cu totul sub privirile acelea și poate că ar fi rămas în continuare în aceeași poziție dacă băiatul nu ar fi făcut ceva de care Jan nu-l credea capabil.

Băiatul scoase un țipăt atât de ascuțit că ar fi putut sparge ferestrele. Abia atunci ieși Jan din transă și se grăbi să urce pe terasă unde, fără să mai stea pe gânduri, dădu buzna prin ușile de sticlă și trase cu arma. Trase cu ceea ce credea că era precizie milimetrică. Dar nu reuși să vadă dacă nimerise.

O apariție fantomatică și explozivă porni înspre el cu o asemenea viteză încât nu apucă nici să se întoarcă, nici să se așeze într-o poziție

mai stabilă. Știa că trăsese din nou cu arma și că cineva îi răspunsese la fel. Dar nu reuși să-și ducă gândul la capăt, căci în secunda următoare căzu la pământ cât era de mare și deasupra lui se rostogoli o tânără cu atâta furie în priviri cum nu mai văzuse niciodată. Reacționă atunci instinctiv, cu aceeași furie. Încercă să tragă din nou cu pistolul, dar tipa era ca un animal sălbatic. Își dădu capul pe spate și… Bang!

Când își reveni, Jan simți gust de sânge în gură și ceva lipicios și umed sub pulover. Probabil că-l nimerise un glonț. Chiar în acel moment, băiatul și tânăra trecură pe lângă el. Încercă să-l apuce de picior pe băiat. Sau cel puțin asta crezu că face. Dar brusc i se tăie respirația.

Nu mai înțelegea ce se întâmplă. Nu pricepea nimic în afară de faptul că fusese distrus și învins și de către cine? De o femeie. Acel gând deveni parte din durerea pe care o simțea, așa cum stătea întins pe podea, printre cioburi și propriul lui sânge, cu ochii închiși și respirația greoaie, sperând că totul se va termina repede. Auzi noi zgomote și voci în depărtare și când deschise ochii o văzu, spre surprinderea lui, pe tânără. Nu plecase încă? Nu, stătea chiar lângă masa din bucătărie cu picioarele ei subțiri de băiat. Jan încercă din toate puterile să se ridice. Nu-și găsi arma. Dar se ridică în capul oaselor și-l zări pe Orlov pe fereastră; încercă din nou s-o atace pe femeie. Însă nu mai apucă.

Tânăra sări în picioare, luă niște hârtii și dădu buzna afară din casă cu o violență incredibilă. De pe terasă o luă direct prin pădure și imediat apoi se auziră împușcături în noapte. Jan murmură: „Omorâți-i pe nemernici!” Dar nu reuși decât să se ridice greoi în picioare, uitându-se chiorâș și apatic la masa din fața lui.

Era acoperită de creioane cerate și hârtie. Jan se holbă la ele fără să priceapă nimic. Apoi simți cum o gheară îi strânge inima. Se văzu pe sine sau, mai bine zis – văzu întâi un om rău, un demon cu fața palidă ce ridica mâna să omoare. Abia câteva secunde mai târziu pricepu că demonul era chiar el și atunci începu să tremure, îngrozit.

Și totuși nu-și putea lua ochii de la desen. Îl privea hipnotizat și descoperi că, pe lângă un fel de ecuație scrisă în josul paginii, în partea de sus a foii mai era mâzgălit ceva.

Trimis poliției la 04:22!

27

24 noiembrie, dimineața

Atunci când Aram Barzani de la Forțele Speciale Suedeze intră în casa Gabriellei Grane la ora 04:52 dimineața, văzu un bărbat în toată firea, îmbrăcat în negru, întins pe podea lângă o masă rotundă.

Aram se apropie precaut. Casa părea abandonată, însă nu voia să-și asume niciun risc. Cu puțin timp în urmă fuseseră raportate multe focuri de armă și de afară, de pe deal, colegii lui îl strigau agitați.

— Aici! strigau. Aici!

Aram nu înțelese despre ce era vorba și ezită o clipă. Să se ducă la ei? Se hotărî să rămână înăuntru și să verifice în ce stare se afla bărbatul de pe podea. În jurul lui era plin de cioburi și sânge. Pe masă, cineva rupsese o foaie de hârtie și zdrobise niște creioane cerate. Bărbatul stătea întins pe spate și-și făcea cruce cu greutate, murmurând ceva. Suna a rusă. Aram distinse cuvântul „Olga", și-i spuse bărbatului că ambulanța era pe drum.

— *They were sisters*[33]*,* spuse bărbatul în engleză.

Însă acesta părea atât de confuz, încât Aram nu-i dădu importanță. Îi căută în schimb pe sub haine și descoperi că era neînarmat și probabil fusese împușcat în abdomen. Puloverul era îmbibat cu sânge și bărbatul arăta îngrijorător de palid. Aram îl întrebă ce se întâmplase. La început, nu primi niciun răspuns. Apoi, bărbatul șuieră încă o propoziție bizară în engleză.

— *My soul was captured în a drawing*[34], spuse el, pe cale să-și piardă cunoștința.

Aram rămase câteva minute ca să se asigure că bărbatul nu putea să le mai facă probleme. Dar în momentul în care auzi că ambulanța era pe drum, îl lăsă unde era și coborî dealul. Voia să afle de ce strigaseră colegii. Începuse din nou să ningă și pământul era alunecos. Jos, lângă apă, auzi voci și zgomot de motor de la mașinile care li se alăturaseră. Era în continuare întuneric și nu vedea aproape nimic. Terenul era accidentat, cu multe pietre și pini. Era un peisaj sălbatic, iar panta se termina brusc. Nu putea fi ușor să te lupți pe un asemenea teren. Aram simți cum îl cuprind gânduri sumbre. I se păru că e ciudat de liniște și nu înțelese încotro o luaseră colegii lui.

Nu erau însă departe, ci chiar lângă costișă, în spatele unui plop tremurător bogat. Tresări când îi văzu. Nu-i stătea deloc în fire. I se făcu teamă când observă cum se uită solemn cu privirile în pământ. Ce găsiseră acolo? Oare murise copilul autist?

Se îndreptă încet într-acolo, gândindu-se la copii lui; aveau șase și nouă ani și erau înnebuniți după fotbal. Nu făceau și nu vorbeau

despre nimic altceva. Îi chema Björn și Anders. El și Dilvan le dăduseră nume suedeze ca să-i ajute în viață. Ce fel de oameni sunt aceia care vin până aici ca să omoare un copil? Îl cuprinse o furie oarbă și-și strigă colegii. În clipa următoare respiră ușurat.

Nu era băiatul, ci doi bărbați căzuți la pământ, împușcați și ei probabil tot în abdomen. Unul dintre ei – genul brutal cu urme de vărsat-de-vânt pe față și nas teșit de boxer – încercă să se ridice, dar se opri imediat. Pe fața lui se citea umilința. Mâna dreaptă îi tremura de durere sau de furie. Celălalt bărbat, care purta o jachetă de piele și avea părul prins într-o coadă de cal, părea să fie într-o stare și mai proastă. Stătea nemișcat și privea șocat cerul întunecat.

— Băiatul? întrebă Aram.

— Nimic, răspunse colegul lui, Klas Lind.

— Și femeia?

— Nici.

Aram nu știa dacă era semn bun, așa că mai puse câteva întrebări. Dar niciunul dintre colegi nu avea o idee clară a ceea ce se întâmplase. Singura certitudine era că găsiseră două puști automate marca Barrett REC7 la vreo treizeci, patruzeci de metri mai încolo, la marginea prăpastiei. Părea că erau ale bărbaților. Dar cum ajunseseră armele tocmai acolo nu se știa. Când îl întrebară, bărbatul ciupit de vărsat le răspunse ceva ininteligibil.

În următorul sfert de oră, Aram și colegii lui cercetară zona fără să găsească nimic altceva în afară de urme proaspete de luptă. Treptat, locul se umplu de oameni: asistenți medicali, inspectorul Sonja Modig, doi tehnicieni criminaliști, o mulțime de agenți ai poliției locale și jurnalistul Mikael Blomkvist împreună cu un american tuns scurt și foarte solid care trezi imediat respectul tuturor. La ora 05:25 le parveni informația cum că exista un martor care aștepta să fie interogat ceva mai jos, lângă coastă și parcare. Bărbatul se prezentase drept KG. De fapt, îl chema Karl-Gustaf Matzon și tocmai cumpărase o proprietate pe malul celălalt al apei. Din câte spunea Klas Lind, trebuiau să fie sceptici:

— Moșul se ține de basme.

Sonja Modig și Jerker Holmberg erau deja în parcare și încercau să înțeleagă ce se întâmplase. Tabloul general era încă mult prea fragmentat și sperau ca depoziția martorului să facă puțină lumină.

Dar când îl zăriră venind spre ei de-a lungul malului, începură să fie din ce în ce mai nesiguri. KG Matzon purta o pălărie tiroleză. Era îmbrăcat cu pantaloni cu dungi verzi, mustață răsucită la capete și o jachetă roșie Canada Goose. Părea că e pus pe glume.

— KG Matzon? întrebă Sonja Modig.

— Chiar el, spuse bărbatul și începu să povestească neîntrebat –

poate pentru că înțelegea că trebuia să-și probeze credibilitatea – că era proprietarul Editurii True Crimes, care publica numai cărți despre crime celebre.

— Extraordinar. Dar de data aceasta am vrea să ne concentrăm pe fapte – nu pe o campanie de marketing pentru următoarea carte, spuse Sonja Modig pentru orice eventualitate, iar KG Matzon răspunse că înțelege.

Era totuși o „persoană serioasă". Se trezise foarte devreme, spuse el și stătuse întins în pat ascultând „tăcerea și calmul". Dar chiar înainte de patru și jumătate auzise ceva ce recunoscuse imediat drept un foc de armă. Se îmbrăcase repede și ieșise pe terasa care avea vedere la plajă, la promontoriu și parcarea în care se aflau acum.

— Și ce-ai văzut?

— Nimic. Totul era înfricoșător de tăcut, apoi a izbucnit vacarmul. Parcă începuse războiul.

— Ați auzit focuri de armă?

— Da, dinspre promontoriu spre partea cealaltă a golfului și m-am tot holbat într-acolo, când… v-am spus că sunt ornitolog amator?

— Nu, nu ne-ați spus.

— Ei bine, așa mi-am antrenat vederea. Am ochi de vultur. M-am obișnuit să identific detalii de la depărtare și de asta am putut observa un punctuleț pe muchia versantului, de acolo de sus, îl vedeți? Face un fel de intrând în stâncă.

Sonja se uită în sus și dădu aprobator din cap.

— N-am înțeles ce era, continuă KG Matzon. Dar apoi mi-am dat seama că era un copil, un băiețel, cred. Stătea pe vine acolo sus și tremura sau cel puțin așa mi s-a părut și deodată… Dumnezeule, n-o să uit asta niciodată.

— Ce anume?

— Cineva a venit alergând de sus, o fată. A sărit de-a dreptul și a aterizat pe muchia stâncii cu atâta forță încât aproape s-a rostogolit. Au stat acolo împreună, ea și băiatul, tot așteptând inevitabilul și apoi…

— Da?

— Au apărut doi bărbați cu puști automate care au tras și au tras și vă dați seama că m-am culcat la pământ.

Mi-era teamă c-o să mă nimerească. Dar n-am putut să-mi iau ochii de la ei. Știți, din unghiul meu, băiatul și tânăra erau perfect vizibili. Dar pentru bărbații de deasupra lor erau ascunși, cel puțin pentru moment. Mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până ajungeau să fie descoperiți și-am înțeles că nu aveau scăpare. În secunda în care ar fi părăsit adăpostul, bărbații i-ar fi văzut și i-ar fi omorât. Era o situație fără ieșire.

— Și totuși, nu i-am găsit nici pe băiat, nici pe tânără acolo, sus,

spuse Sonja.

— Tocmai asta e! Bărbații s-au tot apropiat până când, dacă se aplecau în față, ar fi putut să-i vadă pe tânără și pe copil. Dar în momentul ăla…

— Da?

— N-o să mă credeți. Băiatul ăla de la trupele speciale nu m-a crezut absolut deloc.

— Mai bine povestiți și vedem pe urmă cât de credibil sună.

— Când bărbații s-au oprit să asculte, poate că au simțit că sunt pe aproape, tânăra s-a ridicat de unde stătea și i-a împușcat. Pac, pac! Apoi s-a dus în fugă și le-a aruncat armele. A fost de o eficiență incredibilă, ca într-un film de acțiune. După aceea a luat-o la goană sau mai degrabă s-a rostogolit și aproape a căzut în jos pe pantă împreună cu băiatul spre un BMW care aștepta aici, în parcare. Chiar înainte să urce în mașină, am văzut că fata ținea ceva în mână, o poșetă sau un computer.

— Au plecat cu BMW-ul?

— În trombă. Nu știu încotro.

— În regulă.

— Dar asta nu e tot.

— Ce vreți să spuneți?

— Mai era o mașină acolo, un Range Rover, cred. Unul mare și negru, model recent.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— Eram prins cu sunatul la Urgențe. Dar chiar când mă pregăteam să închid, am văzut două persoane coborând pe treptele de acolo, un bărbat slab și înalt și o femeie, dar nu i-am văzut foarte bine. Erau prea departe. Totuși, două lucruri pot să vă spun sigur despre femeia aia.

— Ce anume?

— Era un exemplar de nota 12 și era furioasă.

— De nota 12 în sensul că era frumoasă?

— Era strălucitoare, distinsă. Se vedea de la o poștă. Dar era și înfuriată. Chiar înainte să se urce în Range Rover l-a pocnit pe bărbat și ce m-a surprins: bărbatul abia dacă a reacționat. A dat doar din cap ca și cum știa că o merită. Apoi s-au cărat. Bărbatul era volan.

Sonja Modig își notă totul, dându-și seama că trebuie să pună sub urmărire atât Range Rover-ul, cât și BMW-ul cât de repede posibil.

Gabriella Grane bea un cappuccino acasă, în bucătărie, gândindu-se că era chiar calmă, în ciuda situației. Dar poate că era în stare de șoc. Helena Kraft voia să se întâlnească cu ea la ora opt în biroul ei de la Säpo. Gabriella își imagină că n-avea doar să fie dată afară. Urmau să fie și consecințe legale, așa încât șansele de a-și găsi un nou loc de

muncă erau ca inexistente. Cariera ei se încheiase la vârsta de treizeci și trei de ani.

Și totuși, asta nu era nici pe departe cel mai rău. Știuse că încalcă legea și-și asumase un risc în cunoștință de cauză. Procedase astfel pentru că i se păruse cea mai bună cale de a-l apăra pe fiul lui Frans Balder. Iar acum fuseseră trase focuri de armă la reședința ei de la țară și nimeni nu reușea să dea de băiat. Poate că era grav rănit sau chiar mort. Gabriella era chinuită de remușcări – prima dată tatăl, apoi fiul.

Se ridică de pe scaun și se uită la ceas. Era șapte și un sfert și trebuia să plece și să încerce să-și elibereze biroul înainte de întâlnirea cu Helena. Se hotărî să fie demnă, să nu-și ceară scuze și nici s-o roage să rămână acolo. Voia să fie puternică sau cel puțin să pară așa. Îi sună Blackphone-ul, dar nu reuși să răspundă. Își puse în schimb cizmele, haina Prada și o eșarfă roșie și extravagantă. Dacă tot era să plece, măcar să plece cu stil, așa că se așeză în fața oglinzii de pe hol și își refăcu machiajul. Făcu ironic un gest al victoriei precum Nixon când demisionase. Apoi Blackphone-ul sună din nou și de data aceasta răspunse fără nicio tragere de inimă. Era Alona Casales de la NSA.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spuse ea.

Evident că auzise.

— Cum te simți? continuă ea.

— Tu cum crezi?

— Simți că ești cel mai rău om din lume.

— Cam așa ceva.

— Și crezi că n-o să-ți mai găsești niciodată de lucru.

— Ai nimerit-o, Alona.

— Atunci te informez că n-ai niciun motiv să-ți fie rușine, ai procedat corect.

— Îți bați joc de mine?

— Nu pare momentul potrivit pentru glume, drăguțo. Ați avut un informator printre voi.

Gabriella trase adânc aer în piept.

— Cine?

— Mårten Nielsen.

Gabriella înlemni.

— Aveți dovezi?

— O, da, ți le trimit pe toate în câteva minute.

— De ce ne-ar trăda Mårten?

— Presupun că n-a văzut-o ca pe o trădare.

— Și-atunci cum naiba a văzut-o?

— Poate ca pe o colaborare cu Big Brother, o datorie față de națiia din fruntea țărilor libere? Habar n-am.

— Așadar, v-a dat informații.

— Mai degrabă s-a asigurat că le găsim singuri. Ne-a dat date

despre serverul vostru și despre sistemul vostru de criptare. Nu e atât de scandalos cum pare. Hai să fim serioși, ascultăm totul, de la bârfele vecinilor până la conversațiile telefonice ale prim-miniștrilor.

— Dar acum ați dat mai departe informația.

— I-am dat drumul picătură cu picătură, știu, Gabriella, că nici tu n-ai făcut totul ca la carte. Din punct de vedere moral, ai făcut ce trebuia, sunt convinsă, și-o să mă asigur că superiorii tăi vor afla de asta. Te-ai prins că ceva e putred în organizația voastră și prin urmare nu te puteai încrede în ea, dar în același timp nu voiai să fugi de responsabilitate.

— Și totuși, lucrurile au mers prost.

— Uneori lucrurile merg prost indiferent cât de grijulie ești.

— Mulțumesc, Alona, foarte drăguț din partea ta. Dar dacă i s-a întâmplat ceva lui August Balder, n-o să mi-o iert.

— Gabriella, băiatul e bine. A scăpat și merge cu mașina spre o ascunzătoare împreună cu domnișoara Salander, în caz că cineva încă îi urmărește.

Gabriella păru să nu înțeleagă.

— Cum adică?

— Adică e nevătămat, drăguțo și mulțumită lui, ucigașul tatălui său a fost prins și identificat.

— Vrei să spui că August Balder trăiește?

— Chiar asta vreau să spun!

— De unde știi?

— Să zicem că am o sursă strategică.

— Alona…

— Da?

— Dacă e adevărat ce zici, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

După ce încheie conversația, Gabriella Grane o sună pe Helena Kraft și insistă ca Mårten Nielsen să fie de față la întâlnire. Helena Kraft se învoi cu reticență.

La șapte și jumătate dimineața, Ed Needham și Mikael Blomkvist coborâră treptele de la casa Gabriellei Grane spre Audi-ul din parcarea de lângă coastă. Totul era acoperit de zăpadă și amândoi erau tăcuți. La cinci și jumătate, Mikael primise un mesaj de la Lisbeth, destul de expeditiv, ca de obicei.

August nevătămat. Ne dăm la fund o vreme.

Lisbeth nu pomenise nimic despre starea ei, dar era totuși incredibil de liniștitor să audă că băiatul era bine. După aceea, Mikael avu o întrevedere lungă cu Sonja Modig și Jerker Holmber și le povesti exact cum procedaseră și el și cei de la ziar în ultimele câteva zile. Nu avu parte de prea multă bunăvoință. Cu toate astea, i se păru că-l înțeleg într-o anumită măsură. O oră mai târziu, mergea de-a lungul digului.

Sus, pe povârniș, o căprioară dispăru în pădure. Mikael se așeză la volanul Audi-ului și-l aștepta pe Ed, care venea greoi în spatele lui. Era clar că pe american îl durea spatele.

În drum spre Brunn dăduseră peste un ambuteiaj. Rămaseră pe loc câteva minute, iar Mikael se gândi la Andrei. Nu încetase nicio clipă să se gândească la el. Încă nu dăduse niciun semn.

— Mută pe un post mai zgomotos, spuse Ed.

Mikael potrivi frecvența pe 107,1 și imediat după aceea îl auzi pe James Brown zbierând despre ce mașină de sex este el.

— Dă-mi telefoanele tale, continuă Ed.

Le puse lângă boxele din spatele mașinii. Era clar că voia să povestească ceva delicat, iar Mikael nu avea, evident, nimic împotrivă. Urma să-și scrie reportajul și avea nevoie de toate detaliile posibile. În același timp, știa mai bine decât oricine că nimeni nu dezvăluie informații fără să aibă un scop personal. Uneori, motivul e ceva nobil, cum ar fi dorința de a îndrepta ceva, de a expune corupția sau abuzurile. Dar în marea majoritate a timpului e vorba despre jocuri de putere – cum să-ți înfunzi rivalul și să ajungi într-o poziție mai avantajoasă. De aceea, reporterul nu are voie să uite întrebarea: De ce ar trebui să ascult asta?

E adevărat că poate fi bine să fii un pion în joc, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere. Fiecare demascare slăbește inevitabil pe cineva și întărește pe altcineva.

Libertatea de exprimare și democrația trebuie să fie și ele victorioase. Chiar dacă au loc scurgeri de informații din rea-voință – din invidie sau sete de putere – rezultatele pot fi pozitive: neregulile sunt scoase la lumină și îndreptate. Jurnalistul trebuie să înțeleagă mecanismele din spatele lor și în fiecare întrebare și informație verificată să se lupte pentru propria integritate. Chiar dacă Mikael se simțea solidar cu Ed Needham și chiar îi plăcea farmecul lui ursuz, nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie.

— Să auzim, spuse el.

— Să zicem, începu Ed, că există un tip de cunoaștere care are rezultate mai rapide.

— Din aceea care aduce bani?

— Exact. În industrie știm că informațiile confidențiale sunt exploatate întotdeauna. Deși câte unii sunt prinși, cotele cresc de fiecare dată înainte ca o companie să publice vreo veste îmbucurătoare. Întotdeauna vine cineva și cumpără.

— Așa este.

— În serviciile de informații ne-am ținut destul de departe de așa ceva din simplul motiv că secretele pe care le administrăm sunt de altă natură. Informațiile-bombă sunt în altă parte. Dar de la finalul Războiului Rece s-au schimbat multe lucruri. Spionajul industrial a

luat avânt. Monitorizarea indivizilor și a companiilor a prins și ea aripi, iar în ziua de azi deținem, inevitabil o mulțime de detalii senzaționale din care te poți îmbogăți, uneori rapid.

— Și vă folosiți de asta, vrei să spui.

— Așa a fost gândit totul, să ne folosim de informații. Facem spionaj industrial ca să ne ajutăm propria industrie – ca să dăm marilor noastre concerne un avantaj, să le informăm despre punctele forte și slăbiciunile competitorilor. Spionajul industrial este o parte a datoriei noastre patriotice. Dar la fel ca toate activitățile de spionaj, se desfășoară într-o zonă gri. Ajutorul se poate oricând transforma în infracțiune.

— Oricând.

— Da, asta e ideea și aici a avut loc, fără doar și poate, o uniformizare. Ceea ce a fost văzut timp de decenii întregi ca o crimă sau ceva imoral în ziua de azi e *comme il faut.* Cu ajutorul avocaților poți legitima furturi și abuzuri, iar la NSA n-am fost cu nimic mai buni, trebuie să recunosc, ci mai degrabă…

— Mai răi.

— Stai, lasă-mă să explic, continuă Ed. Vreau doar să spun că avem totuși un dram de moralitate. Dar suntem o organizație mare, cu zeci de mii de angajați și avem inevitabil uscăturile noastre, chiar unele sus-puse pe care mă gândeam să ți le servesc.

— Din pură răutate, evident, spuse Mikael sarcastic.

— Ha, da, poate că nu e chiar așa. Dar ascultă aici. Ce crezi că se întâmplă atunci când persoane sus-puse întrec limita în favoarea infracțiunii?

— Nimic plăcut.

— Devin rivali periculoși pentru cei care au organizat infracțiunea.

— Statul și mafia s-au luptat întotdeauna în același ring, încercă Mikael să intervină.

— Sigur, sigur, ambele își administrează propria dreptate, vând droguri, oferă protecție oamenilor și uneori chiar îi omoară, cum fac la noi. Dar adevărata problemă apare atunci când încep să se alieze în anumite domenii.

— Asta s-a întâmplat aici?

— Da, din păcate. La Solifon există un departament cu oameni extrem de capabili, condus de Zigmund Eckerwald, al cărui scop este să afle ce pun la cale competitorii high-tech.

— Dar fac mai mult de atât.

— Da. Fură și vând ceea ce au furat, ceea ce este, evident, dăunător pentru Solifon și poate chiar pentru întreaga bursă Nasdaq.

— Chiar și pentru voi.

— Exact, pentru că i-a arătat cu degetul pe doi dintre tipii noștri – în primul și-n primul rând e vorba de doi directori de spionaj

industrial, Joacim Barclay și Brian Abbot. O să-ți dau toate detaliile mai încolo. Băieții ăștia doi și slugile lor le cer ajutorul lui Eckerwald și găștii lui, și-i ajută la rândul lor cu monitorizări de proporții. Solifon le spune unde se găsesc inovațiile cele mari, iar idioții noștri fac rost de planuri și detalii tehnice.

— Și banii pe care-i încasează nu apar niciodată în contabilitate.

— E mai rău de-atât, amice. În cazul în care continui să faci asta fiind angajat la stat, devii foarte vulnerabil, mai ales în condițiile în care Eckerwald și gașca lui ajută criminali învederați, indiferent dacă știau de la bun început că sunt criminali sau nu.

— Dar erau, nu-i așa?

— O, da. Și nu erau nici bătuți în cap. Aveau hackeri foarte pricepuți și singura lor misiune era să folosească la maximum acele informații. Cred că-ți poți imagina probabil ce s-a întâmplat: când și-au dat seama cu ce se ocupau băieții noștri de la NSA – au zis că l-au prins pe Dumnezeu de-un picior.

— V-au șantajat.

— Dacă vorbești de avantaje, profită desigur de ele. Băieții noștri n-au furat doar de la mari concerne. Au jefuit și mici afaceri de familie și inventatori care se luptă să supraviețuiască. Dacă se află, n-o să dea prea bine și, de aceea, apare situația extrem de nefericită în care băieții noștri se simt obligați să-i ajute nu doar pe Eckerwald și gașca lui, ci și pe criminali.

— Te referi la Spiders?

— Exact și poate că toți partenerii sunt mulțumiți o vreme. E *big business* și toți ajung putred de bogați. Dar iată că apare un mic geniu, un anume profesor Balder, care își vâră nasul peste tot cu la fel de multă grijă cu care face totul și află de aranjament, sau cel puțin de o parte din el. Atunci se sperie cu toții teribil și-și dau seama că trebuie să facă ceva. N-am idee la ce decizie au ajuns. Dar îmi imaginez că băieții noștri s-au gândit că se poate rezolva prin lege, cu gălăgia și amenințările avocaților. Dar nu le iese, nu când sunt în aceeași luntre cu escrocii. Cei din Spiders preferă violența, așa că spre final îi implică și pe băieții noștri în planuri, doar ca să-i prindă și mai bine în mrejele lor.

— Dumnezeule mare!

— Nu văd nimic amuzant.

— N-aș fi aflat niciodată de lucrurile astea dacă n-am fi avut un hacker pe intranet.

— Încă un motiv să o lași în pace.

— Așa o să și fac, după ce-mi spune cum a procedat.

— De ce e așa important?

— Niciun afurisit de hacker n-o să-mi mai spargă vreodată sistemul. Vreau să știu exact ce a făcut ca să mă ocup de situație. Apoi

o las în pace.

— Nu știu cât valorează promisiunile tale, dar altceva mă întreb eu, continuă Mikael.

— Dă-i drumul!

— Ai menționat doi tipi, Barclay și Abbot. Ești sigur că totul se oprește la ei? Cine e șeful lor?

— Din păcate, nu pot să-ți dau numele lui. E strict secret.

— Așadar, trebuie să accept asta pur și simplu?

— Da, trebuie, spuse Ed ferm și Mikael observă în acel moment că traficul se decongestionase.

28

24 noiembrie, după-amiaza

Profesorul Charles Edelman stătea în parcarea Institutului Karolinska și se întreba de ce naiba fusese de acord. Dar spusese da unui aranjament care avea să-l oblige să anuleze o serie întreagă de întâlniri, prelegeri și conferințe.

Cu toate astea, în mod ciudat, se simțea în culmea fericirii. Fusese vrăjit nu doar de băiat, ci și de tânăra care arăta de parcă venise direct de la o încăierare pe-o străduță lăturalnică, dar care conducea un BMW nou și vorbea cu o autoritate glacială. Răspunsese fără să-și dea seama întrebării ei cu un „Da, bine, de ce nu?", chiar dacă se vedea clar că e un gest imprudent și pripit. Puțina independență pe care și-o păstră consta în faptul că refuzase orice recompensă.

Avea chiar să-și plătească singur drumul și camera de hotel, spusese. Probabil că se simțea dator. Băiatul îi fusese simpatic și îi trezise cu siguranță curiozitatea din punct de vedere științific. Savantul care desena cu o precizie fotografică și putea factoriza numere prime îl fascina profund. Spre surprinderea lui, se decise chiar să lase baltă cina organizată cu ocazia Premiului Nobel. Tânăra îl făcuse să-și schimbe prioritățile.

Hanna Balder stătea în bucătăria din Torsgatan și fuma. Părea că nu făcea decât să stea acolo fumând țigară de la țigară, cu un gol în stomac, deși avusese parte de neobișnuit de mult sprijin și ajutor. Dar asta nu mai era atât de important în condițiile în care încasase și multă bătaie. Lasse Westman nu făcea față anxietății ei. Probabil că îi lua din aura de martir.

Urla încontinuu: „Chiar nu poți să-ți ții plodul sub observație?" și adesea o lovea cu labele lui imense sau o împingea ca și când ar fi fost o păpușă de cârpă. Acum avea să se enerveze din nou. Într-un moment de neatenție Hanna vărsase cafea peste secțiunea de cultură din *Dagens Nyheter* ce publicase o recenzie pe care Lasse o considera prea generoasă față de niște actori pe care nu-i plăcea.

— Ce dracu' ai făcut? izbucni el.

— Scuze, spuse ea repede. Șterg imediat.

Din cum se strâmbase, Hanna își dădu seama că n-avea să fie de ajuns. Pricepu că avea s-o lovească înainte chiar să-și dea seama ce face și de aceea fu atât de pregătită de lovitură încât nu scoase niciun sunet și nici nu întoarse capul. Simți doar cum ochii i se umplu de lacrimi și inima începe să i se zbată în piept. Dar asta nu avea nicio legătură cu lovitura. De dimineață, primise un telefon care o lăsase perplexă: August fusese găsit și dispăruse din nou, dar „probabil" că

era nevătămat, „probabil”. Hanna nu pricepu dacă trebuia să se îngrijoreze mai tare sau mai puțin după vestea asta.

Orele trecuseră, dar nimeni nu părea să știe mai multe despre el. Se ridică brusc, fără să-i pese dacă Lasse avea să o lovească din nou. Se duse în sufragerie și-l auzi pe Lasse gâfâind în spatele ei. Pe podea mai stăteau și acum aruncate colile de desen ale lui August, iar afară urla o ambulanță. Se auziră pași pe casa scării. Să fi venit cineva în vizită? Soneria țârâi.

— Nu răspunde. Sigur e vreo jigodie de jurnalist, o repezi Lasse.

Nici Hanna nu voia să răspundă. Nu se simțea în apele ei când venea vorba de orice fel de întâlnire. Dar nu putea ignora pur și simplu așa ceva, nu? Poate că poliția voia să o interogheze încă odată, poate că aveau mai multe informații, vreo veste bună sau rea. Se duse la ușă gândindu-se la Frans.

Își aminti cum stătuse acolo vrând să-l ia pe August. Îi reveniră în minte ochii lui, obrazul lui bărbierit și propria nostalgie după viața de dinainte de Lasse Westman, când telefonul suna și invitațiile curgeau, iar frica nu pusese gheara pe ea. Apoi deschise ușa cu lanțul pus și inițial nu văzu nimic; doar liftul și pereții cărămizii. Apoi se cutremură și pentru o clipă aproape că nu putu să-și creadă ochilor. Era August! Părul îi stătea vraiște, hainele îi erau murdare și în picioare avea o pereche de teniși mult prea mari. Și totuși: o privea cu același aer sever și de nepătruns ca de obicei. Hanna scoase lanțul de la ușă și deschise. Evident, nu se aștepta ca August să fie singur. Cu toate acestea, tresări. Lângă August stătea o tânără cu o haină de piele, cu o zgârietură pe față și pământ în păr; tânăra se uita disprețuitor în jos.

— Am venit să vă aduc înapoi fiul, spuse ea fără să ridice privirea.

— Dumnezeule, zise Hanna. Dumnezeule!

Nu reuși să spună nimic altceva și rămase încurcată câteva secunde. Apoi umerii începură să-i tremure. Căzu în genunchi și ignoră complet faptul că lui August nu-i plăceau îmbrățișările. Își aruncă brațele în jurul lui și murmură „băiatul meu, băiatul meu” până ce începu să plângă și, în mod ciudat, August nu doar că o lăsă să-l îmbrățișeze, dar păru că vrea să-i spună ceva – ca și cum, brusc, ar fi învățat să vorbească. Dar nu reuși să spună nimic. Lasse Westman apăru în cadrul ușii.

— Ce dracu’… a apărut până la urmă? izbucni el și păru că e gata să continue bătaia.

Dar se înveseli. Putea fi un rol incredibil într-un anumit sens. Pe loc începu să afișeze acea atitudine cu care obișnuia să le impresioneze pe femei.

— Ia uite, ne-au livrat puștiul până la ușă, continuă el. Nu-i deloc rău! Se simte bine?

— E în regulă, spuse femeia din ușă cu o voce bizar de monotonă și, fără să ceară voie, intră în casă cu geanta ei mare de voiaj și cizmele negre și noroioase.

— Cum să nu, intră, spuse Lasse sarcastic. Chiar te rog.

— Am venit să te ajut să-ți faci bagajul, Lasse, spuse tânăra cu aceeași voce glacială.

Replica fusese atât de ciudată, încât Hanna era convinsă că nu auzise bine. Era evident că nici Lasse nu înțelesese. Se holba la ea năuc.

— Ce zici tu acolo? făcu el.

— Trebuie să pleci.

— Încerci să fii amuzantă?

— Nicidecum. O să pleci din această casă imediat. Și n-o să te mai apropii niciodată de August. Acum îl vezi pentru ultima dată.

— Tu chiar ești nebună de legat!

— Din contră, sunt neobișnuit de generoasă. Plănuiam să-ți fac pur și simplu vânt pe scări. Dar acum am cu mine o valiză. M-am gândit că ar trebui să-ți împachetezi niște cămăși și niște chiloți.

— Ce fel de ciudată mai ești și tu? o repezi Lasse, confuz și furios, îndreptându-se amenințător spre tipă.

Pentru o secundă, Hanna se întrebă dacă nu cumva avea s-o lovească și pe ea.

Dar ceva o făcu să se îndoiască. Poate că ochii tinerei sau simplul fapt că nu reacționa ca alte persoane. În loc să se dea înapoi și să pară îngrozită, zâmbi rece și scoase dintr-un buzunar interior câteva hârtii pe care i le arătă lui Lasse.

— Dacă tu sau prietenul tău, Roger, începeți să-i duceți dorul lui August, puteți întotdeauna să vă uitați la astea și să vă amintiți, spuse ea.

Lasse rămase fără replică. Apoi rânji oribil și Hanna nu se mai putu abține să nu se uite. Erau câteva desene, iar primul dintre ele îl înfățișa pe… Lasse, Lasse care flutura cu pumnii și arăta incredibil de crud. Ce simți Hanna fu imposibil de descris. Nu doar că își dădu seama ce se întâmplase când August rămăsese singur acasă cu Lasse și Roger, dar își văzu și propria viață. O văzu mai clar ca niciodată.

Lasse se aruncase de sute de ori cu pumnii asupra ei cu aceeași expresie grotesc de furioasă, ultima dată chiar cu câteva minute în urmă. Își dădu seama că nu putea tolera așa ceva, nici pentru ea, nici pentru August și se dădu înapoi. Sau cel puțin așa crezu, pentru că tânăra o privea cu o atenție reînnoită. O privi și ea. Ar fi fost exagerat să spună că aveau o legătură apropiată, dar cumva părea că se înțelegeau una pe cealaltă. Tânăra întrebă:

— Nu-i așa, Hanna, că trebuie să se care?

Era o întrebare periculoasă și Hanna se uită la tenișii mari ai lui

August.

— Ce pantofi are în picioare?

— Ai mei.

— De ce?

— Am plecat la drum în grabă de dimineață.

— Și ce-ați făcut?

— Ne-am ascuns.

— Nu înțeleg… începu ea, dar nu apucă să termine.

Lasse o smuci violent.

— N-ai de gând să-i explici psihopatei ăsteia că singura care trebuie să se care e ea? urlă el.

— Ba da, da, spuse Hanna.

— Atunci spune-i odată!

Dar apoi Hanna făcu încă ceva inexplicabil. Poate că avea legătură cu expresia lui Lasse sau cu sentimentul de încredere pe care i-l inspira fata. Deodată se auzi spunând:

— Trebuie să pleci, Lasse! Și să nu te mai întorci niciodată!

Abia dacă-și crezu urechilor. Era ca și cum altcineva vorbea prin ea. Apoi totul se întâmplă foarte repede. Lasse ridică mâna să lovească. Dar nu mai apucă, cel puțin nu el. Tânăra reacționă fulgerător, lovindu-l în față de două, trei ori, ca un boxer antrenat, și-l doborî cu o lovitură în picior.

— Ce dracu'! mai reuși el să spună.

Începu să se zvârcolească pe podea, iar tânăra se aplecă deasupra lui. Hanna avea să-și amintească întotdeauna cuvintele lui Lisbeth Salander din acea clipă. Era ca și cum odată cu acele vorbe primise înapoi o parte din ea însăși și înțelese cât de intens și îndelung își dorise ca Lasse să dispară din viața ei.

Bublanski ducea dorul rabinului Goldman.

Îi mai era dor de ciocolata cu portocale a Sonjei Modig, de salteaua lui cea nouă marca Dux și de un alt anotimp, însă în acel moment voia să pună ancheta în ordine și chiar de asta începuse să se ocupe. Sigur, dintr-un anumit punct de vedere, se simțea mulțumit. Aflase că August Balder era nevătămat și în drum spre mama lui.

Ucigașul tatălui lui era în arest, grație băiatului și lui Lisbeth Salander, deși nu se știa cu siguranță dacă avea să supraviețuiască. Era grav rănit și fusese internat la terapie intensivă la spitalul Danderyd. Îl chema Boris Lebedev, dar trăia de mult sub numele de Jan Holtser și locuia în Helsinki. Era maior, fost soldat de elită în armata sovietică și numele lui apăruse în trecut în numeroase cazuri de crimă, fără să fie însă acuzat. Oficial avea propria firmă în domeniul securității și era atât cetățean finlandez, cât și rus; probabil că cineva intrase în baza de date și-i modificase dosarul.

Chiar și cele două persoane care fuseseră găsite în apropierea cabanei din Ingarö fuseseră identificate după amprentele digitale; erau Dennis Wilton, un vechi gangster din clubul motocicliștilor Svavelsjö, care fusese condamnat în trecut pentru furt calificat și vătămare corporală gravă și Vladimir Orlov, un rus condamnat în Rusia pentru proxenetism, ale cărui neveste muriseră în circumstanțe suspecte. Niciunul dintre bărbați nu scosese vreo vorbă, iar Bublanski nu-și făcea prea mari speranțe că aveau s-o facă mai încolo. Asemenea indivizi nu sunt prea vorbăreți la interogatoriu. Însă asta ținea de regulile jocului.

Ceea ce nu-i plăcea defel lui Bublanski era senzația că bărbații erau simpli soldați și că deasupra lor se afla un comando, care avea legături cu rețele importante din Rusia și SUA. Bublanski nu avea nimic împotrivă ca un jurnalist să știe mai multe despre investigația lui decât el însuși. Din punctul acela de vedere, nu era deloc orgolios. Voia doar să avanseze cu ancheta și era recunoscător pentru informații, indiferent de proveniența lor. Dar intuițiile lui Mikael Blomkvist în acest caz îi aminteau lui Bublanski de propriile lor eșecuri, de scurgerile de informații din cadrul anchetei și de pericolul la care-l expuseseră pe băiat. Acea furie n-avea să se potolească niciodată și poate că de aceea îl deranja atât de mult că directoarea Säpo, Helena Kraft, voia să stea de vorbă cu el. Și nu doar Helena Kraft, ci și băieții de la IT din Departamentul Național de Investigare a Crimelor, procurorul-șef Richard Ekström și un profesor de la Stanford pe nume Steven Warburton de la MIRI – Machine Intelligence Research Institute, care, potrivit Amandei Flod, voia să-l avertizeze în legătură cu un mare pericol.

Bublanski era stânjenit de toate astea și de alte o mie de lucruri. Iar acum, cineva bătea la ușă. Era Sonja Modig, care arăta obosită și nu era deloc machiată. Chipul ei avea un aer nou și vulnerabil.

— Toți trei deținuții noștri au fost operați, spuse ea. O să treacă ceva timp până o să-i putem audia din nou.

— Până o să încercăm să-i audiem, vrei să zici.

— Da, poate. Însă am reușit să stau un pic de vorbă cu Lebedev. Și-a recăpătat cunoștința cu o oră înainte de operație.

— Și ce a zis?

— Că vrea să vorbească cu un preot.

— De ce sunt oare toți nebunii și criminalii atât de religioși în ziua de azi?

— În timp ce toți bătrânii comisari de poliție chibzuiți îl pun la îndoială pe Domnul. Asta vrei să spui?

— Haide, haide.

— Lebedev părea descurajat. Cred că e un semn bun, continuă Sonja. Când i-am arătat desenul, l-a dat la o parte cu tristețe.

— Așadar, n-a încercat să susțină că e o invenție?

— Doar a închis ochii și a început să vorbească despre preot.

— Ai aflat ce vrea profesorul acela american care tot sună?

— Insistă să vorbească cu tine. Cred că are legătură cu munca de cercetare a lui Balder.

— Și jurnalistul acela tânăr, Zander?

— Despre el voiam să-ți vorbesc. Am o presimțire rea.

— Ce știm despre el?

— Că a lucrat până târziu și că a dispărut în zona Katarinahissen, seara târziu, în compania unei femei frumoase cu păr roșcat sau șaten și haine scumpe, luxoase.

— Pe asta n-o mai auzisem.

— I-a văzut un băiat, un brutar de la Skansen pe care-l cheamă Ken Eklund și care locuiește în aceeași clădire în care se află redacția *Millennium*. I s-a părut că erau foarte îndrăgostiți sau că Zander era, cel puțin.

— Și crezi că l-a ademenit femeia aceea?

— E posibil.

— Tipa asta poate fi oare aceeași persoană care a fost văzută la Ingarö?

— Urmează să investigăm. Dar ceea ce mă neliniștește este că păreau să se îndrepte spre Gamla Stan.

— Înțeleg.

— Nu doar pentru că am interceptat semnalul mobilului lui Zander în Gamla Stan. Orlov, bruta aia care mă scuipă ori de câte ori încerc să-l interoghez, are un apartament pe Mårten Trotzig.

— Am fost acolo?

— Nu încă, urmează să mergem. Abia am aflat de el. Apartamentul era pe numele uneia dintre firmele lui.

— Atunci să sperăm că nu vom da de ceva neplăcut acolo.

— Să sperăm.

*

Lasse Westman stătea întins pe podea la intrarea casei din Torsgatan fără să priceapă de ce i se făcuse atât de frică. Era doar o gagică, o punkeriță plină de cercei care abia dacă-i ajungea până la piept. Ar fi trebuit s-o arunce cât acolo ca pe un șobolan. Cu toate astea, era paralizat și nu credea că avea de fapt legătură cu felul ei de a lovi și cu atât mai puțin cu piciorul pe care-l ținea pe burta lui. Altceva era problema, ceva greu de identificat din privirea și felul ei de a fi. Câteva minute rămase nemișcat ca un idiot, ascultând-o:

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea, că e ceva înfricoșător la familia mea. Suntem capabili de orice. De atrocități de neconceput. Poate că e un fel de boală ereditară. Eu, una, am ceva cu bărbații care rănesc

copii și femei, devin foarte periculoasă și când am văzut desenele lui August cu tine și Roger, mi-am dorit să vă fac cu adevărat rău. Aș putea vorbi mult și bine despre asta. Dar cred că lui August i-a ajuns cât a stat cu tine, așa că există posibilitatea ca tu și prietenul tău să scăpați ieftin.

— Eu… începu Lasse să spună.

— Gura, îl întrerupse ea. Nu negociem și nici nu ne conversăm. Îți impun niște condiții, atât. Din punct de vedere juridic, nu avem nicio problemă. Frans a fost destul de înțelept cât să treacă apartamentul pe numele lui August. Dar altfel, lucrurile se vor întâmpla după cum urmează: îți strângi catrafusele în exact patru minute și te cari. Dacă tu sau Roger vă întoarceți sau dacă vreunul dintre voi încearcă să intre în contact cu August, vin și vă torturez încât o să fiți incapabili să vă distrați pentru tot restul vieții. Între timp, pregătesc un raport pentru poliție despre abuzul la care l-ați supus pe August și nu avem doar desenele, după cum știi. Avem și mărturii ale psihologilor și experților. O să iau inclusiv legătura cu ziarele și-o să le povestesc că am dovezi care întăresc imaginea pe care ai căpătat-o după ce ai agresat-o pe Renata Kapusinski. Ei ce i-ai făcut, Lasse? Nu-i așa că i-ai mușcat obrazul și ai lovit-o în cap?

— Deci te duci la ziare.

— Mă duc la ziare. O să vă pun în cea mai proastă lumină. Dar poate că – poate – scăpați de umilire dacă nu mai veniți niciodată în contact cu Hanna și August și nu mai loviți nicio femeie. De fapt, nu dau doi bani pe voi. Vreau doar ca August și noi toți să nu mai trebuiască să vă mai vedem niciodată în fața ochilor. Așadar, trebuie să pleci și dacă o să te căiești, poate că-ți va fi bine. Mă îndoiesc de asta, pentru că rata de recidivă în cazul abuzurilor împotriva femeilor este mare, după cum știi și, în fond, ești doar un nenorocit, un ticălos, dar cu puțin noroc… Ai priceput?

— Da, am priceput, spuse el și se urî instantaneu pentru că spusese asta.

Nu vedea nicio altă soluție decât să fie înțelegător și supus, așa că se ridică și intră în dormitor, unde își împachetă la repezeală niște haine. Apoi își luă haina și telefonul și ieși pe ușă. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro s-o apuce.

Lisbeth auzi ușa de la intrare închizându-se și pași coborând pe scară. Se uită la August. Acesta stătea nemișcat, cu brațele lipite de corp și se uita la ea cu o privire intensă care o făcea să se simtă încurcată. Chiar dacă dominase situația până acum, se simți brusc nesigură. Dar ce naiba se întâmpla cu Hanna Balder?

Hanna părea pe punctul de a izbucni în plâns și August… după toate astea, începuse să scuture din cap și să bolborosească ceva abia

auzit, care, de data asta, nu avea nicio legătură cu numerele prime, ci cu altceva. Lisbeth nu-și dorea nimic mai mult decât să se vadă scăpată de acolo. Rămase, totuși. Misiunea ei nu se încheiase, așa că scoase două bilete de avion din buzunar, o rezervare pentru hotel și un teanc gros de bancnote, atât coroane suedeze, cât și euro.

— Vreau din tot sufletul să… dădu Hanna să spună.

— Gura, i-o reteză Lisbeth. Astea sunt biletele până la München. Avionul decolează la șapte și un sfert, așa că e urgent. O mașină vă va duce direct la Schloss Elmau. E un hotel bun aproape de Garmisch-Partenkirchen. O să stați într-o cameră la ultimul etaj sub numele de Müller și rămâneți acolo trei luni pentru început. Am luat legătura cu profesorul Charles Edelman și i-am explicat importanța confidențialității absolute. O să vină regulat în vizită și o să se asigure că August este îngrijit și că primește ajutorul de care are nevoie. Edelman o să pună la punct și o programă școlară calificată.

— Glumești?

— Gura, am zis. Treaba e a naibii de serioasă. Poliția are într-adevăr desenele lui August, acum că ucigașul a fost prins. Dar angajatorii lui sunt liberi și e imposibil să anticipăm ce plănuiesc. Trebuie să părăsiți în clipa asta apartamentul. Eu, una, am alte lucruri de făcut, dar am aranjat cu un șofer să vă ducă până la Arlanda. Poate că tipul pare un pic ciudat, dar e în regulă. Puteți să-i spuneți Plague. Ați înțeles?

— Da, dar…

— Niciun dar. Mai bine ascultă-mă: de-a lungul întregii deplasări este strict interzis să folosiți cărți de credit sau să vorbiți la telefon, Hanna. Am comandat un mobil criptat pentru tine, un Blackphone, în caz de urgență. Numărul meu e deja în agendă. Hotelul e pe cheltuiala mea. O să primiți o sută de mii de coroane în bani cash pentru cheltuieli neprevăzute. Întrebări?

— Pare o nebunie curată.

— Nu e.

— Dar cum îți poți permite?

— Îmi permit.

— Cum putem…

Hanna nu reuși să-și ducă ideea până la capăt. Era înmărmurită și nu știa ce să creadă. Deodată începu să plângă.

— Cum putem să-ți mulțumim? reuși ea să articuleze.

— Să-mi mulțumiți?

Lisbeth repetă cuvântul ca și cum nu știa ce înseamnă, iar când Hanna veni spre ea cu brațele deschise, se dădu în spate cu privirea în pământ:

— Adună-te! Trebuie să te aduni și să încetezi cu porcăriile pe care le iei acum, pastile sau ce-or fi ele. Așa poți să-mi mulțumești.

— Da, desigur…

— Și dacă-i mai vine cuiva ideea să-l interneze pe August la azil sau clinică, trebuie să-i tragi una în bot. Trebuie să fii o războinică.

— Războinică?

— Exact. Nimeni nu are voie…

Lisbeth se opri și se gândi că nu erau cuvintele ideale de la revedere. Dar erau suficient de bune, așa că se întoarse și se îndreptă spre ușa de la intrare. Nu făcu mulți pași, căci August începuse să bolborosească din nou și acum îl puteau înțelege.

— Nu pleca, nu pleca… murmura el.

Lisbeth nu avea nici de data aceasta răspunsul potrivit. Spuse doar scurt: „Te descurci tu” și adăugă, ca și cum ar fi vorbit singură: „Mulțumesc pentru țipătul de azi-dimineață”. Se făcu brusc liniște și Lisbeth se întrebă dacă ar fi trebuit să mai spună ceva. În final, lăsă baltă ideea, se întoarse și ieși pe ușă. În spatele ei Hanna strigă:

— Nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine!

Lisbeth nu mai auzi apoi nimic. Era deja la baza scărilor, în drum spre mașina parcată pe Torsgatan. Când ieși pe Västerbron, Mikael Blomkvist o sună pe aplicația Redphone și-i povesti că cei de la NSA erau pe urmele ei.

— Spune-le că și eu sunt pe urmele lor, mormăi ea drept răspuns.

Se duse apoi la Roger Winter și-l băgă în toți sperieții. Mai târziu conduse până acasă și se așeză în fața fișierului criptat al NSA fără să facă niciun progres.

Ed și Mikael lucraseră toată ziua din greu în camera de hotel de la Grand. Povestea lui Ed era incredibilă și Mikael putea astfel să scrie reportajul de care el, Erika și *Millennium* aveau atâta nevoie. Totuși, neliniștea nu-l părăsi pe Mikael și nu doar din cauza faptului că Andrei dispăruse. Era ceva cu Ed care nu se potrivea. De ce apăruse acolo până la urmă și de ce investise atâta energie ca să ajute un mic ziar suedez, departe de centrul de putere din SUA?

Era adevărat că aranjamentul putea fi văzut ca un schimb de servicii. Mikael promisese să nu facă public atacul cibernetic sau cel puțin dăduse asigurări cu jumătate de gură că avea să încerce s-o convingă pe Lisbeth să vorbească cu Ed. Dar asta abia dacă putea fi numită explicație, așa că Mikael se concentră să-l asculte pe Ed la fel de mult pe cât încercă să citească printre rânduri.

Ed se purta ca și cum își asumase niște riscuri considerabile. Trăsese perdelele și plasase telefoanele la o distanță de siguranță. Paranoia lui era aproape tangibilă. Pe patul de hotel se aflau documente secrete pe care Mikael avu voie să le citească, dar nu să le citeze sau copieze, iar Ed își întrerupse povestea ca să discute aspectele tehnice ale protecției surselor jurnalistice. Părea obsedat de

ideea că scurgerea de informații avea să ducă înapoi la el și uneori stătea și asculta temător pașii de pe coridor și de câteva ori crăpă perdeaua ca să verifice dacă nu-i urmărea nimeni de afară. Și totuși… Mikael nu putu să scape de senzația că toate astea erau o fațadă.

Părea mai degrabă că Ed controla cu totul situația, că știa exact ce face și nu era prea speriat de ideea de a fi ascultat cu microfoane secrete. Poate că acțiunile lui erau dictate de mai sus, i se năzări lui Mikael, da, poate că-și asumase chiar un rol în acel spectacol pe care încă nu-l înțelegea.

Prin urmare, nu doar ce spunea Ed era interesant, ci și ceea ce nu povestea, precum și ceea ce credea că vrea să obțină prin publicarea reportajului. Se simțea o notă de răutate în asta. „Niște idioți" de la *Monitorizarea tehnologiilor strategice* îl împiedicaseră pe Ed să pună gheara pe hackerul care-i spărsese sistemul, din simplul motiv că nu voiau să fie prinși cu pantalonii în vine, ceea ce îl făcuse să se urce pe pereți, spusese el. Din acel punct de vedere, Mikael nu avu niciun motiv să se îndoiască de vorbele lui, cu atât mai puțin când spusese că voia să-i extermine pe vinovați, să-i „distrugă, să-i calce în picioare".

În același timp, părea că era ceva în neregulă cu poveștile lui. Uneori i se părea că Ed se luptă cu un fel de cenzură proprie și, din când în când, Mikael îl întrerupea și cobora până la recepție ca să poată gândi în liniște sau ca să le sune pe Erika și Lisbeth. Erika răspundea întotdeauna din prima, dar, deși erau amândoi entuziasmați de subiect, conversația lor avea ceva apăsător și sumbru. Andrei încă nu apăruse.

Lisbeth nu răspundea de obicei. Abia la ora 17:20 reuși să dea de ea și atunci îi păru concentrată și distantă, și-i spuse pe scurt că băiatul era în siguranță alături de mama lui.

— Cum te simți? întrebă el.

— Bine.

— Ești teafără?

— În mare.

Mikael trase adânc aer în piept.

— Ai intrat în rețeaua intranet a celor de la NSA, Lisbeth?

— Ai stat de vorbă cu Ed the Ned?

— Nu pot vorbi despre asta.

Nu-i putea spune absolut nimic despre asta lui Lisbeth. Protecția surselor era ceva sfânt pentru el.

— Nu e chiar așa bătut în cap Ed ăsta, spuse ea ca și cum Mikael i-a fi zis cu totul altceva.

— Chiar ai făcut asta.

— Posibil.

Mikael simți că vrea să-i facă morală și s-o întrebe cine naiba se credea. Totuși, îi spuse cât putu de calm:

— Sunt pregătiți să te lase în pace atâta timp cât te întâlnești cu ei și le povestești exact ce ai făcut.

— Spune-le că și eu sunt pe urmele lor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că știu mai multe decât își închipuie.

— Bine, spuse Mikael gânditor. Dar ar trebui să ții seama de faptul că poate ar fi bine să te întâlnești cu…

— Cu Ed?

Ce naiba, gândi Mikael. Ed era cel care voia să-și dezvăluie identitatea în fața ei.

— Cu Ed, repetă el.

— Un bou înfumurat.

— Da, e foarte înfumurat. Dar te-ai putea întâlni cu el dacă îți garantăm că nu te arestează?

— Nu există asemenea garanții.

— E în regulă dacă o sun pe Annika, sora mea și o rog să te reprezinte?

— Am alte chestii de făcut, spuse ea ca și cum nu voia să vorbească despre asta, iar Mikael nu se putu abține.

— Toată povestea asta…

— Ce-i cu ea?

— Nu înțeleg.

— Ce anume? întrebă Lisbeth.

— Pentru început, nu înțeleg de ce a apărut Camilla deodată, după atâția ani.

— Presupun că a luat-o încetișor.

— Cum adică?

— A știut dintotdeauna că se va întoarce și se va răzbuna pentru ceea ce le-am făcut ei și lui Zala. Dar voia să aștepte până când era puternică din toate punctele de vedere. Nimic nu e mai important pentru Camilla decât să fie puternică și acum a văzut brusc o ocazie, momentul potrivit ca să omoare doi iepuri dintr-un foc. Cel puțin asta presupun. O poți întreba sigur data viitoare când ieșiți la un pahar.

— Ai vorbit cu Holger?

— Am fost ocupată.

— Și totuși, Camilla a eșuat. Te-ai descurcat, din fericire, continuă Mikael.

— M-am descurcat.

— Dar nu ți-e teamă că se poate întoarce în orice moment?

— Mi-a trecut prin minte.

— Bine, în regulă. Știi că eu și Camilla am făcut ceva mai mult decât să ne plimbăm un pic pe Hornsgatan, nu?

Lisbeth nu-i răspunse la întrebare.

— Te cunosc, Mikael, spuse ea. Și acum l-ai întâlnit și pe Ed. Îmi

imaginez că ar trebui să mă feresc și de el.

Mikael zâmbi în sinea lui.

— Da, răspunse. Ai dreptate. N-ar trebui să ne încredem prea mult în el. Ba chiar mi-e teamă să nu mă transform în marioneta lui.

— Nu pare să ți se potrivească rolul, Mikael.

— Nu, de aceea aș vrea să știu ce ai furat de la ei când i-ai atacat.

— O grămadă de chestii nasoale.

— Despre legătura lui Eckerwald și a grupului Spiders cu NSA?

— Asta și încă ceva.

— Așadar, te-ai gândit să-mi povestești.

— Dacă erai cuminte, ți-aș fi povestit, spuse ea pe un ton batjocoritor care nu-l împiedică să se bucure un pic.

Apoi râse pe înfundate, căci în aceeași clipă înțelese exact ce făcea Ed Needham.

Înțelese cu atâta claritate, încât îi fu greu să-și joace rolul atunci când se întoarse în camera de hotel și continuă să lucreze cu americanul până la zece noaptea.

29

25 noiembrie dimineața

Apartamentul lui Vladimir Orlov de pe Mårten Trotzig era curat și aranjat. Patul era proaspăt făcut, cu așternuturi noi. Coșul de rufe din baie era gol. Cu toate astea, era clar că ceva nu era în regulă. Vecinii declaraseră că o echipă de transport de mobilă fusese pe acolo în dimineața aceea și, la o privire mai atentă, găsiră picături de sânge pe podea și pe peretele de la capul patului. Sângele pe care îl comparară cu saliva din apartamentul lui Andrei părea să fie al tânărului jurnalist.

Niciunul dintre bărbații arestați – cei doi care încă puteau vorbi – nu părea însă să știe ceva despre picăturile de sânge sau despre Zander, așa încât Bublanski și echipa încercau să găsească mai multe informații despre femeia care fusese văzută împreună cu tânărul jurnalist. Cursese multă cerneală, atât despre ce se întâmplase în Ingarö, cât și despre dispariția lui Andrei Zander. Ziarele de seară, precum și *Svenska Morgonposten* și *Metro* publicaseră fotografii mari cu jurnalistul. Niciunul dintre reporteri nu înțelesese încă imaginea de ansamblu, dar apăruseră speculații cum că fusese ucis și, în mod normal, așa ceva ar fi trebuit să-i facă pe oameni să-și amintească dacă văzuseră ceva suspect. De data asta, totul era parcă pe dos.

Martorii care se prezentaseră la poliție să dea declarații considerate veridice se exprimaseră extrem de vag și toți cei care vorbiseră cu poliția – mai puțin Mikael Blomkvist și brutarul de la Skansen – simțiseră nevoia să menționeze că nu o credeau pe femeie vinovată de ceva. Toți cei care o zăriseră aveau o părere foarte bună despre ea. Un barman – un bărbat mai în vârstă pe nume Sören Karisten – care îi servise pe Andrei Zander și pe femeie la restaurantul Papagallo de pe Götgatan se lăudase cu abilitatea lui de a citi oamenii și susținuse cu tărie că femeia aceea „n-ar omorî nicio muscă”.

— Era incredibil de distinsă.

Era minunată din toate punctele de vedere, dacă te-ai fi luat după martori. Bublanski înțelese că avea să fie dificil să facă rost de un portret-robot. Toți cei care o văzuseră o descriau în fel și chip, ca și cum, în loc să descrie persoana, își proiectau idealurile lor feminine asupra ei. Încă nu reușiseră să facă rost de imagini filmate de camerele de supraveghere. Mikael Blomkvist declarase că femeia era fără doar și poate Camilla Salander, sora geamănă a lui Lisbeth și se părea că odată, demult, existase într-adevăr o asemenea persoană. Însă de mulți ani nu mai era de găsit în niciun registru, ca și cum ar fi încetat să mai existe. Dacă era încă în viață, Camilla Salander trăia sub o altă

identitate. Asta nu-i plăcea deloc lui Bublanski, mai ales după ce doi membri ai fostei ei familii adoptive muriseră în condiții suspecte, iar anchetele desfășurate de poliție nu duseseră la niciun rezultat.

Bublanski citise dosarele vechi, fiindu-i rușine de faptul că, dintr-un fel de respect pentru tragedia familiei, colegii lui nu reușiseră să găsească o explicație unui lucru evident: atât tatăl, cât și fiica își goliseră conturile bancare chiar înainte să moară, iar tatăl, care fusese găsit spânzurat, se apucase în săptămâna morții să scrie o scrisoare ce începea așa: „Camilla, de ce este atât de important pentru tine să-mi distrugi viața?”

Persoana care-i fascinase pe martori părea să fie înfășurată într-un întuneric de nepătruns.

Era opt dimineața și Bublanski stătea în biroul lui de la secție adâncit din nou în anchetele vechi, în speranța că va reuși să înțeleagă cursul evenimentelor. Știa prea bine că mai erau sute de alte lucruri de care nu reușise încă să se ocupe și se simți iritat, dar și vinovat, atunci când auzi că cineva venise să-l vadă.

Era vorba de o femeie pe care Sonja Modig o interogase, dar care insistase să se întâlnească cu el. Bublanski se întrebă mai apoi dacă nu cumva era reticent, pentru că se aștepta doar la noi probleme și greutăți. Femeia din prag nu era înaltă, dar avea o ținută distinsă și niște ochi intenși, închiși la culoare, care îl priveau gânditori. Era poate cu zece ani mai tânără decât el și purta o fustă gri și o bluză roșie ca un sari.

— Sunt Farah Sharif, spuse ea. Sunt profesor de IT și o prietenă apropiată a lui Frans Balder.

— Da, desigur, spuse Bublanksi încurcat. Luați loc, vă rog și scuze pentru dezordine.

— Am văzut și mai rău de atât.

— Adevărat? Nu se întâmplă să fiți evreică, nu-i așa?

Ce întrebare idioată. Evident că Farah Sharif nu era evreică și oricum, ce importanță avea dacă era sau nu. Vorbise gura fără el. Era teribil de jenant.

— Poftim… nu… sunt iraniană și musulmană, dacă o mai conta după atâta amar de vreme. Am venit aici în 1979.

— Înțeleg. Vorbesc prostii. Cu ce ocazie ne vizitați?

— Am fost mult prea naivă când am vorbit cu colega dumneavoastră, Sonja Modig.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că acum știu mai multe. Am avut o conversație lungă cu profesorul Steven Warburton.

— A, da și el m-a căutat. Dar a fost așa o nebunie aici, că n-am avut timp să-l sun înapoi.

— Steven predă cibernetică la Stanford și face muncă de cercetare în domeniul singularității tehnologice. În prezent lucrează la Machine Intelligence Research Institute, o instituție care se asigură că inteligența artificială ne va fi utilă și nu dăunătoare.

— Sună bine, spuse Bublanski, care se simțea stânjenit ori de câte ori cineva deschidea acel subiect.

— Steven trăiește oarecum în lumea lui. Abia ieri a aflat ce s-a întâmplat cu Frans și de aceea nu v-a sunat mai devreme. Dar acum mi-a povestit că a vorbit cu el chiar luni.

— Despre ce anume?

— Despre munca lui de cercetare. Vedeți dumneavoastră, Frans începuse să fie secretos de când plecase în SUA. Nici măcar eu, care-i eram apropiată, nu știam cu ce se ocupă, chiar dacă eram destul de arogantă încât să cred ca înțelegeam despre ce era vorba. Dar acum s-a dovedit că m-am înșelat.

— În ce sens?

— O să încerc să nu intru în prea multe detalii tehnice, dar se pare că Frans a continuat să dezvolte vechiul lui program de inteligență artificială. Ba mai mult, a creat noi algoritmi și materiale topologice pentru computerele cuantice.

— Cred că devine un pic prea tehnic pentru mine.

— Computerele cuantice sunt mașinării care funcționează pe bază de mecanică cuantică. Google și NSA au investit sume mari într-un computer care, din anumite puncte de vedere, e de peste treizeci și cinci de mii de ori mai rapid decât orice alt computer obișnuit. Chiar și Solifon, unde fusese angajat Frans, avea un proiect asemănător în derulare, însă în mod ironic – mai ales dacă informațiile astea se dovedesc a fi adevărate – nu ajunseseră la fel de departe.

— Da, zise Bublanski nesigur.

— Marele avantaj al computerelor cuantice este faptul că cea mai mică particulă cuantică a lor, qubit, poate stoca mai multe superpoziții.

— Poftim?

— Nu stochează doar 1 și 0 precum computerele tradiționale, ci ambele în același timp. Problema este că e nevoie de metode speciale de calcul și de cunoștințe aprofundate de fizică, cu precădere ceea ce numim decoerență cuantică, pentru ca astfel de calculatoare să funcționeze cum trebuie, iar din punctul acesta de vedere n-am ajuns prea departe. Computerele cuantice sunt mult prea specializate și greoaie. Dar Frans – cum oare să explic mai bine? – a găsit, se pare, metode de a le face mai flexibile, mobile și capabile să învețe singure și pentru asta ținea evident legătura cu o serie de testeri, adică persoane care puteau încerca și verifica rezultatele lui. Reușise să facă ceva extraordinar sau cel puțin așa ar fi putut fi. Cu toate astea, nu se

simțea deloc mândru și cu siguranță de aceea l-a sunat pe Steven Warburton. Era foarte îngrijorat.

— De ce?

— Pentru că suspecta că ceea ce crease avea să devină pe termen lung periculos pentru omenire, presupun. Dar mai mult din cauză că știa lucruri despre NSA.

— Ce fel de lucruri?

— Dintr-un anumit punct de vedere, n-am idee. Trăsese cu ochiul la cele mai murdare părți ale spionajului industrial cu care se ocupă aceștia. Dar pe de altă parte, s-ar putea să știm mai multe. Se știe azi că organizația lucrează să construiască tocmai computere cuantice. Pentru NSA, așa ceva ar fi cireașa de pe tort. Cu un calculator cuantic ar putea sparge într-un final orice fel de criptare, orice fel de sistem digital de siguranță. Nimeni nu s-ar mai putea apăra atunci de ochiul scrutător al organizației.

— E de-a dreptul îngrozitor, spuse Bublanski cu emfază, mirându-se și el de propria reacție.

— Cu toate astea, există un scenariu și mai sumbru – cum ar fi dacă așa ceva ar ajunge pe mâna criminalilor, continuă Farah Sharif.

— Înțeleg unde bateți.

— De aceea, mă întreb, desigur, ce ați confiscat din casele bărbaților pe care i-ați arestat.

— Mă tem că nimic de genul ăsta, spuse Bublanski. Dar băieții ăștia nu sunt cine știe ce minți sclipitoare. Mă îndoiesc că sunt în stare să treacă examenul la matematică pe care-l dai ca să intri la liceu.

— Adevăratul geniu al computerelor a reușit să scape?

— Din păcate, da. El și un suspect de sex feminin au dispărut fără urmă. Probabil că au mai multe identități false.

— E îngrijorător.

Bublanski dădu aprobator din cap și se uită în ochii negri ai Farei, care-l priveau rugător. Poate că de aceea simți un nou val de speranță în loc să se afunde în disperare.

— Nu știu ce înseamnă asta, spuse el.

— Ce anume?

— Am pus niște băieți de la IT să se uite prin computerele lui Balder. N-a fost ușor, desigur, mai ales din punctul de vedere al măsurilor lui de siguranță. Dar am reușit totuși. Am avut puțin noroc, s-ar zice și am constatat rapid că probabil i-a fost furat un laptop.

— M-am gândit eu, spuse ea. La dracu'!

— Stați, stați, n-am terminat. Am mai înțeles că mai multe calculatoare erau legate între ele și conectate apoi la un supercomputer din Tokyo.

— Sună plauzibil.

— Exact. Tocmai de aceea am putut să vedem că un fișier mare sau

ceva de dimensiuni considerabile în orice caz fusese șters recent. Nu am reușit să-l recreăm, dar am constatat că așa se întâmplase.

— Vrei să spui că Frans și-a distrus propriul proiect?

— Nu am tras propriu-zis nicio concluzie. Dar mi-a trecut prin minte după ce mi-ați povestit toate acestea.

— Oare nu l-ar fi șters mai degrabă suspectul?

— După ce îl copiase în prealabil, vreți să spuneți?

— Da.

— Îmi este foarte greu să cred asta. Ucigașul nu a petrecut decât extrem de puțin timp în acasă. N-ar fi reușit niciodată să facă așa ceva, cu atât mai puțin dacă nu avea cunoștințele necesare.

— Într-adevăr, sună promițător la urma urmei, continuă Farah Sharif ezitând. Doar că…

— Da?

— Nu mi se pare că se potrivește cu personalitatea lui Frans. Să fi fost de fapt genul de persoană care își distruge cea mai mare realizare? Ar fi fost… nu știu… ca și cum și-ar fi tăiat o mână sau mai rău; ca și cum și-ar fi ucis un prieten, o posibilă viață.

— Uneori trebuie să faci și sacrificii, spuse Bublanski gânditor. Să renunți la ceea ce iubești mai mult.

— Sau poate că există o copie pe undeva.

— Sau poate că există o copie pe undeva, repetă el, întinzându-i brusc mâna cu un gest bizar.

Evident, Farah Sharif nu-i înțelese intenția. Se uită la mâna lui ca și cum se aștepta ca Bublanski să-i dea ceva. Dar acesta se hotărî să nu se descurajeze.

— Știi ce spune rabinul meu?

— Nu, răspunse ea.

— Că firea unui om e dată de contradicțiile lui. Ne e dor de ducă și de casă în același timp. Nu l-am cunoscut niciodată pe Frans Balder și probabil că m-ar fi considerat doar un neghiob bătrân. Totuși, știu cu siguranță că putem să iubim și să ne temem în aceeași măsură de ceea ce facem, la fel cum Frans Balder părea că-și iubește fiul, deși continua să fugă de el. Să fii viu, doamna profesoară Sharif, înseamnă să te contrazici constant. Înseamnă să te risipești în mai multe direcții și mă întreb dacă nu cumva prietenul tău nu se afla într-un moment de răscruce. Poate că și-a distrus cu adevărat munca de-o viață. Poate că a dat frâu contradicțiilor spre sfârșit și a devenit un om adevărat în cel mai bun sens al cuvântului.

— Chiar credeți asta?

— Nu știu. Dar se schimbase, nu-i așa? Fusese acuzat că era incapabil să aibă grijă de fiul lui. Și totuși, exact asta a făcut. L-a ajutat pe băiat inclusiv să se dezvolte și să înceapă să deseneze.

— Așa este, domnule comisar.

— Spune-mi Jan.
— Bine.
— Știai că mi se mai spune și Bubbla din când în când?
— Pentru că bolborosești așa frumos?
— Ha, nu, chiar deloc, aș zice. Dar de un lucru sunt sigur.
— Care-ar fi acela?
— Că ești…

Nu apucă să termine propoziția, dar nici nu mai fu nevoie. Farah Sharif îi zâmbi atât de fermecător, încât Bublanski își recăpătă pe dată încrederea în viață și în Dumnezeu.

La opt dimineața, Lisbeth Salander se ridică din patul mare din Fiskargatan. Nu dormise nici de data asta foarte mult și nu doar pentru că se chinuise cu fișierul criptat de la NSA fără niciun folos. Stătuse cu urechile ciulite și din când în când controlase alarma și sistemul de supraveghere video de pe scară. Știa la fel de puțin ca oricine altcineva despre sora ei care plecase din țară.

După ce îndurase umilirea de la Ingarö, nu era imposibil ca sora ei să plănuiască un nou atac și mai puternic, sau, la drept vorbind, ca NSA să-i dea buzna în casă. Lisbeth nu-și făcea iluzii din punctul acesta de vedere. Dar în dimineața aceea refuză să se mai gândească la asta și se duse la baie cu pași hotărâți, se dezbrăcă până la brâu și-și verifică rana.

I se păru că arăta mai bine, ceea ce era destul de adevărat. Cu toate astea, se decise să meargă la clubul de box de pe Hornsgatan și să se antreneze scurt.

Cui pe cui se scoate.

Rămase apoi în vestiar, epuizată și încercă să gândească. Mobilul începu să-i vibreze. Nici nu se uită la el. Intră la duș și, pentru prima oară în ultimele zile, gândurile i se limpeziră și desenul lui August îi apăru din nou în fața ochilor. Dar de data aceasta nu portretul ucigașului îi atrase atenția, ci ceva scris în josul paginii.

Lisbeth se uitase doar fugitiv la desenul final când încă mai era în cabana din Ingarö, în timp ce se concentra să i-l trimită lui Bublanski și lui Modig. Dacă stătea să se gândească și ea, la fel ca toți ceilalți, fusese fascinată de detaliile surprinse. Dar amintindu-și acum de el cu memoria ei fotografică, fu mult mai interesată de ecuația scrisă sub desen. Ieși de la duș gânditoare, dar nu reuși să-și audă propriile gânduri din pricina gălăgiei. Obinze o luase razna de partea cealaltă a ușii vestiarului.

— Ține-ți gura, urlă Lisbeth. Mă gândesc la ceva!

Dar asta nu-i fu de niciun ajutor. Obinze se înfuriase la culme și poate că o altă persoană l-ar fi înțeles, mai puțin Lisbeth. Obinze fusese surprins de cât de obosit și prost lovea Lisbeth sacul de box și se

nelinişti de-a dreptul atunci când fata începu să se aplece în faţă şi să facă feţe-feţe de durere. Într-un final, se dusese la ea şi, cu un gest rapid, îi ridicase mâneca tricoului descoperind rana şi devenind de-a dreptul isteric. Părea că încă nu-i trecuse.

— Eşti o idioată, ştiai? O nebună! urlă el.

Lisbeth nu reuşi să-i răspundă. O părăsiseră toate puterile şi imaginea desenului se estompa încet. Se lăsă greu pe banca din vestiar. Lângă ea stătea Jamila Achebe, o tipă dură cu care boxa şi se culca, de obicei în acea ordine, pentru că adesea, atunci când se luptau mai rău, părea că e doar un preludiu sălbatic. De câteva ori ajunseseră în posturi de-a dreptul indecente la duşuri. Niciuneia dintre ele nu-i păsa prea mult de bunele maniere.

— Sunt cam de acord cu istericul de afară. Eşti bolnavă la cap, spuse Jamila.

— Poate că sunt, răspunse Lisbeth.

— Rana aia arată nasol.

— Se vindecă.

— N-ai putut să te abţii şi să nu boxezi, normal.

— Evident.

— Mergem la mine?

Lisbeth nu-i răspunse. Telefonul începuse din nou să vibreze. Îl scoase din geantă şi se uită la ecran. Avea trei mesaje cu acelaşi conţinut de la un număr ascuns şi, când le citi, strânse pumnii cu o expresie de-a dreptul fioroasă. Jamila ajunse la concluzia că se putea culca la fel de bine cu Lisbeth în oricare altă zi.

Mikael se trezise încă de la şase dimineaţa cu câteva fraze foarte bune în cap şi în drum spre redacţie articolul începu să i se închege de la sine în minte. La ziar lucră foarte concentrat şi abia dacă observă ce se întâmpla în jurul lui, chiar dacă uneori îi fugeau gândurile la Andrei.

În ciuda faptului că încă spera, presupunea că acesta îşi dăduse viaţa pentru articol şi încercă să-l onoreze pe colegul lui cu fiecare frază. Reportajul era gândit pe de-o parte ca o anchetă criminală despre Frans şi August Balder, povestea unui băieţel de opt ani care suferea de autism, care îşi văzuse tatăl împuşcat şi care, în ciuda handicapului, găsise metode prin care să se răzbune. Pe de altă parte, Mikael voia să transforme reportajul şi într-un raport educativ despre noua lume a supravegherii şi spionajului, în care graniţele dintre legal şi penal nu se mai distingeau. Era într-adevăr foarte uşor de scris. Uneori, cuvintele curgeau pur şi simplu. Totuşi, asta ridica o serie de probleme.

Aflase de la un vechi contact din poliţie despre moartea neelucidată a Kajsei Falk din Bromma, tânăra iubită a unuia dintre liderii clubului

de motocicliști Svavelsjö. Chiar dacă ucigașul nu fusese identificat și niciunul dintre cei interogați nu dăduse nicio informație, Mikael citi că organizația de motocicliști se scindase violent și că apăruse un nou val de nesiguranță printre membrii bandei, o teamă puternică de cineva pe care unul dintre martori o numea „Lady Zala".

În ciuda eforturilor semnificative, poliția nu înțelesese la ce făcea referire numele. Dar pentru Mikael nu încăpea dubiu că „Lady Zala" era Camilla și că ea se afla în spatele unui nou val de violențe, atât în Suedia, cât și peste hotare. Cu toate astea, îi fu greu să-și dea seama de motivele ei, ceea ce-l irita peste măsură. În articol continuă să o numească Thanos.

Și totuși, nu Camilla și legăturile ei neclare cu Duma rusească erau cea mai mare problemă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Mikael era impresia că Ed Needham n-ar fi zburat niciodată până în Suedia și n-ar fi dat în vileag informații secrete dacă nu voia să ascundă ceva de și mai mare importanță. Ed nu era prost și știa că Mikael nu era nici el bătut în cap. De aceea, declarația lui nu fusese prea pozitivă.

Din contră, înfățișase NSA-ul într-o lumină destul de proastă. Și totuși… când Mikael se uită mai atent la informații, își dădu seama că Ed creionase profilul unei organizații de spionaj care funcționa corect și care părea destul de decentă dacă ignorai scandalosul grup de crimă organizată din departamentul de *Monitorizare a tehnologiilor strategice* – același departament care-l împiedicase pe Ed să prindă hackerul.

Americanul voia, ce-i drept, să le dea lovitura de grație câtorva colegi, dar, mai degrabă decât să distrugă întreaga organizație, voia să se asigure că, atunci când se prăbușea, un fapt inevitabil, avea totuși să aterizeze lin. De aceea, Mikael nu fu cu nimic mai surprins sau enervat când Erika apăru în spatele lui și-i dădu o telegramă cu un aer îngrijorat:

— Ne-au tras clapa cu povestea? întrebă ea.

Telegrama suna astfel:

Doi directori generali ai NSA, Joacim Barclay și Brian Abbot, au fost reținuți pentru suspiciunea de infracțiuni economice și eliberați din funcție pe termen nedefinit în așteptarea procesului.

„Este o pată rușinoasă pe onoarea organizației noastre și vom lua toate măsurile pentru a soluționa problema și a-i trage pe vinovați la răspundere. Angajații NSA trebuie să respecte un cod moral strict și ne vom asigura că vom trata procesul cu toată transparența pe care ne-o permite securitatea națională", declară șeful NSA, amiralul Charles O'Connor pentru AP.

În afara declarației făcute de amiralul O'Connor, telegrama nu era deloc bogată în informații. Nu menționa nici asasinatul lui Balder, nici altceva ce putea fi legat de evenimentele din Stockholm. Însă Mikael

înțelese totuși ce voia să spună Erika. Vestea fusese făcută publică de *Washington Post* și *New York Times* și toată șleahta de reporteri americani cu greutate sărise să disece articolul, lăsându-i pe ceilalți nesiguri ce să scrie.

— Nu-i deloc bine, spuse el calm. Dar era de așteptat.

— Chiar așa?

— E o parte a aceleiași strategii care i-a făcut să mă caute pe mine. E *damage control.* Vor să aibă din nou inițiativa.

— Ce vrei să zici?

— Au avut un motiv anume să-mi dea toate informațiile astea. Mi-am dat seama imediat că e ciudat. De ce să vrea Ed să vorbească cu mine aici, în Stockholm și mai ales, la cinci dimineața?

Erika fusese, ca de obicei, informată în deplină confidențialitate asupra surselor și datelor lui Mikael.

— Și crezi că acțiunile lui erau dictate de mai sus?

— Am suspectat asta din prima clipă și totuși n-am înțeles de la început despre ce era vorba. Simțeam doar că ceva nu e în regulă. Apoi am vorbit și cu Lisbeth.

— Și ai reușit să înțelegi?

— Mi-am dat seama că Ed știa exact ce dezgropase Lisbeth în timpul atacului și că avea toate motivele să se teamă că voi afla totul despre acel fișier. Voia să diminueze pe cât posibil prejudiciul.

— Și totuși, povestea lui n-a fost doar lapte și miere.

— Știa că n-aveam să mă mulțumesc cu înfloriturі. Mi-a dat exact cât să fiu mulțumit și să-mi pot scrie reportajul, cred eu, nimic mai mult.

— Dar aici s-a înșelat.

— Să sperăm. Totuși, nu știu cum să continui. Ușa NSA-ului s-a închis.

— Chiar și pentru un copoi bătrân ca Blomkvist?

— Chiar și pentru el.

30

25 noiembrie

Pe ecranul telefonului scria **Pe data viitoare, surioară!** Mesajul fusese trimis de trei ori, greu de spus dacă dintr-o eroare tehnică sau dintr-un exces ridicol de zel. Oricum nu conta.

Mesajul venise evident din partea Camillei, dar nimic din conținutul lui nu era o noutate. Era clar că întâmplările de la Ingarö nu făcuseră decât să adâncească vechea ură. Așadar, da, avea să fie cu siguranță o „dată viitoare". Camilla n-avea să se dea bătută când fusese atât de aproape, nici gând.

De aceea, nu mesajul o făcuse pe Lisbeth să strângă din pumni la clubul de box, ci gândul care i se ivise în minte și apoi amintirea a ce văzuse în acea dimineață când August și ea stătuseră ascunși în mica adâncitură din stâncă în timp ce zăpada cădea și gloanțele răpăiau deasupra lor. August nu avea haină pe el, nici pantofi în picioare și tremura ceva de speriat în timp ce Lisbeth se gândea în fiecare secundă cât de trist era dezavantajul pe care-l aveau.

Trebuia să aibă grijă de un copil și avea un pistol amărât, în timp ce nenorociții de deasupra erau doi și aveau automate. Trebuia să-i ia prin surprindere. Altfel, ea și August ar fi fost ca mieii la tăiere. Fusese atentă la pașii bărbaților și direcția în care trăgeau, în fine, chiar și la respirația lor și foșnetul hainelor.

Dar în mod surprinzător, atunci când prinsese momentul prielnic, ezitase, lăsând să se scurgă secunde importante în timp ce rupsese o crenguță din fața lor. Apoi se ridicase rapid și le ieșise deodată în cale – nu mai putea șovăi. Trebuia să se folosească de fracțiunea de secundă de uimire, așa că trăsese direct, de două, trei ori și apoi înțelesese că asemenea momente au o aură specială, ca și cum nu doar corpul și mușchii se încordează, ci și percepția.

Fiecare detaliu lucea cu o claritate stranie și putuse vedea fiecare schimbare în peisajul din fața ochilor ca și cum s-ar fi uitat printr-un obiectiv cu distanță focală variabilă. Observase mirarea și groaza din ochii bărbaților, ridurile lor și, evident, armele care fluturau și trăgeau în gol, ratându-și ținta.

Totuși, nimic din toate acelea nu o impresionase. Silueta unei persoane ce stătea sus pe munte, pe care o observase doar cu coada ochiului și care nu reprezenta în sine o amenințare, o zguduise mai mult decât bărbații care trăgeau cu arma. Era silueta surorii ei. Lisbeth ar fi recunoscut-o de la un kilometru, chiar dacă nu se mai văzuseră de ani de zile. Era ca și cum însuși aerul din jurul lor devenea otrăvitor atunci când se apropiau una de alta și Lisbeth se întrebă mai

apoi dacă nu ar fi trebuit să o împuște și pe ea.

Sora ei rămăsese locului un pic prea mult, probabil pentru că ar fi fost nechibzuit din partea ei să fie pe povârniș. Dar nu putuse rezista tentației de a-și vedea sora ucisă, iar Lisbeth își aminti cum apăsase trăgaciul și simțise o furie străveche, supranaturală pulsându-i în piept. Cu toate astea, ezitase preț de o fracțiune de secundă și Camillei nu-i trebuise mai mult. Se ascunsese în spatele unei stânci și un bărbat slab apăruse pe verandă și începuse să tragă. Lisbeth sărise înapoi și o luase la goană aproape rostogolindu-se împreună cu August în jos, înspre mașină.

Când își aminti asta în drum spre casă de la sala de box, Lisbeth simți că se încordează toată ca pentru o nouă luptă și-i trecu prin minte că poate n-ar trebui să se ducă acasă, ci mai bine să părăsească țara pentru o vreme. Dar un alt gând o împingea totuși înspre computer și birou; ceea ce văzuse în fața ochilor la duș înainte să citească mesajul Camillei și care, în ciuda amintirilor de la Ingarö, îi ocupa din ce în ce mai mult mintea.

Era o ecuație – o curbă eliptică – pe care August o scrisese pe aceeași foaie de hârtie pe care desenase ucigașul și care din prima păruse să aibă ceva special, făcând-o acum să grăbească pasul cu cât se gândea mai mult la ea. Aproape că uitase de Camilla. Ecuația era:

$N = 3034267$
E: $y^2 = x^3 - x - 20$; $P = (3,2)$

Nu avea nimic unic sau excepțional din punct de vedere matematic. Dar nu asta o făcea remarcabilă. Ceea ce era fantastic era că August pornise de la numărul pe care ea îl alesese la întâmplare acolo, la Ingarö, continuase să se gândească la el și scrisese o curbă eliptică considerabil mai bună decât cea pe care o scrisese ea pe noptieră când băiatul nu voia să doarmă. Nu primise răspuns la momentul respectiv, nici cea mai mică reacție și se dusese să se culce convinsă că August, la fel ca gemenii specialiști în numere prime despre care citise ea, nu înțelegea noțiunile abstracte de matematică, ci era doar un fel de mașinărie de factorizat numere prime.

Dar la naiba… se înșelase. Cât stătuse treaz și desenase în timpul nopții, August nu doar că înțelesese, ci îi și perfecționase propriile calcule, așa încât Lisbeth nici nu-și scoase cizmele sau jacheta de piele. Intră în apartament, selectă fișierul criptat al NSA și deschise programul de curbe eliptice.

Apoi o sună pe Hanna Balder.

Hanna nu mai putea să doarmă după ce încetase să ia pastile. Cu toate acestea, se simțea revigorată de șederea la hotel și de împrejurimi. Peisajul montan năucitor îi amintea de cât de izolată

fusese și se gândi că, încetul cu încetul, începea să se calmeze și că teama ce i se cuibărise în suflet se risipea. Pe de altă parte, era poate doar o iluzie, pentru că cert era că împrejurimile superbe îi induceau o stare de confuzie.

Odată, demult, păsise în astfel de încăperi cum era cea de acum cu o demnitate firească: *Priviți, nu mai e nimeni ca mine.* Acum era timidă și fără vlagă și îi venea greu să înghită ceva, deși micul dejun era copios. August stătea lângă ea și scria compulsiv șirurile lui de cifre. Nici el nu se atingea de mâncare, dar bea cantități industriale de suc proaspăt de portocale.

Telefonul cel nou al Hannei începu să sune. Se sperie la început. Dar era evident fata care-i trimisese acolo. Nimeni altcineva nu avea numărul, din câte știa ea și cu siguranță că fata voia să știe dacă totul este în regulă. De aceea Hanna începu să-i descrie entuziastă cât de fantastic și de minunat era totul. Dar spre surprinderea ei, fu întreruptă brusc:

— Unde sunteți?

— La micul dejun.

— Trebuie să terminați și să vă duceți în cameră. August și cu mine avem de lucru.

— De lucru?

— O să-ți trimit niște ecuații la care vreau să se uite. Priceput?

— Nu înțeleg.

— Arată-i-le lui August și sună-mă să-mi spui ce a scris.

— Bine, spuse Hanna nedumerită.

Împachetă apoi două croasante și un melc cu scorțișoară și se îndreptă spre lift împreună cu August.

De fapt, August o ajută doar în etapa inițială. Totuși funcționă. Lisbeth își văzu mai clar propria greșeală și-și îmbunătăți programul, lucrând concentrată ore în șir până se întunecă și începu din nou să ningă. Deodată – într-una din clipele acelea pe care avea să le poarte cu ea pentru tot restul zilelor – se întâmplă ceva incredibil cu fișierul din fața ochilor ei. Se dezintegră și-și schimbă forma. Lisbeth tresări ca și cum ar fi fost curentată și ridică pumnul în aer.

Găsise cheia documentului și-l spărsese, simțindu-se atât de mulțumită încât abia îl putu citi. Se apucă apoi să studieze conținutul din ce în ce mai uluită. Cum era posibil așa ceva? Era mai incendiar decât orice își imaginase vreodată și faptul că exista încă în formă scrisă și adnotată nu putea decât să însemne că NSA avea mult prea multă încredere în algoritmii RSA. Dar iată că avea acolo, negru pe alb, întreaga afacere murdară. Desigur, textul nu era ușor de descifrat, fiind plin de jargon intern, prescurtări bizare și referințe criptice. Totuși, înțelegea subiectul și reuși să citească patru cincimi din text

când auzi soneria. O ignoră complet.

Probabil era poștașul care nu putea împinge o carte prin fanta pentru scrisori sau ceva la fel de neînsemnat. Gândindu-se totuși la mesajul Camillei, se uită pe computer la imaginea pe care o înregistra camera de pe scară și înmărmuri.

Nu era Camilla, ci cealaltă grijă a ei, de care aproape că uitase în toată tevatura. Era nenorocitul de Ed the Ned, care reușise cumva să dea de ea. Nu că ar fi semănat vreun pic cu pozele de pe internet. Era însă inconfundabil. Părea posac și hotărât. Creierul lui Lisbeth începu să gândească frenetic. Ce să facă? Nu-i veni nicio idee mai bună decât să-i trimită fișierul de la NSA lui Mikael prin conexiunea PGP.

Apoi închise computerul și merse să-i deschidă.

Ce se întâmplase cu Bublanski? Sonja Modig nu reușea să înțeleagă. Tot chinul din ultimele săptămâni îi dispăruse de pe chip. Zâmbea și fredona pentru sine, părând să aibă un motiv bun de bucurie. Ucigașul fusese prins. August Balder supraviețuise, în ciuda a două tentative de asasinat și înțeleseseră o mulțime din motivele și ramificațiile din spatele acțiunilor companiei de cercetare Solifon.

Cu toate acestea, rămâneau destule întrebări, iar Sonja știa că Bublanski nu sărbătorea dacă nu era sigur de reușite. Se îndoia și în momentele de triumf. Acum se plimba de colo-colo pe coridor radiind. Chiar și în clipa aceea, când stătea la birou și citea interogatoriile găunoase ale poliției din San Francisco cu Zigmund Eckerwald, zâmbea.

— Sonja, aici erai!

Sonja se hotărî să nu comenteze despre salutul exagerat de entuziast. Trecu direct la subiect.

— Jan Holtser a murit.

— Aoleu.

— Am pierdut și ultima șansă de a afla mai multe despre Spiders, continuă Sonja.

— Crezi că ar fi mărturisit ceva?

— În orice caz, nu era imposibil.

— De ce spui asta?

— A avut o cădere nervoasă când a apărut fiica lui.

— Nu știam. Ce s-a întâmplat?

— Pe fiică o cheamă Olga, spuse Sonja. A venit din Helsinki atunci când a auzit că tatăl ei e rănit. Dar când am interogat-o și a înțeles că Holtser încercase să omoare un copil, și-a ieșit din minți.

— În ce sens?

— A dat buzna peste el și i-a spus ceva incredibil de agresiv în rusă.

— Ai aflat despre ce era vorba?

— Cel mai probabil că bătrânul merită să moară singur și că-l

urăște.

— Dar știu că i-a zis-o.

— Da și pe urmă ne-a explicat că are să facă tot ce-i stă în putință să ne ajute cu investigația.

— Și Holtser cum a reacționat?

— Asta voiam să-ți povestesc. Pentru o secundă am crezut că e al nostru. Era distrus și avea lacrimi în ochi. Poate că nu dau eu prea mulți bani pe învățătura catolică cum că forța noastră morală se vede abia în fața morții. Dar a fost totuși un moment tulburător. Cel care provocase atâta rău era acum distrus.

— Rabinul meu… începu Bublanski să spună.

— Nu, Jan, mai lasă-mă cu rabinul tău. Ascultă aici. Holtser a început să vorbească despre ce om rău fusese, așa că i-am spus că ar trebui să-și mărturisească vina ca un bun creștin, să spună pentru cine lucrează și, îți jur, în momentul ăla am fost atât de aproape să-l prindem. Dar a ezitat și privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Apoi, în loc să mărturisească, a început să vorbească despre Stalin.

— Stalin?

— Da, despre cum Stalin nu se mulțumea doar să pedepsească vinovații, ci și copiii și nepoții lor, întreaga familie. Cred că voia să spună că șeful lui face la fel.

— Își făcea griji pentru fiica lui.

— Indiferent cât de mult îl ura, el continua să o protejeze. Am încercat să-i spun că am putea cere să fie introdusă în programul de protecție a martorilor. Însă i s-a rupt brusc filmul. Și-a pierdut cunoștința și a căzut într-o stare de apatie. A murit la mai puțin de oră după aceea.

— Asta-i tot?

— Da, în afară de faptul că o suspectă extrem de inteligentă s-a făcut nevăzută și că nu avem încă nicio pistă în privința lui Andrei Zander, asta e tot.

— Știu, știu.

— Și că toți cei care știu ceva despre asta tac mâlc.

— Am observat. Nimic nu e gratis.

— De fapt, am aflat totuși ceva, continuă Sonja. Îți amintești de bărbatul pe care-l recunoscuse Amanda Flod în desenul lui August Balder cu semaforul?

— Actorul bătrân.

— Chiar așa, îl cheamă Roger Winter. Ca să știi și tu. Amanda l-a interogat doar ca să verifice dacă avea vreo legătură cu băiatul sau cu Balder și cred că nu se așteptase la atât de multe detalii. Dar Roger Winter părea foarte speriat și, înainte ca Amanda să înceapă măcar să-i pună întrebări, și-a mărturisit toate păcatele.

— Nu mai spune.

— Da. Și nu a fost deloc o poveste inocentă. Vezi tu, Lasse Westman și Roger Winter sunt vechi prieteni din tinerețe de la Revolutionsteatern și se întâlneau adesea în apartamentul din Torsgatan când Hanna era plecată, ca să vorbească porcării și să tragă la măsea. Adesea August stătea în camera lui și-și făcea de lucru cu puzzle-urile și nici lui Lasse, nici lui Roger nu-i păsa de el. Dar într-una din zile, băiatul primise o carte mare de matematică de la mama lui, care era, evident, cu mult peste nivelul lui. Cu toate astea, mâzgălea obsesiv în ea și mormăia ceva, ca și cum ar fi fost entuziasmat. Lasse s-a enervat, i-a smuls cartea din mână și a aruncat-o la gunoi. Bineînțeles, August și-a ieșit din minți. A făcut un fel de criză și atunci Lasse l-a lovit de câteva ori.

— Îngrozitor.

— Și ăsta e doar începutul. După aceea, August a devenit foarte posomorât, a spus Roger. A început să se uite la ei cu o expresie ciudată și într-una din zile Roger și-a găsit jacheta de blugi tăiată bucăți. În altă zi cineva aruncase toată berea din frigider la chiuvetă și spărsese sticlele, tot felul de lucruri din astea…

Sonja se opri.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Totul s-a transformat într-un fel de război și cred că Roger și Lasse, în delirul lor alcoolic, au început să-și închipuie cele mai ciudate lucruri despre băiat și li s-a făcut frică de el. Nu e ușor să înțelegi raționamentul psihologic din spatele acțiunilor lor. Poate că începuseră să-l urască cu adevărat pe August, pentru că au tăbărât amândoi asupra lui. Roger a spus că se simțea ca naiba și că nu mai vorbise cu Lasse despre asta niciodată după aceea. Nu voise să-l lovească. Dar nu se putuse abține. A zis că a fost ca și cum se întorsese în copilărie.

— Ce-a mai vrut să spună și cu asta?

— Greu de zis, dar se pare că Roger Winter are un frate mai mic infirm. În timp ce Roger era dezamăgirea familiei, fratele lui era lăudat, răsplătit și prețuit. Presupun că asta a dat naștere la multă dușmănie între ei. Poate că Roger s-a răzbunat în mod inconștient și pe fratele lui. Sau…

— Da?

— S-a exprimat într-un mod ciudat. A zis că parcă încerca să se elibereze de rușine.

— Îmi vine să vărs!

— Da și totuși, cel mai ciudat a fost că a recunoscut totul. Amanda zice că era mort de frică. Șchiopăta și avea ambii ochi vineți. Era ca și cum voia să fie arestat.

— Incredibil.

— Nu-i așa? Dar mai e ceva care o să te mire și mai mult, continuă

Sonja Modig.

— Ce mai e?

— Șeful meu acela posac și care bombăne mult a început brusc să strălucească.

Bublanski păru stânjenit.

— Așa evident e?

— Da.

— Mda, bine, bâigui el. Nimic nu e mai extraordinar decât o femeie care-ți mulțumește că a luat prânzul cu tine.

— Doar nu te-ai îndrăgostit.

— A fost doar un prânz, cum ziceam, explică Bublanski roșind.

*

Lui Ed nu-i plăcea deloc situația, dar cunoștea jocul. Îi amintea de Dorchester. Fă orice, dar nu capitula. Lovește tare sau influențează-ți adversarul cu un joc de putere tăcut, dar intens. Așa că se gândi: de ce nu?

Dacă Lisbeth Salander voia să facă pe dura, putea și el să fie la fel de dur. Se uită amenințător la ea ca un boxer de categorie grea în ring. Dar nu-i prea ieși mișcarea.

Lisbeth îi răspunse cu o privire la fel de amenințătoare și rece și nu scoase niciun cuvânt. Părea un duel, unul tăcut și neclintit și Ed obosi primul. Toată situația i se păru ridicolă. Dăduse deja de urma ei și-o distrusese. Îi aflase identitatea și-o urmărise, și-ar fi trebuit să se bucure că nu dăduseră buzna peste ea cu treizeci de soldați din trupele speciale ca s-o aresteze.

— Crezi că ești dură sau ce? zise el.

— Nu-mi plac vizitele neanunțate.

— Mie nu-mi plac oamenii care-mi atacă sistemul, așa că suntem chit. Poate vrei să afli cum te-am găsit.

— Mă doare-n cot.

— Te-am găsit prin firma din Gibraltar. Foarte inteligent din partea ta să-i spui Wasp Enterprises.

— Evident.

— Pentru o fată isteață, ai făcut ciudat de multe greșeli.

— Pentru un băiat isteț, te-ai angajat într-un loc teribil de murdar.

— Da, dar avem nevoie de el. Lumea e plină de porcării.

— Mai ales cu tipi ca Jonny Ingram.

Ed nu se așteptase la asta. Chiar nu se așteptase. Dar nu se trădă – încă ceva la care se pricepea.

— Ești amuzantă, spuse el.

— Ca dracu'. Să comanzi un asasinat cu escroci din Duma rusească pentru a trage lozul cel mare și să-ți salvezi pielea e chiar comic, nu-i așa? spuse ea, iar Ed nu reuși să se mai abțină și, în ciuda situației,

părea incapabil să mai gândească rațional câteva clipe.

De unde naiba aflase asta? Îl luase cu amețeală. Dar apoi se gândi că era probabil un bluf și simți cum îi scade pulsul. Singurul motiv pentru care o crezuse pentru o fracțiune de secundă era faptul că și el își imaginase în clipele cele mai negre că Jonny Ingram se făcea vinovat de ceva asemănător. Însă după ce lucrase până la epuizare căutând informații, știa mai bine ca toți ceilalți că nu exista nicio dovadă în acel sens.

— Încearcă să nu mă agasezi cu prostii, spuse el. Am același material ca tine și încă pe-atât.

— Nu prea cred, Ed. Nu atâta timp cât n-ai primit codul secret al algoritmului RSA al lui Ingram.

Ed Needham se uită la ea, neputând să-și creadă urechilor. Doar nu reușise să spargă criptarea. Era imposibil. Nici măcar el, cu toate resursele și experții pe care-i avea la dispoziție nu crezuse că merită măcar să încerce.

Dar iată că tipa susținea că… nu putea să creadă așa ceva. Poate că altceva se întâmplase, poate că avea un informator în cercul cel mai apropiat al lui Ingram. Nu, ar fi fost la fel de absurd. Nu putea să accepte așa ceva.

— Uite cum stau lucrurile, Ed, spuse ea cu o nuanță nouă de autoritate în voce. I-ai zis lui Mikael Blomkvist că te gândești să mă lași în pace dacă-ți zic cum am plănuit atacul. Poate că ai fost sincer. Dar se prea poate să fi blufat sau să nu ai nimic de zis dacă lucrurile iau o turnură diferită. Poți fi dat afară. Nu văd niciun motiv să am încredere în tine sau în cei pentru care lucrezi.

Ed trase adânc aer în piept și încercă să-i răspundă pe același ton.

— Îți respect atitudinea, zise el. Dar oricât de ciudat ar suna, mă țin întotdeauna de cuvânt, nu pentru că aș fi vreo persoană foarte amabilă, din contră. Sunt un dement răzbunător, la fel ca tine, fetițo. Dar n-aș fi supraviețuit dacă i-aș fi lăsat baltă pe ceilalți în situațiile grave și asta ești liberă s-o crezi sau să nu. Dar poți fi sigură că-ți voi face viața un calvar dacă nu vorbești. O să regreți că te-ai născut, crede-mă.

— Bine, spuse ea. Ești un dur. Dar ești și un nemernic mândru, nu-i așa? Vrei cu orice preț să mușamalizezi atacul. Din punctul ăsta de vedere trebuie să mărturisesc că sunt pregătită. Totul despre atac va fi publicat înainte să apuci să mă iei de mână și, chiar dacă îmi repugnă, te voi umili. Imaginează-ți numai câte comentarii pe seama ta se vor face pe internet.

— Mănânci rahat.

— N-aș fi supraviețuit dacă mâncam rahat, continuă ea. Urăsc societatea asta care ne monitorizează încontinuu. Mi s-a luat de Big Brother și de autorități, dar sunt pregătită totuși să-ți fac un serviciu,

Ed. Dacă-ți ții pliscul până la capăt, mă gândesc să-ți dau informații care o să-ți consolideze statutul și o să te ajute să elimini toți mizerabilii de la Fort Meade. N-o să menționez atacul meu cibernetic. E o chestiune de principiu. Dar îți pot oferi șansa să pui mâna pe afurisitul care te-a împiedicat să mă prinzi.

Ed nu putu decât să se holbeze la femeia incredibilă din fața lui. Apoi făcu ceva cu adevărat uimitor.

Începu să râdă.

31

2–3 decembrie

Ove Levin se trezi binedispus la castelul Häringe după o lungă conferință despre digitalizarea mass-media care se încheiase într-o mare petrecere cu valuri de șampanie și băuturi sofisticate. Un reprezentant acru al ziarului norvegian *Kveldsbladet* îi trântise, desigur, că petrecerile Serner „devin din ce în ce mai scumpe și luxoase cu cât dați afară mai mulți angajați” și provocase o mică scenă de pe urma căreia Ove se alesese cu vin roșu pe sacoul făcut la comandă.

Dar fusese plăcerea lui, mai ales că spre orele dimineții o avea în camera de hotel pe Natalie Foss. Natalie avea douăzeci și șapte de ani și era extrem de sexy, iar Ove se culcase cu ea și în acea noapte și a doua zi de dimineață, în ciuda beției. Ceasul arăta deja ora nouă, iar mobilul îi vibra. Ove era teribil de mahmur pentru câte avea de făcut. Pe de altă parte, era un luptător în branșa lui. „Work hard, play hard”[35] era mottoul lui, iar Natalie. Dumnezeule!

Câți bărbați de cincizeci de ani pot pune mâna pe o asemenea gagică? Nu prea mulți. Dar acum trebuia să se trezească. Era amețit și se simțea rău. Se duse împleticindu-se până la baie ca să se ușureze. Apoi își verifică portofoliul de acțiuni. De obicei, era un început bun al unei zile de mahmureală, așa încât scoase mobilul și-și accesă contul bancar. La început, nu reuși să priceapă nimic. Probabil că era o greșeală, o eroare tehnică.

Portofoliul lui se prăbușise și când verifică, tremurând, acțiunile, văzu ceva extrem de ciudat. Investiția lui în Solifon nu mai avea nicio valoare. Nu înțelese ce se petrece și intră absent pe site-urile burselor, care afișau toate același titlu:

NSA și Solifon au ordonat moartea
profesorului Frans Balder.
Dezvăluirile ziarului *Millennium*
fac întreaga lume să se cutremure.

Nu-și amintea ce făcuse în continuare. Probabil că urlase și înjurase și dăduse cu pumnul în masă. Avea o amintire vagă cu Natalie trezindu-se și întrebând ce se întâmplase. Dar singurul lucru de care putea fi sigur era că stătuse deasupra vasului de toaletă și vomitase întruna.

Gabriella Grane își golise cu grijă biroul de la Säpo. N-avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Totuși, rămase pe scaun sprijinită de

spătar și citi *Millennium.* Prima pagină nu arăta așa cum se așteptase din partea unui ziar ce publica reportajul secolului. Era neagră, elegantă, sobră. Însă îi lipseau fotografiile, iar în partea de sus scria:

În amintirea lui Andrei Zander.

Ceva mai jos scria:

Asasinatul lui Frans Balder și povestea modului în care mafia rusească a lucrat împreună cu NSA și marile companii americane de IT.

Pagina doi conținea un portret al lui Andrei Zander și, chiar dacă Gabriella nu-l întâlnise niciodată, se emoționă profund. Andrei era frumos și fragil. Zâmbea confuz și iscoditor. Avea un aer hotărât și în același timp nesigur, într-o prezentare alăturată, semnată de Erika Berger, scria că părinții lui Andrei fuseseră uciși de o bombă la Sarajevo. Scria că iubea ziarul *Millennium,* pe Leonard Cohen și romanul lui Antonio Tabucchi, *Susține Pereira.* Visa la marea dragoste și la marele subiect. Filmele lui preferate erau *Ochi negri* de Nikita Mihalkov și *Love Actually* de Richard Curtis și, pentru că Andrei detesta oamenii care-i insultau pe ceilalți, nu vorbea niciodată de rău pe nimeni. Erika vedea reportajul lui despre oamenii fără adăpost din Stockholm drept un model de jurnalism. Erika scria:

Scriu aceste rânduri cu mâini tremurânde. Ieri, prietenul și colegul nostru Andrei Zander a fost găsit mort pe un cargou în portul Hammarby. Fusese torturat. Suferise îngrozitor. O să trăiesc cu această durere tot restul zilelor mele. Însă în același timp sunt mândră.

Mândră că am avut norocul să lucrez cu el. N-am mai întâlnit niciodată un jurnalist atât de devotat și o persoană atât de bună. Andrei avea douăzeci și șase de ani. Iubea viața și jurnalismul. Voia să demaște nedreptățile și să-i ajute pe cei vulnerabili și cei fără adăpost. A fost omorât pentru că a vrut să protejeze un băiețel pe care îl cheamă August Balder și, când vom aduce la lumină în acest număr unul dintre cele mai mari scandaluri ale zilelor noastre, îl răzbunăm pe Andrei cu fiecare frază. Mikael Blomkvist scrie în reportajul lui:

„Andrei credea în dragoste. Credea într-o lume mai bună și o societate dreaptă. Andrei era cel mai bun dintre noi!"

Reportajul, care se întindea pe mai mult de treizeci de pagini, era probabil cea mai bună bucată de proză jurnalistică pe care Gabriella Grane o citise vreodată și, chiar dacă uitase și unde se afla și ce zi era,

ba uneori citind cu lacrimi în ochi, zâmbi atunci când ajunse la cuvintele:

Analista de top a Säpo, Gabriella Grane, a dat dovadă de un curaj civic unic.

Povestea era simplă. Un grup condus de comandantul Jonny Ingram – plasat imediat sub șeful NSA, Charles O'Connor și cu legături apropiate la Casa Albă și în Congres – începuse pe cont propriu să exploateze marile secrete comerciale pe care compania le deținea și angajase un grup internațional de analiști din cadrul departamentului de cercetare Y al Solifon. Dacă povestea s-ar fi încheiat acolo, ar fi fost un scandal destul de ușor de înțeles.

Însă firul poveștii luase o turnură diabolică atunci când gruparea criminală Spiders devenise parte a afacerii. Blomkvist putea aduce dovezi că Jonny Ingram inițiase colaborarea cu liderul infam al Dumei rusești, Ivan Gribanov și cu liderul misterios al Spiders, Thanos, că jefuiseră împreună companii de high-tech, subtilizând idei și tehnologii noi în schimbul unor sume incredibile și le vânduseră apoi mai departe. Însă părțile implicate lăsaseră deoparte orice scrupul atunci când profesorul Frans Balder le luase urma. Hotărâseră că acesta trebuia eliminat, de departe cea mai de neconceput parte a poveștii. Unul dintre directorii cei mai importanți ai NSA știa că un cercetător suedez de top avea să fie ucis și nu ridicase un deget ca să împiedice asta.

Concomitent – și aici își arăta Mikael Blomkvist măiestria – Gabriella nu era mișcată doar de mocirla relațiilor politice, ci și de drama umană și de imaginea limpede a lumii noi și bolnave în care trăiau, unde totul era monitorizat și tot ceea ce putea aduce un venit era exploatat constant.

Când termină de citit, Gabriella observă că cineva aștepta în pragul ușii. Era Helena Kraft, îmbrăcată la fel de elegant ca de obicei.

— Bună, spuse ea.

Gabriella nu putea să uite cum o suspectase pe Helena că fusese informatorul NSA. Ceea ce interpretase drept rușine nu era nimic altceva decât sentimentul de vină pe care Helena îl simțea în fața unei investigații neprofesioniste – cel puțin asta îi spusese în timpul conversației lungi pe care o avuseseră după ce Mårten Nielsen mărturisise și fusese arestat.

— Bună, răspunse Gabriella.

— Nici nu-ți imaginezi cât de rău îmi pare că pleci, continuă Helena.

— Totul are un sfârșit.

— Ai idee ce-o să faci?

— Mă mut la New York. O să lucrez pentru drepturile omului și știi

că am primit acum ceva timp o invitație de la Națiunile Unite.

— E o mare pierdere pentru noi, Gabriella. Dar meriți cu prisosință să mergi mai departe.

— Așadar, ați dat uitării trădarea mea?

— Nu toți, evident. Eu, una, o văd însă ca pe un semn al bunului tău caracter.

— Mulțumesc, Helena.

— Ai de gând să faci ceva folositor la birou înainte să închei activitatea?

— Nu astăzi. Mă duc la priveghiul pentru Andrei Zander la clubul de presă.

— Mi-e teamă că trebuie să fac un raport pentru guvern despre toată nebunia asta, dar în seara asta o să închin un pahar pentru tânărul Zander și pentru tine, Gabriella.

Alona Casales se ținea la distanță și contempla panica zâmbind în sinea ei. Mai presus de orice îl urmărea pe amiralul Charles O'Connor, care nu mai mergea prin birou ca și cum ar fi fost șeful celei mai puternice organizații secrete din lume, ci mai degrabă ca un băiețel urmărit de bătăuși. Pe de altă parte, toți cei de la conducerea NSA păreau să fie hăituiți și arătau jalnic în acea zi, toți – mai puțin Ed.

Nici el nu era prea fericit. Flutura din mâini transpirat și isteric. Însă făcea uz de toată autoritatea lui obișnuită încât până și O'Connor se temea de el. Ed se întorsese din călătoria lui la Stockholm cu informații-bombă, înjurând de mama focului și cerând ca totul să fie pus la punct, ceea ce directorul la NSA nu apreciase, desigur. Mai degrabă l-ar fi trimis instantaneu în Siberia.

Totuși nu putea face nimic. Se făcea mic când trecea pe lângă Ed care, în stilul lui tipic, nici nu se obosea să ridice privirea din computer. Ed îl ignora pe directorul NSA la fel cum îi ignora pe toți amărâții de care nu avea timp și nimeni nu putea susține că lucrurile se schimbară în bine pentru O'Connor atunci când începură să discute.

Ed pufnea întruna și, chiar dacă Alona nu putea auzi niciun cuvânt, își dădu seama destul de bine de ce se spunea sau, mai bine zis, de ce nu se spunea. Avusese și ea o discuție lungă cu Ed și știa că refuzase să spună de unde aflase informațiile și că nici prin gând nu-i trecea să dea înapoi. Alona găsi că-i plăcea asta la el.

Îl auzi pe Ed ridicând tonul și jură solemn să lupte pentru oamenii buni din agenție și să-i dea lui Ed tot sprijinul posibil dacă ajungea să aibă probleme. Jură să o sune pe Gabriella Grane și să facă o ultimă încercare de a o invita în oraș, dacă nu cumva era adevărat zvonul că aceasta era deja pe drum.

Ed nu-l ignoră voit pe directorul NSA, însă nici nu se opri din lucru – îi certa pe doi dintre subordonații lui – doar pentru că amiralul

stătea în fața lui și abia după câteva minute, se întoarse și-i spuse ceva pe un ton destul de prietenos – nu ca să-l îndulcească sau să compenseze pentru nonșalanța lui, ci pentru că se simțea binedispus.

— Te-ai descurcat bine la conferința de presă.

— Nu mai spune, răspunse amiralul. A fost un calvar.

— Să zici mersi că ți-am dat timp să te pregătești.

— Mersi! Ai înnebunit? Ai văzut ziarele online? Toate au publicat fotografii cu mine și cu Ingram. Mă simt de-a dreptul terfelit.

— Atunci vezi naibii să-ți ții apropiații în frâu de-acum încolo.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

— Vorbesc cum am chef. Compania e în criză și eu sunt responsabil cu securitatea, așa că n-am nici timp, nici nu sunt plătit să fiu politicos și drăguț.

— Ai grijă ce spui, începu directorul NSA.

Însă nu apucă să termine, pentru că Ed se ridică deodată mare cât un urs, fie să-și întindă spatele, fie să-și arate autoritatea, nu era prea clar.

— Te-am trimis în Suedia ca să limpezești situația, continuă amiralul. Dar te-ai întors și s-a dus totul pe apa sâmbetei. E o catastrofă.

— Catastrofa se întâmplase deja, îl repezi Ed. Știi la fel de bine ca mine că dacă nu mă duceam la Stockholm și nu munceam de-mi săreau ochii din cap, n-am fi avut timp să încropim o strategie rezonabilă și, drept să spun, poate că tocmai de aia ți-ai păstrat jobul, în ciuda tuturor lucrurilor.

— Vrei să spui că ar trebui să-ți mulțumesc?

— Exact! Poți să mănânci rahat cât vrei în fața ziariștilor.

— Și atunci cum a ajuns toată porcăria în ziarul suedez?

— Ți-am mai spus de o mie de ori.

— Ai tot zis ceva de un hacker, dar tot ce aud sunt bârfe și zvonuri.

Ed jurase să o țină pe Wasp departe de tot circul și avea de gând să-și respecte promisiunea.

— Bârfe calificate în orice caz, răspunse el. Hackerul, oricine o fi el, probabil că a spart fișierele lui Ingram și le-a transmis celor de la *Millennium,* iar asta e de rău, sunt de acord. Dar știi ce e cel mai rău?

— Nu.

— Cel mai infect e că am avut șansa să prindem hackerul, să-i tăiem coaiele și să punem punct scurgerii de informații. Dar ni s-a ordonat să închidem investigația și nimeni nu poate spune că mi-ai ținut partea la capitolul ăsta.

— Te-am trimis la Stockholm.

— Dar băieților mei le-ai dat liber și toată vânătoarea noastră s-a dus naibii. Acum am pierdut urma și sigur, putem relua căutarea, dar ne-ar ajuta oare să se afle că un amărât de hacker ne-a păcălit în halul

ăsta?

— Poate că nu. Dar poți fi sigur că încă mă gândesc să-i tragem la răspundere pe cei de la *Millennium* și pe reporterul acela Blomstrom.

— Blomkvist. Îl cheamă Mikael Blomkvist și da, absolut, n-ai decât. Mult noroc, ce să-ți spun. O să-ți crească sigur popularitatea dacă intri pe teritoriu suedez și arestezi cel mai mare erou al jurnalismului fix acum, spuse Ed, iar directorul NSA mormăi ceva neinteligibil și își luă tălpășița.

Ed știa la fel de bine ca oricine că amiralul n-avea să aresteze niciun reporter suedez. Charles O'Connor se zbătea să supraviețuiască la nivel politic și nu-și permitea nicio mișcare nechibzuită. Ed se hotărî în schimb să se ducă la Alona și să pălăvrăgească un pic cu ea. Era obosit de atâta efort. Simțea nevoia să facă ceva iresponsabil și se decise să propună un tur al barurilor.

— Hai să ieșim și să ciocnim un pahar pentru tot haosul ăsta, spuse el zâmbind.

Hanna Balder stătea sus pe micul deal de lângă hotelul Schloss Elmau și-l împingea pe August din spate, uitându-se la el cum alunecă repede pe toboganul vechi de lemn pe care-l împrumutase de la hotel. Ceva mai târziu, după ce soarele apusese în spatele unui hambar, coborî la el mergând prin zăpadă cu ghetele de iarnă. Chiar dacă soarele încă se mai vedea, se așternuse un strat de zăpadă. Totul era de un calm aproape perfect. În depărtare, crestele Alpilor se înălțau către cer, iar în fața ochilor se întindea un peisaj copleșitor.

Hanna nu trăise niciodată într-un loc atât de frumos, iar August se refăcuse admirabil, desigur, cu ajutorul lui Charles Edelman. Însă lucrurile nu erau atât de simple. Hanna se simțea ca naiba. Chiar și acum, pe deal, se oprise de vreo două ori și-și dusese mâna la piept. Sevrajul era mai dificil decât se așteptase și își petrecea nopțile ghemuită, analizându-și viața în cele mai mici și nemiloase detalii. Uneori se ridica din pat și dădea cu pumnul în perete, plângând. Îl înjura pe Lasse Westman, dar și pe sine.

Și totuși… avea momente în care se simțea ciudat de purificată și de-a dreptul fericită. Uneori, când August lucra la ecuații și la șiruri de numere răspunzându-i la întrebări monosilabic și ciudat, avea senzația că lucrurile erau pe cale să se schimbe.

Nu-l înțelegea prea bine pe băiat. Era în continuare o enigmă pentru ea și uneori vorbea despre numere mari ridicate la puteri la fel de mari părând să creadă că Hanna înțelegea. Însă ceva se schimbase fără doar și poate și n-avea să uite niciodată cum îl pusese pe August să se așeze la biroul din camera de hotel în prima lor zi acolo, ca să scrie ecuații întortocheate pe care ea le fotografiase și i le trimisese tinerei la Stockholm. În seara acelei zile primise un mesaj pe

Blackphone:

Spune-i lui August că am spart codul!

Nu-l mai văzuse niciodată pe fiul ei atât de fericit și mândru ca atunci și, chiar dacă nu înțelesese despre ce era vorba și nu-i suflase o vorbă lui Charles Edelman despre asta, însemna mult pentru ea. Începu să se simtă mândră și ea, incredibil de mândră.

Deveni de asemenea extrem de interesată de sindromul savantului și, cât timp Charles Edelman rămânea la hotel, după ce August se culca, stăteau să vorbească până spre dimineață despre abilitățile fiului ei și despre multe. Cu toate astea, nu era foarte convinsă că fusese o idee bună să se culce cu Charles.

Pe de altă parte, nu credea nici că era o idee rea. Charles îi amintea de Frans și Hanna credea că aveau cu toții să se cunoască unul pe altul ca într-o mică familie; ea, Charles și August, profesoara severă, dar drăguță, Charlotte Greber și matematicianul danez Jens Nyrup care îi vizitase și constatase că, din cine știe ce motiv, August era obsedat de curbe eliptice și factorizarea numerelor prime.

Într-un anume sens, întreaga ședere era ca un fel de explorare a universului fascinant al fiului ei, iar acum, pe când cobora dealul în ninsoarea lină uitându-se la August, care se ridica de pe tobogan, se gândi pentru prima dată în viață:

O *să devin o mamă mai bună și o să-mi fac ordine în viață.*

Mikael nu pricepea de ce se simțea atât de împovărat. Era ca și cum încerca să meargă prin apă. Se dezlănțuise haosul și peste tot era o sărbătoare a triumfului. Aproape toate ziarele, paginile web, canalele de radio și televiziune voiau să-i ia interviuri. Dar nu acceptă nicio invitație. La început, când *Millennium* publicase primele știri importante, existaseră momente în care nici el, nici Erika nu fuseseră siguri că alte companii media aveau să le preia, astfel că puseseră la punct o strategie care viza forumurile corecte și care presupunea uneori chiar să împartă cu ceilalți detalii din articol. De data aceasta nu mai era nevoie.

Știrea explodase de la sine și, când directorul NSA Charles O'Connor și ministrul american al industriei, Stella Parker, își ceruseră scuze extrem de convingător pentru ceea ce se întâmplase în cadrul unei conferințe de presă comune, dispărură și ultimele dubii că povestea era exagerată sau falsă, iar reportajul dădu naștere unor discuții în editorialele din întreaga lume despre consecințele și implicațiile supravegherii cibernetice.

Însă în ciuda felicitărilor și telefoanelor care sunau continuu, Erika se hotărâse să anunțe un fel de petrecere ad-hoc în sediul redacției. Era de părere că meritau cu toții să scape de haos o vreme și să dea peste cap un pahar, două. O primă ediție de cincizeci de mii de

exemplare a ziarului se vânduse în dimineața precedentă, iar numărul de vizitatori pe pagina de internet, care avea de asemenea o versiune în limba engleză, era deja de câteva milioane. Ofertele de contracte de publicare începură să curgă, numărul abonaților creștea cu fiecare minut în timp ce cumpărătorii de publicitate stăteau la coadă pentru un loc în ziar.

Ba mai mult, Serner Media ieșise din cursă. În ciuda cantității imense de muncă, Erika încheiase afacerea cu câteva zile în urmă. Nu fusese deloc ușor. Reprezentanții Serner îi simțiseră disperarea și o exploataseră la maximum, așa că atât ea, cât și Mikael crezuseră o vreme că era imposibil să reușească. În ultimul moment, cu ajutorul unei contribuții substanțiale din partea unei firme obscure din Gibraltar care-l făcu pe Mikael să zâmbească, reușiră să se răscumpere de la norvegieni. Prețul fusese nerușinat de mare. Dar își ziseră că probabil avea să treacă drept un incident minor atunci când, a doua zi, aveau să publice reportajul și valoarea lor de piață avea să explodeze. Erau din nou liberi și independenți, chiar dacă abia aveau răgaz să se bucure de asta.

Jurnaliștii și fotografii îi urmăriseră chiar și în timpul priveghiului pentru Andrei de la clubul de presă și chiar dacă toți, fără excepție, voiau să-i felicite, Mikael se simțea sufocat și încercuit și nu fusese atât de generos cu ei pe cât și-ar fi dorit. Se dusese la culcare dezgustat, cu o migrenă.

A doua zi, rearanjaseră repede mobila din redacție. Pe birourile lipite unul de altul se găseau șampanie, vin și bere și un bufet cu mâncare japoneză. Oamenii începură să intre, în primul rând colegi de muncă și freelanceri, chiar și prieteni ai ziarului și, nu în ultimul rând, Holger Palmgren, pe care Mikael îl ajută să urce și să coboare din lift și pe care îl îmbrățișă strâns.

— Fata noastră a rezolvat toate astea, spuse Holger cu lacrimi în ochi.

— Ca de obicei, răspunse Mikael și zâmbi, așezându-l pe Holger la loc de cinste pe canapeaua din redacție și asigurându-se că avea tot timpul paharul plin.

Era frumos să-l vadă acolo. Era frumos să-i vadă pe toți prietenii, vechi și noi, laolaltă, cum ar fi Gabriella Grane și comisarul Bublanski – cel care nu ar fi trebuit să fie invitat de fapt din cauza relației profesionale și a poziției ziarului *Millennium* de critic independent al forțelor de ordine – la care Mikael insistase să vină și care, spre surprinderea lor, vorbise toată petrecerea cu profesoara Farah Sharif.

Mikael dădu noroc cu ei și cu ceilalți. Purta o pereche de jeanși, sacoul lui cel bun și bea mai mult decât de obicei, însă asta nu-l ajută cu nimic. Nu reușea să scape de sentimentul de gol interior și de apăsare. Era vorba, desigur, de Andrei. Se gândea în fiecare clipă la el.

Momentul când colegul lui se afla încă la redacție și aproape că ieșise cu el la o bere i se întipărise în memorie, ca o amintire banală, dar vitală. Andrei îi apărea constant în minte și lui Mikael îi era greu să se concentreze la discuții.

I se făcuse silă de toate felicitările și lingușirile – doar mesajul Pernillei „**scrii pe bune, tată**" îl atinse la inimă – și arunca din când în când un ochi spre ușă. Lisbeth fusese și ea invitată și ar fi fost oaspetele de onoare dacă ar fi venit. Totuși, nu-și făcu apariția, ceea ce, desigur, nu era deloc surprinzător. Însă lui Mikael i-ar fi plăcut măcar să-i mulțumească pentru contribuția generoasă din conflictul cu Semer. Pe de altă parte, ce altă pretenție să mai aibă de la ea?

Documentul ei senzațional despre Ingram, Solifon și Gribanov îl ajutase să descâlcească întreaga poveste și îi făcuse chiar și pe Ed the Ned și pe însuși Nicolas Grant de la Solifon să-i dea câteva detalii. Dar nu mai auzise aproape nimic de Lisbeth de când îi luase cu chiu, cu vai un interviu prin aplicația Redphone despre ceea ce se întâmplase la cabana din Ingarö.

Trecuse deja o săptămână și Mikael nu avea nici cea mai vagă idee ce părere avea Lisbeth despre reportajul lui. Poate că era supărată că stilul era prea lacrimogen – dar ce altceva ar fi putut face cu răspunsurile ei laconice? Sau poate că era furioasă că nu făcuse public numele Camillei, ci se referise la ea doar ca la persoana de naționalitate ruso-suedeză cunoscută sub numele de Thanos sau Alkhema. Ori poate că, mai presus de orice, era dezamăgită că nu fusese mai dur și că nu le trăsese vinovaților un perdaf mai serios.

Era greu de spus și lucrurile nu se îmbunătățiră mai deloc atunci când procurorul-șef Richard Ekström spuse că vrea să o acuze pe Lisbeth de reținere ilegală și infracțiuni deosebit de grave. Dar lucrurile erau cum erau și într-un final Mikael îi trimise pe toți la naiba, părăsind petrecerea și ieșind pe Götgatan fără să-și ia la revedere.

Era o vreme teribilă și, cum nu avea ce face, se uită la mesajele noi de pe telefon. Era absolut imposibil să-și facă o idee despre ele. Erau felicitări, invitații la interviuri și câteva sugestii provocatoare. Nimic de la Lisbeth însă, ceea ce-l făcu să mormăie un pic. Închise apoi mobilul și se îndreptă spre casă cu un mers neobișnuit de greoi pentru un bărbat care tocmai publicase reportajul deceniului.

Lisbeth stătea pe canapeaua ei roșie din Fiskargatan și privea în gol spre Gamla Stan și Riddarfjärden. Trecuse un an și ceva de când începuse să-și urmărească sora și moștenirea criminală a tatălui. Avusese sorți de izbândă din multe puncte de vedere.

O urmărise pe Camilla și le dăduse celor din Spiders o lovitură serioasă. Legăturile cu Solifon și NSA erau distruse. Membrul Dumei,

Ivan Gribanov, era supus la presiuni imense în Rusia, ucigașul Camillei era mort, iar mâna ei dreaptă, Jurij Bogdanov și alți câțiva ingineri IT fuseseră puși sub urmărire și erau nevoiți să se dea la fund. Cu toate astea, Camilla era încă în viață – probabil că părăsise țara și putea să sondeze terenul și să-și construiască o nouă echipă.

Povestea nu se încheiase. Lisbeth abia dacă o rănise, ceea ce nu era de-ajuns, nici pe departe. Se întoarse, încleștând maxilarele, spre măsuța de cafea din fața ei. Pe masă erau un pachet de țigări și numărul necitit al ediției *Millennium*. Ridică ziarul. Îl puse înapoi pe masă. Apoi îl ridică din nou și citi reportajul lung al lui Mikael. Când ajunse la ultima frază, rămase o vreme uitându-se la descrierea fotografiei ei. Se ridică apoi și se duse la baie unde se fardă. Își puse un tricou negru, mulat și o jachetă de piele, ieșind apoi în întunericul de decembrie.

I se făcu frig. Era ridicol de subțire îmbrăcată, însă nu-i păsa. Continuă să se grăbească în jos, spre Mariatorget. O luă la stânga pe Swedenborgsgatan și intră în restaurantul Süd, unde se așeză la bar și bău când whisky, când bere. Deoarece câțiva dintre clienți erau oameni de cultură și jurnaliști, nu fu surprinsă când mulți dintre ei o recunoscură și cu atât mai puțin când deveni subiectul multor discuții și observații. Chitaristul Johan Norberg, care în cronicile lui din *Vi* era cunoscut pentru atenția pe care o acorda detaliilor semnificative, se gândi că Lisbeth nu bea ca și cum îi făcea plăcere, ci mai degrabă dintr-un fel de simț al datoriei.

Mișcările ei aveau un aer hotărât și nimeni nu îndrăzni să se apropie de ea. O femeie pe nume Regine Richter, care lucra în acel moment în domeniul terapiei comportamentale cognitive și care stătea la o masă mai îndepărtată, se întrebă dacă Lisbeth Salander era oare conștientă de oamenii din restaurant. Regine, cel puțin, nu-și amintea ca Lisbeth să-și fi aruncat privirea prin local sau să fi arătat vreun pic de interes pentru ceea ce se întâmplă acolo. Barmanul Steffe Mild era de părere că Lisbeth se pregătea pentru o misiune sau un raid.

La ora 21:15, plăti și ieși în noapte, fără niciun cuvânt sau gest de la revedere. Un bărbat între două vârste cu șapcă pe cap și numele de Kenneth Höök, care nu era nici prea treaz, nici prea de încredere dacă ne luăm după fostele lui soții și marea majoritate a prietenilor, o văzu traversând Mariatorget ca și cum „era în drum spre un duel”.

Mikael Blomkvist mergea încet spre casă, în ciuda frigului, adâncit în gânduri negre. Zâmbi totuși când îi întâlni pe clienții obișnuiți de la Bishops Arms în fața cârciumii.

— Nu încheiaseși socotelile până la urmă, ai? Zbieră Arne sau cum l-o fi chemat.

— Poate că nu, răspunse Mikael și se gândi o clipă dacă să bea o

ultimă bere la cârciumă și să vorbească despre verzi și uscate cu Amir.

Se simțea însă mult prea amărât. Voia să fie singur, așa că își continuă drumul. Urcând scările, avu un sentiment ciudat – probabil rezultatul tuturor situațiilor-limită prin care trecuse – pe care încercă să-l ignore. Cu toate astea, senzația nu dispăru, mai ales când observă că lampa era stinsă la etajul de deasupra.

Întunericul de acolo era compact și trebuia să fie atent pe unde pășește. Deodată i se păru că vede o mișcare, în următoarea clipă se aprinse o lumină slabă, ca de la ecranul unui telefon și văzu vag, fantomatic, o prezență slăbuță pe trepte cu ochi negri și strălucitori.

— Cine-i acolo? întrebă el, făcându-i-se frică.

Dar își dădu imediat seama; era Lisbeth și, chiar dacă la început se lumină la față și deschise brațele, nu se simțea atât de ușurat pe cât se așteptase.

Lisbeth părea furioasă. Era machiată cu negru la ochi și corpul îi era încordat ca înaintea unui atac.

— Ești supărată? întrebă el.

— Ba bine că nu.

— De ce, amice?

Lisbeth făcu un pas în față pe coridor și fața îi străluci palid. Mikael se gândi pentru o secundă la rana ei provocată de glonț.

— Pentru că vin și eu în vizită și nu e nimeni acasă, spuse ea.

Mikael se apropie.

— De-a dreptul scandalos, nu-i așa?

— Cred și eu.

— Aș putea să te invit înăuntru acum?

— În cazul ăsta, sunt nevoită să accept.

— În cazul ăsta, ești bine-venită, spuse el și zâmbi larg, pentru prima dată după mult timp.

Afară, o stea căzătoare lumină cerul.

MulȚumiri

Doresc să-i mulțumesc din suflet agentei mele Magdalena Hedlund, tatălui și fratelui lui Stieg Larsson. Erland și Joakim Larsson, editoarelor mele, Eva Gedin și Susanna Romanus, redactorului Ingemar Karisson, Lindei Altrov Berg și lui Catherine Mörk de la Norstedts Agency.

Le mulțumesc de asemenea lui David Jacoby, cercetător în probleme de securitate la Kaspersky Lab și lui Andreas Strömbergsson, profesor de matematică la Universitatea din Uppsala, lui Fredrik Laurin, jurnalist de investigații la *Ekot,* lui Mikael Langström, vicepreședinte la Outpost24, scriitorilor Daniel Goldberg și Linus Larsson și lui Menachem Harari.

Și, desigur, îi mulțumesc lui Anne.

Sfârșit

Notes

[←1]
Södermalm este zona de sud a Stockholmului.

[←2]

Celebru colegiu de arte și literatură din Suedia.

[←3]

Stureplan este o zonă din Stockholm cunoscută pentru cluburile și barurile sale.

[←4]

Artificial Intelligence (în engl., în original) — inteligență artificială, sistem informatic programat să învețe și să se îmbunătățească singur.

[←5]

Serviciul Secret Suedez.

[←6]

Înțelepciunea mulțimilor de James Surowiecki, Ed. Publica, 2004.

[←7]

Concepția Linux se referă la importanța de a te folosi de înțelepciunea și experiența celorlalți și de a-ți împărtăși la rândul tău cunoștințele.

[←8]

Revenire, ripostă. (în engl., în orig.)

[←9]

Remote Access Trojan, un virus care oferă acces de la distanță.

[←10]

Ipoteza propusă de Ellis Paul Torrance, și anume că inteligența este necesară, dar nu și suficientă pentru a fi creativ.

[←11]

Pippi Șosețica – personaj îndrăgit din cărțile pentru copii scrise de Astrid Lindgren.

[←12]

Un smartphone creat pentru a asigura securitatea datelor personale prin criptarea oricărui canal de comunicare.

[←13]

Agenția Națională de Securitate din SUA.

[←14]

Sistem de evaluare a orașelor în funcție de câtă populație gay există acolo, în ideea că numărul persoanelor gay și gradul de creativitate al orașului sunt direct proporționale.

[←15]

În suedeză „försvarets radioanstalt”.

[←16]

Sandbox – mecanism de protecție prin limitarea operațiilor pe care procesele în derulare le pot efectua pe un computer pentru a-1 proteja împotriva programelor de tip malware și a testa aplicații în curs de dezvoltare.

[←17]

Tor – sistem care asigură anonimatul internauților.

[←18]

Fuzzing — tehnica folosită de hackeri pentru a descoperi breșe de securitate în sistemele de operare trimițând pachete mari de date aleatorii pentru a face sistemul să cedeze.

[←19]

Debugging – proces de identificare și înlăturare a defectelor de programare.

[←20]

Black-box – metodă ce presupune testarea programului pornind de la premisa că nu cunoaștem modul în care acesta funcționează. îi cerem orice și acesta trebuie să ne răspundă, însă trebuie să știm rezultatele la care trebuie să ne așteptăm de la program.

[←21]

Beta-atacuri – testarea compatibilității unui program și verificarea existenței erorilor.

[←22]

Societatea Păianjenilor. (în engl., în orig.)

[←23]

Dispozitiv prin care telefoanele pot face schimb de informații.

[←24]

Inteligența artificială generală este inteligența ipotetică a unei mașinării și abilitatea de a îndeplini orice exercițiu intelectual pe care îl poate rezolva și o ființă umană.

[←25]

Îmi pare rău, iubito. Regina ta e la pământ! (în engl., în orig.)

[←26]

Mișcare politică ultraconservatoare din Statele Unite condusă de Tim Huelskamp. Mișcarea și-a luat numele de la revolta din 1773 din Boston, când transporturile britanice de ceai au fost scufundate.

[←27]

(în engl. în orig.) Metoda Curbelor Eliptice este o metodă de generare a unor chei de criptare mai scurte, dar la fel de sigure precum cele RSA, utilizând curbe eliptice pentru a securiza o serie de documente și servicii, inclusiv navigarea securizată pe internet prin SSL/TLS.

[←28]

Un server de e-mail SMTP configurat să permită oricărui utilizator să trimită e-mailuri prin acesta.

[←29]

Kräftskiva — sărbătoare tradițională organizată la începutul lunii august, când prietenii și familia se adună să mănânce raci fierți, să cânte cântece de petrecere și să bea bere sau șnaps.

[←30]

Termenul „sexy prime” vine din latinesc *sex,* care înseamnă *șase* (în engl. *six)*. (*N. red.)*

[←31]

Organizație nonprofit care cercetează probleme de siguranță ce apar în dezvoltarea inteligenței artificiale.

[←32]

Surorile Viespii. (în engl., în orig.)

[←33]

Erau surori. (în engl., în orig.)

[←34]

Sufletul mi-a fost capturat într-un desen. (în engl., în orig.)

[←35]

Muncește din greu și distrează-te pe măsură. (în engl „în orig.)